

Quân Cưỡi

Contents

Quân Cưỡi	2
1. Chương 1: Kết Thúc	3
2. Chương 2: Trọng Sinh	4
3. Chương 3: Sinh Lễ	6
4. Chương 4: Lời Đồn Đãi	8
5. Chương 5: Ngoại Truyện Triệu Kiến Quốc	10
6. Chương 6: Kết Hôn	11
7. Chương 7: Động Phòng Triệu “tam Lang”	13
8. Chương 8: Mẹ Chồng	15
9. Chương 9: Đứa Bé	17
10. Chương 10: Lại Mặt	19
11. Chương 11: Hoài Nghi	21
12. Chương 12: Phá Bể	22
13. Chương 13: Ly Biệt	25
14. Chương 14: Gửi Thư	28
15. Chương 15: Mở Tiệc Ăn	30
16. Chương 16: Liên Trưởng Khác Thường	32
17. Chương 17: Thư Hồi Âm	34
18. Chương 18: Lý Khải Dân	36
19. Chương 19: Thăm Người Thân	38
20. Chương 20: Gặp Mặt	41
21. Chương 21: Vết Sẹo	45
22. Chương 22: Tình Nồng	48
23. Chương 23: Biến Hóa	51
24. Chương 24: Mất Mẹ	54
25. Chương 25: Đêm Yên Tĩnh	57
26. Chương 26: Giao Phó	59
27. Chương 27: Bí Mật Của Cha	62
28. Chương 28: Trộm Đêm	64
29. Chương 29: Bọn Buôn Người	68
30. Chương 30: Tàn Phòng	71
31. Chương 31: Lưu Anh	74
32. Chương 32: Gặp Lại	76
33. Chương 33: Mời Khách	79
34. Chương 34: Hội Chẩn	82
35. Chương 35: Công Việc	88
36. Chương 36: Thất Bại	91
37. Chương 37: Tuyển Vai	95
38. Chương 38: Xuất Sắc	97
39. Chương 39: Về Nhà	100
40. Chương 40: Nhật Ký	104
41. Chương 41: Khám Thai	108

42. Chương 42: Tình Sử Của Cha Chồng	111
43. Chương 43: Tết	115
44. Chương 44: Gặp Nạn	118
45. Chương 45: Thoát Hiểm	121
46. Chương 46: Giấu Diễm	125
47. Chương 47: Khai Phá	129
48. Chương 48: Mua Sách	133
49. Chương 49: Sói Lớn & Cừu Non	137
50. Chương 50: Xem Mắt	140
51. Chương 51: Nhà Vệ Sinh	145
52. Chương 52: Chuyện Mang Thai	148
53. Chương 53: Sinh Con	150
54. Chương 54: Nạn Người	156
55. Chương 55: Tên	159
56. Chương 56: Kêu Thảm Thiết	162
57. Chương 57: Hồng Viên	166
58. Chương 58: Dị Năng	169
59. Chương 59: Phẩm Chất Của Pháo Binh	172
60. Chương 60: Náo Động Phòng	176
61. Chương 61: Say Rượu	178
62. Chương 62: Vấn Đề Quần Lót	181
63. Chương 63: Say Rượu Mất Lý Trí	184
64. Chương 64: Điện Thoại	187
65. Chương 65: Cao Tuấn	189
66. Chương 66: Sám Hối	191
67. Chương 67: Con Hoang	195
68. Chương 68: Ghét Bỏ	198
69. Chương 69: Mọc Răng	200
70. Chương 70: Tìm Kiếm	202
71. Chương 71: Cao Mẫn	205
72. Chương 72: Ngoại Truyện Cao Mẫn	209
73. Chương 73: Kết Thúc	211

Quân Cưới

Giới thiệu

Truyện Quân cưới kể về số phận của một người con gái lúc ấy còn trẻ , cô thẳng thắn từ chối anh chỉ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-cuoi>

1. Chương 1: Kết Thúc

Hàn Mai nằm trên giường bệnh nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Hai tháng trước phát hiện ra mình bị ung thư giai đoạn cuối, Hàn Mai quyết định bỏ qua chữa trị. Cũng có gì khác nhau đâu? Tiếp nhận trị liệu chỉ là kéo dài nỗi khổ sở của cô mà thôi, cuối cùng đợi chờ cô vẫn là cái chết. Hàn Mai cười lạnh một tiếng.

Sau khi biết bản thân bị ung thư, Hàn Mai quyết định về nhà với ba mẹ một chuyến. Khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời, cô muốn trông thấy người nhà của mình, còn có bóng lưng màu xanh lá cây cả đời cô cũng không quên được đó nữa.

Ba mẹ Hàn Mai ở trong một thôn nhỏ thuộc Triệu huyện, nóc nhà thứ ba cuối thôn chính là nhà cô. Một cái sân không lớn, mấy gian nhà trệt, khói đang bốc lên từ ống khói trên nóc nhà, một bà lão đầu bạc ở trong sân đang phơi quần áo. Hàn Mai nghĩ muốn đi lên phía trước kêu một tiếng “Mẹ”, nhưng cô không còn mặt mũi nào trở về, năm đó ngay từ lúc cô đem tiền trong nhà chạy trốn cùng người khác, cô đã không phải là con gái của ba mẹ.

“Mai Tử? Ông nó, ông mau ra đây, tôi nhìn thấy Mai Tử”.

Hàn Mai trốn vào một bên ngõ hẻm.

“Bà nổi điên cái gì, một ngày không làm khó tôi mấy lần bà cũng không thoải mái đúng không? Tôi không có con gái, lão Hàn tôi chỉ sinh một đứa con trai. Bà đừng cả ngày nghĩ tới đứa con gái bất hiếu kia, cả ngày khóc lóc rồi rít, nhất định phải khóc tới mù mắt bà mới chịu đúng không?”

Hàn Mai bước ra khỏi ngõ hẻm, trên mặt đã một mảnh uơn ướn.

.....

“Mai Tử, em đã hỏi chưa?” Lý Khải Dân lo lắng hỏi.

“Còn chưa, khoản tiền kia là ba mẹ em để dành làm sinh lễ cưới vợ cho anh trai. Điều kiện nhà em không tốt, nếu không có số tiền kia, anh trai em không biết khi nào mới có thể cưới được vợ.” Hàn Mai do dự nói.

“Mai Tử, em yên tâm, anh chỉ là mượn dùng, không cần đến một năm, chỉ nửa năm là có thể hồi vốn, đến lúc đó anh trả lại cho em gấp bội. Không lẽ em nguyên ý đi theo Triệu Kiến Quốc sống khổ qua ngày hay sao? Hơn nữa, không cần đến mấy năm là chúng ta có thể vượt qua thật tốt, đến lúc đó em trở lại đây hiếu kính với ba mẹ, bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho em”. Lý Khải Dân nắm hai vai Hàn Mai, cẩn thận dẫn dụ.

“Vậy cũng tốt, nhưng anh nhất định phải trả lại cho em.” Hàn Mai cắn môi quyết định.

“Em yên tâm, anh đối với em như thế nào em còn không biết sao? Mấy ngày nay có nhớ anh không?” Nói xong tay liền đi qua quần lên hông Hàn Mai, thuận thế đè ngã cô ở trên giường...

.....

Khi Hàn Mai tỉnh dậy đã là ba rưỡi sáng, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nhiều lần cô cũng mơ thấy người cô hận tận xương tủy kia, ngày trước sao cô lại ngu đến mức tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của Lý Khải Dân chứ? Cả đời này của cô chính là bị Lý Khải Dân làm hỏng.

Năm đó khi vừa gả cho Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai mới 19 tuổi, vóc người xinh đẹp lại được đọc sách qua hai năm, cũng nhận biết được mấy chữ. Mười dặm tám thôn phụ cận, người làm mai cho cô rất nhiều, nhưng đều bị Hàn lão cha từ chối. Mấy gia đình có điều kiện trong thôn, bị cha cô cự tuyệt thì tức càn hông, sau khi trở về liền nói khắp nơi rằng Hàn Mai tầm mắt cao, nhìn mấy nhà trong thôn đều không thuận mắt, muốn gả tới trong thành làm phu nhân ở đấy. Cuối cùng không người nào dám tới cửa Hàn gia làm mai nữa. Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt nhìn xem cuối cùng Hàn Mai có thể gả cho người nào. Lúc Hàn Mai biết được, giận đến nổi nước mắt chảy ròng, hai ngày ăn không ngon, mặc dù chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng cũng trách cha làm cho cô không còn mặt mũi. Hàn Mai mặc dù điều kiện tốt, nhưng chỉ là ở trong thôn, so ra làm sao mà vượt được con gái trong thành. Phát hiện danh tiếng chính mình bị hư, Hàn Mai cùng mẹ cô đều lo lắng người làm mai sẽ không tới cửa, cuối cùng vẫn là cha cô đứng ra gả cô cho Triệu Kiến Quốc.

Ba của Triệu Kiến Quốc khi anh được năm tuổi đã qua đời, hai năm sau mẹ anh tái giá gả cho Trần Đại Dũng cùng thôn, sinh được một con gái và một con trai. Triệu Kiến Quốc ở nhà họ Trần đến mười sáu tuổi thì đi đầu quân, cách mấy năm mới về thăm nhà lần đầu tiên. Nghe người của nhà họ Trần nói thì anh cũng không tệ lắm. Có điều đã 28 tuổi rồi mà còn chưa kết hôn, mọi người đối với điều này đều hoài nghi, chỉ là không ai nói ngay mặt, nhưng cũng không có nhà nào nguyện ý gả con gái mình cho anh.

Gả cho Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai liền dọn đến ở tại nhà họ Trần, Triệu Kiến Quốc cũng về nhà nhiều lần, một năm cũng về hai ba chuyến nhưng đều ở lại chưa được mấy ngày đã đi. Lúc ấy Hàn Mai còn trẻ tuổi, vừa muốn phục vụ cha mẹ chồng, còn phải chịu đựng em gái chồng gây khó khăn, chồng lại không ở bên cạnh, cô từ một tiểu cô nương được cha mẹ và anh trai yêu thương, che trở lập tức biến thành tiểu tức phụ bị khinh bỉ khắp nơi. Không biết phải ứng đối như thế nào, Hàn Mai càng ngày càng trở nên nóng nảy, người cũng càng ngày càng trở nên chua ngoa. Triệu Kiến Quốc là một người kiếm lời, thật vất vả mới về nhà được một chuyến, thường thường không tới hai ngày liền nín tức trở về doanh trại. Cho đến sau này Hàn Mai làm công nhân ở nhà máy thuốc lá trên trấn, ít tiếp xúc cùng đám người nhà chồng, tình huống mới hơi cải thiện. Cũng chính lúc đó Hàn Mai mới quen biết phó trưởng xưởng Lý Khải Dân, phạm vào lỗi lầm cả đời cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Nghĩ tới đây, Hàn Mai đã lệ rơi đầy mặt, cô hối hận, từ khi thấy người đàn ông kia khổ sở rơi nước mắt, cô liền hối hận, nhưng cũng không thể trở về được nữa...

Sẽ nhanh thôi, những thứ khiến cô cả đời này thống khổ và hối hận sẽ kết thúc...

2. Chương 2: Trọng Sinh

“Tôi đây chính là tạo cái nghiệt gì a, con gái đang êm đẹp bị người ta chà đạp thành ra như vậy, sau này làm sao tìm được chồng a...”

“Bà thôi đi, khóc, khóc chết cũng không được cái rắm gì, con gái còn chưa có chết đâu, bà đã ở chỗ này phàn nàn rồi hả?”

“Đều tại ông, cái lão già hèm hèm này tạo nghiệt, tôi đã nói điều kiện của tiểu tử nhà họ Dương kia không tệ, xứng với con gái chúng ta, còn không phải là ông làm cho người ta chạy mất sao. Con gái chúng ta giờ không ai thèm lấy còn có thể trách ai, ông nói xem?”

“Dù sao con gái tôi cũng sẽ tìm được người tốt, bà lo lắng cái gì, còn không mau đi xem con gái đã tỉnh chưa.”

Không thể nào... làm sao sẽ nghe được thanh âm của cha mẹ? Cha mẹ chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô, hai người cũng không biết chuyện cô nằm viện. Hàn Mai cố gắng mở mắt, chỉ thấy màn màu trắng gạo giắt trên thành giường, gần cửa sổ bày một chiếc bàn vuông đơn giản, một cái rương lớn để cạnh góc tường. Chuyện gì xảy ra? Đây không phải là phòng của cô trước khi lấy chồng sao? Hàn Mai cố gắng nhớ lại, chỉ nhớ rõ mình dùng dao cắt đứt động mạch trên tay, máu chảy đầy đất, trí nhớ tới đây liền trống rỗng. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, mẹ Hàn đi vào.

“Mai Tử, tỉnh? Con mà không tỉnh lại, mẹ cũng không nghĩ sống nữa. Con gái a, con có phải đã nghe thấy mọi người bàn tán? Mẹ cũng biết gặp phải chuyện này người nào cũng đều không muốn sống, nhưng con gái chúng ta xinh đẹp như thế không sợ sẽ không tìm được người nào hợp ý nha.” Hàn mẹ lần này thật sự là bị con gái dọa sợ, tự giam mình trong phòng hai ngày không ăn không uống, khóc không ngừng, ai khuyên đều vô dụng. Nào có cô nương nào chống lại được giày vò như vậy, đây không phải là muốn cái mạng già của bà sao?

Hàn Mai mắt đầy nước, cô về nhà mình sao? Cha mẹ chịu tha thứ cho cô? Không đúng, mẹ cô sao có thể thay đổi trở nên trẻ như vậy rồi hả?

“Đói bụng không? Con chờ, mẹ đi làm cho con chén cháo”. Mẹ cô nói qua liền vội vã đi ra ngoài.

Hiện tại Hàn Mai có thể khẳng định là cô sống lại, trở lại thời điểm trước khi kết hôn cùng Triệu Kiến Quốc. Hàn Mai ở trên giường suy nghĩ rất nhiều, mặc kệ nguyên nhân gì, lần này cô trở lại nhất định không cần giống kiếp trước, cô muốn quý trọng thật tốt những mất mát trong kiếp trước.

Hiện tại phải cô là nghe mọi người trong thôn đồn đãi tức giận té xỉu trong phòng. Bây giờ suy nghĩ một chút, cô khi đó thật là ngây thơ, người khác thích nói cái gì thì nói đi, cô có thể bị mất một miếng thịt trên người sao? Giờ là hai mươi một tháng chạp, nhớ kiếp trước ba ngày sau cha cô đột nhiên tuyên bố hôn sự của cô và Triệu Kiến Quốc. Trước đó, thậm chí cô còn chưa gặp qua Triệu Kiến Quốc. Nói đến thái độ của cha khi xử lý hôn sự của cô đích xác là rất kỳ quái. Kiếp trước cô mơ hồ liên gả đi, căn bản là không muốn, bây giờ nghĩ lại chuyện này thật đúng là đáng giá. Lấy điều kiện của cô, mặc dù xuất thân không phải rất tốt, so ra còn kém con gái trong thành, nhưng chỉ bằng diện mạo của cô ở Triệu huyện cũng không có mấy người có thể vượt qua. Hy vọng đến trong thành là không lớn, nhưng nói đến trấn trên lại dư dả, hơn nữa mà nói trấn trên cũng được mấy nhà tốt. Nếu như thực sự đến trấn trên, vậy cũng coi là gả cho đám tốt.

Nhưng là cha cô đem người đuổi đi rồi, cuối cùng không có biện pháp mới đem cô gả cho con riêng của Trần gia Triệu Kiến Quốc, tuổi đã lớn, dáng dấp lại vừa đen vừa xấu. Mặc dù danh tiếng của cô bị phá hư, nhưng muốn tìm một người có điều kiện tốt hơn Triệu Kiến Quốc không phải là không thể nào. Bây giờ suy nghĩ một chút, tựa hồ là cha cô cố ý đem những người làm mai kia đuổi đi, hơn nữa cha đối với con rể là Triệu Kiến Quốc hết sức hài lòng, vừa mới bắt đầu cũng rất đồng ý gả cô cho Triệu Kiến Quốc. Rất dễ nhìn ra cha cô đối với Triệu Kiến Quốc rất tốt kể cả khi cô đã kết hôn cùng Triệu Kiến Quốc được năm năm. Mỗi lần Triệu Kiến Quốc tới nhà, mặt mũi cha đều tràn đầy tươi cười, hơn nữa ý vị muốn cô chăm sóc hần thật tốt, thậm chí khi cô cùng Triệu Kiến Quốc ly hôn cha liền cùng cô đoạn tuyệt quan hệ. Hồi tưởng lại, cô có phần cảm thấy cha không chịu tha thứ cho cô không phải bởi vì cô lấy tiền cưới hỏi của anh trai bỏ trốn, mà là bởi vì cô phản bội Triệu Kiến Quốc. Nhưng không biết tại sao cha cô lại đối tốt với Triệu Kiến Quốc như vậy? Hiện tại điều duy nhất có thể xác định là cha và Triệu Kiến Quốc nhất định có quan hệ bất thường.

Ba ngày sau, quả nhiên cha Hàn từ bên ngoài trở về liền tuyên bố hôn sự của Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc. Hàn Mai kiếp trước đã trải qua chuyện này một lần, đối với lần này không có phản ứng gì, nhưng trong lòng lại bất ổn, người kia sẽ tới. Nhưng mẹ Hàn thì không được, vừa nghe nói chồng mình đem con gái gả cho đứa con riêng của nhà họ Trần liền mất bình tĩnh.

“Lão già chết tiệt, ông lại uống rượu đúng không? Con gái bảo bối của chúng ta sao có thể gả cho Triệu tiểu tử đấy? Không được, tôi không đồng ý, ông đi từ chối người đi đi.”

Con gái bà tướng mạo xinh đẹp, tuy hiện tại danh tiếng không phải rất tốt, nhưng cũng không đến nỗi phải gả ột đứa con riêng. Đến lúc ra ở riêng sao có thể có một phần của Triệu Kiến Quốc, đây chính là người khác họ. Huống chi, bà cũng đã gặp qua Triệu tiểu tử kia. Năm trước khi hần trở về thôn bà có gặp qua trên đường, hần dáng dấp cao lớn, so với nông dân còn đen hơn. Người này nếu cùng con gái bà đứng chung một chỗ còn không phải thành chuyện cười của thôn thích bằng hữu sao. Thật ra cũng không thể trách mẹ cô không nhìn trúng Triệu Kiến Quốc. Năm ấy tiêu chuẩn thẩm mỹ bất đồng, tất cả mọi người đều thích nam nhân mang dáng dấp thư sinh, nếu đeo thêm một cặp mắt kính bảo đảm đi đâu xem mắt cũng là best-seller.

“Từ chối cái gì, Kiến Quốc có điểm nào không xứng với Mai Tử? Người ta bây giờ đang ở trong bộ đội, tiền phụ cấp một tháng cũng có hơn tám mươi đồng, người lại đang hoàng, bà đi đâu tìm được con rể tốt như vậy?”

“Lão già, ông không phải là bị người ta lừa gạt chứ? Nếu thật sự có nhiều tiền phụ cấp như thế, con gái người ta còn không vội vàng muốn gả cho nó, có thể kéo dài đến 28 còn chưa kết hôn sao?” Nếu như thật sự có chỗ tiền phụ cấp này thì thật đúng là không tệ. Ở nông thôn, quanh năm suốt tháng một sống một chết cũng chỉ được ba bốn trăm đồng, một tháng mà có thể kiếm được 30 đồng đã coi như rất giỏi rồi, Hàn mẹ trong lòng thầm tính toán.

Bên kia cha Hàn cùng mẹ Hàn vì hôn sự của con gái mà tranh luận không nghỉ, bên này Hàn Mai cũng ngồi không yên.

“Cha, mẹ, hai người đừng tranh cãi nữa. Con hiểu rõ hai người cũng là vì tốt cho con, con rất cảm kích. Triệu Kiến Quốc tốt vô cùng, con gái gả cho anh ấy nhất định sẽ không phải chịu khi dễ, hai người cũng

không cần lại phải bận tâm vì hôn sự của con.”

Mẹ Hàn vừa nghe liền nóng nảy, “Mẹ nói này con gái, mẹ cũng là vì tốt cho con, nếu con thật sự gả cho Triệu Kiến Quốc, về sau không sống được, con còn không phải là khóc với mẹ sao? Con suy nghĩ một chút nữa đi.”

“Mẹ cũng đừng lo lắng, cha nói tốt thì nhất định là tốt, chẳng lẽ cha còn có thể hại con hay sao?” Hàn Mai vừa nói vừa nhìn cha Hàn một cái.

Cha Hàn có cảm giác con gái mình hôm nay cùng trước kia có điểm không giống nhau, nhưng không rõ là không giống ở điểm nào, chỉ là bị con gái nhìn chăm chăm như thể trong lòng như là bị bắn tĩa.

Hôn sự của Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc cứ như vậy bị quyết định.

3. Chương 3: Sính Lễ

Ngày hôm sau, Triệu Kiến Quốc liền mang theo sính lễ tới nhà họ Hàn, nhớ kiếp trước là năm ngày sau anh mới đến. Mẹ cô kiếp trước cũng hết sức phản đối hôn sự này, quần lấy cha khóc suốt suốt, về sau thấy không có chút hiệu quả nào liền thay đổi sách lược, nằm trên giường không ăn không uống. Chuyện này cô ở kiếp trước giống với mẹ như đúc, biết lấy chiêu tuyệt thực làm cho nam nhân mềm lòng.

Nhưng lại không ý thức được rằng chiêu này chỉ có người chân chính đau lòng cho cô mới sinh ra mềm lòng. Cho nên, một chiêu này dùng trên người Triệu Kiến Quốc có hiệu quả, mà dùng trên người Lý Khải Dân chỉ đổi lấy một quyền từ chân hân. Cô quả thật là mắt mù mới đi coi trọng tiện nam nhân Lý Khải Dân kia như vậy.

Cha mặc dù không nói còn bày ra vẻ mặt thối, rốt cuộc vẫn là đau lòng mẹ cô, nhìn cha đi đi lại lại trong nhà rồi ngoài nhà là biết. Nhớ lại có một ngày, cha mẹ cô ở trong phòng nói chuyện thật lâu. Lúc ấy cô sợ mẹ sẽ bị cha xúi dục bèn lên núp ở sau cửa nghe trộm, nhưng cha mẹ nói chuyện thanh âm thật sự quá nhỏ, cô chỉ nghe được đứt quãng cái gì mà “Thanh niên trí thức”, cái gì mà “Công trường”. Cũng không biết rốt cuộc cha cô đã nói gì mà sau khi ra ngoài mẹ cô lại đồng ý hôn sự của cô cùng Triệu Kiến Quốc. Kiếp trước, cô đối với cha mẹ nói không oán hận là giả, loại oán hận này về sau không ngừng tích lũy theo cuộc hôn nhân của cô, cho nên sau này cô mới dễ dàng bị Lý Khải Dân đầu độc cảm tiền của nhà theo hân bỏ trốn như vậy.

Thời điểm Triệu Kiến Quốc đến nhà cô, anh mặc một thân quân trang màu xanh lá cây, chiều cao 1m8, dáng dấp khôi ngô, quanh năm sống trong quân đội khiến anh còn đen hơn cả dân quê bình thường, cộng thêm hai hàm răng trắng nhìn anh càng đen hơn. Trên mặt anh không có quá nhiều biểu tình, có lẽ là do làm lính nên cả người thoát nhìn có chút lạnh lùng. Dạng tướng mạo này ở thời đại này đích xác là không được yêu thích, nhưng Hàn Mai lại không cho là vậy. Kiếp trước cộng với kiếp này cô cũng sống đến bốn mươi mấy năm rồi, hiện tại cảm thấy nam nhân phải như vậy mới có hương vị.

Tuy Hàn Mai rất khấn trương nhưng vẫn ngồi đợi trong phòng. Rót ỉnh một ly nước nóng, đến cái tay cầm ly cũng run run. Cô cười khổ, cô càng lớn lại càng trẻ lại rồi, còn có cái gì mà chưa từng thấy qua chứ. Nhưng chỉ cần nghĩ đến ở bên ngoài kia là người đàn ông cả đời của mình là cô lại khấn trương.

“Kiến Quốc, mau, vào trong nhà, đứng bên ngoài coi chừng lạnh.” Cha Hàn nhiệt tình chiêu đãi con rể tương lai.

“Bác trai. Bác gái.” Triệu Kiến Quốc cười chào hỏi nhưng vẻ mặt cứng ngắt, nhìn đặc biệt khô hời.

“Mau đến giường gạch ngồi đi.” Mẹ Hàn mặc dù không có nhiệt tình như chồng nhưng trên mặt đã mang theo ý cười đón tiếp Triệu Kiến Quốc.

Mẹ Hàn vội vàng đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, cha Hàn tất nhiên là cùng con rể tương lai ngồi trên giường trò chuyện. Anh trai Hàn Mai, Hàn Tĩnh làm giáo viên tiểu học ở trấn trên, bình thường Chủ nhật

mới về nhà. Hàn Mai muốn tới phòng bếp giúp mẹ liền đi xuyên qua sân vào phòng bếp.

Từ lúc Hàn Mai đi ngang qua cửa Triệu Kiến Quốc liền chú ý tới cô, mãi tới khi Hàn Mai vào trong phòng bếp mới thu hồi ánh mắt. Cha Hàn Mai không biết sắc quan sát, thấy hai mắt Triệu tiểu tử trong phút chốc thấy con gái nhà mình đều sáng lên rồi, con rể đối với con gái nhà mình rất là hài lòng nha, tảng đá cuối cùng trong lòng ông cũng buông xuống.

Qua không lâu sau, Hàn Mai nghe cha cô sai bảo.

“Mai Tử, hôm nay vui như vậy, con và Kiến Quốc đi mua hai chai rượu về để hai người chúng ta uống với nhau đi.”

Nói xong lại cho Triệu Kiến Quốc một cái nháy mắt. Hàn Mai trong lòng im lặng, cha, người không cần phải làm rõ ràng như vậy chứ? Nhớ kiếp trước, cha cô cũng nói như vậy nhưng lúc ấy cô không hài lòng với hôn sự này bèn trưng ra sắc mặt không tốt với Triệu Kiến Quốc, lập tức cự tuyệt nói để cô đi một mình. Một mực chắc chắn cô cảm nổi, nhất quyết không cùng Triệu Kiến Quốc đi chung làm cha cô giận đến trợn mắt, ngay cả râu cũng dựng lên. Chuyện cười, không cảm nổi hai chai rượu, người cô cũng không phải là giấy mỏng sợ gió thổi nhưng không chịu nổi cha kiên trì đành nín tức cùng Triệu Kiến Quốc ra cửa. Kiếp này cô nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt cho Triệu Kiến Quốc.

Mang theo tiền ra cửa. Dọc theo đường đi Hàn Mai đều cúi đầu, nhà hàng xóm hai bên đường đều nhìn theo, Triệu Kiến Quốc cũng chỉ đi theo phía sau cô. Mua xong rượu liền trở về, Hàn Mai ở trong lòng một mực oán trách, người này thế nào cùng một dạng đầu gỗ giống kiếp trước như vậy, cũng không biết phải chủ động một chút sao, ngu ngốc.

Thật ra thì trong lòng Triệu Kiến Quốc cũng rối rắm, tay đang cầm chai rượu cũng đổ mồ hôi, chuyện này so với ra chiến trường đánh giặc còn khó khăn hơn, không cẩn thận có thể không ôm được vợ về nhà. Sớm biết thế này lẽ ra nên hỏi Thạch Đầu một chút xem cùng con gái thân cận nên nói cái gì mở đầu. Hôm nay nói gì anh cũng phải đem cô dâu nhỏ bắt lại, mục tiêu đã định, lập tức chấp hành.

“Cái đó, thật nhanh là về đến nhà rồi.”

Hàn Mai trong lòng rơi lệ, thật vất vả mới đợi được anh chủ động, nín nửa ngày cư nhiên nói ra một câu như vậy, xem ra vẫn là để cô ra tay nha.

“Đúng vậy, anh Kiến Quốc ở trong bộ đội bình thường hẳn là rất vất vả đúng không?”

“Ừ”

Cô dâu nhỏ của anh rất quan tâm đến anh, Triệu Kiến Quốc nghĩ như thế nên ở trong lòng rất vui vẻ. Nhưng anh không biết Hàn Mai ở bên cạnh đã bốc lửa.

Người đàn ông này nói nhiều thêm mấy chữ thì chết sao? Hàn Mai kìm nén bực bội, cúi đầu chuyên tâm đi bộ.

Triệu Kiến Quốc thấy còn một đoạn ngắn nữa là đến nhà, muốn tốc chiến tốc thắng nhất định đem nhiệm vụ hoàn thành.

“Mai Tử, ở đây anh có hai trăm đồng, em cầm đi, chúng ta kết hôn em muốn mua cái gì thì mua, không đủ chờ lần sau anh về nói lại với anh. Anh ngày mai sẽ trở về doanh trại, đến nơi liền viết báo cáo kết hôn, đại khái cũng phải hơn một tháng.”

Hàn Mai ngây người, cô nhớ kiếp trước cũng không có chuyện này, mặc dù sau khi kết hôn Triệu Kiến Quốc vẫn đem sổ tiết kiệm của anh cho cô, nhưng cô khẳng định trước khi kết hôn Triệu Kiến Quốc không có đưa tiền cho cô nha. Nhớ lúc ấy cô mua rượu xong cũng không đợi Triệu Kiến Quốc đang trả tiền liền đi trước, mà người đàn ông này vẫn đi theo ở phía sau cô. Nếu lúc ấy thái độ của cô đối với anh khá hơn một chút, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện về sau.

“Mai Tử, Mai Tử, em làm sao vậy?” Triệu Kiến Quốc nhìn vẻ mặt bi thương của cô dâu nhỏ liền hoảng hốt, một bên gấp gáp không biết an ủi làm sao, một bên thầm vui vẻ đây không phải là nàng dâu nhỏ không bỏ được anh đấy sao. Vừa nghĩ như thế trong lòng liền cảm thấy cực kì thỏa mãn, lập tức quyết định sau này nhất định phải yêu thương cô dâu nhỏ của anh gấp bội.

Nếu Hàn Mai biết ý nghĩ trong lòng Triệu Kiến Quốc cô thật không biết là nên tức giận hay là nên vui mừng nữa.

“Ừ, anh Kiến Quốc, em chờ anh.” Nói xong hai người cùng bước vào trong nhà.

Sau khi ăn cơm trưa ở Hàn gia xong, Triệu Kiến Quốc cũng không lập tức trở về Trần gia mà đi đến nhà Thạch Đầu.

Thạch Đầu vừa thấy Triệu Kiến Quốc trở lại liền tiến đến gần hỏi, “Như thế nào?”

Triệu Kiến Quốc mặt không chút thay đổi, nhưng Thạch Đầu từ nhỏ chính là cùng anh mặc chung một cái quần lớn lên nhìn ra ngay hiện tại tâm tình anh rất tốt.

“Nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành.”

Triệu Kiến Quốc không để ý tới Thạch Đầu, theo cửa sổ nhìn về phía đỉnh núi đối diện, nên đi gặp cha một chút rồi, con trai đã tìm được vợ rồi, cha cũng nên an tâm.

4. Chương 4: Lời Đồn Đãi

Triệu Kiến Quốc đi rồi, mẹ Hàn bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho con gái. Triệu Kiến Quốc đưa 600 đồng tiền sinh lễ, số tiền này lúc đó chính là đủ ột nhà bốn người dùng trong hai năm. Phải nói lúc đó người ta cưới vợ, mấy thứ linh linh cũng rất đắt, có khi lên tới hai trăm đồng, hơn nữa tiền sinh lễ còn phải dùng để mua đồ cưới cho cô dâu. Triệu Kiến Quốc mặc dù chỉ đưa tiền sinh lễ, nhưng anh lại đưa riêng cho Hàn Mai hai trăm đồng, ý tứ rất rõ ràng, tiền sinh lễ cha mẹ bên Hàn gia có thể giữ lại, đồ cưới thì dùng khoản tiền trong tay Hàn Mai để đặt mua. Mẹ Hàn từ trong miệng con gái biết được chuyện này, đối với con rể tương lai càng ngày càng hài lòng, tiền chuẩn bị đồ cưới cho con gái cũng càng thoải mái, miệng cười toe toét cả ngày. Mặc dù số tiền kia bà không cần, cuối cùng vẫn là giao vào tay con gái nhưng chuyện này chứng tỏ con rể tương lai rất coi trọng con gái bà. Người mặc dù xấu xí một chút, nhưng là biết đau lòng cho con gái bà, con gái gả cho người như vậy nhất định không lầm.

Lại có một số người chính là không thoải mái khi nhìn thấy người khác vui vẻ. Sau khi hôn sự của Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc được quyết định, nhà hàng xóm đều ra cửa rồi rít bàn tán, nói rằng tâm khí Hàn Mai quá cao, một lòng muốn gả đến thành, đem danh tiếng mình bôi xấu, không ai chịu đến cửa làm mai nên chỉ có thể gả cho con riêng của nhà họ Trần. Mẹ Hàn sau khi nghe liền tức giận đến toàn thân phát run, con gái bà sao có thể để cho người ta chà đạp a! Đem đám tam cô lục bà kia ra mắng áu chó đầy đầu, nhưng người ta có nhiều chuyện cũng không nói ngay trước mặt bà, bà lại không thể cấm người ta nói ngắn nói dài sau lưng bà. Hàn Mai một chút cũng không đem chuyện lần này để trong lòng, cô mới không ngu mà đem chuyện này tính lên trên đầu Triệu Kiến Quốc giống kiếp trước, còn chưa kết hôn đã hận người ta rồi. Cô yên tâm đặt mua đồ cưới, chuẩn bị làm một cô dâu xinh đẹp.

Hôm nay cha Hàn từ bên ngoài trở về, vui mừng gọi Mai Tử.

“Con gái... Con gái... Mau ra xem, Kiến Quốc gửi thư về rồi.” Nói xong bèn đưa cho Hàn Mai một phong thư màu rậm nắng.

Hàn Mai đỏ mặt nhận lấy thư, nhanh chóng trốn vào trong phòng mở ra xem. Cha Hàn cùng vợ liếc nhau một cái, biết đây là con gái đang xấu hổ, xem ra con gái nhà mình cũng coi trọng Kiến Quốc, trong lòng cha Hàn đang vì ánh mắt nhìn người không sai của mình mà đắc chí.

Bên này Hàn Mai đi vào trong nhà, đứng ở trước bàn đọc sách bên cửa sổ, hít sâu một hơi, từ từ mở phong thư ra.

“Mai Tử,

Anh vừa về tới doanh trại liền nộp báo cáo kết hôn rồi, đoán chừng chỉ mấy ngày là được phê duyệt. Đến lúc đó, anh được nghỉ kết hôn mười lăm ngày, em đợi anh thêm mười ngày nữa, trở lại chúng ta liền kết hôn.

Trong khoảng thời gian này em phải ngoan ngoãn đợi ở nhà, không được đi ra ngoài, muốn làm gì cũng trực tiếp giao ẹ làm, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về cưới em.”

Không ngờ người đàn đàn ông này viết một phong thư gửi về chính là để hạn chế tự do của cô, cô còn chưa gả cho anh mà đã trông nom như thế rồi, lại còn rất thuận miệng gọi mẹ cô là “Mẹ” nữa. Chữ viết trong thư rất ngoan, chỉ có mấy câu ngắn ngủi. Mặc dù cô cũng biết trong kiếp trước Triệu Kiến Quốc có chút chủ nghĩa đàn ông nhưng trong lòng Hàn Mai vẫn hơi giận anh. Nhìn trong thư ghi ngày gửi là bốn ngày trước, như vậy chẳng phải chưa tới sáu ngày nữa anh sẽ về sao? Nghĩ tới đây trong lòng Hàn Mai lại vui mừng một trận.

Mấy ngày kế tiếp Hàn Mai đều bận bịu chuẩn bị đồ dùng kết hôn, không nghe lời anh dặn vô tư chạy ra ngoài. Bởi vì thời gian tương đối gấp, Hàn mẹ liền mời chị cả của bà tới giúp, ba người chung sức đã chuẩn bị của hồi môn xong sớm mấy ngày... Tất cả đều tốt, chỉ còn chờ Triệu Kiến Quốc trở lại.

Trong mấy ngày này lại xảy ra một chuyện thú vị, con dâu cả Hồng Kim Hoa của nhà họ Vương nửa đêm đến trộm heo trong chuồng nhà họ Thạch thì bị con trai út Thạch Đầu của Thạch gia chặn lại trong chuồng heo, trong lúc bối rối bị vấp ngã làm cho toàn bộ khuôn mặt đều dính phân heo. Xảy ra chuyện như vậy mặc dù không giống như trước đây bị bêu rếu khắp phố, nhưng Hồng Kim Hoa về sau cũng không có cơ hội ngóc đầu lên làm người nữa rồi. Cũng không biết là ai đã nói ra mọi người mới biết thì ra lần trước Hồng gia ở trần trên tới nhà họ Hàn làm mai bị cha Hàn cự tuyệt chính là nhà mẹ đẻ của Hồng Kim Hoa. Lời đồn đại về Hàn Mai chính là từ chỗ Hồng Kim Hoa mà truyền ra. Lần này tất cả mọi người đều hiểu đây là người ta bất bình thay nhà mẹ đẻ nhưng làm hỏng danh tiếng con gái nhà khác như vậy, chuyện này là con dâu nhà họ Vương không đúng. Hàn Mai lập tức trở thành khổ chủ phải ngậm bồ hòn còn Hồng Kim Hoa trở thành đại biểu điển hình của người đàn bà ba hoa. Bởi vì có người tuôn ra chuyện đùa con trai nhà họ Hồng kia từ nhỏ đã không học giỏi nhưng chuyện trộm cắp lại làm không ít. Hơn nữa Hồng Kim Hoa bình thường cũng đặc tội với không ít người, nhất thời chuyện về Hồng Kim Hoa trở thành chuyện cười của mọi người lúc trà dư tửu hậu. Vì thế những chuyện đồn đại trước kia về Hàn Mai phai nhạt không ít.

*****

Phòng làm việc của đoàn trưởng quân khu.

“Báo cáo”

“Vào đi” Doanh trưởng Ngô Bản liếc mắt nhìn Triệu Kiến Quốc, tiếp tục cúi đầu “Như thế nào? Cậu đã giải quyết vấn đề cá nhân chưa?”

“Báo cáo Doanh trưởng, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, đây là báo cáo kết hôn của tôi, xin doanh trưởng phê duyệt” Triệu Kiến Quốc nộp báo cáo kết hôn lên, nét mặt vui sướng không che giấu.

Ngô Bản ngẩng đầu nhìn anh một cái, “Không tệ, để xuống đi. Nếu vấn đề cá nhân đã giải quyết, lập tức tham gia huấn luyện đi.” Triệu Kiến Quốc không biết anh khi nào thì đặc tội với đoàn trưởng đại nhân, cả khuôn mặt đau khổ đi ra.

Ngô Bản buồn cười nhìn bóng lưng đang đi xa dần, tôi đây chính là không nhìn nổi bộ dáng hả hê vui mừng của tiểu tử cậu. Vợ của tôi vẫn đang ở nhà mẹ đẻ không chịu về, tiểu tử cậu đòi kết hôn trước, không có cửa đâu.

Triệu Kiến Quốc nếu biết chỉ vì khuôn mặt tươi cười của anh khiến cho báo cáo kết hôn bị phê duyệt trễ, suýt nữa khiến vợ chạy mất, sợ là anh cũng không cười nổi. Nhưng trên thực tế, anh căn bản cũng không biết chuyện này, vui vẻ chạy đi huấn luyện. Chỉ đạo viên cũng cảm thấy Liên trưởng sau khi về nhà một chuyến trở lại, cả người cũng thay đổi. Binh lính thực hiện huấn luyện sai không những không phạt mà còn rất dịu dàng chỉnh lại động tác. Dịu Dàng... Nghĩ tới hai chữ này cả người chỉ đạo viên đều toát mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy Liên trưởng dịu dàng quá kinh khủng.

Chuyện này Triệu Kiến Quốc không hề hay biết, vẫn theo lệnh huấn luyện lính của mình cho đến khi nhận được một phong thư được gửi đến vào mấy ngày sau.

5. Chương 5: Ngoại Truyện Triệu Kiến Quốc

Tôi tên là Triệu Kiến Quốc, khi tôi năm tuổi thì cha tôi gặp chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, tôi theo mẹ tái giá đến nhà họ Trần, trở thành con riêng của nhà họ Trần. Thái độ của mẹ đối với tôi vẫn luôn ôn hòa, có lúc bà sẽ ngăn người nhìn tôi sau đó liền bắt đầu đánh tôi, sau khi đánh xong lại bôi thuốc trị thương cho tôi. Khi tôi bảy tuổi, bà tái giá đến nhà họ Trần, hai năm sau, bà sinh con gái cho Trần Đại Dũng, lại qua hai năm nữa bà sinh thêm cho tôi một em trai cùng mẹ khác cha. Lúc mới đầu, tôi cũng không ý thức được mình có cái gì bất đồng cùng người khác, nhưng bạn bè cùng lứa xa lánh, một vài phụ nữ chỉ chỉ trỏ trỏ ở phía sau mới khiến tôi hiểu tôi cùng người khác thật sự không giống nhau. Tôi là một đứa con riêng, tôi nên cảm thấy may mắn vì nhà họ Trần nguyện ý chứa chấp tôi.

Bạn chơi chung với tôi khi còn bé chỉ có duy nhất một người là Thạch Đầu bởi vì tôi có thể leo cây hái táo cho hắn ăn. Hắn nói cũng chỉ vì chuyện này mà khi còn bé có một khoảng thời gian hắn đặc biệt sùng bái tôi.

Tên của tôi là do cha đặt cho. Cha hi vọng tôi có thể kiến công lập nghiệp, đền đáp đất nước. Cho nên lúc tôi mười sáu tuổi đã lén chạy khỏi nhà đi đầu quân. Cuộc sống trong quân đội vô cùng gian khổ, khi huấn luyện có thể bị thương, thỉnh thoảng còn phải làm nhiệm vụ nhưng ở đây tôi có cảm giác gia đình. Về phần cái nhà kia, cách mấy năm tôi mới trở về một chuyến mà thôi.

Thời gian trong doanh trại trôi qua đặc biệt mau, đảo mắt một cái mà tôi đã có cả một bó tuổi, lãnh đạo cũng nhiều lần tìm tôi nói chuyện, làm công tác tư tưởng. Chỉ là có con gái nhà nào nguyện ý gả cho tôi đâu, không uất ức con gái nhà người ta đã là tốt lắm rồi. Mất thấy tôi sắp ba mươi, lãnh đạo càng nóng nảy hơn, cuối cùng đoàn trưởng giao cho tôi một nhiệm vụ: trong vòng năm ngày phải giải quyết vấn đề cá nhân, không thể làm gương xấu khiến đồng đội theo sau. Ngày hôm sau, tôi liền ngồi xe lừa về nhà.

Về đến nhà gặp mẹ, bà đối với tôi vẫn không lạnh không nóng, những năm này cũng không còn đề cập tới hôn sự của tôi nữa, tôi cũng không thêm để ý. Sau khi ra ngoài, tôi đi đến nhà họ Thạch, chú Thạch cùng thím Thạch đối xử rất tốt với tôi, ban đầu lộ phí dùng để đi đầu quân cũng là do chú Thạch cho, lần này lại phải đến làm phiền chú ấy.

Chú Thạch nghe xong chuyện của tôi, cân nhắc một chút mới nói, “Trước mắt có một đám rất tốt, con gái nhà đó không tệ, chính là cha nó có chút khó khăn, sợ là không dễ.”

“Ai nha, ông cứ nói thẳng ra là người nào đi, được hay không được chúng ta cũng phải thử một lần.” Thím Thạch gấp gấp nói tiếp.

“Chính là nha đầu nhà lão Hàn cuối thôn”

“Nha đầu kia cũng được, nhưng không phải là nhà nàng một lòng muốn gả nàng đến trong thành sao? Liệu nhà họ có đồng ý không?” Thím Thạch lo âu hỏi.

“Để ngày mai tôi đi thăm dò lão Hàn một chút, chuyện này mà thành là tốt nhất, chúng ta cũng phải đi tìm nhà khác.”

.....

Ngày thứ hai, chú Thạch hùng hùng hổ hổ tới tìm tôi, nói là cha đang gả đồng ý rồi; vốn tưởng cơ hội không lớn nhưng hình như con gái người ta cùng mấy đối tượng trước mắt đều không thành, huyền não tới mức không ai đến cửa làm mai, cha Hàn cũng gấp gáp, thúc liền đem chuyện của tôi nói ra, cha Hàn lập tức đồng ý. Tôi nghe mà không có nhiều cảm giác lắm, dù sao lấy ai cũng thế, nhưng mặt khác tôi lại lo lắng không biết con gái nhà họ Hàn có nguyện ý không.

Quân tẩu thực sự không dễ làm, hướng chi trong thời gian ngắn tôi cũng không thể khiến vợ theo quân, biết rõ ý tứ con gái người ta là tốt nhất, không lại thành ra tôi uất ức con gái nhà người ta.

Nhà họ Hàn.

Buổi tối, tôi lén lén vào nhà họ Hàn, nghe thấy người nhà họ Hàn ở trong nhà đang vì chuyện này mà tranh luận. Xem ra trước mắt chỉ có cha Hàn là thật sự coi trọng mối hôn sự này, mẹ Hàn lại hết sức phản đối,

cũng không biết con gái nhà họ Hàn có thái độ gì. Mới vừa nghĩ như vậy tôi liền nghe thấy một giọng nói ôn nhu tử tế chen vào.

“Cha, mẹ, hai người đừng tranh cãi nữa. Con hiểu rõ hai người cũng là vì tốt cho con, con rất cảm kích. Triệu Kiến Quốc tốt vô cùng, con gái gả cho anh ấy nhất định sẽ không phải chịu khi dễ, hai người cũng không cần lại phải bận tâm vì hôn sự của con nữa.”

Xem ra cô gái này cũng có chủ kiến, như vậy cũng tốt, tới doanh trại rồi tôi cũng không cần lo lắng cô ở nhà sẽ phải chịu khi dễ. Trong lòng không khỏi dâng lên một cổ hạo cảm đối với cô dâu nhỏ chưa gặp mặt, nghe được giọng nói của cô, trong lòng tôi liền cảm thấy ngứa một chút, thật rất muốn nhìn một chút xem cô dâu nhỏ trông như thế nào.

Thấp thoáng có bóng người từ trong nhà đi ra, tôi vội vàng trốn vào trong góc. Ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là cô.

Về đến nhà nằm vật xuống giường, tâm vẫn nhảy không có khôi phục lại bình thường, cô dâu nhỏ của tôi lại là cô ấy. Lần về nhà hai năm trước, tôi ở cửa Từ Đường trong thôn gặp qua cô theo mẹ đi dâng hương. Tính toán toán, khi đó cô mới mười bảy tuổi, khuôn mặt trắng nõn nà có thể nhéo ra nước. Tôi đối với cô khi ấy liền có điểm lưu tâm, chỉ là nhìn tình trạng bản thân vẫn ổn, hướng chỉ cô lúc ấy còn nhỏ. Chuyện này chôn ở trong lòng cũng đã hai năm, tôi cũng đã quên dấn dập cô khi ấy ra sao rồi, không nghĩ tới hôm nay vừa nhìn thấy cô liền nhận ra ngay, tôi hẳn là chưa từng quên cô đi. Cũng không biết tôi đời trước đã tích cái đức gì, đời này mới có thể được ở bên cô dâu nhỏ xinh đẹp như thế. Hôn sự này nếu thật sự thành tôi phải hảo hảo đốt hai nén nhang cảm tạ người cha đã mất của mình.

Ngày hôm sau, tôi mang theo sính lễ đến nhà họ Hàn, cha Hàn rất nhiệt tình, mẹ Hàn mặc dù không thích nhưng trên mặt vẫn thoải mái, không có ý gây khó dễ. Lúc tôi đến, Hàn Mai ngồi trong phòng không ra. Anh vợ đang dạy học ở trấn trên, Chủ nhật mới về nhà, tôi liền nói chuyện cuộc sống trong bộ đội với Hàn cha, dường như ông đặc biệt có hứng thú đối với chuyện của tôi.

Cũng mau tới thời gian dùng cơm trưa, cha Hàn bảo Mai Tử đi mua rượu cùng tôi, vừa thấy rõ cuộc có thể cùng cô dâu nhỏ của mình thân cận một chút, trong lòng tôi liền hồi hộp nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra.

Dọc theo đường đi chúng tôi cũng không nói chuyện, lúc này tôi thật sự hận bản thân tại sao không hỏi Thạch Đầu xem thời điểm cùng con gái thân cận phải nói những gì, nên tặng đồ gì, nếu chủ động mà làm sai lại càng không được. Xem ra thời khác mấu chốt vẫn phải dựa vào chính mình.

Tôi đưa Mai Tử hai trăm đồng, để cô đặt mua đồ cưới, ban đầu cô không chịu nhận nhưng tôi vẫn kín đáo đưa cho cô, đàn ông cho vợ mình tiền tiêu xài là chuyện đương nhiên.

Hôn sự của tôi cùng Mai Tử cuối cùng cũng định xuống, ngày hôm sau tôi liền trở về doanh trại. Đến doanh trại lập tức nộp báo cáo kết hôn, nhưng không biết vì sao lại chậm chạp không phê duyệt, đoàn trưởng còn gia tăng huấn luyện cho tôi.

Mỗi ngày khi trở về kí túc xá khắp người đều là nước bần. Mặc dù mệt, nhưng mỗi ngày nằm trên giường đều nghĩ tới chuyện không lâu nữa là có thể ôm cô dâu nhỏ thơm ngào ngạt đi ngủ, tôi liền cảm thấy thỏa mãn.

6. Chương 6: Kết Hôn

Mấy ngày sau, hai chị em mẹ Hàn đã đem đồ cưới của Hàn Mai chuẩn bị xong xuôi. Anh trai Hàn Mai, Hàn Tĩnh cũng từ trên trấn trở lại mang theo một chiếc xe đạp Phượng Hoàng. Phải biết một cái xe đạp khi đó cũng giống như BMW bây giờ, không có quan hệ có tiền cũng không mua được, Hàn Tĩnh cũng phải thông qua vài tầng quan hệ mới mua được.

Hàn Mai nhìn xe đạp mới tinh, nhớ lại kiếp trước cô không phải người mới nghe lời Lý Khải Dân xui khiến đi trộm tiền kết hôn của anh trai. Đời này, nếu như có cơ hội nhất định cô phải đền bù gấp bội cho anh trai.

Nhớ anh trai thật ra là đính hôn, đàn gái là con gái thứ hai của nhà họ Quách ở thôn bên, tên Quách Hồng. Mặc dù tướng mạo bình thường nhưng chăm chỉ, chịu khó, cha mẹ cô rất hài lòng với người con dâu tương lai này. Vốn đã tính năm nay sẽ làm chuyện vui cho anh trai nhưng vì mẹ Quách mắc bệnh ung thư, tính ra cũng không còn sống được bao lâu nữa nên đành hoãn lại. Con gái cả của nhà họ Quách đã lấy chồng từ hai năm trước, nhà họ Quách hiện giờ chỉ còn lại ba người: cha Quách, Quách Hồng và con trai út Quách Phi mới mười một tuổi. Năm xưa cha Quách đi cất nhà không may rơi từ trên nóc xuống, mặc dù may mắn rơi trúng vũng bùn nhưng vẫn bị gãy đứt một chân, không làm được bất kì việc nhà nông nào nữa. Bình thường cha Quách đều dựa vào tay nghề đan sọt bằng tre nứa để kiếm chút tiền, chuyện đồng ruộng trong nhà đều do mẹ Quách và Quách Hồng làm.

Quách Hồng là người hiếu thuận, sợ mình đi lấy chồng sớm cha cùng em trai không có người chăm sóc, nên đã chủ động tìm đến nhà họ Hàn nói rõ mình muốn vì mẹ giữ đạo hiếu ba năm, đợi em trai lớn thêm chút nữa mới tổ chức hôn lễ. Nếu nhà họ Hàn cảm thấy không chờ đợi được, muốn từ hôn, Quách Hồng cũng chấp nhận. Vốn cha mẹ Hàn Mai cũng đã tính đến chuyện từ hôn nhưng bị anh trai cô bác bỏ. Anh trai cô nói anh thường ở trên trấn, không về nhà, đợi Quách Hồng ba năm, anh lên trấn dạy học cũng yên tâm cha mẹ ở nhà có người chăm sóc. Cha mẹ cô nghe xong cũng thấy có lý, từ đó không nhắc lại chuyện từ hôn nữa.

Trong kiếp trước của cô, chính xác là vào ba năm sau, lúc anh trai và Quách Hồng chuẩn bị kết hôn, cô liền lấy tiền sính lễ của anh trai chạy trốn. Hai năm sau đó, cô lén trở lại thôn, hỏi thăm mới biết cuối cùng anh trai cùng Quách Hồng không có thành đôi. Bởi vì cha Quách bị viêm phổi, trong nhà lại không có tiền, Quách Hồng bắt buộc phải gả ột người ba mươi hai tuổi để lấy tiền chữa bệnh cho cha Quách, nhưng cha Quách vẫn không qua được.

Lúc ấy cô khờ dại, cho là chỉ cần có tiền, anh trai cô sẽ tìm được đám tốt hơn nên mang theo một đồng lớn quà tặng về nhà, kết quả bị cha cô cầm chổi đuổi đánh ra ngoài. Ở trước mặt người toàn thôn, cha hung hăng tát cô một bạt tai, đoạn tuyệt quan hệ với cô. Cũng chính nhờ cái tát này mới đem cô quất tỉnh.

Mẹ cô khóc không ngừng, cuối cùng bị cha kéo về nhà. Anh trai cũng không nói câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn cô đang ngồi dưới đất, sau một hồi, quay đầu vào trong sân đồng thời đóng cửa nhà lại, cả quá trình không nhìn cô lấy một lần.

Cô ngơ ngác ngồi trên đất lạnh lẽo, chịu đựng sự chỉ trích của người trong thôn, nhìn chăm chăm cửa nhà đang khép chặt, ở trong lòng vẫn không ngừng cầu mong cha mẹ cùng người anh trai yêu thương cô từ nhỏ kia có thể tha thứ cho cô. Cho đến nửa đêm, trời đổ mưa to mà cánh cửa kia vẫn không nhúc nhích.

Nửa đời sau trong kiếp trước, buổi tối nào cô cũng mơ cùng một giấc mộng, trong mưa to, một cánh cửa khép chặt, mặc cho cô gõ như thế nào cũng không mở. Tỉnh mộng liền mất ngủ. Hồi Hận. Nếu như năm đó cô chịu an ổn sống cùng Triệu Kiến Quốc, có lẽ hiện giờ đã có một đứa nhỏ đáng yêu, một người chồng yêu thương cô. Nếu như năm đó cô không nghe Lý Khải Dân dẫn dụ cũng sẽ không phải một mình trốn tránh ở đất khách chịu khổ như vậy, có nhà cũng không dám trở về. Nếu như cô không lấy đi tiền sính lễ của anh trai, hẳn anh trai đã có một gia đình hạnh phúc, ít nhất cũng không để anh trai ba mươi tuổi mà vẫn cô đơn một mình. Nếu như ban đầu cô chịu lắng nghe mẹ khuyên bảo, bà cũng không phải cả đời rơi lệ vì con gái.

Mặc kệ là do nguyên nhân gì cũng cảm tạ ông trời đã cho cô cơ hội sống lại, lần này cô nhất định sẽ đem những điều đã bỏ lỡ trong kiếp trước nắm giữ thật tốt.

Hai vợ chồng chú Thạch đem phòng ở cũ trước đây của nhà họ Triệu quét dọn sạch sẽ, còn lại chỉ chờ Triệu Kiến Quốc trở về từ doanh trại. Ban đầu Triệu Kiến Quốc tính sau khi kết hôn sẽ để Hàn Mai dọn đến nhà họ Trần ở. Mặc dù hai mẹ con anh tình cảm không thân thiết nhưng dù sao cũng là máu mủ, không thể bỏ được. Để Hàn Mai ở đây anh cũng yên tâm. Nhưng sau lần lén đến nhà họ Hàn, biết cô vợ nhỏ của anh là người có chủ kiến, sau khi anh đi rồi cô cũng có thể tự chăm sóc mình thật tốt. Huống chi anh cũng không phải là con cháu của nhà họ Trần, khi tái giá mẹ của Trần Đại Dũng cũng đã nói với mẹ anh chuyện tương lai ra ở riêng sẽ không có phần của anh. Ngay cả việc cho phép anh tiếp tục mang họ Triệu cũng là vì nguyên do này. Cho nên lần trước về nhà Triệu Kiến Quốc mới nhờ hai vợ chồng chú Thạch giúp dọn dẹp lại toàn bộ phòng cũ của nhà họ Triệu. Phòng ở kia tuy rằng đã cũ nhưng vẫn còn kiên cố, lại sát vách với nhà họ Thạch, vợ anh có chuyện gì, Thạch Đầu cũng sẽ nói lại với anh. Không có biện pháp, vợ của anh

xinh đẹp như vậy, anh lại không ở bên cạnh, là đàn ông tất nhiên là anh không yên lòng. Anh ở trong bộ đội cũng không biết được ở nhà vợ anh có bị ai khi dễ hay không, có Thạch Đầu ở cạnh nhà anh cũng yên tâm một chút. Xem ra anh còn phải cố gắng nhiều hơn, nghĩ cách để vợ anh theo quân sớm một chút. Chỉ nghĩ đến ngày đó thôi anh cũng thấy mỹ mãn.

Ba ngày sau, Triệu Kiến Quốc về nhà, hôn lễ sẽ tổ chức vào hai ngày sau. Nhà họ Hàn bày 12 bàn tiệc, ở nông thôn lúc ấy cũng được coi là tiệc lớn, hơn nữa món ăn đều là những món ngày thường không có. Dân quê uống xong rượu mừng, chỉ có một yêu cầu là được ăn no. Nhà họ Hàn làm tiệc lớn, rượu ngon thịt nhiều, mọi người ai cũng ăn đầy một miệng toàn dầu mỡ.

So sánh với nhà họ Hàn, bên nhà họ Triệu vắng lạnh hơn nhiều, khách khứa chỉ có bốn người của nhà họ Thạch. Cha của Triệu Kiến Quốc là thanh niên tri thức xa quê, không có thân thích ở đây. Mà mẹ của Triệu Kiến Quốc là Lưu Tú năm xưa bị bọn buôn người lừa gạt bán đến vùng này nên cũng không có người thân nào ở đây. Lần này trở về, Triệu Kiến Quốc đến gặp Lưu Tú, nói cho bà biết anh muốn kết hôn, đàn gái là con gái của Hàn gia. Lưu Tú lạnh lùng nhìn anh, không nói lấy một câu. Kể từ khi anh bỏ trốn khỏi nhà đi đầu quân, bà liền không nói chuyện với anh nữa. Hàng năm anh về thăm nhà, mỗi lần cũng ở lại với bà hai ba ngày, nhưng cho tới bây giờ bà đối với anh đều là không quản không hỏi. Vài năm như vậy, anh cũng quen dần, nếu ngày nào đó bà lên tiếng có khi anh còn không được tự nhiên.

Kiếp trước Hàn Mai kết hôn trong mơ màng, kiếp này cô mang theo hưng phấn mong đợi được làm một cô dâu thật sự. Bởi vì Triệu gia không có nhiều người, Hàn Mai chỉ cần mời rượu bốn người nhà chú Thạch xong liền ngồi đợi trong tân phòng. Tường trong tân phòng đều được dán báo Thượng Đô rồi quét thêm một lớp sơn trắng bên trên. Đồ dùng trong phòng cũng rất đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế, một tủ quần áo và một cái giường gạch lớn ở chính giữa. Phía bên trên còn để một cái áo khoác quân phục lớn. Hôm nay Triệu Kiến Quốc mặc chính là cái áo này, vừa rồi uống rượu mới cởi ra.

Hàn Mai nằm trên giường gạch ấm áp, dùng áo khoác quân phục đem mình che kín mít từ đầu đến chân. Một cổ mùi vị nam tính lập tức chui vào mũi cô, bao quanh cô làm lòng cô bình tĩnh lại.

Mùi vị của anh.

7. Chương 7: Động Phòng Triệu “tam Lang”

Lúc Triệu Kiến Quốc vào phòng đã nhìn thấy vợ đắp áo khoác của mình nằm trên giường ngủ thiếp đi. Không thể được! Buồn cười, anh cũng đã làm hòa thượng 28 năm rồi, không có lý do gì đêm tân hôn lại không đi hưởng phúc lợi của người chồng.

Cẩn thận từng li từng tí vén áo khoác lên, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn của vợ đang mang nét cười thỏa mãn, đôi môi đầy đặn đỏ thắm khe cong lên. Hàn Mai mặc một cái áo ngủ thật mỏng nhưng cũng không để lộ bộ phận nào, nhưng so với áo khoác bông to sụ bình thường cô vẫn mặc tất nhiên nhìn thuận mắt hơn nhiều. Dân quê mặc quần áo đều không quan tâm đến chuyện dáng người. Trời lạnh, mặc áo rộng một chút còn có thể mặc thêm áo lông vào bên trong cho ấm. Bình thường mặc áo khoác vừa to vừa dày thật không nhìn ra dáng người Hàn Mai lại tốt như vậy. Cô trời sinh ngũ quan khéo léo tinh xảo, da lại trắng nõn, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn. Triệu Kiến Quốc nhìn ngọn núi hiểm trở trước ngực cùng vòng eo mảnh khảnh của vợ, hầu kết tự động trượt một cái “Ứng ực” nuốt nước miếng. Chỉ cảm thấy toàn thân bốc lên một hồi lửa nóng, lão Nhị Triệu gia lập đứng nghiêm chào cờ. Xem ra anh dù có khóc cỡ nào cũng đều kém vợ mình rồi. Nếu là trên chiến trường khẳng định anh đã phải nộp khí giới đầu hàng hoặc bị bắt làm tù binh rồi. Sau này anh nhất định phải cẩn thận hầu hạ vợ, chỉ là trước mắt qua tối nói rồi nói tiếp. Triệu Kiến Quốc tuyệt đối là người thuộc phái hành động, nói là làm.

Hàn Mai ngủ rất sâu. Vẫn luôn tự trách mình vì những việc làm trong kiếp trước nên sau khi được sống lại cô đều lo lắng cuộc sống trong tương lai, ban đêm cũng không thể yên giấc. Biết mình chắc chắn lại gả cho Triệu Kiến Quốc, trong lòng cuối cùng cũng yên ổn, giấc ngủ này nhất định là ngủ rất ngon.

Tĩnh lại, Hàn Mai cảm thấy mình bị một vật nặng đè ép, thở không nổi, trên miệng cũng từng hồi ứa nóng. Cô giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại. Chỉ thấy Triệu Kiến Quốc đang nằm trên người cô, cái có cái không liếm môi cô. Hàn Mai thở dài, người đàn ông này vẫn giống hệt kiếp trước, đối với chuyện này một chút lưu loát cũng không có. Cũng đúng thôi, anh quanh năm ở trong bộ đội không tiếp xúc với phụ nữ, nếu anh lưu loát mới là có quỷ đấy.

Hàn Mai hé môi, nhẹ nhàng ngậm môi dưới của người đối diện, cái lưỡi khéo léo đánh một vòng trên răng cửa liền thuận lợi chui vào, khẽ ép nhẹ lưỡi anh, chậm liếm. Triệu Liên trưởng đại nhân còn đang lâm vào sững sờ, lúc phản ứng kịp vật nhỏ trong miệng đã không còn.

Liên trưởng Triệu nóng nảy, anh còn chưa có hưởng thụ đủ! Chưa kịp đánh đã lặng lẽ hành quân rút lui, chuyện này là không thể chấp nhận được. Anh bắt đầu hần học vừa liếm vừa mút miệng vợ, nhưng vợ anh lại không chịu mở miệng. Triệu Kiến Quốc đầu đầy mồ hôi, tay cũng không còn đang hoang đi tới trước đỉnh ngọn núi hiểm trở. Cảm giác nhần nhụi bóng loáng lan tỏa khắp lòng bàn tay, anh theo đó mà nhẹ nhàng vuốt ve. Liên trưởng Triệu cười quỷ dị một tiếng, chợt dùng sức cúi đầu xuống. Hàn Mai không ngờ anh sẽ làm như vậy, miệng không nhin được bật ra một tiếng than nhẹ. Triệu Liên trưởng chờ đúng thời cơ, đấu tranh anh dừng, một phát đánh vào trại địch. Hàn Mai nhất thời khinh thường mà mắt trận địa, đành phải cẩn thận ứng phó thế công của Triệu Liên trưởng.

Quần áo của cả hai không biết từ lúc nào rơi đầy trên mặt đất, da thịt chạm nhau, làn da cứng rắn của Triệu Liên trưởng chạm rầy ma sát với thân thể trơn mịn mềm mại của vợ, loại cảm giác mất hồn tận xương này sắp đem anh bức điên rồi. Nhưng Thạch Đầu nói, loại chuyện này không thể gấp, phải đợi thân thể vợ anh ứa mới được, nếu không sẽ làm nàng bị thương. Da thịt vợ anh lại mềm mịn như thế mà bị thương thì phúc lợi của anh cũng không còn. Thời gian nghỉ kết hôn có mấy ngày, anh nhất định phải nếm đủ mùi vị mới được. Bất quá người vợ anh chỉ hơi nóng một chút, không có ra mồ hôi, phải đợi tới lúc nào mới ứa đây? Ngược lại anh một thân toàn mồ hôi nhưng cũng chẳng để làm gì a. Triệu Liên trưởng nhất thời buồn bực.

Nếu biết tâm tư này của Liên trưởng Triệu, Hàn Mai không thể không học máu a. Hiện tại cô chỉ có cảm giác chóng mặt, cả người nóng lên cực kì khó chịu. Nhìn Liên trưởng Triệu ở đó chỉ biết gặm cắn, tay không ngừng vuốt lên vuốt xuống, một chút cũng không có tính toán muốn vào, Hàn Mai bực bội. Khẽ cắn răng, cô lặng lẽ đưa một tay mềm nhỏ trắng nõn xuống phía dưới, cầm lấy Triệu lão nhị đang oai phong hùng dũng đầy khí phách.

“A.....!!” Triệu Liên trưởng hít một hơi.

“Vợ, nhẹ..... Nhẹ một chút.....”

Hàn Mai cong miệng, mắt to ngập nước nhìn chằm chằm “Người ta khó chịu!” Sau khi nói xong, Hàn Mai cũng tự thấy buồn nôn, trải qua hai kiếp, cô cũng đã sống được mấy chục tuổi, mà vẫn làm trò nũng nịu này. Thật sự không có biện pháp nha, nếu lại để Triệu đại Liên trưởng một mình không đầu không đuôi làm tiếp có khi trời sáng cũng chưa xong chuyện. Không thể làm gì khác hơn là tự cô phải nghĩ biện pháp rồi.

Triệu Kiến Quốc nhìn bộ dáng vợ như vậy, tâm nhất thời cao vút, nếu thật sự không làm, đoán chừng anh sẽ phát điên mất. Anh nhanh chóng tách hai chân thon dài của vợ ra, điều chỉnh tư thế thật tốt, hai tay xoay khuôn mặt đỏ ửng của vợ đối diện mình.

“Vợ, nhìn anh”

Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh như muốn hút cô vào trong đó.

Triệu Kiến Quốc nhìn ánh mắt si mê của vợ cực kì thỏa mãn, chẳng còn nhớ tới lời khuyên “Ướt thân” của Thạch Đầu nữa, eo ếch trầm xuống, trực tiếp đi vào.

Hàn Mai đau đến kêu ra một tiếng, tay nắm thật chặt đệm giường bên dưới.

Triệu Kiến Quốc nhìn dáng vẻ khổ sở của vợ, đau lòng không dứt, cố nén kích động muốn động. Thạch Đầu nói lần đầu tiên phụ nữ sẽ đau, nhưng không nói sẽ đau như thế nào. Nhìn vợ đau như vậy, anh thật muốn vả miệng mình.

Thấy Hàn Mai vẫn còn đau, Triệu Kiến Quốc cúi đầu, mũi chạm nhẹ vào chóp mũi của cô cọ cọ, phun khí nóng trên mặt cô. Hai ngón tay cái men theo khóe mắt cô lau đi nước mắt tràn ra, miệng không ngừng nỉ non, “Ngoan, không đau, không đau.....”

Giờ khắc này, Hàn Mai đột nhiên rất muốn khóc, nước mắt liền chảy ra, nhỏ giọng thút thít không ngừng lại được.

Triệu Kiến Quốc vừa thấy liền hoảng hồn, không hiểu vợ bị làm sao.

Sao lại càng khóc càng dữ dội như thế này? Chẳng lẽ thật sự bị thương?

Hàn Mai nhìn anh luống cuống tay chân, vội vàng dừng khóc, kéo đầu anh xuống hôn lên một ngụm, cố gắng mở thân thể của mình ra, nâng một cái chân lên quần quanh thắt lưng anh.

Triệu Kiến Quốc mới vừa rồi còn đang lo lắng, bây giờ thấy vợ nhiệt tình như vậy thật tình không hiểu ra sao, nhưng anh vẫn không nhúc nhích sợ làm cô bị thương.

Hàn Mai rời khỏi môi anh, kéo theo một sợi tơ bạc, nhìn anh nhẹ nhàng nói, “ Muốn em”

“Thật không sao?” Triệu Kiến Quốc không yên tâm xác nhận lần nữa.

“Ừ” Hàn Mai cúi đầu đáp một tiếng liền chui vào trong ngực anh. Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng Triệu Kiến Quốc vẫn nghe thấy, kích động giống như nghe được lệnh xung phong trên chiến trường.

Hàn Mai cảm giác giống như bản thân đang ở trong biển, sóng từng hồi một đánh tới như muốn nhấn chìm cô ngay tại lúc này mà cô hoàn toàn không có lực phản kháng, chỉ có thể liều mạng vịn chặt vai người đàn ông trước mắt này, núp ở trong ngực anh nặng nề ngủ.

Trước khi ngủ còn đang nghĩ xem đây là lần thứ mấy rồi hả? Không phải bốn lần thì cũng là lượt thứ ba đi! Kiếp trước làm sao cô lại không phát hiện ra Triệu Liên trưởng đại nhân ở trên giường lại dững mãnh như vậy a!

Thật ra thì cũng không thể trách được Liên trưởng Triệu, kiếp trước người ta còn chưa đi vào cô đã khóc cha gọi mẹ tựa như giết heo rồi, mỗi lần đều bày ra khuôn mặt cá thối, có hăng hái hơn nữa cũng bị cô làm cho không còn tí nào. Huống chi, kiếp này cô vừa trêu đùa vừa ghênh hợp, làm sao có thể không khiến Liên trưởng Triệu phát điên được?

8. Chương 8: Mẹ Chồng

Ngày hôm sau, khi Hàn Mai tỉnh lại mặt trời đã lên cao. Triệu Kiến Quốc không có ở trong phòng, gối đầu bên cạnh lưu lại một vết lõm thật sâu, trên chăn cũng tràn ngập mùi vị của anh. Trên người Hàn Mai cũng đã thay một bộ áo lót mới, hẳn là anh thay giúp cô. Người đàn ông này bắt cầu ngôn tiểu*, làm chuyện gì cũng đều tỉ mỉ. Hàn Mai vén chăn lên, vừa muốn đứng lên đã cảm thấy đôi chân không còn chút sức lực nào, lảo đảo ngã lại trên giường.

(*) Bắt cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh.

“Đang tốt lành làm sao lại té rồi? Anh xem một chút, có đau không?” Triệu Kiến Quốc bưng cháo từ ngoài phòng đi vào đã nhìn thấy vợ ngã ở trên giường gạch, lập tức chạy tới gấp gáp hỏi.

Hàn Mai lườm anh một cái, dám hỏi cô sao lại té, còn không phải là tại anh làm hại sao? Người đàn ông này còn biết đau lòng, sao tối hôm qua cô vừa khóc vừa cầu lại không thấy anh có chút thương tâm nào? Nhớ tới hôm qua, mặt Hàn Mai không tự giác đỏ lên.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ đang trừng mình, biết tối hôm qua anh làm hơi quá mức, nhưng thật sự là anh không dừng lại được nha. Nếu không phải về sau vợ anh một mỗi ngủ mất, anh mới không muốn cứ như vậy mà kết thúc. Ai kêu vợ anh có mùi vị tốt như vậy! Về sau nếu mỗi đêm đều giống như hôm qua, cái gì anh cũng nghe lời vợ, vợ nói như thế nào liền như thế đó.

Bên này Hàn Mai vẫn còn đang tức giận mà bên kia Triệu Kiến Quốc đang suy tính quyền lợi sau này của mình, nếu cô biết còn không tức chết mới là lạ.

“Vợ.. Anh nấu cháo, em mau nếm thử.” Triệu Kiến Quốc lấy lòng nói.

Hàn Mai không để ý tới anh, tiếp tục làm chuyện của mình.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ không để ý tới mình mới biết là vợ thật sự tức giận rồi. Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Anh đi tới phía sau lưng vợ, vòng tay ôm quanh hông cô, đặt cằm lên vai cô ngửi mùi thơm chỉ cô mới có, đôi môi ẩm ướt nhẹ nhàng cọ lên cổ cô, lấy lòng kêu một tiếng, “Vợ...” Thấy vợ chưa phản ứng, anh lại nói, “Vợ, anh sai rồi, sau này mọi chuyện đều theo ý em, em nói như thế nào thì là như thế đó.....” Trong lòng hắc hắc cười bổ sung ‘chỉ cần em có thể nói nên lời được’

Người đàn ông này, khi nào thì học được bộ dáng này rồi? Thật ra thì Hàn Mai cũng không thật sự tức giận, sống mấy chục tuổi rồi, một chút chuyện giữa vợ chồng như thế cô còn không biết sao? Thỉnh thoảng cô phải tỏ ra tức giận một chút, đó là tình thú giữa vợ chồng nha, người đàn ông này nguyên ý dụ dỗ, cũng vui khi được dụ dỗ cô như vậy. Nhưng không thể lúc nào cũng tức giận được, không có người đàn ông nào muốn cả ngày đối mặt với một người vợ động một chút là tức giận. Cho nên làm phụ nữ phải nắm rõ điều này, biết lúc nào nên, lúc nào không nên làm.

Hàn Mai xoay đầu, liếc anh một cái, “Được, anh mau ăn điểm tâm đi, buổi sáng còn phải đến Trần gia gặp mẹ đây.”

Triệu Kiến Quốc vừa thấy vợ chịu để ý đến anh, vui mừng vội vàng múc cháo đem tới. Trong lòng không khỏi cảm thán, may là anh đã học qua hai chiêu của Thạch Đầu nếu không thật đúng là không biết làm thế nào cho qua chuyện này. Thủ trưởng nói rất đúng, cứng rắn không được thì mềm dẻo, cường công không được thì đánh lén, dù sao cũng phải dùng hết mọi phương pháp, không tiếc bất cứ giá nào đem vợ bắt lại.

Ăn xong điểm tâm, hai người sửa sang lại một chút mới đến Trần gia.

Kiếp trước khi ở tại Trần gia, quan hệ của cô cùng mẹ chồng thật sự không tốt. Bây giờ nghĩ lại phải nói là mẹ chồng cũng không phải cố ý gây khó khăn cho cô, nhưng tới bây giờ bà cũng chưa cho cô sắc mặt tốt bao giờ. Hơn nữa em gái chồng luôn mang con gái tên Tiểu Lâm sang nhà mẹ. Nha đầu Tiểu Lâm này cả người bần thủi còn luôn thích khóc. Cô thì trẻ tuổi chưa có con, anh trai lại kết hôn muộn, trong nhà cũng không có đứa bé nào thành ra cô không biết cách chung đụng với đứa bé như thế nào. Có lúc cô thấy phiền liền nói chuyện lớn tiếng một chút, Tiểu Lâm sẽ khóc không ngừng. Có một lần em gái chồng nhìn thấy liền cho rằng cô đánh Tiểu Lâm, cùng cô tranh cãi một trận ầm ĩ. Về sau cô em chồng này không có việc gì cũng sẽ tìm cô tranh cãi. Mẹ chồng lại không để ý tới, cô trở về nhà kể khổ với mẹ, mẹ cô chỉ khuyên cô chịu khó nhẫn một chút, Triệu Kiến Quốc hàng năm cũng chỉ về nhà được mấy lần, cuối cùng vẫn là không có người nào đến an ủi cô. Mỗi lần như thế cô chỉ biết trốn vào trong phòng khóc một mình. Cuối cùng thật sự không chịu nổi, lại nghe người ta nói nhà máy thuốc lá ở trấn trên tuyển công nhân nữ, cô liền cùng mấy người phụ nữ trong thôn đi đăng kí, về sau lại xảy ra chuyện Lý Khải Dân. Sống lại lần nữa, Hàn Mai muốn đối xử với mẹ chồng thật tốt, làm thân với em gái chồng, dù sao hai người cũng là người thân của chồng cô. Phụ nữ thông minh phải biết xử lý thật tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu, cho dù cuối cùng có thất bại cũng phải để chồng mình có cảm giác mình phải chịu uất ức để hằn vì mình mà đau lòng.

Lúc hai vợ chồng đến Trần gia thì chỉ có mẹ chồng Lưu Tú, em gái chồng Trần Bình cùng nha đầu Tiểu Lâm ở nhà, bố chồng trên danh nghĩa là Trần Đại Dũng đi làm đất với cháu trai tên Trần Lập.

Theo quy củ, buổi sáng Hàn Mai phải quỳ xuống kính trà, buổi trưa phải rửa chân lần đầu tiên ẹ chồng. Nhưng Hàn Mai không ở đây, việc rửa chân có thể bỏ qua nhưng kính trà nhất định phải có. Hàn Mai nhận lấy chén trà từ tay cô em chồng, đoan chánh quỳ xuống đưa lên trước mặt mẹ chồng.

Lưu Tú nhìn con dâu dáng dấp yêu kiều đang quỳ gối, nhận lấy chén trà nhấp một ngụm, đưa qua cho cô một chiếc vòng bạc cùng một bao lì xì xong liền quay vào nhà.

Kiếp trước đã gặp qua cảnh này, Hàn Mai cũng không cảm thấy gì nhiều. Cô nhận lấy vòng tay cùng bao lì xì đi tới trước mặt Trần Bình cười nói, “Đây là Tiểu Lâm phải không? Dáng dấp thật xinh đẹp nha.. Đây

là bác gái cho cháu.” Cô lấy một con búp bê làm từ vải bố từ trong túi ra đưa cho Tiểu Lâm.

Trẻ con ở nông thôn đều chưa nhìn thấy món đồ chơi nào đáng yêu như vậy, Tiểu Lâm liền lập tức ôm búp bê vào trong ngực không chịu buông tay.

Trần Bình cũng chưa bao giờ nhìn thấy con búp bê nào tinh xảo như thế, thấy con gái thích cũng thấy vui mừng, cảm thấy chị dâu là một người thật tinh ý, cười nói, “Chị dâu, chị làm như vậy em thật xấu hổ nha. Con búp bê này đẹp mắt như vậy lại làm từ vải tốt, chắc chị phải tốn không ít tiền? Nha đầu nhà em chỉ biết nghịch bừa, làm sao dùng được đồ chơi tốt như vậy chứ?”

“Cũng không có gì tốn kém cả, con búp bê này là do chị dùng vải lúc trước chuẩn bị cho kết hôn thừa lại làm ra, em không cần khách khí như thế nha.” Hàn Mai cũng không ngu đến nỗi không biết là cô em chồng này đang khách khí.

“Bác gái, ôm” Vẫn là trẻ con mãi cảm nhất, ai đối tốt với chúng, ai không thích chúng, chúng đều có thể cảm thấy. Tiểu Lâm giờ nắm ngón tay con nít ra hướng về phía Hàn Mai.

Hàn Mai đón lấy Tiểu Lâm ôm vào trong ngực. Lúc này Trần Bình mới nhìn rõ bộ dáng cùng thần thái của con búp bê kia cực kì giống con gái mình. Tiểu Lâm cầm con búp bê kia trên tay nhìn vô cùng dễ thương. Cô không khỏi nói. “Chị dâu thật là khéo tay a, làm ra con búp bê giống Tiểu Lâm như đúc.”

Triệu Kiến Quốc cũng chú ý tới, nhìn vợ anh cong miệng cười với Tiểu Lâm, cũng không biết là Tiểu Lâm nói cái gì với cô làm cô thỉnh thoảng bật cười khanh khách. Tim của anh đột nhiên trở nên mềm nhũn, trong đầu toát ra một ý tưởng kì quái, nếu vợ anh ôm đứa bé của hai người ở trước mặt anh cũng cười như vậy thì sao, một cảnh này anh càng suy nghĩ lại càng cảm thấy ấm áp. Anh cũng chẳng mấy chốc nữa mà ba mươi tuổi, trước kia cảm thấy không có con cũng không sao, hiện tại cảm thấy có một đứa con của hai người cũng thật tốt, nói không chừng trong bụng vợ anh đã có con của anh rồi cũng nên. Nhớ tới tối hôm qua, hắc hắc, xem ra tối nay anh vẫn phải cố gắng nha.

9. Chương 9: Đứa Bé

Sau khi rời khỏi Trần gia, Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc liền đi tới Thạch gia ăn cơm trưa. Thím Thạch cùng con dâu là Tiểu Thúy đều ở trong bếp làm cơm, chú Thạch buổi trưa không về nhà vì bận đi lên trấn trên mua hạt giống cho vụ xuân năm sau.

Thạch Đầu mập mạp nhìn Hàn Mai một cái liền kéo Triệu Kiến Quốc sang một bên. Hàn Mai cũng không để ý đến hai người họ xuống phòng bếp giúp một tay. Con dâu của Thạch gia Tiểu Thúy là một phụ nữ rất sáng khoái, vóc người cũng xinh đẹp, Thạch Đầu chắc chắn là rất hài lòng với vợ mình.

Trong phòng bếp, ba người phụ nữ vội vàng chuẩn bị một bàn đồ ăn, Hàn Mai còn làm hai món sở trường của cô là cá và cà nhồi thịt.

Triệu Kiến Quốc cùng Thạch Đầu lúc vào nhà trông thấy một bàn bày đầy món ăn thơm ngào ngạt, Thạch Đầu không nhịn được vừa định dùng tay bốc một miếng cá liền bị Tiểu Thúy vỗ ột cái.

“Đi rửa tay trước.” Tiểu Thúy giận mắng một câu.

Thạch Đầu ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, ngoan ngoãn chạy đến phòng bếp rửa tay.

Năm người ngồi ở bàn ăn vừa nói vừa cười, Hàn Mai gấp cho Triệu Kiến Quốc một miếng cà nhồi thịt, “Anh nếm thử xem, nếu anh thích về nhà em làm cho anh ăn.”

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ, gạt đầu xong liền ăn thử. Qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên có người quan tâm anh thích ăn cái gì, tâm không khỏi nóng lên, nghiêng đầu cho Thạch Đầu một nụ cười hả hê. Trước kia tên nhóc này luôn khoe khoang trước mặt anh, hiện tại anh cũng có vợ rồi, còn là một cô vợ nhỏ không những xinh đẹp mà còn nấu ăn ngon, hừ, xem tiểu tử kia còn có cái gì mà đắc chí.

Thạch Đầu không thể không nhìn thấy ánh mắt Triệu Kiến Quốc ném qua, trong lòng người này nghĩ cái gì anh còn không rõ ràng sao? Cũng không nghĩ xem nếu không có anh, Triệu Kiến Quốc hẳn có thể thuận lợi lấy được người vợ như vậy sao? Đây rõ ràng là qua sông rút ván, vong ân phụ nghĩa. Thạch Đầu trừng mắt không thèm để ý tới Triệu Kiến Quốc, gấp một miếng cá vào bát vợ, cố ý nói “Vợ, ăn cá nhiều một chút, cá này rất lắm dinh dưỡng, cẩn thận xương.” Nói xong còn cố ý nhìn Triệu Kiến Quốc hừ một cái.

Tiểu Thúy vừa mới gấp miếng cá lên liền cảm thấy trong ngực một trận buồn nôn, vội vàng bỏ đĩa xuống chạy ra bên ngoài nôn ra.

“Làm sao vậy” Tự nhiên lại nôn như thế? Thạch Đầu theo sau lo lắng hỏi.

Tiểu Thúy lúc này đã cảm thấy đỡ hơn, sợ Thạch Đầu lo lắng nói, “Cũng không có gì, chỉ là em ngửi thấy mùi cá liền cảm thấy ghê tởm, rất buồn nôn.”

Thím Thạch theo sau ra ngoài nghe được lời Tiểu Thúy nói, lập tức vui vẻ “Không phải là con có thai rồi chứ?”

Một câu vừa nói ra lập tức khiến mọi người sợ ngây người, Tiểu Thúy lúc này mới tính ra cái kia của cô tháng này đã muộn hơn mười ngày rồi. Mấy ngày nay trong nhà đều bận lo hôn sự của Triệu Kiến Quốc cùng Hàn Mai, bản thân cô cũng không chú ý, không nghĩ tới là có thai. Nghĩ tới đây không khỏi nhìn Thạch Đầu cười.

Thạch Đầu nghe thím Thạch nói xong, nhất thời không phản ứng kịp, nhìn thấy vợ cười với mình mới hiểu được bản thân sắp được làm cha. Thạch Đầu kích động ôm chặt lấy vợ xoay tròn, miệng không ngừng la hét “Anh sắp được làm cha... Anh sắp được làm cha...” Hành động này làm cho thím Thạch lo lắng hướng Thạch Đầu rống to “Hỗn đản.. Cẩn thận cháu đích tôn của ta.”

Thạch Đầu nghe vậy, cẩn thận đặt vợ xuống sân, chạy đến cầm tay Triệu Kiến Quốc kích động nói “Tôi sắp được làm cha! Tôi có con! Anh cũng nghe thấy đúng không, tôi sắp được làm cha.....”

Mặt Triệu Kiến Quốc đen thui, trong lòng cực độ mất bình tĩnh. Tên nhóc này kém anh năm tuổi, kết hôn còn sớm hơn anh hại anh mỗi lần về nhà đều bị hấn chèn cười. Thật vất vả anh mới cưới được một người vợ hợp ý vô cùng thì vợ tên nhóc kia lại mang thai, so ra còn không phải là anh không bằng Thạch Đầu sao? Tức chết anh!

Thạch Đầu hiện tại cũng không để ý tới nỗi lòng của Triệu Kiến Quốc, tập trung xoay quanh Tiểu Thúy. Thím Thạch cũng vội vàng đi thấp một nén nhang trước bài vị tổ tiên.

Một bữa cơm, một nhà Thạch gia ăn vô cùng vui mừng, Hàn Mai cũng không có gì, Triệu Kiến Quốc lại ăn không biết ngon, trong lòng anh đang ghen ghét đây!

Về đến nhà, Triệu Kiến Quốc đều nhìn chăm chăm vào Hàn Mai, tròng mắt cũng có thể toát ra lửa. Hàn Mai cảm thấy ở trong lòng, người đàn ông này, ban ngày ban mặt toàn nghĩ tới những thứ không đâu.

Triệu Kiến Quốc nhìn Hàn Mai phân loại đồ cưới, cái nào nên bày ra, cái nào nên cất đi đều đã làm xong. Càng nhìn càng cảm thấy lửa lòng cháy ngày một to, chợt đứng lên vọt tới vác Hàn Mai lên vai, chạy vào trong nhà, đóng cửa phòng, trực tiếp ném người xuống giường gạch, đè lên.

“A..... Đang là ban ngày, anh..... Anh muốn làm gì? Anh không phải là muốn làm loạn chứ, a.....”

Triệu Kiến Quốc không để ý vợ đang giãy dụa, trực tiếp dùng miệng đem lời nói của cô chặn lại. Đôi tay cũng không nhàn rồi, nhanh chóng đem quần áo trên người cùng quần áo của vợ cởi ra.

“Ừ.... Không cần, anh điên rồi! Người khác nhìn thấy thì sao.....”

“Yên tâm, không có người khác, ngoan, đem hai chân mở ra.” Nói xong anh dùng một tay nắm mắt cá chân mảnh khảnh của Hàn Mai nâng lên, đem cả cả bắp đùi của cô giắt vào khuỷu tay, một cái tay khác hướng xuống dưới tìm kiếm lập tức chạm phải một mảnh ướt dính, Triệu Kiến Quốc hả hê cười, xem ra không phải mình anh, vợ anh cũng thích nha. Anh điều chỉnh góc độ thật tốt cho Triệu lão nhị đã vận sức chờ phát động.

Hàn Mai trên người lập tức bị châm lửa, nhưng Triệu Kiến Quốc lại chần chừ không chịu tiến vào. Hàn Mai bị lửa nóng thiêu sạch rồi, khó nhin than nhẹ ra tiếng. “Ừ.....”

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ cả mặt xuân triều nhộn nhạo, biết đã tới lúc, lập tức vác súng ra trận.

“À..... Chậm một chút.....” Triệu Kiến Quốc đâu còn để ý tới những thứ này, cả người anh run lên thoải mái, anh chỉ nghĩ muốn được nhiều hơn, thế nào cũng không đủ.

Hàn Mai trải qua kích tình cả đầu trống rỗng, mũi chân giơ lên thẳng tắp, ngón chân co lại giống như bị rút gân, vừa cảm thấy sung sướng cực hạn vừa cảm thấy khổ sở khó nhin.

Hồi lâu sau, tốc độ của Triệu Kiến Quốc nhanh hơn, sau mấy lần chạy nước rút sau cùng liền đem một luồng nóng bỏng phun trào trong cơ thể Hàn Mai. Cả hai toàn thân đều ướt lẳng lẳng ôm nhau cùng cảm nhận dư âm sau khi kích tình.

Triệu Kiến Quốc như có như không nhẹ nhàng vuốt ve bụng Hàn Mai, tràn đầy mong đợi nói “Vợ, nơi này có thể hay không cũng có?”

Hàn Mai liếc mắt, không nói nên lời, người đàn ông này tưởng nói mưa liền mưa hay sao, sinh con nào có dễ dàng như vậy à! Kiếp trước cô kết hôn với anh ba năm cũng chưa mang thai, lúc này mới làm qua hai lần có thể có được chắc.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ không lên tiếng, cho là cô ngủ tiếp đi liền ôm thân thể thơm mềm của vợ nhắm mắt lại.

Thật ra trong kiếp trước Hàn Mai cũng đã từng mang thai con của Lý Khải Dân. Lúc ấy cô cũng không biết là mình mang thai, trở về nhà cha mẹ cùng anh trai lại không tha thứ cho cô, cô đau lòng tuyệt vọng ngồi trong mưa cả nửa ngày, sau khi trở về mới phát hiện phía dưới toàn là máu. Cô còn chưa kịp cảm thấy mừng vui khi biết mình có đứa bé mà nó đã mất đi rồi, cả đời này cô vĩnh viễn cũng không thể nào quên được cảm giác đau đớn khi mất đi đứa bé.

Có một lần Lý Khải Dân về nhà mang theo một mùi nước hoa gay mũi, cô liền cùng hắn tranh cãi một trận ầm ĩ. Cô hỏi có phải hắn có phụ nữ bên ngoài hay không, hắn không thừa nhận nhưng cũng không có phủ nhận. Cô liền cho rằng hắn thật sự nuôi phụ nữ ở bên ngoài, cả ngày cùng hắn gây gổ. Hành động ngu xuẩn nhất của phụ nữ khi gây gổ cùng đàn ông là dùng đến võ lực bởi vì người thua thiệt vĩnh viễn là phụ nữ. Cô bị hắn đánh cho toàn thân không có chỗ nào lành, chỉ biết trốn ở trong phòng khóc, khóc xong lại cùng hắn cãi vã một vòng mới. Từ đó về sau, trong hôn nhân của cô và Lý Khải Dân chỉ còn chỗ cho thù hận.

Sau đó, lại có một ngày cô cảm thấy tuyệt vọng nên đưa đơn ly hôn cho Lý Khải Dân. Hắn hình như là bị giật mình, nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần nói hắn không đồng ý ly hôn, cô đưa ra điều kiện gì hắn cũng đồng ý chỉ cần không ly hôn. Cô cũng suy nghĩ hoàn cảnh của bản thân một chút, nhà mẹ không trở về được, ở đây cô lại không quen biết ai, còn phải dựa vào Lý Khải Dân nuôi, quả thật không thể ly hôn được. Trải qua hai ngày suy nghĩ, cô đưa ra điều kiện Lý Khải Dân phải dọn ra ngoài, mỗi tháng còn phải đưa cô một khoản tiền trợ cấp. Lý Khải Dân nghe xong không có một tia nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Lúc ấy cô cũng cảm thấy rất kỳ quái, hôn nhân như thế không có cũng được sao hắn phải ăn thiệt thòi lớn như vậy mà đồng ý với cô? Lý Khải Dân dường như chỉ muốn tiếp tục duy trì quan hệ vợ chồng với cô mà thôi, nhưng làm như vậy cũng không mang lại lợi ích gì cho hắn à! Cô lúc ấy không đi sâu vào tìm hiểu, dù sao bản thân cô cũng là người chiếm tiện nghi của hắn, bây giờ nghĩ lại mới thấy cô đã bỏ quên điều gì đấy. Thôi, dù sao những thứ này đều đi qua rồi, có nghĩ nhiều hơn cũng vô ích, bây giờ cô đã là vợ của Triệu Kiến Quốc, làm người phụ nữ ở sau lưng anh, sinh con cho anh. Lật người, cô dựa vào trong ngực anh ngủ thiếp đi.

10. Chương 10: Lại Mặt

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc liền chuẩn bị thật tốt lễ vật mang tới Hàn gia.

Mẹ Hàn đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp, Hàn Tĩnh ngày hôm qua có việc nên đã trở lại trường. Hàn cha tay cầm một liều thuốc ngồi ở ngưỡng cửa chính hút, thông thả nhả ra từng vòng khói một. Thỉnh thoảng mắt lại nhìn ra đầu đường, thấy con gái cùng con rể tới, vội vàng dập tắt thuốc, hai tay vắt sau lưng gọi to

“Bà nó, tới.... Tới.....”

Mẹ Hàn đang ở trong bếp nghe được tiếng bạn già kêu, người vẫn còn mặc tạp dề, trên tay đang cầm cái xẻng vội vàng chạy ra ngoài, “Hai con mau vào nhà đi, đừng đứng bên ngoài, trời lạnh không tốt.” lại rót hai chén nước nóng “Đến uống nước trước cho ấm.” Vừa nói còn vừa quan sát con gái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm của con gái tràn đầy tươi cười, bà mới đem lo lắng trong lòng buông xuống. Bà chỉ sợ con gái bị tên nhóc đen nhà họ Triệu khi dễ, đem dấn dập tiểu tử này so với con trâu cũng không khác biệt là mấy a. Người này lớn tuổi, con gái bà tay chân lại vụng về, bà làm sao có thể không lo lắng được. Nhưng bây giờ xem ra tuổi tác tác lớn một chút cũng có điểm tốt, biết thương người, biết đem áo khoác quân trang quần thật kín lên người con gái bà chỉ lộ ra hai con mắt đen lúng liếng. Tính khí con gái bà bà biết, ghét nhất là mặc đồ thật dày, trước đây mỗi lần mặc đồ cho con gái bà còn phải nhìn sắc mặt nó đây. Hôm nay bị quần chật như vậy còn lộ ra khuôn mặt ngọt ngào, này không phải là con rể đối với con con gái bà thật tốt hay sao? Chỉ là rốt cuộc con gái bà vẫn còn trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, sau này con rể đi rồi, vợ chồng xa cách như thế nhất định là không dễ chịu, chỉ sợ con gái nhất thời hồ đồ làm ra chuyện ngốc nghếch gì đó mà hối hận. Có một số việc bà nhất định phải nói cẩn thận với con gái mới được.

Mẹ Hàn vừa mới vui mừng lại nhìn thấy khuôn mặt âm lạnh của con rể lập tức lo lắng cho cuộc sống sau này của con gái. Thừa dịp Triệu Kiến Quốc ngồi uống rượu với cha Hàn bên vội vàng kéo tay con gái xuống phòng bếp.

“Mai Tử, con nói thật với mẹ xem tên nhóc đen nhà họ Triệu kia có khi dễ con hay không?”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? Cái gì mà tên nhóc đen nhà họ Triệu? Anh ấy là con rể của mẹ, là chồng của con gái mẹ nha! Người ta có tên đằng hoàng, mẹ đừng cả ngày gọi anh ấy là tên nhóc đen nhà họ Triệu”

Hàn Mai không thể chịu đựng được việc người khác nói khó nghe về Triệu Kiến Quốc, nguyên tắc của cô là đóng cửa nhà cô khi dễ Triệu Kiến Quốc như thế nào cũng được, nhưng người khác một chút cũng không được khi dễ anh, nói một chút cũng không được, cho dù “người khác” là mẹ cô cũng không được.

“Được rồi được rồi, con mới gả cho nó được hai ngày liền quên người đã sinh ra con là ai ngay rồi! Cái người này thật không có lương tâm chỉ biết hướng cùi chỏ ra ngoài... Mạng của ta sao lại khổ như vậy, sinh con gái lại chỉ biết bênh vực cho người ngoài a....” Mẹ Hàn nói xong liền liu liếm miệng ra vài giọt nước mắt.

Hàn Mai liếc mắt, thật là làm cho cô không nói được lời nào, mẹ cũng mấy chục tuổi rồi mà nói khóc liền khóc ngay được. Cô cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc ở một bên nhỏ giọng khuyên.

“Mẹ, con nào có bênh vực người ngoài. Đó là con rể của mẹ nha, sao có thể nói là người ngoài được? Con biết mẹ cũng là vì tốt cho con, từ nhỏ đến lớn mẹ đều yêu thương con, trong lòng con biết rõ, chẳng lẽ con gả cho người ta rồi thì không còn là con gái mẹ nữa sao? Một giọt máu đào hơn ao nước lã, quan hệ của hai mẹ con mình cả đời cũng không mất được.”

Mẹ Hàn nghe xong những lời này trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, không khóc nữa. Thấy con gái đối với tên nhóc đen nhà họ Triệu, không, là con rể của bà rất để ý, trong lòng bà cũng mừng.

“Mẹ nói con gái a, Kiến Quốc có nói với con chuyện sau này không? Nó đi rồi, một mình con ở nhà tính sao?”

Hàn Mai trong nội tâm hồi hộp một chút, mấy ngày nay cô còn đang mải đắm chìm trong vui sướng khi gả cho Triệu Kiến Quốc chưa nghĩ tới chuyện này. Thời gian nghỉ kết hôn của Triệu Kiến Quốc cũng không còn mấy ngày nữa, trong lòng Hàn Mai liền trầm xuống. Kiếp trước khi Triệu Kiến Quốc đi rồi, cô cũng không thấy buồn như thế này. Thời điểm đó cô nào biết hôn nhân là như thế nào, nếu không phải gặp chuyện Lý Khải Dân e là cô cũng sẽ không yêu thương Triệu Kiến Quốc như bây giờ. Nhưng nửa đời sau của cô trong kiếp trước lại trải qua những chuyện kia cũng đủ khiến cô tỉnh táo lại. Cái gì tình, cái gì yêu, đều là hư vô hết, có thể cùng nhau sống qua ngày thật sự mới là tốt nhất. Nghĩ tới chuyện bản thân một năm cũng chỉ gặp được chồng vài lần, trong lòng Hàn Mai liền cảm thấy chua xót, cúi đầu nói “Anh ấy còn chưa nói với con.”

Mẹ Hàn thấy con gái như vậy liền đau lòng, “Nếu không tối nay con về hỏi nó xem, bảo nó nếu có thể chuyển nghề là tốt nhất, dù sao làm lính vừa khổ vừa nguy hiểm, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, nửa đời sau của con phải làm sao? Hơn nữa quân khu ở xa như vậy, con có muốn gặp mặt nó một lần cũng khó khăn, xảy ra chuyện cũng không có người đứng ra gánh vác. Nếu không bảo nó mang con theo quân cũng được, hai vợ chồng xa nhau lâu như vậy có tình cảm gì cũng phai nhạt, mẹ nói không có sai đâu. Một năm chỉ được gặp chồng có vài lần, làm gì có người phụ nữ nào chịu được? Còn nữa, con phải nắm thời cơ nhanh chóng sinh ẹ một đứa bé mập mạp. Phụ nữ sinh con rồi mới thật sự trở thành vợ người ta, có đứa bé rồi đồng nghĩa với việc đã trói người đàn ông thật chặt rồi. Ban đầu mẹ không đồng ý mối hôn sự này, nhưng thấy con gật đầu mẹ cũng chấp nhận. Nhưng mẹ nói cho con biết, đàn ông rất dễ dàng ra ngoài trêu chọc gây chuyện nha, con phải giống như mẹ, đem cha con trói trong nhà thật chặt. Tuy con nay đã là vợ người ta nhưng bộ dạng lại xinh đẹp, đàn ông nhìn thấy con liền chảy nước miếng.....”

Mẹ Hàn vừa đảo thức ăn vừa càu nhàu, Hàn Mai ngồi trước bếp châm củi nghe câu được câu không. Lửa trong bếp cháy rất to, ánh lửa hồng hồng chiếu vào trên mặt Hàn Mai làm cô giật mình.

11. Chương 11: Hoài Nghi

Trong nhà, Triệu Kiến Quốc bồi cha vợ uống rượu, hôm nay ông cụ đặc biệt hăng hái, lôi kéo Triệu Kiến Quốc kể chuyện Hàn Mai từ hồi cô rụng cái răng sữa đầu tiên đến khi lần cuối cùng cô tè dầm là khi nào cũng nói hết. Triệu Kiến Quốc say sưa lắng nghe, không nghĩ tới vợ anh khi còn bé lại thú vị như vậy.

Hai người đang nói chuyện Hàn Tĩnh khi còn bé đánh nhau với đứa trẻ khác, Hàn Mai bị vấp ngã ngồi dưới đất chỉ có thể túm lấy quần của đứa bé kia luôn miệng lẩm bẩm “Cho người dám đánh anh trai ta”, “Cho người dám đánh anh trai ta”... cuối cùng đem quần của đứa trẻ kia kéo xuống, làm hại đứa bé kia sau này nhìn thấy hai anh em Hàn Mai đều túm quần bỏ chạy. Triệu Kiến Quốc bình thường hỉ nộ không lộ cũng không nhịn được cười phun ra ngoài.

Mặt Hàn Mai đen thui, đem đĩa thức ăn nặng nề đặt lên bàn, Triệu Kiến Quốc lập tức im lặng. Nói đùa, nếu chọc giận vợ, buổi tối về nhà anh còn có thể có trái cây ngon để ăn sao? Triệu Kiến Quốc rất thức thời không cười nữa, chỉ có cha Hàn vẫn tiếp tục nói, không bị ảnh hưởng chút nào. Triệu Kiến Quốc khổ sở nhìn Hàn Mai nghĩ thầm, “Vợ, chuyện này cũng không thể trách anh nha, Cha vợ đang vui mừng, nói không chịu ngừng, anh cũng không thể ngăn không cho cụ nói nha” Hàn Mai không để ý tới ánh mắt ai oán của Triệu Kiến Quốc, về nhà sẽ thu thập anh sau.

Cha Hàn càng nói càng hăng, rượu cũng uống hết ly này đến ly khác, nói hết chuyện Hàn Mai liền nói đến chuyện khi còn trẻ ông đi làm trên công trường xây dựng. Cuối cùng còn nắm tay Triệu Kiến Quốc, mặt đỏ bừng nói, “Cuối cùng cha cũng hoàn thành được tâm nguyện của mình, sau này cha có chết đi cũng có thể nhắm mắt được rồi. Trong lòng cha thật vui mừng, uống...”

Mẹ Hàn đang bưng thức ăn lên liền nhìn thấy chồng say ngã trái ngã phải miệng nói mê sảng, tức khí, “Cái lão già này, vừa uống chút rượu đã nói linh tinh, hôm nay là lễ lại mặt của con gái, ông sống nửa đời người rồi cái gì nên nói, cái gì không nên nói còn không biết hay sao...” Mẹ Hàn ngoài miệng nói không ngừng nhưng vẫn tiến lên đỡ Hàn cha vào trong nhà.

Hàn Mai cảm giác cha vừa rồi không phải nói chuyện của cô và Triệu Kiến Quốc, ánh mắt của cha vừa rồi có điểm lạ nhưng đến tận cùng lạ ở chỗ nào cô lại không thể chỉ ra được. Cô xoay đầu nhìn Triệu Kiến Quốc, lần trước cô đã cảm thấy cha sớm có ý định gả cô cho Triệu Kiến Quốc, cha và Triệu Kiến Quốc hẳn phải có quan hệ nào đó, nhưng rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Từ nhỏ đến lớn người nhà cô cũng không nhắc tới Triệu Kiến Quốc, mọi chuyện về anh cô đều nghe người khác nói lại. Theo lý thuyết hai người căn bản là không có quan hệ, nhưng hành động của cha thực sự làm cho người ta phải nghi ngờ. Hiện tại điều duy nhất có thể chắc chắn là cha nhất định sẽ không hại cô, cha làm như vậy nhất định là do có chuyện không muốn cho người khác biết.

Triệu Kiến Quốc nhìn thấy ánh mắt này của vợ, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh. Ánh mắt này của vợ cho anh cảm giác cô muốn đem anh lột sạch xem cho rõ ràng, ánh mắt này nếu là ở trên giường anh sẽ rất vui lòng để cô nhìn nhưng bây giờ anh chỉ thấy ánh mắt của vợ rất dọa người a.

Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc ăn xong cơm tối mới trở về nhà mình, lúc hai người rời đi, cha Hàn vẫn còn đang ngủ trong phòng.

Buổi tối, sau khi làm xong ‘bài tập’, hai người lẳng lặng nằm ở trên giường. Hàn Mai nằm trên người Triệu Kiến Quốc, gương mặt dán vào lồng ngực của anh, tai nghe tiếng tim anh đập từ nhanh đến chậm, không khí chung quanh cũng mang theo mùi vị của anh, cô cảm thấy trong lòng đặc biệt bình tĩnh.

Hàn Mai nhớ đến những lời mẹ nói hôm nay, thật ra thì mẹ cô nói cũng không sai, có điều muốn Triệu Kiến Quốc rời khỏi bộ đội chắc chắn là không được. Người đàn ông này cố chấp, cho rằng chính bộ đội đã nuôi dưỡng anh, tất cả của anh đều là do bộ đội cho, muốn anh rời khỏi bộ đội nhất định anh sẽ không đồng ý. Dù sao anh cũng đã sống ở đó hơn mười năm, tình cảm với các chiến hữu giống như với người thân. Dưới tình huống này chỉ có thể là cô hi sinh một chút theo quân rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Triệu Kiến Quốc chằm chằm, hỏi, “Trong bộ đội giải quyết chuyện theo quân như thế nào?”

Triệu Kiến Quốc không nghĩ tới vợ sẽ hỏi cái này. Mặc dù anh cũng muốn, nhưng dù sao tuổi vợ anh còn nhỏ, cho tới bây giờ cũng chưa từng sống xa bố mẹ, điều kiện trong bộ đội lại gian khổ, anh cũng không muốn để vợ chịu loại gian khổ đó, muốn đợi thêm mấy năm nữa mới để cô theo quân. Hơn nữa, ở trong bộ đội anh cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô, đến lúc có đứa bé, vợ anh không có kinh nghiệm, anh lại không giúp được gì, tốt nhất vẫn là để cô ở nhà còn có người Thạch gia chăm sóc đỡ một tay, cha mẹ vợ cũng có thể giúp trông đứa bé. Chỉ là vợ anh cũng đã hỏi ra rồi, anh cũng không có lý do gì mà cự tuyệt không nói cho cô biết.

Hôn lên trán Hàn Mai một cái, anh nói, “Phòng ở trước kia của người thân chiến sĩ đã cũ lắm rồi, bây giờ đang xây dựng cái mới, chỗ kia là một nơi vắng vẻ lại khó ra vào, mỗi lần muốn mua cái gì ở bên ngoài đều phải chờ xe để nhờ mua giúp. Cho nên bình thường theo quân đều là những quân tẩu lớn tuổi một chút, rất ít người trẻ tuổi nguyện ý theo quân. Em... đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Ừ” Hàn Mai cọ xát cổ của Triệu Kiến Quốc, nhẹ nhàng gật đầu, “Em không muốn cùng anh tách ra.”

Một câu nói khiến Triệu Kiến Quốc cảm động đến nhiệt huyết sôi trào. Những chỗ trống không trong lòng trước kia lập tức bị lấp đầy, dường như muốn tràn ra, vợ anh lại lệ thuộc vào anh như vậy. Càng ngày anh càng cảm thấy không bỏ được vợ của mình rồi, cô gái này sao có thể dễ dàng khiến cho người khác yêu thương như vậy? Ôm Hàn Mai thật chặt, anh nói nhỏ một tiếng bên cạnh tai cô, “Vợ, cảm ơn em.”

Hàn Mai biết ý anh muốn nói là cái gì, cũng không lên tiếng, cứ như vậy lẳng lặng đi ngủ.

12. Chương 12: Phá Bể

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc không có việc gì là lại dính vào nhau, dĩ nhiên dính vào nhau ở trên giường chiếm phần lớn thời gian. Lý do Triệu Kiến Quốc đưa ra là thời gian dùng để sinh con quá eo hẹp, nhiệm vụ nặng, anh phải giành giật từng giây thê đem nhiệm vụ hoàn thành.

Hàn Mai đối với chuyện này cũng ồm ồm, một mặt là do cô thực sự không bỏ được Triệu Kiến Quốc, mặt khác cô cũng khát vọng có đứa bé của hai người.

Kiếp trước cô cùng đứa bé không có duyên, bởi vì quan hệ với Lý Khải Dân mà ngày ở cũ cô cũng không nghỉ ngơi tốt, bệnh không dứt. Sau cô biết được bản thân mất đi năng lực làm mẹ nên càng hận Lý Khải Dân sâu hơn, cuối cùng mới đưa ra yêu cầu ly hôn.

Sau khi tách khỏi Lý Khải Dân, cô cũng không biết hẳn đắc tội với ai mà bị người ta cắt đầu lưỡi, sau đó còn bị tống vào tù. Có một lần cô đến trại giam thăm hẳn, trong nháy mắt nhìn thấy hẳn cô còn tưởng mình nhận lầm người. Khi đó hẳn đầu còn là Lý Khải Dân tác phong nhanh nhẹn như lần đầu tiên cô nhìn thấy, râu ria trên mặt hẳn phải một thời gian rồi không cạo che kín nửa khuôn mặt, hai quầng thâm thật to dưới mắt, tóc bạc cũng bắt đầu mọc ra, cả người hẳn nhìn qua phải già đi mười tuổi. Hẳn nhìn thấy cô, trong mắt tràn đầy oán hận và không cam lòng, tâm tình hết sức kích động xông về phía trước như muốn nói cái gì đó nhưng thanh âm ra đến miệng cũng chỉ là một hồi ú ớ. Cô thật sự bị hẳn dọa sợ, về sau cũng không đến thăm hẳn lần nào nữa. Làm thế nào cô cũng không thể đem Lý Khải Dân hiện tại cùng phó trưởng xưởng Lý tuổi trẻ tài ạc áo sơ mi trắng, trên mặt mang theo cặp kính gọng kim loại hợp thành một người. Ban đầu cô dễ dàng bị Lý Khải Dân mê hoặc cũng là bởi vì diện mạo của hẳn. Bảy giờ nghĩ lại mới thấy cô khi đó thật là quá ngây thơ, người đàn ông hời hợt dễ dàng đi lừa người khác nhất, Lý Khải Dân chính là một ví dụ điển hình. Cô làm sao có thể mất chó đui mù vì người đàn ông như vậy mà phản bội lại Triệu Kiến Quốc, từ bỏ tất cả sự ái yêu thương của cha mẹ chứ? Thật may là còn có kiếp này, cô nhất định sẽ coi chừng người đàn ông bên cạnh này, lần này dù có chuyện gì cô cũng không buông tay anh.

Trước khi đi một ngày, Triệu Kiến Quốc đến cáo biệt cha mẹ vợ, còn cảm ơn mẹ Hàn đã chăm sóc Hàn Mai nhiều năm. Anh định sau khi đi, nếu vợ anh nhớ nhà có thể về nhà mẹ ở, như vậy anh cũng có thể yên tâm. Nhưng vợ anh kiên trì không đồng ý, cô nói cô đã gả cho anh thì chính là người Triệu gia, cả ngày ở nhà mẹ để nếu để người khác biết được còn ra thể thống gì. Anh suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, mồm miệng của tam cô lục bà trong thôn có bao nhiêu lợi hại anh cũng biết, bình thường không có chuyện gì cũng có thể nói như đúng rồi. Anh không ở nhà, nếu vợ bị mấy bà tám này khi dễ, người đau lòng còn không phải là anh sao.

Mẹ Hàn rất hài lòng với biểu hiện của con gái. Con gái lúc còn ở nhà so với sau khi lấy chồng đã thay đổi. Tuy không ở cùng một nhà với mẹ của Triệu Kiến Quốc nhưng tóm lại vẫn có một người mẹ chồng, Triệu Kiến Quốc không ở nhà, con gái làm dâu nhất định phải hầu hạ người ta. Bản thân Hàn mẹ cũng đã làm dâu nhiều năm chút chuyện này bà làm sao còn không rõ ràng. Không cần biết mẹ chồng già vò như thế nào cũng phải chịu, coi như không làm cho chồng nhìn thì cũng phải làm cho hàng xóm láng giềng nhìn a. Nếu là gặp được người đàn ông tốt biết đau lòng cho vợ sẽ nói giúp một hai câu, còn không thì người phụ nữ cũng chỉ có thể nhịn vào trong.

Hàn Mai nào biết trong đầu mẹ cô đang có những ý tưởng gì, cô không muốn ở tại nhà mẹ là bởi vì điều kiện trong nhà hiện tại không tốt, cô muốn làm chút việc mua bán để giúp đỡ trong nhà. Nếu về nhà mẹ ở, cha mẹ cô chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô làm. Con gái đã gả như ngoài như bát nước hắt đi, nếu chồng cô đã không có ý kiến thì cha mẹ cũng sẽ không tiện mà ngăn cản cô nữa, cho nên hiện tại chuyện quan trọng nhất là kéo Triệu Kiến Quốc đứng về phía cô. Nhưng Đại Liên trưởng Triệu người ta ý chí kiên định, cũng không biết anh có đồng ý không, xem ra cô phải sử dụng tuyệt chiêu của mình rồi. Lấy sổ trường của cô ngay tại thời điểm Liên trưởng Triệu không đề phòng nhất liền xuất ra trên giường. Hàn Mai nghĩ tới đây gian trá cười một tiếng.

Hàn mẹ nhìn con gái đang cười khúc khích len len nháy mắt với cô một cái. Hàn Mai dĩ nhiên biết ý tứ của mẹ liền đi theo bà vào bếp.

“Chuyện kia ra sao rồi? Ý tứ của Kiến Quốc là gì?” Vừa vào phòng bếp, mẹ Hàn liền vội vã hỏi.

“Anh ấy nói khu nhà mới cho người thân chiến sĩ phải mấy tháng nữa mới xây xong. Anh ấy trở về bộ đội sẽ lập tức viết đơn nhưng cũng phải chờ qua một thời gian mới được phê xét, tính ra nửa năm là con có thể theo quân rồi.”

“Nó không nghĩ tới chuyển nghề sao? Như này vừa xa xôi, về sau vợ chồng muốn gặp nhau một lần cũng khó khăn.” Mẹ Hàn có lòng riêng muốn Triệu Kiến Quốc chuyển nghề, bà nuôi con gái cũng sắp được hai mươi năm rồi, lập gia đình một cái lại chuyển đến địa phương xa xôi như vậy, đây không phải là khoét mắt một miếng thịt trong lòng bà sao? Huống chi, con gái bà da mịn thịt mềm có thể chịu đựng được điều kiện trong quân khu sao?

Hàn Mai biết mẹ cô vẫn còn băn khoăn liền an ủi, “Con cũng không phải là sau này không trở về nữa, hơn nữa không phải còn nửa năm nữa con mới đi sao? Bằng không con sẽ ngày ngày quần lấy mẹ, đến lúc đó mẹ cũng đừng chê con phiền nha.” Nói xong cô trừng mắt nhìn mẹ.

Mẹ Hàn nhìn Hàn Mai làm bộ thấy rất vui vẻ, nghĩ thầm, thôi thì con cháu tự có phúc của con cháu, bà lo lắng cũng không được gì.

Sau khi rời khỏi Hàn gia, Triệu Kiến Quốc liền dắt Hàn Mai tới Trần gia, lần này cha dượng của Triệu Kiến Quốc, Trần Đại Dũng cũng ở nhà. Lưu Tú ngã bệnh, nhìn đáng vẻ cũng không phải nhẹ. Trần Đại Dũng vừa cho bà uống thuốc xong liền nhìn thấy Triệu Kiến Quốc cùng Hàn Mai tới, thở dài cầm cái chén không đi ra ngoài.

Triệu Kiến Quốc đi tới trước giường ngồi xuống, không có ý chào hỏi Trần Đại Dũng.

Nhìn tóc mẹ đã hoa râm, hốc mắt trũng sâu, trong lòng anh không rõ là tư vị gì.

“Mẹ, ngày mai con phải đi rồi.”

Nhìn mẹ vẫn không phản ứng, Triệu Kiến Quốc kìm nén bức bối. Anh rốt cuộc đã làm gì mới khiến cho ngay cả mẹ ruột cũng không muốn gặp mình như vậy? Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ nhìn thấy mẹ anh cười, hiện tại ngay cả lời nói cũng tiết kiệm với anh. Khi còn bé người anh hâm mộ nhất là Thạch Đầu, mặc dù thím Thạch cũng thường đánh chửi Thạch Đầu nhưng ai cũng nhìn ra được đánh như vậy chỉ giống như gãi ngứa, tuyệt đối không đau. Mỗi lần như thế đều là thím Thạch bị Thạch Đầu khoa trương lớn tiếng kêu đau chỉ đánh hai cái liền ngừng.

Trong năm sau đầu khi cha anh qua đời, mẹ anh cũng đánh mắng anh, nhưng anh không tốt mệnh như tên nhóc Thạch Đầu kia, mẹ anh nghe anh khóc cũng không dừng lại, ngược lại đánh càng thêm hưng phấn. Lời cầu xin tha thứ của anh đối với mẹ anh mà nói giống như một loại thuốc kích thích, kích thích thần kinh của bà làm cho bà không thể dừng lại. Về sau anh biết có khóc lóc cầu xin với bà cũng vô ích liền không khóc nữa, ngồi dưới đất mặc cho bà đánh, qua một hồi có lẽ là do đánh mệt chính bà cũng ngồi xuống đất vùi đầu vào giữa hai chân, sau đó liền truyền ra tiếng bà nức nở ghen ngào thật thấp.

Sau khi chuyển tới Trần gia, bà cũng không đánh anh nữa nhưng động một chút bà đều phạt anh quỳ. Năm anh mười sáu tuổi mang theo chút tiền mượn được từ Thạch gia lên chạy đi đầu quân. Hai năm sau trở lại, anh vốn tưởng rằng lâu như vậy không thấy, mẹ anh đối với anh cho dù không có sắc mặt tốt nhưng cũng không đến mức quá kém. Nhưng bà ngay cả một câu cũng không nói với anh. Lúc ấy anh tức giận, ném đồ đã đặc biệt mua tặng bà ra cửa rồi lên đường trở về bộ đội ngay trong ngày hôm đó. Anh thậm chí đã từng hoài nghi bà không phải mẹ ruột của anh, nhưng hàng năm trải qua huấn luyện trong bộ đội dằn dấp của anh càng ngày càng giống bà, quan hệ máu mủ này khẳng định không thể là giả rồi. Vài năm như vậy, anh nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân cuối cùng là gì mới khiến một người mẹ chán ghét con trai ruột của mình tới trình độ này.

Nghĩ tới đây, giọng của Triệu Kiến Quốc không tự giác mà lạnh xuống, “Mẹ tự chăm sóc chính mình, có chuyện gì nói Mai Tử viết thư cho con,” dừng một chút anh nói tiếp, “Không có việc gì nữa vậy con đi trước đây.” Nói xong liền kéo tay Hàn Mai đi ra ngoài.

“Khụ..... Khụ.....”

Lưu Tú đột nhiên ho khan kịch liệt, Triệu Kiến Quốc lập tức chạy tới đỡ bà dậy vỗ lưng cho bà. Hàn Mai cũng vội vàng rót một chén nước mang tới, nói, “Anh ẹ uống nước đi”

Triệu Kiến Quốc hài lòng liếc mắt nhìn vợ một cái, nhận lấy chén nước cẩn thận dứt cho Lưu Tú uống.

“Mẹ uống chậm một chút, cẩn thận bị sặc” Anh vừa nói vừa vuốt lưng của bà.

Lưu Tú uống xong một chén nước cũng cảm thấy tốt hơn nhiều, Triệu Kiến Quốc lại đỡ bà nằm xuống, đắp lại chăn cho bà.

Lưu Tú nhìn con trai cao lớn trong lòng một hồi cảm khái, đã lớn như vậy rồi, bây giờ còn cưới vợ, con trai bà chắc cũng vô cùng hài lòng với người vợ này. Qua hai năm nữa có thêm một đứa cháu mập mạp chẳng phải sẽ rất vui vẻ sao? Dù sao, mặc kệ là nguyên nhân gì, con trai bà cũng sẽ thật sự yêu thương đứa bé này.

“Đã dẫn vợ con đến gặp cha chưa?”

Triệu Kiến Quốc nghe được câu này, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên mẹ nói chuyện với anh liền lập tức trả lời, “Còn chưa có, lát nữa chúng con mới đi”

“Ừ.” Lưu Tú đáp một tiếng liền xoay người sang chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

Tuy chỉ có một câu nói, nhưng trong lòng Triệu Kiến Quốc vẫn rất vui mừng, vậy cũng là một bắt đầu tốt đúng không?

Ra khỏi Trần gia, Hàn Mai cảm thấy rõ ràng tâm trạng của Triệu Kiến Quốc rất tốt, mặc dù cả người vẫn rất nghiêm túc nhưng đã bớt đi không ít cảm giác lạnh lùng. Chốc lát sau, hai người đã đi tới trước mộ của cha Triệu, lần trước khi tới đây Triệu Kiến Quốc đã dọn dẹp qua nên lần này hai người chỉ tế bái đơn giản.

Trên đường tới đây, thỉnh thoảng Triệu Kiến Quốc lại chỉ đường cho Hàn Mai để cô ghi nhớ vị trí mộ phần của cha anh, năm nay tiết thanh minh nếu anh không về nhà được thì một mình cô cũng biết đường mà đi. Hàn Mai cảm thấy hết sức xấu hổ, kiếp trước cô kết hôn cùng Triệu Kiến Quốc cũng được ba năm cũng chỉ tới đây vào năm đầu tiên. Thực ra tiết thanh minh năm ấy cô cũng không ý thức được bản thân đã trở thành con dâu của Triệu gia nên cũng không đi thăm mộ bố chồng, yên tâm thoải mái ngồi trong nhà nhìn con dâu nhà khác từng người một đi lên núi. Sau đó mẹ cô không rõ từ đâu mà biết được chuyện này, mắng cho cô một trận bắt cô phải đi thăm mộ bố chồng. Nhưng bản thân cô quên mất mộ phần ở đâu đành phải vừa đi vừa hỏi đường, cuối cùng lại biến chính mình thành chủ đề nói chuyện lúc rảnh rỗi cho đám bà tám trong thôn. Mẹ cô sau khi nghe xong càng thêm tức giận, dùng tay đập sau ót cô, nói bà sao có thể sinh ra một đứa con gái ngu xuẩn như cô. Cô liền cảm thấy rất uất ức, đi cũng bị mắng, không đi cũng bị mắng, vì thế đến tiết thanh minh năm sau cô liền nhất quyết không đi.

13. Chương 13: Ly Biệt

Sau khi về nhà, Hàn Mai bắt tay vào chuẩn bị hành lý để ngày mai trở lại bộ đội cho Triệu Kiến Quốc. Thật ra thì cũng không có bao nhiêu thứ, Triệu Kiến Quốc đã thu thập xong từ mấy ngày trước rồi nhưng Hàn Mai vẫn không yên tâm, muốn tự tay chuẩn bị một lần cuối. Nhìn vợ đang loay hoay xoay quanh nhà, Triệu Kiến Quốc liền không thoải mái, anh nắm lấy tay Hàn Mai kéo vào trong ngực, “Có thời gian sửa soạn cái này còn không bằng đối xử tốt với chồng em một chút.” Nói xong trực tiếp vác Hàn Mai lên giường.

Hàn Mai cũng chỉ là muốn tìm chút chuyện để làm nếu không cô sẽ nghĩ tới chuyện ngày mai Triệu Kiến Quốc phải đi, trong lòng liền cảm thấy ê ẩm. Kết hôn mới được mấy ngày, chồng đã phải bỏ vợ ở nhà đi xa, lần này anh đi, lần sau không biết phải đến ngày tháng năm nào mới được gặp mặt. Trải qua những chuyện trong kiếp trước trong lòng Hàn Mai lúc nào cũng không có cảm giác an toàn, cô luôn sợ một ngày nào đó tỉnh dậy lại phát hiện ra tất cả chỉ là một giấc mộng. Loại sợ hãi này khi gả cho Triệu Kiến Quốc đã biến mất nhưng bây giờ Triệu Kiến Quốc muốn đi, Hàn Mai lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Triệu Kiến Quốc thấy vật nhỏ phía dưới đang mất hồn, liền ở trên môi Hàn Mai cắn một cái trừng phạt.

Hàn Mai cảm thấy đau nhói trên môi, phục hồi lại tinh thần lại thấy Triệu Kiến Quốc đang nhìn mình lưu manh cười. Người đàn ông này ở bên ngoài luôn là một bộ mặt đen không biểu tình, vừa vào giường bản tính thật liền lộ ra. Hàn Mai nhìn dáng vẻ hả hê của anh cũng thấy thoải mái, thừa dịp anh không chú ý lật người nằm lên trên người anh, cô cúi đầu vừa cắn cắn vành tai của anh vừa từ tốn nói, “Hôm nay em muốn ở phía trên.”

Triệu Kiến Quốc hít vào một hơi khí lạnh, nhịp tim tăng nhanh kịch liệt, nhận thấy đầu lưỡi ấm nóng của vợ đang liếm vành tai liền cảm thấy lâng lâng, không biết nam bắc gì nữa, cũng rất vui lòng vợ đối xử với anh như vậy.

Hàn Mai dĩ nhiên cũng chú ý tới phản ứng của Triệu Kiến Quốc, trong lòng cười trộm xem anh có chịu được không. Tay nhỏ bé chạy một đường từ lồng ngực bên phải xuống đại bản doanh của địch, đây là sau mấy ngày thực chiến Hàn Mai mới tổng kết ra kinh nghiệm. Cô nắm thật chặt Triệu Lão Nhị trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, Triệu Kiến Quốc nhắm mắt lại hô hấp dồn dập. Hàn Mai làm như vô ý nói, “Anh nói xem

vật này mỗi đêm nhìn thấy em tinh thần đều hăng hái, sau này về bộ đội nhìn thấy người khác nó cũng hăng hái như vậy phải không?”

Triệu Kiến Quốc mới vừa rồi còn đang hưởng thụ kích thích từ lòng bàn tay mềm mại của vợ, nghe cô nói xong lập tức cảnh giác, vợ đây là đang tra hỏi anh sao? Anh chằm trằm trả lời, “Vợ, em yên tâm, anh nhất định sẽ coi chừng nó thật tốt, tuyệt đối không để nó có cơ hội nhìn thấy người ngoài, anh nhất định sẽ đem lực lượng quân địch bóp chết từ trong trứng nước, bảo đảm chỉ trung thành với một người là em.”

Hàn Mai nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Kiến Quốc, cười đến nghẹn, “Vậy ý của anh là nếu nó không cẩn thận bị bắt, có phải sẽ làm ra hành động phản bội lại tổ chức đúng không?” Nói xong liền gia tăng sức lực trên tay.

Chân mày Triệu Kiến Quốc nhanh chóng nhíu lại một đoàn.

Đầu đầy mồ hôi, anh như thế nào lại bị vợ đưa vào phòng thế này?

Hàn Mai thấy anh rối rắm, tiếp tục nói, “Thì ra trong lòng anh chính là nghĩ như vậy a, chỉ thiết thời em đây còn muốn theo anh đến bộ đội chịu khổ. Em cảnh cáo anh, anh mà dám động vào người phụ nữ khác về sau cũng đừng có chạm vào em, anh không ngại nhưng em ngại bẩn!” Hàn Mai cho là thời điểm thích hợp nên cho người đàn ông này một hồi chuông cảnh báo là hết sức cần thiết.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ giận đến mặt cũng đỏ, lặng lẽ rút ra kết luận, vợ anh mà tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng. Thạch Đầu nói không thể nói lý cùng phụ nữ, muốn xử lý vấn đề này chỉ có hai biện pháp. Một là động não, chủ động thừa nhận sai lầm, không sai cũng phải nhận, dù sao làm cho vợ tức giận chính là lỗi của anh, phải cẩn thận dụ dỗ đến lúc vợ vui vẻ mới thôi. Nhưng mà anh cũng không biết hôm nay bản thân đã làm sai cái gì nha. Nếu anh nhận sai có khi vợ anh sẽ lột đi một lớp da của anh cũng nên. Hơn nữa, muốn dùng phương pháp này phải hết sức cẩn thận, chỉ cần không nói đúng một câu sẽ gây ra hiệu quả hoàn toàn trái ngược. Vậy cũng chỉ có thể dùng biện pháp thứ hai chính là động thủ. Hắc hắc, biện pháp thứ hai này chỉ tốn một chút thể lực, bất quá công việc dùng đến thể lực quả là vô cùng thích hợp với anh. Phương pháp đã tìm được, anh phải lập tức áp dụng mới được.

Triệu Kiến Quốc ôm lấy eo thon nhỏ của vợ, một tay đi xuống dùng sức nắm lấy hông cô. Hàn Mai không nghĩ tới anh sẽ dùng đến chiêu này lập tức kêu khê một tiếng, tay đang nắm chặt cũng buông lỏng. Triệu Kiến Quốc chờ đúng thời cơ lật người chiếm lợi thế, không cho Hàn Mai thời gian phản ứng, anh nắm lấy hai tay Hàn Mai kéo lên đỉnh đầu, lập tức tổ chức phản kích.

Hàn Mai một câu cũng không nói nên lời, chỉ phát ra tiếng than nhẹ đứt quãng.

Kích tình qua đi, Hàn Kiến Quốc khê vuốt ve cái lưng bóng loáng của vợ, không ngừng nói nhỏ bên tai cô. Hàn Mai mệt mỏi vui ở trong ngực Triệu Kiến Quốc không nhúc nhích, câu được câu không đáp lời anh.

“Vợ, sau khi anh đi, em nhớ phải viết thư cho anh.”

“Ừ.....”

“Em ở nhà phải chú ý tự chăm sóc mình thật tốt.”

“Ừ.....”

“Trong nhà anh đã mua thuốc bổ tốt lắm, đủ cho em dùng nửa năm. Đúng rồi, muốn lấy nước em cứ nói với nhà Thạch Đầu, giếng nước nhà chúng ta đã lâu năm không dùng, sợ là không sạch sẽ.”

“Ừ.....”

“Có thời gian thì em đi gặp mẹ anh một chút, mặc dù sắc mặt bà không tốt, nhưng người khác cũng không lấy được cơ mà đặt chuyện.”

“Ừ.....”

“Đúng rồi, thiếu chút nữa anh quên chuyện quan trọng nhất, vợ, sau khi anh về bộ đội, nếu em phát hiện cơ thể mệt mỏi hay ghê tởm cái gì, nhất định phải nói với mẹ. Nếu không thì đi tìm Thạch thăm cũng được, hai nhà ở sát vách, có chuyện gì kêu lên cũng dễ dàng. Em yên tâm, anh đã nói với thăm rồi, em cũng không cần cảm thấy ngượng ngùng.”

Hàn Mai hết ý kiến, người đàn ông này muốn đưa nhỏ đến điên rồi, chưa có chuyện gì đã đi nói khắp nơi. Anh nói xong phải mông một cái chạy lấy người làm gì còn thấy xấu hổ, để cô ở lại làm chuyện cười cho người ta.

Cuối cùng Triệu Kiến Quốc nhìn Hàn Mai một cái, cúi đầu ấn trên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng nói một tiếng “Thật xin lỗi”, không quay đầu lại liền bỏ đi.

Hàn Mai mở mắt, chân trần chạy xuống giường, từ sau khe cửa chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng màu xanh lá lóe lên ở góc tường rồi biến mất. Hàn Mai không nhìn được nữa, tựa vào cửa ngồi sững sờ trên đất, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Mới đầu chỉ là cúi đầu nức nở nghẹn ngào, sau không khống chế nổi lớn tiếng khóc thút thít.

Triệu Kiến Quốc đứng ở ngoài tường nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế của vợ cũng hồng vành mắt, vợ anh hiểu chuyện lại làm anh càng đau lòng hơn.

Thạch Đầu thấy tình hình này, trong lòng cũng cảm khái thật may là năm đó bản thân không nhất thời xúc động đi làm lính, nếu không với tính tình vợ anh còn khóc lụy hại hơn vị trong nhà. Thạch Đầu nhìn dáng vẻ đau lòng khó có được của Triệu Kiến Quốc nói, “Tiểu tử anh xem chính mình đã tạo ra cái nghiệt gì a? Cô gái tốt nhà người ta gả cho anh, tuổi hầy còn trẻ mà đã phải chịu cái tội này, kết hôn ba năm rưỡi cũng không chịu được chứ đừng nói là mới tân hôn. Nghe nói ban đầu cha mẹ bên kia hết sức phản đối hôn sự này còn con gái nhà người ta lại kiên trì muốn gả cho anh. Ban đầu tôi còn không tin, không nghĩ tới vận khí anh tốt như vậy. Cũng không biết rốt cuộc anh có cái gì tốt để cô ấy coi trọng, ai...”

Triệu Kiến Quốc không để ý tới Thạch Đầu, trực tiếp mang hành lý lên xe chở hàng của Thạch gia.

Thạch Đầu không nhìn nổi bộ dáng này của anh, cũng lên xe, vừa lái xe vừa kích thích, “Vợ anh xinh đẹp như vậy, để cô ấy ở nhà một mình anh cũng yên tâm à?”

“Tôi tin tưởng cô ấy.” Triệu Kiến Quốc lạnh lùng nói.

Thạch Đầu không ngừng cố gắng, “Tự tin như vậy? Anh nhìn anh xem, điều kiện không tốt, dáng dấp còn xấu xí. Mười tám dặm quanh thôn Hàn Mai đều đứng đầu danh sách Đại Mỹ Nữ, không có mấy người đuổi kịp. Tại sao cô ấy phải vì anh mà chịu khổ như vậy? Tôi thấy thật là không đáng với cô ấy a! Theo tôi thấy chính là cô ấy thấy anh là một người lính, nhất thời bị loại hình tượng quân nhân anh hùng này mê hoặc mới gả cho anh. Đến một ngày cô ấy thanh tỉnh, khẳng định sẽ hối hận vì đã gả cho anh a.”

Lần này, Triệu Kiến Quốc thật sự nổi nóng. Đúng vậy a, điều kiện của vợ anh tốt như vậy, cô không nhất thiết phải chịu khổ mà gả cho anh như vậy. Ban đầu việc xem mắt của cô là do danh tiếng không tốt, muốn gả cho người có điều kiện tốt hơn anh cũng không khó gì. Cô làm sao lại coi trọng anh đây? Chẳng lẽ thật sự bởi vì anh là quân nhân sao?

Thạch Đầu nhìn Triệu Kiến Quốc bắt đầu lộ ra vẻ mặt khác lạ, hả hê, tên ngốc này cuối cùng cũng lo lắng rồi. Thạch Đầu cũng không phải thật sự giận Triệu Kiến Quốc, trong bộ đội mọi thứ Triệu Kiến Quốc đều không thua người ta, nhưng trong chuyện tình cảm anh thật sự là một tên ngốc. Tuy nói là vợ đã cưới về nhà, nhưng có yên phận hay không lại là chuyện khác. Nếu Thạch Đầu anh không kích thích, lấy tính tình của tên kia còn không biết đến thời điểm nào mới thông suốt. Cho tên kia cảm giác nguy cơ để hắn nâng cao cảnh giác. Nhìn lại vẻ mặt rối rắm của người bên cạnh, trong lòng Thạch Đầu nghĩ tiểu tử anh cũng có hôm nay.

“Thật ra thì cũng không phải là không có cách nào.”

“Cách gì?” Triệu Kiến Quốc không giả bộ nữa, so với vợ, mặt mũi cũng không bởi anh cả đời được. Nhìn Thạch Đầu, nghĩ thầm, hôm nay cứ để tên nhóc này hài lòng một lần, về sau nhất định có cơ hội báo thù.

Thạch Đầu nhìn dáng vẻ nóng nảy của Triệu Kiến Quốc, cũng không trêu chọc nữa, nói, “Biện pháp chính là anh nhanh chóng một chút làm cho vợ anh mang thai con của anh.”

Triệu Kiến Quốc vừa nghe liền thất vọng, “Cậu cũng không phải không biết, một năm tôi về nhà được mấy lần, muốn có con là dễ dàng lắm sao? Mấy ngày nay tôi cũng nỗ lực không ít đâu.”

Thạch Đầu nghe thấy câu nói cuối cùng cười phun ra ngoài, khó trách mấy ngày này đều không thấy bóng dáng hắn, hóa ra là bận sinh con với vợ. Nén cười, nói, “Anh đến bộ đội nhớ thường xuyên viết thư cho Hàn Mai, nói cho cô ấy biết anh nhớ cô ấy nhiều như thế nào, có lời nào buồn nôn đều nói hết ra, phụ nữ là phải dễ dàng. Còn nữa, có thời gian nhớ về nhà. Đúng rồi, chuyện Hàn Mai theo quân bao giờ mới có thể tiến hành?”

“Đại khái cũng phải nửa năm sau.” Triệu Kiến Quốc cau mày nói.

“Anh phải nhanh lên một chút, vợ ở bên cạnh mới có thể yên tâm.”

Thạch Đầu thao thao bất tuyệt nói, Triệu Kiến Quốc im lặng lắng nghe, hai người một đường rời thôn đi tới trạm xe lửa.

14. Chương 14: Gửi Thư

Sau khi Triệu Kiến Quốc đi, Hàn Mai một mình nằm trong chăn buồn bực khóc. Cô không ngừng tự an ủi bản thân, không tới nửa năm nữa là có thể theo quân rồi, có thể ngày ngày nhìn thấy anh....

Nhưng càng an ủi cô lại càng thấy uất ức, lo lắng, càng khóc nhiều hơn.

Lúc cha mẹ Hàn tới thấy con gái đang núp trong chăn khóc mà đau lòng. Có cha mẹ nào chịu được khi thấy con gái bị uất ức đây? Hàn mẹ nhìn con gái khóc sưng mắt vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

“Lúc đầu mẹ đã nói từ chối hôn sự này, chính con nhất định muốn lấy nó, hiện tại chịu khổ rồi lại chỉ biết khóc.”

Hàn Mai tức khí lau khô nước mắt, “Anh ấy là con chọn, loại khổ này con thích ăn.”

Mẹ Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, con thích? Thích mà còn khóc như vậy?

“Được rồi, bây giờ nói những chuyện này có ích lợi gì? Con thu dọn một chút đi, về nhà ở trước với cha mẹ mấy ngày.” Cha Hàn nhìn mẹ Hàn chăm chăm, ‘cho bà đến không phải để bà nói những thứ này với con gái’. Đối với hôn sự này, ông vẫn luôn cảm thấy mình thiếu con gái. Lúc ấy tùy tiện tìm nhà nào cũng đều có điều kiện đều tốt hơn Triệu Kiến Quốc, ít nhất con gái cũng không phải chịu khổ như bây giờ. Ông cũng là có khổ mà không nói được a! Cũng may nửa năm sau là có thể theo quân rồi, hi vọng cuộc sống sau này của con gái sẽ tốt hơn.

Hàn Mai về ở nhà cha mẹ mấy ngày, mấy ngày này việc gì mẹ Hàn cũng không để Hàn Mai làm, hận không thể coi cô như Bồ Tát mà cung phụng. Tâm tình Hàn Mai không tốt, cũng không có tâm tư để ý tới chuyện khác, cả ngày nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người, nghĩ giờ này Triệu Kiến Quốc đã đến bộ đội chưa? Anh đang làm gì ở đó? Tình huống này tiếp tục kéo dài tới ngày thứ năm từ khi Triệu Kiến Quốc đi thì cô nhận được thư của anh.

Thư là do Thạch Đầu đưa tới, Hàn Mai run rẩy nhận lấy thư từ trong tay Thạch Đầu, vội vàng chạy vào trong phòng. Cha mẹ Hàn gia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cứu binh rốt cuộc cũng tới, nếu Triệu Kiến Quốc không gửi thư về con gái ông bà có khi biến thành hôn vọng phu mất.

Hàn Mai nghĩ lá thư này nội dung cũng giống lá thư trước, cần thận mở ra.

“Vợ,

Anh rất nhớ em! Từ buổi sáng rời đi liền bắt đầu nhớ. Nghe em khóc, anh rất đau lòng.

Anh cũng không muốn rời khỏi em, nhưng anh là quân nhân, có một số việc anh cũng không có cách. Em là người hiểu chuyện, anh hi vọng lần này em cũng có thể hiểu cho anh, sau này anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, em nhất định phải tin tưởng anh!

Tâm tình em đã tốt hơn chưa? Hay vẫn còn khóc? Đừng khóc, khi nào anh về liền để em đánh anh được không? Khóc mắt sẽ sưng lên nhìn không đẹp. Anh nghe Thạch Đầu nói phụ nữ lúc mang thai mà khóc, đứa bé tương lai cũng thích khóc, em phải cẩn thận con anh a.

Ban đêm em ngủ một mình có sợ không? Trước khi ngủ nhớ khóa kĩ cửa chính. Đúng rồi, nhà dì của Thạch Đầu mới sinh chó con, anh đã bảo Thạch Đầu mang cho em một con. Nuôi chó là phải nuôi từ bé, bằng không sau này nó cũng không thân với mình.

Anh đã nộp đơn xin theo quân lên trên rồi, em yên tâm, qua vài tháng nữa chúng ta sẽ không còn như thế này nữa.

Anh không ở nhà nhưng em nhất định phải nhớ tự chăm sóc mình thật tốt.

Chờ anh.”

Hàn Mai đọc qua thư vừa ngọt ngào vừa tức giận, người đàn ông này hai ba câu đều không rời bỏ chuyện sinh con, chẳng lẽ anh cưới vợ về chỉ để sinh con hay sao? Còn nữa, bình thường thật không nhìn ra anh học cũng sẽ viết thư buồn nôn như thế này. Hàn Mai nào biết Triệu Kiến Quốc có cao nhân đứng sau lưng chỉ đạo a!

Mẹ Hàn thấy Hàn Mai sau khi ra khỏi phòng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, lần đầu tiên ăn được hơn một chén cơm tối. Trong lòng cảm thán, phụ nữ a, chính là không rời được đàn ông. Nhớ ngày đó bà ra ngoài làm thuê, con gái ở nhà ăn không ngon, ngủ không yên lại càng cảm thấy không thoải mái. Bà nuôi con gái sắp được hai mươi năm, sau khi gả chồng cho nó, ngay cả bà là mẹ cũng không bằng một người đàn ông lại càng thấy khó chịu.

Mẹ Hàn lo lắng trong lòng bốc lên vị chua, không nghĩ năm xưa bà cũng như vậy, gả cho người ta xong liền một lòng nhào vào trong ngực người ta, hiện tại còn quay ra trách móc Hàn Mai.

Hàn Mai nào có biết mẹ cô đang ghen với Triệu Kiến Quốc, chỉ nghĩ tới việc lấp đầy cái bụng đói của mình.

Ngày hôm sau, Hàn Mai liền trở về Triệu gia. Mới vừa vào cửa, hai vợ chồng Thạch Đầu đã sang tới nơi. Trên tay Thạch Đầu còn mang theo một cái bao bố, vừa mở ra nhìn, một con chó con vừa trắng vừa tròn nhô đầu ra, hai mắt đen lúng liếng nhìn Hàn Mai chăm chăm, không ngừng phát ra tiếng ô ô. Hàn Mai vừa thấy liền thích ngay.

“Con chó nhỏ này mới được mười lăm ngày tuổi, Triệu Kiến Quốc bảo tôi mang về cho cô nuôi, tiện thể để nó giúp trông coi nhà cửa.” Thạch Đầu trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại thầm hận, con chó nhỏ này có đáng giá đáng yêu nhất trong đám chó con, anh vốn là muốn giữ lại mang về lấy lòng vợ nha. Triệu Kiến Quốc kia nhìn thấy liền không cho anh lấy, còn nói cái gì mà vợ hắt ở nhà một mình ban đêm sẽ sợ. Nghe Triệu Kiến Quốc giải thích, Thạch Đầu cũng chấp nhận, hắt muốn lấy thì cho hắt. Chỉ là anh cũng không thể để tên kia trắng trợn chiếm tiện nghi của mình như vậy, chờ lần sau hắt về nhà, anh sẽ cho hắt biết sự lợi hại của đàn ông Thạch gia. Nghĩ tới liền tâm bất can tình bất nguyện bắt tay vào làm ổ cho chó con giúp Hàn Mai.

Hàn Mai nhẹ nhàng ôm lấy chó con. Con chó nhỏ này cũng rất cơ trí nha, liếm liếm mu bàn tay Hàn Mai, còn ô ô gọi hai tiếng.

“Đừng chỉ ôm nó như thế, trước hết phải để nó quen nhà mới được.” Tiểu Thúy nhìn đáng vẻ cẩn thận của Hàn Mai liền biết cô không có kinh nghiệm nuôi chó.

“Quen nhà? Vậy phải làm như thế nào?”

“Cô ôm nó đến chân bàn ăn trong bếp, theo bên trái đi ba vòng, sau đó lại theo bên phải đi ba vòng là được.”

Hàn Mai nghe xong liền làm theo.

Tiểu Thúy lại nói thêm, “Chó con mới được mười lăm ngày, cô chỉ cần cho nó ăn ít cháo là được, nhớ đem thức ăn thừa trộn lẫn vào cháo. Trong thời gian này cô nhớ tuyệt đối đừng để nó chạy ra ngoài, để cho nó quen thuộc với nhà cô.”

Hàn Mai ghi nhớ tất cả, hai người nói chuyện thêm một hồi mới biết Tiểu Thúy biết rất nhiều kinh nghiệm nuôi chó, Hàn Mai tò mò hỏi, “Cô từ đâu mà biết nhiều vậy?”

“Lúc tôi chưa lấy chồng, trong nhà từng nuôi một con, tiếc là sau này bị xe cán chết. Vốn cũng muốn nuôi thêm một con, nhưng Thạch Đầu nghe người ta nói tôi đang mang thai không thích hợp để nuôi chó, chuyện này coi như xong.”

Kiếp trước Hàn Mai cũng nghe người ta nói qua chuyện này, thật ra cũng không đáng sợ như thế, bình thường không tiếp xúc quá nhiều với chó con, chú ý vệ sinh cho chó nhiều hơn một chút là không có vấn đề gì rồi. Nhưng Hàn Mai lại không thể nói với Tiểu Thúy sao bản thân lại biết nhiều như thế, sợ là bản thân cô lại không nói rõ được nguyên nhân, thôi thì thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Lúc này Thạch Đầu đã làm xong ổ chó, chào Hàn Mai một tiếng, rửa tay liền đỡ vợ đi về.

Hàn Mai nhìn bóng lưng hai người rời đi, suy nghĩ nếu cô mang thai, Triệu Kiến Quốc có hay không cũng sẽ chăm sóc như vậy? Anh hẳn là thật sự muốn có con với cô. Dù sao tuổi anh cũng không còn nhỏ, người khác đến tuổi anh cũng đã có con đi học tiểu học rồi. Chính cô cũng hi vọng lần này có thể mang thai nhưng đây cũng không phải chuyện cứ hi vọng là được.

Thở dài, Hàn Mai xoay lưng đi vào nhà.

15. Chương 15: Mở Tiệm Ăn

Mấy ngày nay Hàn Mai đều suy nghĩ chuyện buôn bán. Triệu Kiến Quốc trước khi đi đã đưa sổ tiết kiệm cho cô, bên trong là tất cả tiền anh dành dụm mấy năm nay, tổng cộng có hơn hai ngàn ba trăm đồng; cộng thêm ban đầu anh đưa tiền sinh lễ, sau khi trừ đi tiền mua đồ cưới còn dư lại hơn bảy trăm đồng, Hàn mẹ đều đưa hết lại cho cô. Cho nên bây giờ Hàn Mai có trong tay ba ngàn đồng tiền mặt, khoản tiền này ở nông thôn lúc ấy cũng không phải là số nhỏ. Cô phải suy nghĩ thật kĩ xem nên dùng khoản tiền này như thế nào mới là tốt nhất.

Vấn đề bây giờ là nên làm cái gì? Khi chuẩn bị đồ cưới, Hàn Mai cũng đi lên trấn trên xem qua một vòng, cô phát hiện ra có một kho hàng nhỏ nằm bên cạnh cửa hàng bách hóa, hỏi ra mới biết kho này dùng để cất hàng cho cửa hàng bách hóa. Sau lại bởi vì cửa hàng chuyển tới địa điểm khác nên xây cái kho khác lớn hơn, cái kho cũng kia hiện vẫn để trống. Hàn Mai nghĩ nếu có thể thuê được kho sẽ mở một tiệm ăn, tiền thuê chắc hẳn cũng không đắt. Bất quá bản thân cô là phụ nữ, chồng lại làm lính, nếu nói trắng ra là muốn mở tiệm ăn khẳng định sẽ bị những phụ nữ trong thôn nói xấu. Hơn nữa chuyện thuê phòng để ột người đàn ông làm tương đối dễ dàng hơn. Chỉ dựa vào một mình cô chỉ sợ không mở nổi quán ăn, phải kéo thêm người góp vốn mới được, nên tìm người nào thì Hàn Mai đã sớm nghĩ xong.

Hàn Mai đi tới Thạch gia đúng lúc Thạch Đầu đang muốn đi lên trấn. Vợ Thạch Đầu đang có thai, cần ăn nhiều đồ bổ, tương lai mới sinh ra được đứa bé mập mạp, cho Triệu Kiến Quốc tức chết đi. Thạch Đầu đang chuẩn bị lên trấn trên mua mấy con gà về nuôi để vợ tắm bổ thì nhìn thấy Hàn Mai tới.

Hàn Mai đem ý tưởng của mình nói lại với Thạch Đầu, Thạch Đầu sờ sờ cằm suy nghĩ. Trong lòng thầm nghĩ sao Triệu Kiến Quốc có thể lấy được một cô vợ lợi hại như vậy? Mấy năm trước bản thân anh cũng muốn làm chút chuyện buôn bán, ở nông thôn quanh năm trồng trọt cũng không đủ ăn. Đầu năm nay đều là gan lớn chết no gan nhỏ chết đói, anh cũng không hi vọng cả đời sống nghèo khổ ở quê như vậy. Hiện tại vợ lại đang mang thai, anh cũng phải suy nghĩ tương lai thay đứa bé một chút. Muốn buôn bán cũng không phải chuyện dễ dàng gì, thứ nhất anh không có tiền, thứ hai anh cũng không biết phải kinh doanh gì mới thích hợp. Vừa nghe Hàn Mai giải thích, anh liền cảm thấy ý tưởng của cô rất được. Ngày đó Hàn Mai nấu một bữa tại nhà anh, anh có thể đảm bảo tay nghề của cô không kém bao nhiêu so với đầu bếp lớn. Hơn nữa địa điểm cô chọn mở tiệm cũng rất đẹp. Cái kho đó nằm ngay cạnh ngã ba đường, đem hai bên tường phá đi, như vậy chỉ cần trên đường lên trấn đều có thể nhìn thấy tiệm.

Hàn Mai nhìn vậy biết là Thạch Đầu đã động lòng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn hỏi, “Rốt cuộc anh thấy như thế nào?”

“Tôi thấy ý này rất hay.” Thạch Đầu hai mắt sáng lên nói.

“Vậy anh đi hỏi thăm xem hiện tại kho hàng này do ai trông coi? Còn phải lo thêm thủ tục nào nữa không?”

“Không cần hỏi, kho hàng này là do chú họ của Tiểu Thúy quản lý. Đợi tôi lên trấn sẽ tìm chú nói chuyện, nhất định sẽ giúp cô làm xong chuyện.” Nói xong liền nhảy lên xe hàng đi mất.

Buổi tối, Thạch Đầu và Tiểu Thúy cùng nhau sang nhà Hàn Mai thương lượng tiếp chuyện lúc sớm.

Hàn Mai vừa nhìn thấy hai người đến, vội vàng tiến lên hỏi, “Như thế nào? Có được không?”

“Còn phải nói, Thạch Đầu tôi đã ra tay có thể không được sao?” Thạch Đầu hả hê nói.

Tiểu Thúy liếc Thạch Đầu một cái, “Làm như chỉ có mình anh có bản lĩnh không bằng! Nhanh nói cho Mai Tử biết đi.”

Thạch Đức lập tức hít sâu một hơi, nghĩ thầm tính khí của vợ đúng là càng lúc càng lớn, không để cho chồng em uy phong một chút được sao? Nghe nói phụ nữ khi mang thai tính khí sẽ xấu đi, xem ra là thật a. Ai nói mang thai chỉ có phụ nữ mới khổ cực, đàn ông là người khổ cực mới đúng!

“Chú của Tiểu Thúy nói kho hàng bình thường đều để trống, nếu chúng ta muốn thuê, hàng năm chỉ cần trả hai trăm đồng tiền thuê là được. Tuy giá thuê đắt hơn so với tiệm khác một tý nhưng cũng đáng giá. Khu vực này đông người đi lại, về sau tiệm ăn khẳm định sẽ đông khách, diện tích nhà kho kia tương đối lớn nên chúng ta cũng không cần lo lắng. Tôi còn nghe được tin không lâu nữa cửa hàng bách hóa sẽ bị phá bỏ để lấy chỗ xây bến xe khách, đến lúc đó nhất định sẽ có không ít người, tiệm ăn của chúng ta lại đối diện bến xe, việc làm ăn không sợ không có lãi nha. Nhưng chú ấy yêu cầu chúng ta hàng năm phải thanh toán hết tiền thuê trong một lần.”

Hàn Mai nghĩ rồi nói ra, “Trả hết một lần, có thể, chỉ là phải cho chúng ta thuê nhà kho này trong mười năm, lần thanh toán đầu tiên tôi sẽ trả trước tiền thuê ba năm, những năm còn lại sẽ trả vào cuối năm. Trong mười năm này chúng ta phải được toàn quyền sử dụng nhà kho, không được cho người khác thuê. Ngày mai anh lại đi thương lượng với chú ấy một chút, nếu đồng ý, chúng ta liền chọn ngày đem chuyện này định xuống.”

Thạch Đầu cùng Tiểu Thúy bối rối, tuy hai người cũng coi trọng việc mở tiệm ăn nhưng trên đời không có chuyện nào là tuyệt đối, nếu chẳng may xảy ra chuyện rủi ro, buôn bán không được lời thì sao, chỉ riêng tiền thuê mười năm kia cũng làm người ta chết đuối rồi.

Tiểu Thúy bình tâm nghĩ liền cảm thấy Hàn Mai cũng quá can đảm đi! Nhìn kiểu gì cũng không thấy cô giống cô gái nông thôn mới kết hôn chút nào a!

Thạch Đầu nghĩ tới chuyện Triệu Kiến Quốc nhờ mình không để cho những kẻ khác đến trêu chọc Hàn Mai, cũng không nghĩ tới cô lại là người có bản lĩnh lớn như vậy. Lần đầu tiên đã kiên quyết thuê mười năm, đàn ông so với cô còn kém đây! Triệu Kiến Quốc rốt cuộc đã cưới được người phụ nữ như thế nào a? Ban đầu còn muốn góp vốn vào vụ làm ăn này, bây giờ nhìn lại phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Hàn Mai nhìn ánh mắt hoài nghi của hai người, biết vừa rồi nói như thế đã hù đến bọn họ, hướng hai người giải thích, “Tiền thuê mười năm nhìn qua thì rất nhiều, nhưng hai người đừng quên bây giờ là thời điểm kinh tế nước ta đang phát triển nhanh chóng, mười năm sau vật giá so với hiện tại là không thể so sánh được.” Thấy hai người cái hiểu cái không, Hàn Mai tiếp tục nói “Hai người nghĩ xem, mười năm trước 50 đồng tiền đủ cho chúng ta xây một căn nhà đàng hoàng, hiện tại cũng một cái nhà như thế, 50 đồng tiền có đủ hay không? Nói cách khác, khi người khác mất 500 đồng để xây nhà thì chúng ta xây một căn nhà y hệt chỉ mất 50 đồng như mười năm trước. Hiện tại hai trăm đồng tiền thuê một năm có chút đắt, nhưng mười năm sau nói không chừng hai trăm đồng chỉ đủ tiền mua một bộ quần áo. Mặt khác cũng là để đề phòng trường hợp sau này chủ kho thấy tiệm ăn làm ăn có lãi muốn tăng giá thuê, không cho chúng ta thuê tiếp hoặc cho người khác thuê mất.”

Ở trong sương mù nửa ngày, cuối cùng Thạch Đầu và Tiểu Thúy cũng hiểu, trong lòng cũng đã nắm chắc.

Hàn Mai nhúc đầu, suy nghĩ thêm rồi nói tiếp, “Hiện tại chỉ có một mình chúng ta mở tiệm ăn, làm ăn đương nhiên là có lãi. Qua mấy năm, người khác thấy chúng ta có tiền, khó tránh khỏi đi theo bắt chước. Đến lúc đó nhiều người cũng mở tiệm ăn, chúng ta buôn bán sẽ bị ảnh hưởng, sợ là cũng không tranh được bao nhiêu tiền.”

Thạch Đầu suy nghĩ kỹ, không thể không bội phục suy nghĩ sâu xa của Hàn Mai nhưng vẫn cảm thấy có chút phân vân. Nhà anh hiện tại nhiều nhất cũng chỉ bỏ ra được 500 đồng tiền mặt, cộng thêm tiền sửa chữa cửa hàng, tiền nhập hàng lần đầu nữa cũng không phải là ít; vợ anh lại đang có thai, cuối năm sẽ sinh, chuyện sinh con cũng phải tốn không ít tiền, anh dù có tiết kiệm cũng không để cho vợ chịu khổ được.

Tiểu Thúy cũng cảm thấy chuyện làm ăn này nếu thành công thì cuộc sống sau này cũng sẽ tốt hơn, đến lúc con ra đời còn có thể đến trấn trên đi học, nghĩ tới cuộc sống như thế đã cảm thấy có hi vọng. Nhưng tình huống trong nhà ra sao cô cũng biết, cho dù cô có đem hết đồ cưới ra cũng chỉ có hơn sáu trăm đồng, cố thêm may ra thì được bảy trăm, sợ là không đủ a!

Hàn Mai nhìn vẻ mặt khó khăn của hai vợ chồng Thạch Đầu, biết hai người là vì chuyện tiền nong mà rầu rĩ. Cũng đúng a, một gia đình nông thôn một năm toàn bộ cũng chỉ trông chờ vào lúc thu hoạch, ngày ngày cũng phải mong mỏi cho thời tiết mưa thuận gió hòa mới có thể thu hoạch được nhiều. Nếu không phải là Triệu Kiến Quốc những năm này làm lính, trợ cấp coi như cao, bộ đội lại trông nom luôn chuyện ăn uống... sợ là cô cũng không có nổi số tiền này. Hàn Mai hiểu tình trạng của hai người, đề nghị, “Nếu không tôi tính như này, hai người có bao nhiêu tiền thì bỏ ra bấy nhiêu, những khoản khác để tôi ứng trước, coi như là cho hai người mượn tạm. Tiểu Thúy đang mang thai, phải ăn cho cả đứa bé trong bụng nữa, cũng phải dùng đến tiền mà. Tôi cũng đang tính chuyện có con, cũng phải dành riêng ra một khoản, có lẽ cũng bỏ ra không được bao nhiêu tiền, con cái chính là sinh mạng của cha mẹ a. Đến cuối năm tính hoa hồng, tôi sẽ trừ đi chỗ nợ kia của hai người được không?”

Hai vợ chồng Thạch Đầu biết là Hàn Mai đang thăm giúp hai người, không muốn để cả hai mất mặt, hết sức cảm kích Hàn Mai, đối với đề nghị của cô cũng không có ý kiến.

Chuyện cứ như vậy định xuống, ba người chia nhau ra bắt đầu hành động.

16. Chương 16: Liên Trường Khác Thường

Buổi tối, Hàn Mai ngồi trước bàn gỗ bắt đầu viết thư hồi âm cho Triệu Kiến Quốc, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng đặt bút viết lại không biết phải viết như thế nào.

Thật ra Hàn Mai vẫn còn tức giận chuyện Triệu Kiến Quốc cả ngày đem con treo trên khóa miệng, tâm tâm niệm niệm muốn cô sinh con cho anh, còn chưa có mang thai đứa nhỏ đâu mà anh đã đem cô hạ xuống như thế, tương lai thật sự có con rồi liệu cô có còn chỗ đứng trong cái nhà này nữa không? Nghĩ tới đây Hàn Mai liền tức giận, chẳng muốn viết cho anh cái gì. Chính là muốn cho anh gấp quỳnh lên, ai bảo anh coi trọng con hơn cô.

Hàn Mai một chút cũng không cảm thấy ý tưởng của mình ngây thơ đến cỡ nào, kiếp trước chuyện đối nhân xử thế cô đều xử lý không chút khó khăn, nhưng cho dù có là người phụ nữ lý trí như thế nào, trong tình yêu đều không còn chút lý trí nào nữa. Cô lúc này thật sự là nghĩ oan cho Triệu Kiến Quốc, người ta cũng là bởi vì quá quan tâm cô mới vội vã muốn sinh con với cô a. Nếu anh thật sự muốn nhanh chóng có con thì đã sớm cưới vợ sinh con rồi. còn có thể chờ tới bây giờ sao? Hàn Mai cố chấp một mực nghĩ như vậy, kéo thế nào cũng không chịu xoay chuyển.

Triệu Liên trường bên này vừa mới trở lại doanh trại liền đem đơn xin theo quân nộp lên, chỉ sợ vợ ở nhà vẫn còn đau lòng, lập tức cầm bút viết thư cho Hàn Mai. Thư đã gửi đi cũng được mấy ngày, tính toán cũng sớm đã đến nở rồi, anh thắc mắc không biết vợ có viết thư hồi âm lại không, nếu có thư hồi âm chỉ cần hai ngày là sẽ đến chỗ anh.

Hai ngày này, Triệu Kiến Quốc tâm tình bất định, trở nên nóng nảy. Binh sĩ bị anh huấn luyện đều sợ hãi, chạy đi kể khổ với chỉ đạo viên.

Chỉ đạo viên cũng phát hiện Liên trưởng từ khi trở lại doanh trại liền trở nên khác thường. Có lúc sẽ ngăn người nhìn trời, có lúc lại nhìn tài liệu trên tay cười khúc khích nửa ngày. Mấy ngày gần đây càng thêm kì quái, không làm gì cũng chạy tới phòng văn thư, nếu không chạy thì đều ngồi im một chỗ không nhúc nhích, càng ngồi mặt càng đen. Chỉ đạo viên thực sự không hiểu, hai người cũng đã làm chiến hữu vài chục năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Liên trưởng.

Binh sĩ truyền tin Tiểu Lý mấy ngày này cũng không yên ổn, không biết Liên trưởng trúng tà gì ngày nào cũng chạy đến tìm anh, hại anh thở cũng không dám thở mạnh. Có lần có binh sĩ nhận được thư, Liên trưởng nhìn thấy liền hỏi thư viết gì, binh sĩ kia ngượng ngùng trả lời là thư của vợ gửi đến nói nhớ hân, hỏi hân khi nào có thể về nhà. Kết quả ngày hôm sau trong lúc huấn luyện binh sĩ đó vì thực hiện sai động tác bị phạt chạy 50 vòng.

Sau chuyện này, tất cả các binh sĩ trước khi tới lấy thư đều nghe ngóng xem Liên trưởng đang ở đâu, nếu Liên trưởng không có ở phòng văn thư liền vội vàng cầm thư chạy đi còn nhanh hơn so với khi huấn luyện. Cả liên đội bị bao phủ bởi một loại không khí quỷ dị, mọi người tự giác lấy Liên trưởng làm trung tâm áp lực mà tránh xa.

Triệu Kiến Quốc trong lòng thực sự gấp gáp! Đã qua mấy ngày rồi sao vợ anh còn chưa gửi thư đến? Binh sĩ truyền tin cũng nói không có phong thư nào bị mất, chẳng lẽ vợ anh không hề viết thư cho anh? Quên viết? Ngã bệnh không viết được? Hay vợ anh chính là không muốn hồi âm cho anh? Không lẽ tên nhóc Thạch Đầu kia thật sự nói đúng? Triệu Kiến Quốc nghĩ vậy càng cảm thấy gấp gáp, đứng ngồi không yên, trong lòng như bị lửa đốt.

Phạm Bằng ở một bên cũng gấp gáp không biết Liên trưởng bị làm sao.

Triệu Kiến Quốc đang phiền lòng, nhìn thấy Phạm Bằng không nói một lời liền lờ người đi.

Phạm Bằng u mê, không biết đã làm cái gì chọc tới Liên trưởng, cũng không dám hỏi, chỉ có thể im lặng bị lờ đến sân huấn luyện.

.....

Sau 2 giờ, Phạm Bằng kiệt sức nằm trên bùn đất, nghĩ không ngừng xem bản thân đã tạo nghiệt gì mà bị đối xử kiểu này. Liên trưởng đem anh biến thành cái bia, đem toàn bộ hơi sức đều trút lên, thêm một lần nữa như này, không cần lên chiến trường, cái mạng già của anh cứ như vậy mà kết thúc ở chỗ này.

Những ngày qua Hàn Mai cùng Thạch Đầu đều bận lo chuyện cửa tiệm, ngày nào cũng đi lên trấn, rốt cuộc sau một tuần cũng giải quyết hết mọi chuyện, chỉ chờ đến ngày khai trương.

Ba ngày sau, tiệm ăn tên Tiểu Tinh mở cửa khai trương, buôn bán không khác bao nhiêu so với dự tính. Hàn Mai và Thạch thẩm phụ trách nấu ăn, Thạch Đầu phụ trách ghi đơn hàng và mang thức ăn lên cho khách, Thạch thúc thì giúp việc vệ sinh tiệm, Tiểu Thủy đang mang thai đi lại bất tiện liền an vị ngồi ở cửa phụ trách việc thu tiền.

Người trong thôn chung quanh đây muốn mua cái gì cũng phải đi lên trấn, bình thường buổi sáng lên đường cũng phải gần tối mới trở về; trước đây chỉ có thể tự mang theo ít lương khô ăn đối phó, tránh không khỏi còn đói bụng. Hiện tại Hàn Mai khai trương tiệm ăn, người lên trấn đến trưa chỉ cần tốn một hoặc hai đồng tiền đã có đồ ăn nóng nổi thơm ngon, hơn nữa đồ ăn trong tiệm của Hàn Mai vừa ngon miệng vừa đủ no bụng, mọi người tới trấn ghé tiệm ăn một bữa cơm đều vui vẻ.

Chuyện mở tiệm ăn Hàn Mai chưa nói với cha mẹ, cô tính trước mắt cứ giấu hai cụ chuyện này, chờ cô có chút thành tích rồi sẽ nói ra, như vậy cha mẹ thấy cô làm ăn có lãi, cho dù không đồng ý cũng sẽ không tiện bảo cô rút lui. Mấy ngày này, Hàn Mai đều lo việc trong tiệm, ai hỏi cô đều nói là do nhà Thạch Đầu mở, vợ Thạch Đầu mang thai không đủ người nên cô mới giúp một tay. Cũng không thiếu người tìm cô hỏi xem nhà Thạch Đầu trả bao nhiêu tiền công, có nhận thêm người nữa không, Hàn Mai đều cự tuyệt không trả lời. Nói thật ra về sau buôn bán khăng định sẽ tốt lên rất nhiều, nhận thêm người là chắc chắn, chỉ là trong lòng Hàn Mai đã có tính toán.

17. Chương 17: Thư Hồi Âm

Sáng sớm hôm nay, Thạch Đầu đi mua thực phẩm trở về tiệm, vội vã đi tìm Hàn Mai đưa cho cô một xấp thư nói, “Đạo này đều bận việc trong tiệm cũng quên đi lấy thư, chỗ này đều là chồng cô gửi về, cô đọc nhanh lên rồi hồi âm cho anh ấy, tôi đoán trên đầu chồng cô đã bắt đầu bốc lửa rồi, cô nhanh gửi thư đến hạ sốt cho người ta đi.” Sau khi nói xong cũng không để ý tới Hàn Mai, hừ một tiếng cười nhỏ, tâm tình rất tốt đi ra ngoài.

Tâm tình Thạch Đầu bây giờ thật sự rất tốt, chỉ cần nghĩ tới việc Triệu Kiến Quốc giận đến độ muốn ăn thịt người liền cảm thấy hả giận. Hắc hắc, cho người cả ngày treo lên bộ mặt giả chết!

Hàn Mai nhìn xấp thư trong tay, tổng cộng là 5 lá, mở ra theo thứ tự thời gian ngày gửi.

“Vợ,

Sao không hồi âm lại cho anh? Đừng nói là em vẫn còn đau lòng đấy. Em biết là anh cũng không có biện pháp mà. Nếu có thể anh cũng không muốn tân hôn phải bỏ vợ xinh đẹp ở nhà đâu.

Chắc chắn em không biết, thật ra thì hai năm trước anh đã gặp em rồi, chính là lúc em theo mẹ đến Từ Đường trong thôn, có điều em lại không nhớ rõ anh. Lúc ấy anh đã nghĩ cô gái này thật xinh đẹp, sau này ai có thể lấy về làm vợ sẽ vui mừng muốn chết đi. Không ngờ em lại trở thành vợ của anh!

Đúng rồi, Thạch Đầu đã mang chó con tới cho em chưa? Thích không? Anh nhìn qua nghĩ chắc chắn em sẽ thích, tương lai nó lớn hơn là có thể giữ nhà rồi. Ban đêm em ngủ mà có nghe tiếng chó sủa cũng đừng đi ra ngoài, ở bên trong khóa cửa thật kỹ lại, anh đã nhờ Thạch Đầu để ý rồi, em cũng đừng lo lắng quá.

Vợ, chó giận anh. Anh đồng ý với em, được nghỉ sẽ lập tức về nhà với em.

Vợ, anh rất nhớ em! Em có nhớ anh không?

Nhớ mau chóng hồi âm cho anh!”

Hàn Mai bây giờ mới biết thì ra hai năm trước cô cùng Triệu Kiến Quốc đã gặp qua nhưng bản thân một chút ấn tượng cũng không có. Dem lá thư đầu tiên gấp lại, mở tiếp lá thư thứ hai.

“Vợ,

Thế nào còn chưa hồi âm lại cho anh? Anh gửi thư em không nhận được à? Anh đã bảo Thạch Đầu định kỳ đi lấy thư, không lẽ tên nhóc này quên không lấy? Đợi anh trở về sẽ thu thập hẳn.

Vợ, mau hồi âm cho anh đi! Anh đi lính nhiều năm như vậy rồi còn chưa bao giờ nhận được thư nhà đâu!

Mỗi ngày anh đến phòng văn thư đều thấy mọi người có thư, còn có một binh sĩ được vợ viết thư tới nói nhớ hẳn, còn hỏi hẳn khi nào thì có thể về nhà.

Vợ, nhanh hồi âm cho anh đi!

.....”

Hàn Mai một hơi đọc hết cả năm lá thư, bắt đầu thấy hối hận. Người đàn ông này thật đúng là làm cho người khác đau lòng.

Tiệm ăn chỉ mở cửa vào buổi trưa nên tới một rưỡi chiều là có thể kết thúc công việc rồi.

Hôm nay Hàn Mai nấu ăn ở tiệm xong liền đi tới tiệm chụp hình duy nhất trên trấn.

Trước khi ra cửa còn cố ý đem đuôi sam đằng sau gỡ ra, tóc dài đen bóng lập tức phủ đầy vai, so với bình thường trông rất khác.

Khuya về nhà, Hàn Mai đã viết xong thư hồi âm, hôm sau cô đến tiệm chụp hình lấy hình bỏ vào thư đem đi gửi.

Bên này Triệu Kiến Quốc đợi thư hồi âm của vợ đến mức ngoài miệng cũng xuất hiện một vòng đỏ, Phạm Bằng nhìn thấy vội vàng giao phó cho phòng ăn mang trà lạnh lên cho Triệu Kiến Quốc giảm nhiệt.

Lúc binh sĩ truyền tin Tiểu Lý đang soạn thư liền nhìn thấy một lá thư gửi cho Liên trưởng đại nhân, trong lòng buồn bực, qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên Liên trưởng có thư a! Xem thêm một chút liền thấy người gửi là một phụ nữ tên Hàn Mai, địa chỉ lại chính là nhà Liên trưởng. Chẳng lẽ là đối tượng của Liên trưởng? Mặc kệ có phải hay không, bây giờ Tiểu Lý hoàn toàn có thể khẳng định nguyên nhân phải chịu khổ trong thời gian qua chính là lá thư này, giao nó cho Liên trưởng rồi thì vạn sự đại cát a!

Triệu Kiến Quốc đang thảo luận chi tiết diễn tập lần này với Phạm Bằng liền thấy Tiểu Lý cầm một lá thư chạy tới. Không cần suy nghĩ liền nhất định là thư của nhà Phạm Bằng gửi tới. Mỗi lần nhìn thấy tên này đọc thư xong đều cười đến không khép được miệng, anh đều cảm thấy tức.

Phạm Bằng trong lòng kỳ quái, không phải hôm qua vừa nhận được thư của vợ sao? Sao hôm nay lại gửi tới nữa? Vội hỏi, “Chuyện gì? Lại có thư của tôi hả?”

“Không.... Không phải, thư..... là gửi cho Liên trưởng.” Tiểu Lý vừa nói vừa thở hổn hển.

Triệu Kiến Quốc vừa nghe lập tức đoạt lấy thư, vừa thấy là vợ gửi, đi nhanh qua một bên đọc.

Phạm Bằng nhạy cảm phát hiện tình huống không đúng, rất không đúng, cũng vội vàng đi theo.

Triệu Kiến Quốc vội vã muốn đọc thư của vợ, đâu còn chú ý có người đang đến gần. Anh rút thư ra thì một tấm hình rớt ra ngoài. Phạm Bằng nhanh tay nhặt lên nhìn, hưng phấn như vừa phát hiện ra vùng đất mới.

“Nha! Đây là con gái nhà ai a? Khuôn mặt nhỏ bé, mắt to thật là xinh đẹp, so với trên TV còn đẹp hơn.”

Triệu Kiến Quốc không biết trong thư sẽ có hình, tên kia lại dám nhìn trước, liền tức giận. Đưa tay đoạt lại hình liền giả bộ cất vào trong túi, trợn mắt nhìn Phạm Bằng một cái, chạy về ký túc xá.

Phạm Bằng nghĩ thầm, xem ra khoảng thời gian này Liên trưởng trở nên khác thường đều bởi vì cô gái kia. Cũng không nghe nói Liên trưởng có đối tượng? Chẳng lẽ lần trước xin nghỉ về nhà tìm được? Đúng, rất có thể là như vậy, trong lòng Phạm Bằng thầm chắc chắn.

Thời gian trước xin nghỉ kết hôn, Triệu Kiến Quốc chưa nói cho ai biết, cũng không phải là anh cố ý giấu diếm, chỉ là không có ai hỏi, anh cũng không tiện đi nói khắp nơi cho nên tất cả mọi người đều chưa biết chuyện Triệu Kiến Quốc đã kết hôn. Bọn họ làm sao nghĩ đến Liên trưởng chẳng những làm lính có hiệu suất tác chiến cao, ngay cả tốc độ tìm vợ cũng nhanh hơn người khác. Liên trưởng về nhà hai lần, cộng lại cũng không tới hai mươi ngày mà có thể giải quyết xong chuyện lấy vợ.

Buổi tối Triệu Kiến Quốc nằm ở trên giường đọc thư của vợ.

“Kiến Quốc,

Thư của anh em đã nhận được. Em cũng rất nhớ anh! Rất nhớ rất nhớ!

Sau khi anh đi em về nhà mẹ ở mấy ngày, nhận được thư của anh em rất vui. Còn có Cầu Cầu, chính là con chó con anh bảo Thạch Đầu ôm về, em rất thích nên đã đặt tên cho nó là Cầu Cầu. Nó ăn cái gì cũng đều bẹp miệng ra liếm, nhìn nó ăn, em liền rất nhớ anh. Khi nào anh về nhà, em sẽ làm món ăn ngon cho anh.

Mấy ngày đầu ngủ một mình, em rất sợ, sau lại chuyển ổ của Cầu Cầu vào trong nhà, buổi tối có nó cũng đỡ hơn.

Đúng rồi, em cùng Thạch Đầu hợp tác mở tiệm ăn tên là Tiểu Tinh ở trên trấn, làm ăn cũng không tệ lắm. Vốn định đem chuyện này nói cho anh biết vào đêm hôm đó nhưng em lại quên mất. Anh sẽ không vì thế mà trách em chứ?

Còn một chuyện nữa muốn nói cho anh biết... chính là lần này em không có mang thai. Nhìn Thạch Đầu cẩn thận chăm sóc Tiểu Thúy thật hạnh phúc, em cũng muốn làm mẹ. Về sau em mang thai anh phải đối xử thật tốt với em, không được đến lúc em sinh xong đưa bé liền không cần vợ nữa! Anh khẩn trương muốn có đứa bé như vậy, em liền hoài nghi anh lấy em chỉ vì sinh con đấy.

Em nghe người ta nói chuyện có con không thể gấp, càng gấp càng khó mang thai, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên thôi anh.

Anh yên tâm, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Anh ở trong doanh trại cũng phải như thế, em hiểu trên người anh có trách nhiệm, em chỉ hi vọng trong lúc đối mặt với nguy hiểm anh sẽ nghĩ tới em đầu tiên. Em không cầu chồng em có sự nghiệp to lớn, chỉ mong anh có thể bình an về nhà ăn đồ ăn do chính tay em nấu.

Em chờ anh đón em. Nhớ anh!”

Sau khi đọc xong thư, Triệu Kiến Quốc cầm hình vợ nhìn không biết bao nhiêu lần. Trong hình, Hàn Mai đứng bên cạnh một gốc cây, một tay cô đặt trên thân cây, một tay nắm lấy cái mũ để trước ngực, tóc thật dài lẳng lẽ phủ xuống vai. Anh nhớ bình thường vợ anh đều tết tóc thành 2 đuôi sam nhỏ, chỉ có lúc ở trên giường cô mới đem đuôi sam gỡ ra. Sợi tóc của cô vừa nhỏ vừa đen, anh thích nhất là luồn tay vào giữa mái tóc cô. Có lúc buổi sáng anh tỉnh dậy thấy vợ còn đang ngủ liền kẹp tóc cô vào giữa hai ngón trỏ khê vuốt. Buổi tối đi ngủ vợ anh sẽ xoa tóc lên gối đầu, anh liền gối lên tóc của cô, nghe mùi hương nhàn nhạt mà ngủ. Còn có mỗi lần lúc hai người động tình nhất, tóc đen của vợ bởi vì mồ hôi mà ướt đầm dính vào trên mặt, anh cực kì yêu cái vẻ mặt mê mang lại kiên định đó của cô.

Triệu Kiến Quốc nhớ lại từng thời điểm chung sống với vợ, trong lòng đã sớm hết giận, cũng không so đo tại sao lâu như thế cô mới gửi thư hồi âm. Vợ anh nói muốn mở tiệm thì liền mở đi, chỉ cần cô vui mừng là được. Hiện tại anh chỉ mong nhanh chóng để cô theo quân.

Hôm sau, các binh sĩ toàn liên đội đều cảm thấy muốn nổi nóng, Liên trưởng rốt cuộc là đang hát tuồng nào a? Chính sách cứng rắn xong rồi lại đổi sang dùng dụ dỗ rồi sao?

Chỉ có chỉ đạo viên và Phạm Bằng là biết rõ nguyên nhân. Liên trưởng cũng sắp ba mươi tuổi rồi còn có thể “đáng yêu” như vậy, xem ra sau này có cơ hội gặp chị dâu, hai người nhất định phải biểu hiện thật tốt. Một lá thư của chị dâu còn có tác dụng gấp bao nhiêu cốc trà lạnh a ~

18. Chương 18: Lý Khải Dân

Việc làm ăn của tiệm Tiểu Tinh càng ngày càng tốt, không chỉ có người lên trấn mua đồ mà cả người đến trấn làm ăn cũng đều vào tiệm ăn cơm.

Hàn Mai cho người sửa tầng dưới thành mấy gian phòng bao, bên trong mỗi phòng là một bàn tròn lớn đủ ười hai người ngồi. Bình thường trong tiệm chủ yếu là khách vắng lai, ngồi bên ngoài là được rồi, nếu tới khách tới đông hơn một chút, Hàn Mai sẽ để Thạch Đầu dẫn khách vào phòng bao.

Thạch Đầu cũng đem lầu hai sửa sang lại thành bốn gian phòng, ban đêm chú Thạch sẽ nghỉ lại trong một gian để coi tiệm.

Tiệm ăn hiện tại buôn bán rất tốt, mấy người Hàn Mai làm việc bận rộn cũng cảm thấy quá sức, Tiểu Thúy đang mang thai chỉ có thể giúp quản lý chuyện sổ sách, chú Thạch lại không bỏ được công việc đồng áng, thím Thạch cũng đã lớn tuổi, Hàn Mai tính tìm Thạch Đầu thương lượng chuyện tuyển thêm người làm trong tiệm.

Trong lòng Hàn Mai đã sớm có thí sinh, chính là con gái thứ hai của Quách gia, người chị dâu tương lai không có duyên với anh trai cô trong kiếp trước, Quách Hồng. Cô gái này vừa hiểu thuận vừa chịu khó, nếu không phải là cô ấy không bỏ được người nhà, lo lắng cho em trai và cha già ở nhà không người chăm sóc, anh trai đã sớm cưới cô ấy về nhà. Ban đầu Hàn Mai tính mở tiệm ăn chính là để trả khoản nợ trong kiếp trước. Kiếp trước khi cô đã kết hôn với Triệu Kiến Quốc được hai năm thì cha Quách bắt đầu đổ bệnh, bệnh tình trong hai năm sau đó cứ lặp đi lặp lại lúc tốt lúc xấu. Đến khi cô bỏ trốn cùng Lý Khải Dân, bệnh tình của cha Quách liền trở nên nguy kịch, Quách Hồng bắt buộc phải đến cầu nhà mẹ cô. Dân quê thường sĩ diện, chuyện trong nhà thường là đóng cửa bảo nhau cho nên người ngoài căn bản là không biết chuyện cô trốn tiền trong nhà mà chỉ biết chuyện cô bỏ trốn cùng Lý Khải Dân. Cũng chính vì vậy cho nên

Quách Hồng mới cho rằng anh trai cô thấy chết không cứu, trong cơn tức giận liền gả ột người đàn ông ba mươi hai tuổi.

Kiếp trước bi kịch của anh trai và Quách Hồng là do một tay cô tạo thành, kiếp này cô nhất định sẽ cho hai người có một kết cục tốt đẹp. Thân thể cha Quách hiện tại còn chưa suy sụp, cô phải sớm chuẩn bị mới được.

Sau khi thương lượng xong liền quyết định để cho Thạch Đầu ra mặt mời Quách Hồng đến làm trong tiệm ăn, cha Quách mặc dù không làm được công việc đồng áng nhưng giúp đỡ rửa chén bát trong phòng bếp lại dư sức. Vì thế cả nhà họ Quách liền chuyển đến ở lại trong tiệm, Thạch Đầu đem phòng của Thạch thúc cho cha Quách cùng Quách Phi ở, sửa sang lại một phòng khác nữa cho Quách Hồng ở.

Quách Hồng tới tiệm, Hàn Mai cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Quách Hồng quen làm việc nhà nông, sức lực đặc biệt lớn, mỗi lần Hàn Mai muốn dùng cái nồi sắt lớn trong bếp đều phải cố hết sức, vào tay Quách Hồng lại rất dễ dàng, một chút cũng không thấy phí sức. Hơn nữa tốc độ của Quách Hồng nhanh hơn Hàn Mai, mặc dù thức ăn làm ra không ngon bằng Hàn Mai nhưng được Hàn Mai chỉ điểm mấy ngày, tài nghệ nấu nướng của Quách Hồng cũng được nâng cao lên rất nhiều.

Tính Quách Hồng tương đối hướng ngoại, ban đầu gặp Hàn Mai, biết cô là em gái của Hàn Tĩnh, là em chồng tương lai. Chung đụng cùng Hàn Mai cũng tuyệt không thấy Quách Hồng nhắc nhó mà rất thoải mái, cái gì nên nói đều nói ra. Hàn Mai rất thích tính cách này của Quách Hồng nhưng lại có chút bận tâm người như vậy cùng với anh trai tính tình cẩn trọng của cô có thật sự hợp nhau không?

Sự thật rất nhanh liền chứng minh, lo lắng của Hàn Mai là dư thừa.

Gần đây Hàn Tĩnh không có lớp đều chạy tới tiệm ăn, gặp lúc tiệm đông khách cũng giúp dọn bàn, nếu không đều dạy Quách Phi vài chữ.

Một lần lúc Hàn Mai vào phòng Quách Hồng, thấy trên giường có nửa cái áo lông đang may dở, kích cỡ tuyệt đối không phải là may cho cha Quách hay Quách Phi. Cô thật không nghĩ đến tình cảm của anh trai cùng Quách Hồng lại phát triển nhanh như vậy được, xem ra cô đã làm đúng rồi.

Cha Quách vừa nhìn thấy con rể tương lai liền vui mừng, con gái ông lấy được người chồng tốt như vậy ông cũng yên tâm, xem như ông đã hoàn thành giao phó của người vợ đã khuất. Nghĩ tới đây, ông không khỏi cảm khái, nếu không phải vì chăm sóc ông, con gái sớm đã là người Hàn gia rồi, là ông làm trễ nãi con gái a!

Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày, Hàn Mai nhìn thời điểm theo quân ngày một đến gần thăm vui mừng. Nhưng cuộc sống luôn luôn không nhàm chán a, không thể tránh khỏi việc nhắm phải một hai đồng phân chuột làm người ta chán ngán.

Hôm nay Hàn Mai đang nấu ăn trong bếp như thường ngày, Thạch Đầu chạy vào nói là có một người khách nam đưa ra giá cao dọa người muốn mua lại cửa tiệm. Thạch Đầu gặp phải chuyện này liền chạy đi tìm Hàn Mai thương lượng.

“Anh ta đưa ra giá bao nhiêu?”

“Một vạn hai...” Thạch Đầu nuốt một ngụm nước bọt trả lời. Lúc ấy thật là đem anh dọa sợ, tuy rằng tiệm ăn từ khi khai trương đến giờ làm ăn luôn rất đắt đỏ nhưng cũng phải trả trước những ba năm tiền thuê mặt bằng, còn phải lắp đặt thêm thiết bị trong tiệm, trước sau gì đều phải bỏ ra không ít tiền. Mấy tháng này làm ăn coi như hồi vốn, bắt đầu có lời, tính ra cuối năm đại khái có thể lời được 1500 đồng. Số tiền lãi tính ra cũng nhiều hơn so với dự đoán trước đó, nhưng người ta vừa mở miệng chính là một vạn hai đó, một lúc lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Nhưng trong lòng Thạch Đầu vẫn có điểm hoài nghi, không có lợi người ta đưa ra giá cao như vậy làm gì, vẫn nên nói với Hàn Mai rồi mới quyết định.

“Bây giờ anh ta đang ở đâu?”

“Tôi đã mời anh ta tới ngồi trong một gian phòng bao rồi.”

Hàn Mai cởi tạp dề ra, đi tới gian phòng bao đầu tiên.

Hàn Mai đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy khuôn mặt đến chết cô cũng không quên được kia chỉ cảm thấy cả người lạnh toát. Người này không phải ai khác, chính là người chồng thứ hai của cô trong kiếp trước - Lý Khải Dân.

Lý Khải Dân mặc áo sơ mi trắng, đeo một cặp kính gọng kim loại, một bộ dạng thư sinh văn vẻ, kiếp trước cô chính là thua bởi bộ dáng này của hắn.

Hàn Mai trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân không phải sợ, không được sợ, kiếp này cô cùng tiện nam nhân này sẽ không bao giờ có bất kỳ quan hệ nào nữa. Cô bình ổn tinh thần, đi vào phòng ngồi xuống vị trí đối diện hỏi, “Là anh muốn mua lại cửa tiệm?”

Từ khi Hàn Mai bước vào phòng, tầm mắt Lý Khải Dân chưa từng rời khỏi cô, thấy cô trực tiếp ngồi xuống đối diện, loại khí thế này không phải người phụ nữ nông thôn nào cũng có. Cô không những là mỹ nữ mà còn là mỹ nữ có đầu óc thông minh, phụ nữ như vậy thật không dễ giải quyết a. Nhưng hắn thích những chuyện có tính khiêu chiến, bao gồm cả chuyện khiêu chiến người phụ nữ này!

“Tôi cũng không nói nhiều, giá là một vạn hai. Cô chỉ cần trả lời được hay không được?” Lý Khải Dân bắt chéo hai chân, nhàn nhã nói.

“Không được.” Hàn Mai không hề nghĩ ngợi lập tức trả lại hắn hai chữ.

“A! Tại sao? Hay là cô còn có điều kiện gì, nói ra chúng ta cùng thương lượng.”

“Năm vạn. Tiệm này liền bán cho anh.” Hàn Mai cố ý đưa ra giá cao, chính là không muốn cùng tên đàn ông trước mặt này có bất kỳ dây dưa nào.

“Cô đây không phải là dùng công phu sư tử ngoạm sao? Cái tiệm ăn này mà cũng đáng năm vạn?”

“Tôi cũng không nói nhiều, giá là năm vạn, có được hay không anh chỉ cần trả lời một tiếng.”

Lý Khải Dân trầm mặc hồi lâu cười nói, “Có ý tứ, chúng ta kết giao bằng hữu đi! Nếu cô thay đổi chủ ý nhớ liên lạc với tôi.” Nói xong liền xé một tờ giấy viết lại phương thức liên lạc đưa cho Hàn Mai.

Hàn Mai trong lòng buông lỏng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi cầm tờ giấy trên bàn xé nhỏ.

Ngày hôm sau Hàn Mai đổ bệnh, nằm trên giường không dậy nổi. Lúc này cô cảm thấy đặc biệt cô đơn, nếu như có Triệu Kiến Quốc ở bên cạnh thì thật là tốt, cô rất nhớ cảm giác ấm áp khi được anh ôm trong ngực.

Thạch Đầu và Tiểu Thúy thấy đã đến thời gian đi lên trần mà Hàn Mai vẫn chưa ra liền đi gõ cửa. Thạch Đầu gõ nửa ngày cũng không thấy ai ra mở cửa, trong lòng nóng nảy, không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Nếu thật sự xảy ra chuyện, Triệu Kiến Quốc sẽ hận chết anh, vội vàng nhảy qua tường rào nhà mình, mở cổng nhà Hàn Mai, đỡ Tiểu Thúy cùng đi vào.

Tiểu Thúy thấy Hàn Mai nằm im trên giường không nhúc nhích, sợ hết hồn, đi lên phía trước thấy Hàn Mai một đầu mồ hôi, đưa tay sờ trán cô chỉ thấy nóng hầm hập. Tiểu Thúy lập tức mặc thêm quần áo cho Hàn Mai, kêu Thạch Đầu vào, hai người vội vàng đưa Hàn Mai đến phòng khám gần nhất.

Hàn Mai tiêm xong, uống thuốc, cảm thấy tốt hơn nhiều liền về nhà nghỉ ngơi tiếp. Thạch Đầu cùng Tiểu Thúy đi đến cửa tiệm, trước khi đi còn dặn Thạch thăm buổi trưa nấu cháo cho Hàn Mai.

Nghỉ ngơi hai ngày cuối cùng Hàn Mai cũng khỏi ốm. Hiện tại cái gì cô cũng không muốn, chỉ muốn gặp Triệu Kiến Quốc, trong lòng đặc biệt lo lắng, nhất định phải gặp được anh.

19. Chương 19: Thăm Người Thân

“Không cần.... Anh buông tôi ra..... Buông ra.....”

“Thả em ra làm sao anh chịu được! Em vẫn là nên đi theo anh đi! Triệu Kiến Quốc làm lính, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà được mấy lần. Một mình em ở nhà, có đàn ông cũng như không có, cuộc sống trôi qua như quả phụ, em làm sao phải khổ như thế?”

“Không cần, van cầu anh.... Buông tôi ra.....”

“Mai Tử, anh thật lòng thích em. Đi theo anh, bảo đảm em mỗi ngày đều được ăn ngon, như thế tốt hơn là cả ngày phải ở nhà chịu đựng cô em chồng kia đúng không? Tên đàn ông của em còn không bằng một ngón tay anh, em sống khổ như vậy còn chưa đủ hay sao? Ừ... Suy nghĩ kỹ một chút đi.....”

“Không cần.....”

“Đi theo anh đi! Triệu Kiến Quốc là một lão già, làm sao biết được trong lòng em nghĩ gì, muốn cái gì? Hấn nào có hiểu em như anh?”

.....

“Không cần.....”

Hàn Mai bị sợ tỉnh, cả người toát mồ hôi lạnh.

“Gâu! Gâu!” Cầu Cầu nằm ở cạnh giường nghe được động tĩnh, hướng Hàn Mai sữa hai tiếng.

“Không có việc gì, Cầu Cầu.”

Lại là giấc mơ này. Hàn Mai ngồi dậy ôm hai chân co rút thành một cục, không ngủ được nữa.

Kiếp trước lần đầu tiên cô ở cùng Lý Khải Dân thật ra là bị cưỡng bách.

Ngày đó đến thời gian tan việc, những người khác đều trở về ký túc xá hết, chỉ còn cô hơi bị vắng đầu nên mới ngồi trong phòng nghỉ ngơi của xưởng uống một chút nước nóng.

Lý Khải Dân không biết đi vào từ lúc nào, từ phía sau ôm thật chặt ép cô xuống bàn. Lúc ấy không biết vì sao toàn thân cô yếu ớt, muốn đẩy hấn ra cũng không có sức lực. Lý Khải Dân mặc dù không cao lớn, cường tráng như Triệu Kiến Quốc nhưng dù sao sức lực nam nữ cũng khác biệt, cô căn bản là không có năng lực kháng cự.

.....

Ngày đó tiếng kêu gào cùng cầu khẩn vang khắp phân xưởng số ba của nhà máy thuốc lá nhưng không có một người nào đến giải cứu cho cô.

.....

Sau đó, Hàn Mai vô cùng sợ hãi, dù sao đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì nên cô không dám nói với người khác, nếu truyền ra ngoài, cả đời này cô cũng đừng nghĩ đến chuyện ngẩng đầu lên gặp người. Vốn muốn bỏ việc tại nhà máy, nhưng Lý Khải Dân lại tìm tới, tuyên bố nếu cô không đi làm, hấn sẽ nói chuyện này ra ngoài, còn nói ọi người biết là do Hàn Mai cô chủ động quyến rũ hấn. Lúc ấy Hàn Mai bị dọa sợ, chỉ có thể tiếp tục đi làm tại xưởng, bị Lý Khải Dân dây dưa.

Người phụ nữ nào ở bên ngoài bị khi dễ đều hi vọng được người đàn ông của mình bảo vệ. Hàn Mai cũng không ngoại lệ.

Cuộc sống như thế trôi qua ba tháng, Triệu Kiến Quốc trở về. Hàn Mai không biết phải nói cùng anh làm sao, cũng không dám nói cho anh biết. Có người đàn ông nào có thể chịu đựng việc bị vợ mình đội nón xanh trên đầu chứ? Huống chi ban đầu Hàn Mai cũng không nguyện ý gả cho Triệu Kiến Quốc, hai người căn bản không thể hảo hảo nói chuyện với nhau. Hơn nữa Triệu Kiến Quốc làm lính đã nhiều năm, trên người hình thành một loại khí thế bức người, cho nên Hàn Mai mặc dù đã làm chuyện thân mật với anh nhưng từ đáy lòng vẫn cảm thấy sợ người đàn ông này. Đặc biệt là lúc anh không nói gì, chỉ dùng một đôi mắt sáng quắc nhìn cô thì cô đều có cảm giác sợ muốn khóc. Chuyện này nếu để Triệu Kiến Quốc biết, cô cũng không dám tưởng tượng kết cục của bản thân sẽ như thế nào nữa.

Mấy ngày sau Hàn Mai quyết định đến bộ đội thăm Triệu Kiến Quốc, cô muốn lập tức nhìn thấy anh, một khắc cũng không chờ được.

Trước đó một ngày, Hàn Mai đến nhà mẹ thông báo một tiếng, sau khi về chuẩn bị mấy bộ quần áo đơn giản mang theo, đem Cầu Cầu sang nhờ Thạch thăm trông giúp, mang theo một chút đồ để ăn trên tàu liên xuất phát.

Lúc này tàu chạy vẫn còn chậm, muốn đến bộ đội cũng phải mất hai ngày. Hàn Mai đã nhờ Thạch Đầu mua giúp vé tàu trước mấy ngày, tuy rằng không mua được vé giường nằm nhưng có một ghế ngồi cứng cũng không quá tệ.

Hai ngày trên xe lửa hầu như Hàn Mai đều ngủ. Tàu hỏa không được như xe hơi, tương đối ồn ào, khu ghế ngồi cứng trên tàu vừa nhiều người vừa nhiều đồ, không ít người không mua được vé ghế ngồi, đều là đứng đi. Người càng ngày càng nhiều, các loại mùi vị phong phú lẫn vào nhau trong không khí. Hàn Mai không chịu nổi mùi này, dạ dày khó chịu, im lặng dùng áo che mũi ép buộc bản thân đi ngủ, ngủ rồi thì cái gì cũng không nghĩ thấy.

Xuống tàu, Hàn Mai đi sang bên trái xem bảng chỉ đường.

Doanh trại của Triệu Kiến Quốc còn cách chỗ này một đoạn nữa, bình thường cũng không có xe qua lại. Ông cụ bán rau gần đây nói cách ba ngày một sẽ có xe bộ đội đến quán ông mua chút rau dưa, hôm nay vừa đúng là ngày thứ ba.

Hàn Mai cảm thấy vận khí của mình thật tốt, đi đến đầu đường đợi, nói không chừng có thể gặp được xe bộ đội, xin đi nhờ một đoạn.

Hàn Mai đợi ở đầu đường nửa giờ, quả thật có một chiếc xe đi đến.

Hôm nay đến lượt binh sĩ cấp dưỡng Vương Lôi ra ngoài mua đồ, vừa mới đem đồ đã mua xếp lên xe chuẩn bị trở về doanh trại bỗng nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi hướng mình vẫy tay, liền dừng xe lại.

“Đồng chí, tôi đến thăm người thân trong doanh trại, anh thuận đường có thể cho tôi đi nhờ một đoạn được không?”

“Lên xe đi.” Vương Lôi thấy Hàn Mai là một cô gái, từ chỗ này đến doanh trại cũng mất nửa giờ đi xe, đường đi lại không tốt, bình thường bản thân cũng thường chở khách đến thăm người thân, mở cửa cho Hàn Mai lên xe.

Hàn Mai cảm ơn liền lên xe. Nhưng cô quên một vấn đề nghiêm trọng, chính là cô bị say xe. Vừa rồi ngồi trên tàu còn chịu đựng được, nhưng bây giờ ngồi ô tô, lại đi đường núi, dạ dày Hàn Mai lập tức thấy chộn rộn.

“Sao thế? Cô thấy không khỏe ở đâu à?” Vương Lôi nhìn sắc mặt Hàn Mai không tốt, gấp gấp hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là có chút say xe.”

“Cái gì? Say xe? Cô thực bị say xe?” Đùng trách Vương Lôi dễ nổi nóng, ngày thường cậu ở trong bộ đội đều là đàn ông, đám người kia làm sao giống Hàn Mai là con gái, mà người con gái này lại bị say xe chứ?

“Anh đi chậm lại một chút, đến chỗ cua đường gấp quá là được.”

Vương Lôi nghe theo Hàn Mai thả chậm tốc độ, thấy cô vẫn còn khó chịu, gãi gãi đầu, hay là nói chút chuyện để phân tán lực chú ý của cô ấy nhỉ.

“Ai trong nhà cô đi bộ đội vậy?”

“Chồng tôi.”

Vương Lôi trong lòng một hồi mất mát, đáng tiếc, sao một cô gái xinh đẹp như vậy đã lập gia đình rồi?

Hai người bắt đầu trò chuyện, Vương Lôi kể cho Hàn Mai vài chuyện thú vị trong bộ đội, Hàn Mai càng nghe càng thích thú, cũng không biết là vì xe đi chậm hay là Vương Lôi kể chuyện có hiệu quả đã cảm thấy không còn khó chịu như khi nãy nữa?

“Tôi kể cho cô nghe chuyện này rất buồn cười! Trong doanh trại chúng tôi có một truyền thuyết như thế này, phía sau núi có một ngôi mộ của một vị lão binh, nửa đêm hồn ông ấy thường ra ngoài tìm mấy tân binh nói chuyện phiếm. Có một tân binh cực kì nhát gan, nghe xong chuyện này ban đêm đều không dám

đi một mình. Liên trưởng của chúng tôi biết chuyện liền bắt hấn nửa đêm chạy tới ngôi mộ sau núi, chép lại ba hàng chữ trên bia mộ mang về. Cô nghĩ xem, hấn một mình đi đâu vào ban đêm đều sợ, nào dám chạy tới ngôi mộ kia lúc nửa đêm? Nhưng Liên trưởng đã ra lệnh, hấn không thể không tuân thủ nha.”

“Sau đó thì sao?”

“Hấn đi ra sau núi, tìm được tấm bia mộ kia. Nhưng đêm hôm đó lại không có trăng, bốn phía đen như mực, giờ tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón. Đừng nói là chữ, có người đứng trước mặt cũng không nhìn rõ.”

“Vậy anh ta làm như thế nào?”

“Thì chỉ có thể dùng tay sờ từng chữ một trên bia rồi chép lại chữ sao? Hấn đang chép đến chữ cuối cùng thì sau lưng phát ra một tiếng thở dài, hấn đột nhiên thấy cả người lạnh lẽo, quay đầu nhìn lại..”

“Thấy cái gì?” Hàn Mai cô nếu ở trong tình cảnh đó tuyệt đối sẽ hôn mê.

“Chỉ thấy một bóng người mặc quân trang, mang theo nón lính ngồi đối diện bia mộ. Cậu tân binh đó bị dọa sợ lập tức ngã ngồi trên mặt đất, chỉ thấy cái bóng đó hé miệng nói một câu?”

“Hấn nói cái gì?”

“Hấn nói ‘Tấm bia này về sau là của ngươi’, tân binh đó bị dọa mặt trắng bệch, tiểu cả ra quần.”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật! Tôi lừa cô làm gì?”

“Vậy cái bóng đó là hồn ma của lão binh sao?”

“Chưa hết! Nói xong câu kia cái bóng đó lại lên tiếng, hấn nói, ‘Chép xong rồi thì nhanh chóng trở về, ngày mai còn có huấn luyện’ ”

Phốc. Hàn Mai bật cười.

“Cái bóng kia là Liên trưởng của các anh đúng không?”

“Làm sao cô biết Liên trưởng của chúng tôi?”

Hàn Mai cười nói, “Trừ anh ấy ra còn có thể là ai”, không nghĩ tới Triệu Kiến Quốc còn có thể giả quỷ đi dọa người, quá buồn cười.

.....

Kể xong chuyện cũng đến doanh trại.

Vương Lôi nói muốn đưa thức ăn phải vào từ cửa sau của phòng ăn liền đi trước.

Hàn Mai xuống xe, ngược nhìn mây trắng trên trời, hít sâu một hơi, đây chính là nơi anh sinh hoạt.

20. Chương 20: Gặp Mặt

Hàn Mai đi tới bên cạnh một lính trinh sát đang đứng nghiêm.

“Chào đồng chí, tôi tới thăm người thân, Liên trưởng Triệu Kiến Quốc, làm phiền anh giúp tôi thông báo một tiếng.”

Lính trinh sát Tiểu Lưu nhìn Hàn Mai một cái nói, “Cô chờ ở đây.” Nghĩ thầm đây thật sự là người nhà của Liên trưởng? Dáng dấp cũng thật xinh đẹp nha! Nghe nói trong nhà Liên trưởng còn có một người em gái, không phải là cô gái đó chứ? Chỉ là cô nương này nhìn trắng trẻo, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có thể nhéo ra nước rồi, dáng dấp cùng Liên trưởng thực không giống nhau. Cũng không thể trách được, nghe nói hai người cũng không phải cùng một cha sinh ra mà.

Tiểu Lưu vừa đi vừa suy đoán lung tung, trong lòng chắc chắn Hàn Mai là em gái của Liên trưởng. Ai kêu Triệu Kiến Quốc kết hôn cũng không có tin tức gì, khó trách người khác nói vợ anh là em gái anh.

Chẳng được bao lâu, tin tức em gái xinh đẹp của Liên trưởng đến thăm truyền ra khắp liên đội, ai nói chỉ có phụ nữ mới nhiều chuyện, đàn ông cũng không kém, chỉ là bọn họ không thể hiện ra mà thôi. Mọi người tranh nhau chạy đến xem em gái xinh đẹp trong truyền thuyết, biết đâu lại vừa mất con gái nhà người ta thì sao, đến lúc đó Liên trưởng không phải trở thành anh rể của mình sao?

Triệu Kiến Quốc vừa mới làm mẫu động tác cho binh sĩ xong liền thấy Tiểu Lưu tới thông báo có một cô gái tới tìm anh, nghe bảo hình như là em gái anh.

Triệu Kiến Quốc nhất thời khó hiểu, quan hệ của anh và em gái cùng mẹ khác cha vốn không thân thiết làm sao có thể đến thăm anh, chẳng lẽ trong nhà có chuyện? Trong đầu Triệu Kiến Quốc rơi lộp bộp một tiếng, không phải là mẹ anh xảy ra chuyện chứ? Càng nghĩ càng thấy có thể, lần trước anh về thăm bà, bà còn đang bị ốm. Nhưng vợ anh gửi thư đến đã nói là không đáng lo nữa. Nghĩ như vậy, anh vội vã đi ra cổng doanh trại.

Phạm Bằng thấy Liên trưởng nóng nảy cũng lo lắng, theo sau rời đi.

Thật xa đã trông thấy một nhóm người vây ở cửa, Triệu Kiến Quốc quát một tiếng dẹp đường đi ra.

Giây phút Hàn Mai nhìn thấy Triệu Kiến Quốc, mấy tháng nhớ nhung cùng uất ức, cả khuôn mặt khi gặp Lý Khải Dân đều bừng lên, cô nhào tới trong ngực Triệu Kiến Quốc khóc to. Cũng không ngại Triệu Kiến Quốc vừa huấn luyện xong cả người dính mồ hôi và nước bùn, ôm hông Triệu Kiến Quốc không chịu buông tay.

Triệu Kiến Quốc thấy là vợ đến thăm mình, mới vừa rồi còn tràn đầy lo lắng, bị Hàn Mai ôm như vậy lập tức bối rối, ngây ngốc đứng ra đó. Nghe thấy vợ khóc thút tha thút mới phản ứng được, chuyển buồn thành vui, không nghĩ tới cô lại đi xa như vậy đến thăm anh, thấy cô khóc thảm thiết liền cảm thấy đau lòng cùng yêu thương.

Binh sĩ ở bên cạnh cũng bối rối, không phải nói là em gái của Liên trưởng sao? Sao hai người lại chẳng giống nhau chút nào cả?

Tiểu Lưu cũng không hiểu ra sao, thấy các chiến hữu tròng mắt nhìn liền tức giận. Tại sao chỉ nhìn tôi? Tôi cũng chưa nói cô ấy là em gái của Liên trưởng! Là tự các cậu nghĩ như thế, bây giờ còn quay ra trách tôi. Tôi thật là oan uổng mà!

Phạm Bằng vừa nhìn thấy Hàn Mai liền nhận ra là cô gái trong tấm hình bảo bối của Liên trưởng. Thì ra là đối tượng của Liên trưởng đến thăm.

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai vẫn còn khóc, đau lòng vỗ vỗ lưng cô, vừa lau nước mắt vừa nhẹ nhàng nói, “Ngoan, đừng khóc.”

Sau lưng lập tức nổi lên một trận hút khí, này..... Đây có đúng là Liên trưởng của bọn họ không? Vẫn là khuôn mặt đó nhưng nhìn sao cũng thấy không giống. Thật là quỷ dị!

Phạm Bằng lại không quá để ý, gần đây hiện tượng này thường xuyên xuất hiện trên người Liên Trưởng, tập mãi nên quen rồi. Nhìn thấy binh lính lại dễ xúc động như vậy liền nghĩ năng lực ứng biến của mấy người này vẫn chưa được! Phải tìm cơ hội huấn luyện lại mới được.

“Khụ.”

Phạm Bằng quay đầu thấy hai người Liên trưởng còn đang dính lấy nhau không để ý đến mọi người xung quanh, ngượng ngùng ho một tiếng thăm nghĩ, Liên trưởng cũng đừng trách tôi, chủ yếu là các người như vậy ở bộ đội sẽ có ảnh hưởng không tốt! Liên trưởng cũng phải vì tôi mà suy nghĩ một chút, hai người ở trước mặt tôi ngọt ngào bảo tôi làm sao mà chịu nổi?

Ai biết trong mắt hai người này căn bản không có người khác, lòng không để ý việc khác như thế, không nghe thấy nhắc nhở, buộc Phạm Bằng không thể không lên tiếng.

“Tôi nói này Liên trưởng, anh không phải nên giới thiệu một chút sao?”

Hàn Mai lau khô nước mắt, rời khỏi ngực Triệu Kiến Quốc nhìn mọi người, đỏ mặt ngượng ngùng nói, “Chào mọi người, tôi tên là Hàn Mai, là người yêu của Liên trưởng.”

Lời Hàn Mai vừa thốt ra không thua gì bom nguyên tử “Bùm” một tiếng nổ tung.

Liên trưởng khi nào thì kết hôn rồi?

Phạm Bằng vừa nghe cũng lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm thật không ngờ Triệu Kiến Quốc có thể như thế, dù sao hai người cũng đã làm chiến hữu vài chục năm rồi mà kết hôn cũng không nói inh biết. Nếu không phải chị dâu tới thăm, có phải Triệu Kiến Quốc định lừa anh cả đời không?

Triệu Kiến Quốc nghe được Hàn Mai giới thiệu là người yêu của anh liền cảm thấy tư vị mỹ mãn. Cô nói là người yêu, hai người yêu nhau mới gọi là người yêu nha. Vậy không phải là cô đã yêu anh sao? Mọi suy nghĩ không xác định ban đầu trong lòng anh bị một câu nói của Hàn Mai làm cho biến mất hoàn toàn.

Nhìn các chiến hữu ở bên cạnh, Triệu Kiến Quốc cũng biết họ đang suy nghĩ gì nhưng anh cũng không cố ý gạt họ nha! Ai bảo họ không hỏi anh, họ hỏi, anh chắc chắn sẽ nói! Bọn họ không hỏi lại muốn một người đàn ông sắp ba mươi tuổi cũng chưa nói qua chuyện yêu đương là anh chạy đến nói ra chuyện lần trước anh về nhà để kết hôn, anh thực sự không nói được!

Nhìn mọi người vẫn còn ở bên cạnh bàn luận, mặt Triệu Kiến Quốc tối sầm.

“Các người không có chuyện làm đúng không? Đi, động tác vừa rồi mỗi người thực hiện năm trăm cái, không làm xong buổi tối không được phép ăn cơm.”

“Vèo” một tiếng, tất cả mọi người giải tán. Chuyện cười, không nhìn thấy Liên trưởng đại nhân tức giận rồi sao? Ở lại làm gì? Tìm chết chắc?

Triệu Kiến Quốc đỡ lấy túi của Hàn Mai, dắt tay cô đi về hướng ký túc xá của mình.

Đến ký túc xá, mở cửa, đem túi vứt lên bàn, hai người lại ôm lấy nhau.

“Anh rất nhớ em!”

“Ừ, em biết. Em cũng nhớ anh!”

Hai người cứ ôm nhau như vậy thẳng đến giờ cơm tối.

Triệu Kiến Quốc buông Hàn Mai ra nói, “Anh đi tắm, sau đó chúng ta đến phòng ăn ăn cơm.”

“Không muốn, em không để cho anh đi đâu.” Hàn Mai cái gì cũng không quan tâm, chỉ nghĩ muốn ở gần anh, lần nữa chui vào trong ngực Triệu Kiến Quốc. Chỉ khi ở bên cạnh anh, cô mới có cảm giác an toàn. Chỉ có chạm vào anh, cảm nhận nhiệt độ của anh, cô mới tin đây là thật.

Khóe miệng Triệu Kiến Quốc nhẹ nhàng gợn lên, anh thật là không có biện pháp với cô gái nhỏ này. Bình thường vợ anh đều rất hiểu chuyện, chuyện gì cũng có chủ kiến riêng; chỉ khi không có người ngoài mới lộ ra một chút tính trẻ con, một chút làm nũng, anh chính là yêu tính cách này của cô.

Hàn Mai cũng cảm thấy cô và Triệu Kiến Quốc ở chung có lúc rất giống cha và con gái. Triệu Kiến Quốc thương cô, cưng chiều cô, mọi chuyện đều nhường cô, giống như cha cưng chiều con gái mình; nhưng đồng thời cũng có loại thương tiếc của đàn ông dành cho phụ nữ. Hàn Mai đùa giỡn, làm nũng với anh nhưng trong lòng cũng vô cùng lệ thuộc vào anh. Hai người đối với hình thức chung đụng này đều hài lòng, hơn nữa còn có cả thích thú.

Triệu Kiến Quốc tắm xong, Hàn Mai thay một bộ quần áo khác liền cùng nhau đi tới phòng ăn.

Hàn Mai vừa vào tới cửa liền nhìn thấy binh sĩ đứng thành từng hàng một chỉnh tề cùng nhau hô, “Chào chị dâu.”

“Chào mọi người, làm phiền mọi người rồi!” Hàn Mai bị nhiệt tình của binh sĩ dọa sợ hết hồn, vội vàng cười chào mọi người.

Phạm Bằng đã giúp hai người Hàn Mai lấy cơm xong, kêu hai người ngồi xuống.

“Chị dâu, ăn nhiều một chút, đừng khách khí, có điều thức ăn ở đây cũng không được ngon lắm.” Một tiểu đội trưởng ngượng ngùng nói.

“Không sao! Tôi thấy ngon vô cùng. Chờ sau này tôi theo quân đến bộ đội rồi sẽ mời các cậu đến nhà chúng tôi ăn cơm.”

Phạm Bằng vừa nghe liền kinh hãi nhìn Triệu Kiến Quốc một cái, thấy người ta căn bản không để ý tới mình, lại hỏi, “Chị dâu muốn theo quân sao?”

Cũng không trách hẳn hỏi lại nha, vốn dĩ đã ít người thân theo quân, người trẻ tuổi như Hàn Mai mà chịu đến bộ đội chịu khổ quả thật là không có nhiều.

Nhắc tới theo quân, Hàn Mai lập tức lộ ra vẻ mong chờ, “Đúng vậy. Cũng phải chờ mấy tháng nữa các anh xây xong khu nhà cho người thân mới chuyển tới được.”

“Vậy thì tốt, đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ đến nhà chị ăn chực cơm, cảm ơn chị dâu trước.”

Phạm Bằng cảm thấy Liên trưởng thật tốt số. Bình thường bảo Liên trưởng tìm vợ, Liên trưởng đều không chịu tìm, một khi đã tìm lại tìm được người tốt nhất, không nói đến dáng dấp xinh đẹp, tính tình cũng tốt, hơn nữa tuổi còn trẻ đã chịu theo quân, khó trách Liên trưởng muốn cất giấu.

“Chào chị dâu!”

Đột nhiên chào to một tiếng, Hàn Mai sợ hết hồn. Trong bộ đội ai không có thanh âm lớn đều không phải là người hay sao? Cô quay đầu nhìn lại, thì ra là người lúc trước chở cô tới, Vương Lô, cười cười chào hỏi, “Chào cậu.”

“Thật không nghĩ tới người chị dâu tìm lại là Liên trưởng của chúng tôi! Tôi còn đang nghĩ nhà ai lại có cô dâu xinh đẹp như vậy? Hóa ra là Liên trưởng Triệu.”

“Tiểu tử ngươi tại sao lại biết chị dâu?”

“Hôm nay lúc tôi tới vừa đúng lúc gặp được Vương Lô đi mua thức ăn trở về, liền xin đi nhờ xe, cậu ấy còn kể cho tôi rất nhiều chuyện thú vị trong bộ đội.” Hàn Mai giải thích.

Ánh mắt Triệu Kiến Quốc nguy hiểm nhìn Hàn Mai, Hàn Mai biết anh muốn cái gì, cảm thấy người đàn ông này thật là hẹp hòi. Sau đó lại giả bộ đáng thương, nhìn Triệu Kiến Quốc nói, “Trên đường em bị say xe, may mà có Vương Lô ở bên cạnh nói chuyện cùng, cậu ấy kể chuyện một tân binh sợ ma đến mức tiểu ra quần, em mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Triệu Kiến Quốc vừa nghe thấy vợ bị say xe, đau lòng không dứt, lập tức mặc kệ cô cùng ai nói chuyện xưa.

Hàn Mai thấy vẻ mặt của đau lòng của Triệu Kiến Quốc, cười thầm nói nguy cơ được giải trừ, không nhìn thấy Vương Lô ở một bên đang nháy mắt ra hiệu.

Một binh sĩ không nhịn được nói với Vương Lô, “Chính cậu sợ ma đến mức tiểu ra quần, lại dám nói ra trước mặt chị dâu, thật là có ý tứ.”

Hàn Mai bật cười một tiếng, chuyển sang nói với Vương Lô, “Thì ra người tiểu ra quần đó chính là cậu!”

Đến lúc này mọi người đều không nhịn được cười đến ngã trái ngã phải.

Vương Lô kìm nén đỏ bừng cả mặt, nhìn Hàn Mai uất ức nói, “Chị dâu, tôi không có.... Không có tè ra quần!”

Hàn Mai thấy hẳn như vậy, cười càng vui vẻ hơn, dựa vào vai Triệu Kiến Quốc xoa bụng.

Tân binh khi nãy nghe Hàn Mai nói như vậy thậm chí kêu nguy rồi, vội nói với Vương Lô, “Tôi không có nói cậu là người tè ra quần nha, là chính cậu tự nói! Chuyện này không liên quan đến tôi!” Nói xong co cẳng chạy, Vương Lô lập tức đuổi theo phía sau quát “Tiểu tử, cậu có bản lĩnh thì đừng chạy! Đem chân giò hun khói trả lại cho lão tử...”

21. Chương 21: Vết Sẹo

Ăn xong cơm tối, Hàn Mai trở về ký túc xá cùng Triệu Kiến Quốc, lấy hành lý chuyển đến một gian phòng khách trong bộ đội. Tối nay, hai người sẽ ở lại trong nhà khách, Hàn Mai vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra liền mặt hồng tim đập, vừa khấn trương vừa mong đợi.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ đỏ mặt, thỉnh thoảng lại cười khúc khích, không biết trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì? Thật ra anh cũng rất muốn cô. Mỗi buổi tối nằm trên giường, anh đều lấy hình của cô ra xem mấy lần. Nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của vợ, bao nhiêu mệt mỏi sau một ngày huấn luyện cũng trôi đi hết. Mỗi ngày anh đều tự hỏi bây giờ cô đang làm gì? Đã ngủ hay chưa? Có nhớ anh hay không?...

Mỗi lần đều là nghĩ như vậy rồi ngủ mất.

Hàn Mai từ trong phòng tắm đi ra đã nhìn thấy Triệu Kiến Quốc đang quay lưng lại, dựa vào cửa sổ hút thuốc. Trong tay anh cầm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn về phương xa, khỏi phải nói dáng vẻ có bao nhiêu hấp dẫn. Giờ phút này trong lòng Hàn Mai cực kì bình tĩnh, tất cả lo lắng trước đó đều không thấy. Nhìn Triệu Kiến Quốc, chỉ cảm thấy bóng lưng màu xanh lá cây đó có bao nhiêu to lớn, cả đời này nơi cô dựa vào chính là đó, chỉ cần có anh ở bên cạnh, mặc kệ gặp phải khó khăn gì cô cũng có dũng khí đối mặt.

Triệu Kiến Quốc quay đầu lại nhìn thấy vợ tắm xong, trong tay cô cầm một cái chậu nhựa đỏ, bên trong chứa quần áo vừa thay ra, ngơ ngác đứng ở cửa phòng tắm nhìn mình. Tóc dài phủ xuống vai, đuôi tóc vẫn còn đang nhỏ nước, vài sợi tóc nghịch ngợm dính vào trên trán, một giọt nước từ thái dương theo cổ thon dài chảy xuống dưới, đi qua xương quai xanh trượt vào bên trong cổ áo.

Ánh mắt Triệu Kiến Quốc phát ra thâm trầm, nuốt một ngụm nước miếng. Anh dập tắt điếu thuốc trong tay đi tới trước mặt Hàn Mai, nhận lấy chậu nhựa trong tay cô đặt xuống góc tường, đóng cửa lại, dắt Hàn Mai đến bên giường ngồi xuống, lấy ra một cái khăn lông giúp cô lau tóc. Sợ kéo đau cô nên anh lau rất cẩn thận, từ chân tóc đem tóc cô nâng lên, nhẹ nhàng giữ, ngón tay anh ước chừng thỉnh thoảng chạm vào cổ Hàn Mai.

Hàn Mai nhắm mắt lại hưởng thụ, đột nhiên nghe thấy anh mở miệng.

“Về sau ra ngoài không cho phép em thả tóc.”

Hàn Mai liếc mắt nhìn trời, người đàn ông này có thể nhỏ nhen thêm chút nữa không? Lúc này ăn cơm nếu không phải cô nhanh trí giả bộ đáng thương cũng không biết phải khi nào mới xong chuyện.

Triệu Kiến Quốc giống như biết Hàn Mai đang suy nghĩ gì, nghiêng người qua đề cô xuống phía dưới nói, “Biết mình làm sai còn không nghiêm túc nhận lỗi, thái độ hời hợt không chân thành, tội thêm một bậc, xem anh như thế nào thu thập em.” Nói xong liền giơ tay ra cởi quần áo Hàn Mai.

Hàn Mai vừa kêu không cần vừa đưa tay ngăn cản Triệu Kiến Quốc, trong lòng thâm nghĩ, người đàn ông này muốn thì cứ nói ra đi lại còn bày đặt ra một đồng lý do.

Triệu Kiến Quốc đem Hàn Mai cởi sạch, không sót thứ gì nhưng trên người anh vẫn là quân trang chỉnh tề. Anh vừa liếm vừa cắn xương quai xanh của Hàn Mai, hai tay không ngừng dò xét trên người cô, chỉ chốc lát sau liền thâm nhập trại địch. Triệu Kiến Quốc cảm thấy dưới tay dính ướt, trong lòng hả hê nói, nha đầu này đã ướt thành như vậy rồi còn cãi cứng, khó trách Thạch Đầu nói phụ nữ đều là ăn ở hai lòng.

Hàn Mai biết bí mật của mình bị phát hiện, nhất thời đỏ bừng cả mặt, không biết phải làm sao.

Triệu Kiến Quốc tà mị cười một tiếng, thuần thục cởi hết quân phục xuống, vác súng ra chiến trường.

Hàn Mai phút chốc bị lấp đầy, hai người thoải mái cùng thở dài một hơi.

Mấy tháng này Triệu Kiến Quốc bị ghen đến sắp nóng nảy, hiện tại vợ tự mình đưa tới cửa, anh chẳng có lý do gì mà không ăn cả.

Hàn Mai cảm thấy Triệu Kiến Quốc hôm nay đặc biệt hưng phấn, cô càng cầu xin tha thứ anh lại càng dũng mãnh, chỉ có thể yên lặng cảm thán, ngày mai sợ là không đứng dậy nổi rồi!

.....

Kích tình đi qua, Hàn Mai vùi ỏ trong ngực Triệu Kiến Quốc bất động, cô thực là mệt mỏi nhưng lại không muốn cứ như vậy đi ngủ.

Triệu Kiến Quốc nhìn dáng vẻ vợ không ngừng ngủ gật lại cố nén không ngủ thấy vô cùng dễ thương. Anh cười cười, nâng một bàn tay ấm áp trùm lên hai mắt cô, cảm thấy cô không ngừng nháy mắt, lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng quét qua lòng bàn tay của anh, ngứa một chút, ngay cả tim cũng cảm thấy ngứa.

“Ngoan, em mệt rồi, mau ngủ đi!”

Hàn Mai kéo bàn tay to của anh xuống, cong miệng lên nói, “Không cần, ngày mai anh còn phải đi huấn luyện, không có thời gian theo em, ngày mai em ngủ cũng được. Ban ngày anh là lính, buổi tối anh chỉ là người đàn ông của em nên bây giờ anh phải theo em.” Sau khi nói xong vòng tay ôm chặt cổ Triệu Kiến Quốc không buông.

Triệu Kiến Quốc thật sự hết cách với cô, cô lo lắng nói một câu cũng có thể làm lòng anh ấm áp, vừa gặp phải chuyện của cô, nhiều năm tỉnh táo của anh liền sụp đổ. Anh hiện tại không dám tưởng tượng nếu một ngày vợ rời mình đi, anh sẽ trở nên như thế nào.

“Được, nghe theo em.”

Hàn Mai nhếch khóe miệng lên. Cô cái có cái không khê vượt lưng Triệu Kiến Quốc, đột nhiên sờ tới một khối tròn trịa nhô ra trên vai trái của anh.

“Đây là cái gì?” Hàn Mai nghi ngờ hỏi.

“Không có gì.” Triệu Kiến Quốc lập tức vòng vo, không chịu trả lời.

Hàn Mai nghĩ thầm, thực không có gì sao? Không có gì mà anh phải phản ứng như vậy làm gì?

“Quay lại em xem một chút!”

“Thật sự không có cái gì.” Triệu Kiến Quốc khổ sở nói.

“Em bảo anh quay lại!” Hàn Mai lên giọng nói.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ tức giận thật, không có biện pháp chỉ có thể nghe lời cô xoay người lại.

Khi Hàn Mai nhìn thấy từng vết sẹo lớn nhỏ sau lưng Triệu Kiến Quốc liền rơi nước mắt. Những vết sẹo kia không phải là cô chưa nhìn thấy, tất cả chỉ là chút vết thương ngoài da không cần thận lưu lại lúc huấn luyện. Nhưng sau lưng anh rõ ràng có một vết thương do bị đạn bắn, hơn nữa vị trí bị bắn cách tim quá gần, chỉ cần hơi lệch đi một chút, sợ rằng hôm nay đứng trước mặt cô không phải là Triệu Kiến Quốc rồi.

Triệu Kiến Quốc thấy sau lưng không có động tĩnh gì, quay đầu nhìn lại đã thấy mặt vợ toàn nước mắt, đau lòng ôm cô vào trong ngực lau nước mắt.

“Vợ, không có chuyện gì, hiện tại cũng không đau nữa.”

Hàn Mai lạnh lùng nhìn anh một cái, tránh ra khỏi ngực anh, dùng mu bàn tay lau khô nước mắt, một câu cũng không nói, đưa lưng về phía anh ngã đầu đi ngủ, cũng không thèm nhìn Triệu Kiến Quốc lấy một cái.

Triệu Kiến Quốc chưa từng thấy vợ như vậy bao giờ nên cũng không biết làm sao, Thạch Đầu lại không có ở đây, anh muốn tìm người thương lượng cũng không có ai. Vợ thực là giận anh rồi, hơn nữa là rất rất tức giận... Nhưng anh lại không biết bản thân đã sai ở đâu.

Triệu Kiến Quốc gấp đến độ nghĩ muốn nói chuyện phiếm với cô nhưng lại chỉ có thể nhịn lại trong lòng, cực kỳ khó chịu. Anh chuyển đến nằm cạnh Hàn Mai, từ phía sau ôm lấy hông của cô, mặt dán vào cổ của cô nhẹ nhàng cọ.

“Vợ, thật sự không có chuyện gì mà! Em xem hiện tại anh tham gia huấn luyện trong liên đội cũng không có mấy người có thể làm đối thủ của anh.”

Hàn Mai càng nghe càng giận, đã bị thương như vậy rồi mà anh còn có thể đắc chí được. Lần này không sao, lần sau thì sao? Anh có thể bảo đảm mọi lần đều không có việc gì sao?

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai còn chưa để ý đến mình, nằm dính sát vào Hàn Mai, ở bên tai cô dụ dỗ tiếp,

Hàn Mai nghe đến phiền lòng, dùng sức đẩy Triệu Kiến Quốc một cái. Triệu Kiến Quốc “A” một tiếng liền nằm gục trên mặt đất.

Giường trong nhà khách vốn dĩ cũng không lớn, một mình Hàn Mai nằm đã chiếm gần nửa giường, Triệu Kiến Quốc nằm sau lưng cô, nửa người treo ở phía ngoài giường. Bị Hàn Mai đẩy một cái, anh lại đang chuyên tâm dụ dỗ cô, không đề phòng, sơ ý một cái liền rớt từ trên giường xuống.

Hàn Mai nghe được thanh âm, vội vàng mở mắt nhìn, thấy Triệu Kiến Quốc một tay chống hông nằm xuống đất, khổ sở rên rỉ. Cô vội vàng đi xuống giường.

“Như thế nào? Có đau không? Mau, em đỡ anh lên giường.”

“Đừng động! Hình như là trật eo rồi.”

“Á! Vậy làm sao bây giờ? Để em đỡ anh dậy trước đã... Chậm một chút...”

Hàn Mai cẩn thận đỡ Triệu Kiến Quốc nằm trên giường, sau đó khoác thêm áo đến hồi phòng bên cạnh xem có dầu xoa hay không?

Mở cửa là chị Hồ cô đã gặp lúc tối, nghe Hàn Mai nói là Triệu Kiến Quốc bị trật khớp eo nên cô tới mượn dầu xoa về dùng, chị Hồ mập mờ nhìn Hàn Mai cười một chút mới đi lấy dầu.

Hàn Mai mượn được dầu xoa, nói cảm ơn liền chạy về, vừa mới đi được hai bước liền nghe được giọng chị Hồ.

“Người trẻ tuổi, ngay cả kích tình cũng có a! Hơn nửa đêm không ngủ, còn đem eo làm đến bị trật! Hai người này thực là ngọt ngào!”

Thanh âm? Nghĩa là mới vừa rồi hai người ở trong phòng làm gì bên ngoài đều nghe thấy? Mặt Hàn Mai nóng như lửa, làm sao cũng không nghĩ được hiệu quả cách âm lại kém như vậy, ngày mai bảo cô làm sao dám ra ngoài gặp người đây?

Ở trong phòng Triệu Kiến Quốc bắt chéo hai chân nằm trên giường, nghĩ thầm sớm biết trật khớp eo là có thể đỡ vợ hết giận, anh đã sớm làm rồi. Ở trong bộ đội bị trật eo là chuyện bình thường, trên người anh có chỗ nào chưa bị thương qua đâu. Nhìn vợ khấn trương, trong lòng anh ngọt như được bôi mật. Vợ vẫn là đau lòng cho anh nha! Anh đang nghĩ khi nào về nhà phải giáo huấn lại Thạch Đầu, mỗi lần để hấn dạy anh vài chiêu hấn lại hả hê y hết gà trống trắng trời vậy, đồng thời cho hấn biết Triệu Kiến Quốc anh ở phương diện này có giác ngộ rất cao! Triệu Kiến Quốc còn đang tự đắc chí thì nghe thấy tiếng bước chân của Hàn Mai vang lên ngoài hành lang, vội vàng giả bộ khổ sở như vừa nãy.

Hàn Mai về phòng đã nhìn thấy Triệu Kiến Quốc nằm lỳ trên giường, trong miệng còn đang kêu đau. Hàn Mai hết đau lòng vẫn là đau lòng, vội vàng xoa thuốc cho anh.

Triệu Kiến Quốc cảm thấy bàn tay nhỏ bé của vợ nhẹ nhàng xoa xoa ngang hông mình, lát sau ngang hông chỉ có cảm giác ấm nóng, không đau đớn gì, còn cực kì thoải mái.

Hàn Mai xoa thuốc cho Triệu Kiến Quốc xong, không mang dầu xoa trả ngay mà giữ lại, đến mai lại xoa tiếp cho anh, bằng không sẽ không tan được máu bầm. Cô cởi áo khoác ra, trèo lên giường chui vào chăn.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ lên giường, lập tức nằm xích lại gần, Hàn Mai thấy anh như vậy mới nhớ cô còn đang giận anh, tính không để ý tới anh. Nhưng Triệu Kiến Quốc một lát lại kêu khát muốn uống nước, làm Hàn Mai phải đi rót; một lát lại kêu ngứa chân, muốn Hàn Mai gãi giúp anh. Dù sao chính là không cho Hàn Mai có cơ hội lạnh nhạt anh.

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai vẫn còn chút tức giận, trong lòng mệt mỏi. Anh tiến tới, ôm Hàn Mai vào trong ngực, thấy cô không còn giống lúc nãy không để ý tới mình nữa, biết là vợ đã hết giận. Hôn một cái lên trán Hàn Mai, tay chậm rãi vuốt tóc cô, mắt anh nhìn cô chăm chăm hỏi, “Mới vừa rồi, tại sao lại tức giận?”

Tại sao lại tức giận? Anh không biết là một khi phụ nữ tức giận không được hỏi nhất chính là vì cái gì mà tức giận sao? Ngay cả cô tại sao tức giận cũng không biết, vậy cô tức giận chẳng phải là vô ích sao?

Thấy vợ không lên tiếng, Triệu Kiến Quốc thở dài, đem tóc rũ xuống trán Hàn Mai vén ra sau tai, nhẹ nhàng nói, “Nói ra, em không thích cái gì, anh đều sửa lại, được không?”

Hàn Mai nhìn anh một cái, sâu kín hỏi, “Vết sẹo đó, tại sao lại có?”

Triệu Kiến Quốc thở dài nghĩ vợ anh rốt cuộc vẫn hỏi ra. Anh biết mình làm quân nhân, có lúc không thể không đối mặt với nguy hiểm, bị thương, thậm chí là tử vong đều không thể tránh được. Anh cũng không hi vọng vợ anh phải đối diện với mấy cái này. Nhưng đối với người khác anh còn có thể, đối với vợ mình, trên người anh có vết sẹo kia làm sao giấu giếm được cô.

“Đều đã là chuyện nhiều năm trước rồi, lần đó bọn anh đang thi hành nhiệm vụ lòng bắt mấy nghi phạm buôn lậu súng ống đạn dược, có một nghi phạm bắt một nữ sinh cấp ba làm con tin. Hiện trường lúc ấy rất loạn, trong quá trình giải cứu con tin anh giúp cô ta đỡ một viên đạn.”

Triệu Kiến Quốc kể lại đầu đuôi, anh không muốn gạt vợ. Hàn Mai vui đầu vào ngực anh nửa ngày không nói lời nào. Nhưng Triệu Kiến Quốc biết cô lại khóc nữa, mặt của cô ướt đều dính vào trên lồng ngực của anh, nước mắt kia như mang theo nhiệt độ cực nóng, in một vết thật sâu vào tim anh.

Hàn Mai khóc một chút rồi dần dần ngừng lại, nhìn Triệu Kiến Quốc kiên định nói, “Chuyện này coi như bỏ qua, nhưng về sau không cho phép lại xảy ra nữa. Em biết rõ anh là một người lính, bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân là trách nhiệm của anh, binh sĩ dưới quyền cũng là trách nhiệm của anh. Nhưng anh là chồng của em, em cũng là trách nhiệm trên vai anh, cả đời hạnh phúc của em đều ở trên tay anh. Chúng ta sau này sẽ có đứa bé, anh còn có trách nhiệm của một người cha. Em không quan tâm chuyện anh có đem em xếp hạng cuối cùng hay không, chỉ xin anh trước khi quyết định làm bất cứ cái gì đều phải nghĩ đến em đầu tiên, nhớ có một người một mực... chờ anh về nhà...”

Hàn Mai nghẹn ngào nói xong, nước mắt lại chảy ra.

Triệu Kiến Quốc cúi đầu, đau lòng hôn lên nước mắt của Hàn Mai, không để sót lại giọt nào. Miệng không ngừng nhỏ giọng nói, “Sẽ không, về sau sẽ không bao giờ nữa. Anh đồng ý với em, mặc kệ như thế nào, nhất định sẽ bình an trở về gặp em. Đừng khóc, có được hay không?”

Hàn Mai lấy được lời hứa của anh, dần dần dừng khóc.

Hai người cứ như vậy ôm nhau ngủ thật say.

22. Chương 22: Tình Nồng

Ngày hôm sau, lúc Hàn Mai tỉnh dậy đã không thấy Triệu Kiến Quốc đâu. Cô chuyển thân thể sang nằm lên vị trí tối qua Triệu Kiến Quốc đã nằm, kéo cao chăn trùm kín đầu, một cỗ mùi vị của đàn ông thành thực tràn đầy khoang mũi khiến cô đặc biệt thấy an lòng, ngọt ngào lại ngủ thiếp đi.

Tối hôm qua hai người giằng co đến lúc trời gần sáng mới đi ngủ. Hàn Mai không phải là người không chịu được khổ, nếu không cô đã không chủ động xin được theo quân, cô cũng không phải người yếu ớt, chỉ là một đêm không ngủ, cả ngày hôm sau sẽ không có tinh thần, nên cô mới thừa dịp Triệu Kiến Quốc ra ngoài vội vàng ngủ bù.

Phạm Bằng vừa mới đi đến sân huấn đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc trên người Triệu Kiến Quốc. Làm lính đã nhiều năm, vết thương lớn nhỏ gì cũng có rồi, Phạm Bằng ngửi một cái, biết ngay mùi này là mùi gì. Nhìn Liên trưởng Triệu thỉnh thoảng lại siết chặt eo rất quái dị liền nghĩ ngay ra là chuyện gì.

Phạm Bằng không có ý tốt trêu, “Ồ, Liên trưởng đại nhân bị làm sao vậy? Thế nào lại không cẩn thận để trật cả khớp eo như thế. Đừng nói là anh bị chịch đầu đánh nha!”

Triệu Kiến Quốc nhìn vẻ mặt mập mờ của chiến hữu lâu năm, cả mặt đen lại, quay đầu đi không thèm để ý. Phạm Bằng không chút nào bị ảnh hưởng, sờ sờ mũi, cười đến nghẹn, thầm nghĩ tiểu tử người cũng có ngày hôm nay.

Không tới nửa ngày, sự kiện “Liên trưởng Triệu bị trật eo” được lan truyền trong toàn liên đội với nhiều phiên bản khác nhau.

Phiên bản một nói, Liên trưởng Triệu vừa mới tân hôn đã đem vợ ném trong nhà, chị dâu tức giận, tự mình tìm đến tận bộ đội chém giết. Tối qua, hai người cãi nhau một trận, hơn nữa còn vung tay đánh nhau, kết quả chị dâu thừa dịp Liên trưởng không chú ý một cước đạp Liên trưởng từ trên giường xuống đất, dẫn tới Liên trưởng bị trật eo.

Phiên bản hai nói, Liên trưởng bởi vì thời gian dài không thấy vợ lại đột nhiên được gặp, nhất thời không kìm nén được kích tình, không khống chế được sức lực mới làm trật eo.

Phiên bản ba nói, chị dâu đi thật xa tới thăm Liên trưởng, Liên trưởng vì muốn dỗ vợ vui vẻ mới làm một bộ động tác có độ khó cao nên mới làm cho eo bị trật khớp.

.....

Mọi người ai cũng cho rằng phiên bản của mình mới đúng, không ai chịu nhường ai. Chỉ đạo viên khẳng định chính tai hắn nghe được, chính mắt hắn nhìn thấy. Những người khác cũng không chịu yếu thế, nói suy đoán của họ là có căn cứ, mấy người không nhìn thấy hôm qua chị dâu khóc Liên trưởng đau lòng như thế nào sao?

Đến cuối cùng cũng không ai nói ra được phiên bản cuối cùng là gì, nhưng tất cả binh sĩ đều khẳng định, ngày thứ nhất chị dâu đến bộ đội, Liên trưởng lập tức bị trật eo! Đừng thấy người ta chân tay mềm mại yếu ớt, lực bộc phát rất mạnh nha, có thể bắt được Liên trưởng đại nhân không phải ai cũng làm được.

Vì thế, những binh sĩ này lập tức sùng bái Hàn Mai cuộn cuộn như nước. Lúc này Hàn Mai vẫn buồn bực ngủ trong nhà khách, không hề biết rằng uy danh của mình đã vang xa như thế nào.

Triệu Kiến Quốc huấn luyện xong trở về vẫn thấy vợ đang nằm trên giường ngủ say. Anh đặt hộp cơm trong tay xuống, mở hộp giữ nhiệt trên bàn ra thấy bánh bao và cháo vẫn còn nguyên liên cau mày. Như vậy sao được, cả ngày cô chưa ăn gì nhất định là rất đói bụng. Ban đầu anh nghĩ vợ ở nhà một mình có thể tự chăm sóc mình, kết quả thì sao? Ngay cả cơm cũng quên không ăn, thế này bảo anh làm sao mà yên tâm được.

Nhìn vợ ngủ, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên một chút, bộ dáng vô cùng dễ thương. Triệu Kiến Quốc nằm xuống bên cạnh Hàn Mai, nắm lên một lọn tóc dài nhẹ nhàng cọ cọ trên mặt cô.

Hàn Mai đang ngủ thì cảm thấy giống như có con sâu đang bò trên mặt, mắt cũng không mở mà đưa một tay lên sờ mặt nhưng không thấy cái gì. Chỉ nghe thấy một tiếng nín cười vang lên bên tai, cô biết ngay là Triệu Kiến Quốc, lật người một cái đè lên người anh.

“Được lắm, dám trêu em.”

Triệu Kiến Quốc kéo đầu vợ xuống, ở trên môi cô thơm một cái.

“Ai bảo em đến bây giờ còn đang ngủ? Cơm cũng không nhớ ăn! Không thấy đói bụng sao?”

Bị Triệu Kiến Quốc nói như thế, Hàn Mai cũng có chút ngượng ngùng, cô từ nhỏ đã có thể ngủ rất lâu như vậy rồi. Hơn nữa bụng cô rỗng tuếch, thật sự cũng cảm thấy đói. Hình như là muốn phối hợp, bụng cô đúng lúc kêu lên hai tiếng “Ừ ục” “Ừ ục” làm Hàn Mai càng thêm ngượng ngùng.

Triệu Kiến Quốc rất không nể tình cười to lại bị vợ lườm ột cái sắc lém, lập tức ngậm miệng.

“Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Mặt trời đều muốn xuống núi, em nói xem mấy giờ rồi?”

“Cái gì? Đã đến chiều tối rồi sao? Em ngủ lâu như vậy à?”

“Không sao. Mau dậy đi rồi đi tắm, anh mang cơm tối cho em, nhân lúc còn nóng thì ăn, sau đó anh dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Hàn Mai vừa nghe thấy được đi ra ngoài liền thấy hưng phấn, ngày hôm qua cô đã muốn đi chung quanh xem một chút rồi, kiếp trước cô sống chết không chịu theo quân, cũng không đến bộ đội thăm Triệu Kiến Quốc, không biết doanh trại bộ đội trông như thế nào. Cô muốn hiểu rõ anh mà đây lại là nơi anh sống hơn mười năm, nhất định anh sẽ có rất nhiều kỉ ức tốt đẹp ở đây. Mặc dù cô không có mặt trong những kỉ ức ấy nhưng cũng không trở ngại hai người chia sẻ cùng nhau.

Hơn 20 phút sau, Triệu Kiến Quốc dắt tay Hàn Mai đi dạo trong sân huấn luyện rộng lớn, chỉ vào khu nhà đang thi công cách đó không xa nói, “Vợ, em xem, đó chính là khu nhà mới cho người thân, không tới hai tháng nữa là hoàn thiện rồi. Đến lúc đó chỗ đó sẽ có nhà của chúng ta.”

Triệu Kiến Quốc càng nói càng kích động, con mắt lóe sáng nhìn Hàn Mai.

“Ừ, nhà của chúng ta.”

Hàn Mai dựa vào lồng ngực nóng bỏng của chồng nhìn khu nhà đang xây dở, trong lòng ấm áp. Đúng vậy, đó mới là nhà của cô, mới có thể cho cô cảm giác an toàn.

Hai người cứ từ từ đi, đi tới một mảnh cỏ xanh thì ngồi xuống, trời cũng dần dần tối đi. Thời tiết mùa này mặc dù đã bắt đầu ấm áp nhưng khi mặt trời lặn, nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, Triệu Kiến Quốc kéo rộng vạt áo ngoài đem cả người Hàn Mai ôm vào trong ngực, để cho cô dựa đầu vào ngực mình, đặt cằm lên đầu Hàn Mai thân mật cọ蹭 từng cái một.

“Kiến Quốc, kể cho em nghe chuyện trong bộ đội đi! Em thích nghe!”

Triệu Kiến Quốc dĩ nhiên hết sức vui vẻ, để anh kể cho cô nghe tất nhiên tốt hơn là nghe người khác kể! Được rồi, anh thừa nhận mình có chút nhỏ mọn, nhưng người đàn ông nào đối với việc này mà không nhỏ mọn chứ, trừ khi hẳn không phải đàn ông!

“Em muốn nghe chuyện gì?”

“Ừm... Đồ ăn trong phòng ăn của các anh luôn khó ăn như vậy à? Nhiều món như vậy nhưng mùi vị đều giống nhau, chẳng lẽ các anh không biết món ăn khác nhau phải dùng gia vị khác nhau khi nấu mới ngon sao? Anh ở đây vẫn ăn như vậy à?”

Hàn Mai có chút đau lòng, ngày hôm qua cô nhìn một mâm lớn thức ăn nhưng cũng không biết nên gắp món nào. Nghĩ tới Triệu Kiến Quốc ăn thức ăn như vậy hơn mười năm, chẳng trách mỗi lần cô làm cơm cho anh, anh đều ăn như quỷ chết đói đầu thai.

“Lúc anh mới vào bộ đội thức ăn còn không được như bây giờ. Nhưng anh làm lính, được ăn no bụng là thỏa mãn rồi, đâu quản chuyện có ngon hay không. Mấy năm trước, anh không biết còn tính ăn nửa bát trước, sau đó ăn xong lại đi xới thêm một bát đầy. Đến lúc anh ăn xong nửa bát, chậu cơm đã bị giành hết, nửa bát cũng không còn, chỉ có thể chịu đói.”

“Như vậy sao được? Anh còn phải đi huấn luyện nữa mà, đói bụng thế làm sao hoàn thành nhiệm vụ được?”

“Có mấy lần, tại lúc đấy anh đói lắm rồi, cùng mấy tân binh nữa đem đi vào ruộng câu chim bìm bịp.”

“Câu chim bìm bịp?”

“Ừ, dùng một sợi bông mảnh buộc một nắm miên hoa vào đầu dây, sau đó đưa dây lại gần chỗ chim bìm bịp đang núp, tay cầm sợi bông nhẹ nhàng kéo theo nhịp, bìm bịp thấy động sẽ nghĩ rằng là côn trùng, đầu lưỡi chuyển một cái đem miên hoa nuốt vào trong bụng luôn, như vậy chỉ cần kéo đầu dây còn lại là chim bìm bịp đã bị ‘câu’ lên rồi.”

“Oa! Biện pháp này thật thông minh nha! Ai nghĩ ra vậy anh?”

“Đương nhiên chính là người đàn ông của em chứ ai..”

Triệu Kiến Quốc hả hê khoe khoang.

Hàn Mai hết sức phối hợp nói, “Dạ dạ dạ, đàn ông nhà chúng ta là giỏi nhất!” Cuối cùng còn rất rộng rãi nghiêng đầu hôn một cái thật mạnh lên mặt anh.

Triệu Kiến Quốc trong lòng ngọt như được quét mật, càng nói càng hăng say, kể từng sự tích uy phong của bản thân trong những năm ở bộ đội, anh như nào được đánh bại mọi người khi thi đối kháng, như thế nào nằm trên tuyết ba ngày ba đêm hoàn thành nhiệm vụ, như thế nào trong cơn mưa to cùng các chiến hữu gánh bao cát chặn lũ...

Hàn Mai càng nghe càng kích động, cảm thấy hình tượng của Triệu Kiến Quốc ngày một cao lớn hơn, người đàn ông như vậy cả đời này cô cũng sẽ không buông tay.

Triệu Kiến Quốc thấy trong mắt vợ dâng lên từng hồi sóng bái liền cảm thấy kiêu ngạo. Kiêu ngạo không phải bởi vì chính anh đã làm những việc kia mà là bởi vì anh nhận được sự khâm phục và ái mộ của vợ.

Dĩ nhiên anh cũng kể một ít chuyện xấu hổ khi còn là tân binh, anh thấy những chuyện này cũng chẳng có gì để phải giấu giếm vợ mình cả, anh muốn chân thật nhất trước mặt cô.

“Ở trong bộ đội, phòng ký túc xá nhìn từ bên ngoài đều giống nhau, có lần anh đi vệ sinh đêm về không nhìn rõ, chui vào nhầm phòng, trèo lên giường người khác ngủ cả đêm.”

“Làm sao anh có thể ngốc như vậy a! Phòng của mình mà còn nhận nhầm được! Vậy sau này em theo quân rồi, chẳng lẽ em đều phải lo lắng xem anh có nhận nhầm phòng không, có ngủ nhầm luôn trên giường người ta không hay sao?” Hàn Mai làm như thật trêu anh.

“Em yên tâm, giường của em, anh nhắm mắt lại cũng có thể ngủ thấy được!”

“Vậy mũi anh liền là mũi chó a!”

Nói xong, Hàn Mai “Xoạt” một tiếng lập tức chui khỏi ngực Triệu Kiến Quốc.

“Tốt! Em lại dám nói anh là chó! Xem anh như thế nào thu thập em.”

“Em không dám! Thật không dám mà! A...”

“Còn dám hay không? Hả?...”

“Không dám! Binh ca ca tha cho em đi .... A....”

Hàn Mai đột nhiên bị vấp vào đá, ngã xuống đất. Triệu Kiến Quốc lập tức xoay người, lấy thân làm đệm đỡ Hàn Mai vào trong ngực. Hai người cứ như vậy im lặng nhìn nhau, không ai nói một câu.

Triệu Kiến Quốc lật người đè Hàn Mai xuống dưới, chậm rãi cúi đầu hôn lên trán cô.

“Vợ, em thật tốt!”

.....

23. Chương 23: Biến Hóa

Hàn Mai ở lại bộ đội hai buổi tối, đến sáng ngày thứ ba thì theo xe của ban cấp dưỡng rời đi. Cô không cho Triệu Kiến Quốc tiễn mình vì sợ bản thân sẽ không khắc chế được mà khóc lên.

Cô không biết là sau khung cửa sổ không xa có một đôi mắt kiên nghị đang thâm tình nhìn mình.

Triệu Kiến Quốc đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn bóng dáng nhỏ nhẻ lên xe, nhìn chiếc xe biến mất nơi cuối đường, trong lòng âm thầm thề: Vợ, anh sẽ không để em phải sống cuộc sống như vậy lâu hơn nữa! Còn có hai tháng, hai tháng sau, chúng ta sẽ không phải tách ra nữa rồi!

Phạm Bằng nhìn Liên trưởng nhíu chặt chân mày, không khỏi thở dài nói sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại a!

* * * * *

Hai ngày sau, Hàn Mai về tới trấn, vừa xuống xe cô liền đi tới tiệm ăn. Không biết cô không ở nhà mấy ngày, trong tiệm buôn bán ra sao? Tuy Thạch Đầu nói cô không cần vội đến cũng được nhưng Hàn Mai biết cô đột nhiên bỏ xuống chuyện trong tiệm chạy đến bộ đội thăm chồng, mặc dù Thạch Đầu không nói gì, Tiểu Thúy cũng nói rằng hiểu, nhưng trong lòng cô vẫn có chút bồn chồn.

Lúc này đã hơn hai giờ chiều, công việc trong tiệm cơ bản đã kết thúc. Tiểu Thúy ngồi sau quầy hàng xem lại sổ sách, Quách Hồng cầm cây chổi quét sàn, hai người vừa nhìn thấy Hàn Mai trở lại, lập tức ra đón.

“...Mau, để túi xuống, ngồi xuống uống cốc nước trước.”

“Trên đường đi có tốt không? Không có chuyện gì xảy ra chứ? Tôi đã bảo là để Thạch Đầu đưa cô đi cô lại không chịu. Cô là phụ nữ, lại chưa đi xa nhà bao giờ, thật là làm cho người ta không yên tâm.” Tiểu Thúy oán giận nói. Tiểu Thúy hiện tại đã mang thai hơn sáu tháng, thời điểm ba tháng còn chưa nhìn ra hình dạng gì, đến tháng thứ tư bụng của Tiểu Thúy giống như bị thổi hơi, nhanh chóng phồng lên, bây giờ đứng lên cũng không nhìn thấy chân nữa.

Hàn Mai hâm mộ nhìn bụng Tiểu Thúy, trêu ghẹo nói, “Tôi cũng muốn nhưng cô cũng không phải không biết Thạch Đầu nhà cô, hần mà nguyên ý rời khỏi cô một khắc sao? Còn hận không thể đem cô biến nhỏ lại treo trên lưng quần, đi đâu cũng mang theo người ấy. Tôi mà nói muốn để hần đưa đi, hần ngoài miệng không nói gì, trong lòng có khi đang không ngừng âm thầm mắng tôi!”

Quách Hồng nghe Hàn Mai nói không nhìn được “Ha ha” cười lên.

Tiểu Thúy mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, không biết nói lại Hàn Mai như thế nào, nghĩ thầm, sớm muộn gì cô cũng sẽ giống như tôi bây giờ, xem lúc đấy cô còn cười được không?

Cũng khó trách Tiểu Thúy ngượng ngùng, kể từ khi mang thai, Thạch Đầu nhà cô đúng là rất khẩn trương, không sợ bị người khác chê cười, ngày ngày một bước cũng không rời khỏi vợ. Tiểu Thúy mặc dù cả ngày oán giận Thạch Đầu nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ loại khẩn trương này của chồng.

“Vừa trở về đã khi dễ mẹ của con tôi, nếu đem vợ tôi chộc tức, cho dù Triệu Kiến Quốc tự mình đến tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

Thạch Đầu đi ra từ phòng bếp, nghe thấy Hàn Mai đang trêu chọc Tiểu Thúy, không thể không nói giúp vợ đôi ba câu.

Hàn Mai thấy Thạch Đầu tới, hỏi thăm tình huống mấy ngày nay trong tiệm.

“Cũng không tệ lắm, có tôi ở đây rồi, cô cứ yên tâm! Mấy ngày qua đều đông khách tới tiệm ăn cơm, cũng không thiếu người nhìn thấy món ăn của tiệm ngon miệng, muốn mua mang về nhà ăn. Tôi suy nghĩ thấy đây cũng là một cơ hội, dù sao buổi trưa nhiều người, chỗ ngồi trong tiệm cũng có hạn, thời gian mọi người tới dùng cơm cũng không sai biệt nhau lắm, làm ăn kiểu này dù làm thế nào cũng có hạn. Nhưng nếu chúng ta làm xong món ăn có thể để khách mang về thì không giống nhau, như vậy sẽ không chiếm đi không gian trong tiệm, hơn nữa người thích món ăn của tiệm chúng ta có thể mua món yêu thích mang về nhà giữ đến buổi tối hâm lại ăn. Có thấy thế nào?” Thạch Đầu không kịp chờ đợi nói ra suy nghĩ của mình, mặt mong đợi nhìn Hàn Mai.

Hàn Mai nghe xong đề nghị của Thạch Đầu, nghĩ thầm quả nhiên là có đầu óc kinh doanh. Theo lý mà nói ban đầu quyết định mở tiệm ăn, Hàn Mai muốn cùng anh trai góp vốn, như thế sẽ yên tâm hơn so với Thạch Đầu, nhưng Hàn Mai biết tính anh trai là người độc sách, bất người như thế cả ngày tính toán củi gạo mắm muối bao nhiêu tiền khẳng định là không được, Thạch Đầu lại không giống vậy, đừng thấy có lúc Thạch Đầu nói chuyện bừa bãi, kỳ thật rất có đầu óc! Thạch Đầu vì muốn tiết kiệm mấy phần tiền trong nhà mà có thể cò kè mặc cả cùng người bán hàng rong trong chợ thực phẩm, biết rõ phải nói như nào để làm quen với nhiều loại khách, quan trọng nhất là làm những điều này Thạch Đầu sẽ không cảm thấy mất thân phận. Nhưng nếu đổi thành anh trai cô khẳng định sẽ không bỏ xuống được mặt mũi để làm. Đói chết là chuyện nhỏ, danh tiết mới là chuyện lớn, mặc dù anh trai cô không đến mức quá cổ hủ nhưng hoàn toàn không phải người có thể làm ăn kinh doanh.

Sau khi đến bộ đội theo quân, Hàn Mai sẽ để cho chị dâu tương lai Quách Hồng xử lý mọi chuyện trong tiệm ăn, có Thạch Đầu bên cạnh nữa cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn lao gì được, còn anh trai thì vẫn tiếp tục làm giáo viên. Chờ thêm mấy năm, có nhiều tiền một chút cô sẽ mua ít đất. Cô cũng không phải là người có đầu óc buôn bán gì nhiều, nhưng cô biết mười mấy năm sau giá nhà sẽ điên cuồng tăng lên. Tốt nhất là có thể mua nhiều một chút, về sau có thể cho thuê lại mặt bằng, như vậy cho dù anh trai cùng chị dâu trên phương diện làm ăn không được tốt cũng có thể dựa vào số tiền cho thuê cửa hàng kia mà chi tiêu trong nhà.

Nhìn dáng vẻ mong đợi của Thạch Đầu đang chờ cô trả lời, Hàn Mai nói, “Chủ ý này không tệ, có thể kiếm thêm tiền, chỉ là nếu mang về sẽ tăng thêm một khoản chi phí mua hộp đựng, nhưng cũng có khi khách sẽ mang hộp đựng cơm từ nhà tới, như vậy đối với chúng ta mà nói là quá tốt.”

Thạch Đầu nghe Hàn Mai đồng ý với đề nghị của mình thì cực kì kích động, chuẩn bị đi an bài. Đột nhiên lại quay đầu lại, nhìn Hàn Mai nói, “Sau khi cô đi, nhà đầu tư từ tỉnh khác lần trước lại tới tiệm thêm nhiều lần, nói là muốn hợp tác với chúng ta, còn chỉ đích danh cô để nói chuyện. Anh ra thấy cô không có ở tiệm, hỏi khi nào thì cô trở lại, tôi nói không biết, hắn cũng không nói thêm cái gì nữa liền rời đi, cách một hai ngày sẽ tới tiệm hỏi thăm.”

Trong lòng Thạch Đầu vẫn còn uất ức. Dù sao anh cũng coi như là nửa chủ nhân của tiệm, hơn nữa còn là một người đàn ông, Hàn Mai không có ở đây, anh muốn nói chuyện trước với nhà đầu tư kia, tìm hiểu tình hình một chút, chờ Hàn Mai trở lại hai người thương lượng tiếp. Nhưng tên đàn ông kia căn bản không thêm liếc mắt nhìn anh lấy một cái, một mực nói chờ Hàn Mai trở lại, anh tức giận dứt khoát trả lời không biết. Hừ! Không thể tha thứ! Ai bảo hắn làm tổn thương tôn nghiêm đàn ông của anh!

“Nhà đầu tư lần trước là ai?” Hàn Mai mờ mịt hỏi.

“Chính là người lần trước muốn mua lại cửa tiệm của chúng ta, tên là Lý cái gì ấy...”

“Lý Khải Dân!” Toàn thân Hàn Mai lạnh lẽo nói ra ba chữ này.

“Đúng đúng đúng! Chính là Lý Khải Dân! Hắn cách vài ngày lại tới tiệm chờ cô, nhìn dáng vẻ còn rất vội vàng.”

Không đúng! Kiếp trước rõ ràng Lý Khải Dân là phó xưởng trưởng của nhà máy thuốc lá, sao kiếp này lại biến thành nhà đầu tư tỉnh ngoài rồi? Sau khi cô sống lại mặc dù có chút chuyện xảy ra thay đổi, tỷ như chuyện quan hệ của cô với Triều Kiến Quốc, thế nhưng lúc cô có ý thức đi thay đổi đều không xảy ra biến hóa quá lớn so với kiếp trước, nhiều lắm chỉ là trước một ít thời gian mà thôi. Cũng không đến nỗi biến Lý Khải Dân từ một phó xưởng trưởng thành nhà đầu tư chứ? Rốt cuộc là đã sai ở đâu?

Hàn Mai trăm mối không có lời giải, nhìn Thạch Đầu hỏi, “Anh xác định Lý Khải Dân là nhà đầu tư tỉnh ngoài tới?”

“Chính anh ta nói như vậy, hơn nữa lần trước chính chú họ của Tiểu Thúy đến làm thuyết khách, chú ấy dù sao cũng là quản lý của phòng khai thác trong công ty lớn, nên không thể nào là giả được.”

Điều này cực kì không giống với kiếp trước, nói không chừng thực sự có khả năng hắn muốn hợp tác cùng tiệm ăn hợp tác thì sao? Hàn Mai nhất thời không đoán được rốt cuộc kiếp này Lý Khải Dân muốn giở trò quỷ gì.

Cô suy nghĩ một hồi rồi mới nói với Thạch Đầu, “Nếu hắn lại tới tìm tôi nữa, không cần chờ tôi đến tiệm, anh trực tiếp từ chối hắn là được.”

“Thế nào? Cô không đồng ý hợp tác với hắn à?”

Dĩ nhiên không đồng ý rồi, cô chỉ sợ lại có cái gì dính dấp cùng Lý Khải Dân, kiếp trước cô đã bị người đàn ông này làm cho sợ rồi! Mặc kệ hắn muốn hợp tác là thật hay giả, cách xa hắn tuyệt đối không sai. Nhưng không thể nói với Thạch Đầu điều này được! Hàn Mai lại nhức đầu.

“Cửa tiệm này về sau nhất định sẽ buôn bán rất tốt, đặc biệt lại có bến xe sẽ được xây dựng nữa, chúng ta không phải lo sẽ không kiếm được tiền. Không cần thiết phải hợp tác với người khác, đến lúc đó chén cơm

của chúng ta sẽ phải đem đi chia sẻ cho người khác, hơn nữa Lý Khải Dân đó có lai lịch như thế nào chúng ta cũng không biết rõ, tốt nhất là chúng ta vẫn nên tự mình buôn bán.”

Thạch Đầu trong lòng vẫn rất muốn biết Lý Khải Dân muốn hợp tác như thế nào nhưng Hàn Mai nói cũng có đạo lý, huống chi anh cũng không thích tên Lý Khải Dân kia, đáng đáp thư sinh nhưng anh cảm giác người này có mục đích khác, không muốn trêu chọc vào.

Chuyện này cứ như vậy được quyết định.

24. Chương 24: Mất Mẹ

Gần tối mới về đến nhà, Hàn Mai cất hành lý xong mới đi qua Thạch gia đón Cầu Cầu về.

Cầu Cầu vừa nhìn thấy Hàn Mai lập tức chạy tới không ngừng cọ người lên chân chủ nhân, đầu lưỡi liếm liếm chân cô. Mới vài ngày không nhìn thấy, lại có cảm giác nó lớn lên không ít, hiện tại đã đứng cao tới đầu gối Hàn Mai rồi.

Bình thường Hàn Mai ở nhà cũng không làm gì, bởi vì cô sẽ theo quân nên cũng không giống những nhà khác nuôi con vịt con vịt trong sân; ngay cả thức ăn cũng là do Hàn cha cách vài ngày lại đưa tới một lần. Sau khi khai trương tiệm ăn, Hàn Mai đều ăn trưa luôn tại tiệm, buổi tối cũng là đem thức ăn trong tiệm về nhà ăn tiếp. Sáng sớm lại rời giường cùng đám người Thạch Đầu lên trấn, thím Thạch thấy Hàn Mai một mình cũng để cho cô ăn như vậy, cho nên sau khi mở tiệm ăn, Hàn Mai cũng chưa bước vào nhà bếp nhà mình.

Mới đầu lúc Hàn Mai ở nhà, không có việc gì làm, cả ngày đều nghĩ tới Triệu Kiến Quốc, càng nghĩ càng rơi nhiều nước mắt. Sau có thêm Cầu Cầu, tình huống cũng tốt lên. Mỗi ngày giúp nó tắm, dọn dẹp chỗ nó đi vệ sinh lung tung, tựa như chăm sóc đứa trẻ, nhìn nó ngày một lớn lên, Hàn Mai dần dần có chỗ gửi gắm tâm sức, nên cũng không còn khó khăn như lúc đầu.

Đến khi Cầu Cầu được 3 tháng Hàn Mai mới thực sự đau đầu. Bất luận đồ vật lớn bé gì trong nhà, tủ treo quần áo, giày dép, ở bất kì góc nào nó đều lưu lại dấu răng của mình. Mỗi ngày về nhà Hàn Mai đều thấy trong sân tán loạn hoặc là giấy báo, giấy vệ sinh bị chia năm xẻ bảy, hoặc là vài đôi giày bị cắn rách mồm. Hàn Mai đau cả đầu, mắng nó mấy lần, lần nào nó cũng sẽ cúi đầu nằm trên mặt đất, bộ dạng đáng thương nhận dạy bảo, nhưng chỉ đến ngày hôm sau thì đâu lại vào đấy. Hàn Mai không có biện pháp đành phải đi nhờ Tiểu Thúy giúp đỡ nhưng Tiểu Thúy nói nhà nào nuôi chó đều vậy cả, bởi vì đến thời điểm chó con thay răng sẽ cảm thấy ngứa lợi, trở nên thích cắn đồ, khuyên Hàn Mai tốt nhất là nên đem đồ vật quan trọng cất đi. Đến một hôm, Hàn Mai phát hiện Cầu Cầu không biết từ đâu kiếm được một khúc xương, không còn hứng thú với báo cũ và giày rách nữa, im lặng nằm trong ổ gặm xương. Từ đó về sau, mỗi ngày về nhà Hàn Mai sẽ mang theo mấy miếng xương thịt cho Cầu Cầu, nó cũng ngoan ngoãn không cắn loạn những vật khác nữa.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Mai cũng đem những thứ cần thiết sửa soạn thật tốt, chờ Triệu Kiến Quốc báo tin về, cô chỉ cần xách túi hành lý lên là có thể đi. Vừa nghĩ tới chuyện sắp được theo quân, Hàn Mai liền kích động, mỗi ngày việc đầu tiên cô làm khi thức dậy là xé đi một tờ lịch, ngهنh đón ngày mới.

Ngày cứ như vậy dần trôi qua, nhưng trong cuộc sống luôn có nhiều chuyện ngoài dự đoán mọi người xảy ra. truyện được từ

* * * * *

Giữa trưa hôm nay, Hàn Mai đang ở trong tiệm ăn thì em gái cùng cha khác mẹ của Triệu Kiến Quốc, Trần Bình xanh xao, vội vã chạy tới.

“Chị dâu... Chị dâu, mau! Cùng em về nhà, mẹ muốn gặp chị!”

Trần Bình nói rất gấp, mắt cũng hồng hồng.

Trong lòng Hàn Mai dâng lên một loại dự cảm xấu, thân thể mẹ chồng xảy ra chuyện gì sao?

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ... Mẹ... Bà.. Sợ là không được....”

Tình huống hết sức khẩn cấp, Hàn Mai cũng không dám nghĩ lập tức bảo Thạch Đầu dùng xe chở hai người về thôn.

Hàn Mai lên xe trước, kéo Trần Bình lên theo.

“Lần trước không phải vẫn tốt sao? Không phải nói là chỉ phát sốt một chút thôi sao? Thế nào đột nhiên lại nói là không được?”

“Em cũng không rõ lắm, ban đầu cũng chỉ là hơi phát sốt, nhưng mẹ... Bà không chịu uống thuốc! Ai khuyên cũng vô dụng! Bệnh liền theo đó mà lúc tốt lúc xấu, mấy ngày nay còn không xuống giường được. Mới vừa rồi bà mơ mơ màng màng kêu tên anh Kiến Quốc, sau đó còn nói muốn gặp chị, cha vừa nghe liền kêu em chạy tới bảo chị.”

Không uống thuốc? Hàn Mai nhớ lần trước cô đến thăm, sắc mặt của bà đích xác là không tốt. Nhưng kiếp trước mẹ chồng là vào sau khi cô và Triệu Kiến Quốc kết hôn được hai năm mới qua đời. Chẳng lẽ thực sự bởi vì cô sống lại nên rất nhiều chuyện mới thay đổi như vậy?

Hàn Mai cô là người rất ít khi hận ai, đối với mẹ chồng Lưu Tú cũng thế. Cho dù là Lý Khải Dân trong kiếp trước đã hại cô thảm như thế nào, cô cũng cảm thấy nếu như bản thân cô có thể chịu đựng tích cực một mình, có nhiều Lý Khải Dân hơn nữa cũng vô dụng. Loại chuyện như vậy một cây làm chẳng nên non, cho nên kiếp này gặp lại Lý Khải Dân cô cũng không nghĩ tới việc trả thù hắn, việc duy nhất cô làm là tận lực không để có quan hệ gì với hắn. Nói cho cùng, kiếp trước mẹ chồng và cô cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, bà chỉ làm tất cả những việc mà một người mẹ chồng sẽ làm, giao cho cô nhiều việc nhà hơn, dạy cô cách sống qua ngày mà thôi. Có điều khi đó cô còn trẻ tuổi, chưa có kinh nghiệm gì, hơn nữa từ nhỏ người trong nhà đều coi cô như bảo bối mà cưng chiều, không để cô phải làm bất cứ việc gì; đến khi kết hôn rồi, mẹ chồng đột nhiên lại đem nhiều việc như thế giao cho cô, cô đương nhiên sẽ cảm thấy là bà cố ý nhắm vào mình. Bây giờ nghĩ lại mới thấy bà chỉ là hi vọng cô có thể học được cách trở thành một người vợ biết nội trợ nhưng lúc ấy cô lại không hiểu rõ.

Khi Hàn Mai đi vào cửa phòng thì ngửi thấy một mùi thuốc rất nồng. Chồng của Lưu Tú bây giờ là Trần Đại Dũng cũng ở bên trong, ông đang bưng một chén thuốc đứng cạnh giường, cau mày nhìn Lưu Tú nằm trên giường gạch liên tục than thở. Thấy Hàn Mai tiến vào, Trần Đại Dũng đặt bát thuốc xuống, quay đầu nhìn Lưu Tú một cái.

“Bà ấy nói có lời muốn nói với con, con ngồi dựa vào gần giường một chút, như vậy bà ấy nói chuyện sẽ đỡ tốn sức hơn. Không biết có được hai ngày nữa không, bà ấy nói cái gì, con nên tận lực... đáp ứng....”

Trần Đại Dũng nói xong, kéo ống tay áo xoa xoa nước mắt, đi ra ngoài.

Hàn Mai nhìn bóng lưng Trần Đại Dũng rời đi, người đàn ông này không có dáng dấp cao lớn, phải nói là thấp bé, tóc đã điểm hoa râm, lưng lại hơi gù, nhưng chính người đàn ông này chắc hẳn phải rất yêu mẹ chồng cô. Lúc cha của Triệu Kiến Quốc qua đời thì mẹ chồng vẫn còn rất trẻ, muốn tìm người tái giá chắc chắn là không khó. Nhưng mang theo một người con riêng lại khác, dù sao cũng không có người đàn ông nào muốn nuôi con người khác. Trần Đại Dũng chấp nhận mẹ chồng mang theo Triệu Kiến Quốc tái giá, trong lòng ông chắc chắn bà phải có trọng lượng rất lớn.

Lưu Tú lúc thì thanh tỉnh lúc lại ngủ mê mang, mơ hồ kêu tên Triệu Kiến Quốc.

Nếu đã nhớ kỹ như thế, sao lúc người ta tới thăm bà lại bày ra một bộ lạnh như băng làm gì? Hàn Mai sống hai kiếp rồi cũng không hiểu rõ cuộc quan hệ giữa hai mẹ con Triệu Kiến Quốc là gì. Trên đời này không có người mẹ nào lại vô duyên vô cớ đối xử với con trai mình như vậy, trừ khi đó không phải con trai ruột của bà! Nhưng điều này là không thể nào, nhìn ngũ quan của Triệu Kiến Quốc cũng biết hai người là mẹ con rồi. Thế nhưng loại hình thức chung đụng khác thường này thật sự là làm cho người ta phải hoài nghi!

“Kiến Quốc....”

“Mẹ, là con, Mai Tử.” Hàn Mai nắm lấy cánh tay đang giơ lên không trung của bà.

“Mai Tử đến à, khụ khụ.... Trước... Trước đỡ ta lên đi....” Lưu Tú lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh.

“Mẹ, cẩn thận một chút.”

Hàn Mai đặt một cái gối vào sau lưng để bà dựa vào cho thoải mái rồi mới đỡ bà dậy.

Bà cứ như vậy nhìn Hàn Mai, nhìn đến mức trong lòng Hàn Mai thấy sợ hãi. Có lúc, Hàn Mai vẫn có chút sợ người mẹ chồng này, đặc biệt là lúc bà không nói câu nào, chỉ lặng im nhìn cô như lúc này.

“Ta là cô nhi, năm ta chín tuổi thì quê bị lũ lụt, cha mẹ và em trai đều chết đuối. Từ đó về sau ta liền ở tại nhà bác cả, cuộc sống nhà bác cả cũng không phải dễ dàng gì, phải nuôi ba đứa bé đã đủ khiến bác và bác dâu đau đầu, hơn nữa lại có thêm ta, căn bản là không có biện pháp sống qua ngày. Có một ngày, bác dâu thừa dịp bác cả đi làm đồng, bán ta cho bọn buôn người. Khi đó ta cũng biết mình đã bị bác dâu bán đi nhưng vẫn đi theo tên buôn người kia, bởi ta biết bác dâu cũng thực sự không có cách nào mới phải bán ta đi như vậy, ta cũng không trách. Ta cho là mình sẽ bị bán cho những nhà nghèo làm con dâu nuôi từ bé, như vậy ít nhất cũng có cơm ăn. Nhưng sự thật lại không như ta nghĩ, tên buôn người kia dẫn ta lên tỉnh, dạy ta rất nhiều kỹ năng gạt người để ta ra ngoài lừa tiền, trộm đồ, mỗi ngày không đạt tới số lượng hẩn yêu cầu sẽ không được ăn cơm, có lúc còn phải chịu một trận roi da. Cứ như vậy, ta dần dần lớn lên. Đến năm ta mười tám tuổi, có một ngày tên buôn người kia uống say liền có ý đồ cưỡng hiếp ta, ta cầm một viên gạch trong góc tường đập vào đầu hắn. Hắn ngã trên mặt đất, máu chảy ra rất nhiều, ta cho là mình đã giết người nên rất sợ, không dám ở lại đó nữa liền bắt đầu chạy ra bên ngoài. Sau nửa năm lưu lạc khắp nơi, ta gặp được cha của Kiến Quốc, Triệu Hoài Minh. Ông ấy thật sự là một người rất tốt, không chê ta bần thủ giống những người khác, còn chịu chữa chắp ta, cho ta một mái nhà. Chúng ta ở chung được một năm thì kết hôn, sau đó thì có Kiến Quốc. Những năm này là những năm vui vẻ nhất cuộc đời ta, chỉ tiếc là tiệc vui chóng tàn. Khi Kiến Quốc lên năm, cha nó vì muốn giảm bớt gánh nặng trong nhà nên cùng người khác đi làm thuê ở công trường, xảy ra tai nạn rồi qua đời. Lúc ấy ta không biết phải làm như thế nào, con trai lại còn nhỏ, một mình ta không thể nuôi sống cả hai mẹ con. Hai năm sau, không thể chống đỡ nổi nữa, ta đồng ý gả cho Trần Đại Dũng. Ta biết ta đối xử với Kiến Quốc không tốt, có thể nói là rất tệ. Nhìn nó, ta sẽ tới người cha đã mất của nó, để lại cô nhi quả mẫu chúng ta, ta hận ông ấy, nếu không phải tại ông ấy, ta sẽ không phải khổ như vậy. Ta biết ta không phải một người mẹ tốt, ta đem toàn bộ phần hận đối với cha của Kiến Quốc phát tiết hết trên người nó, ta không có trách nhiệm của một người mẹ..”

Bà nói tới đây đã lệ rơi đầy mặt, kéo tay Hàn Mai nắm thật chặt.

“Mai Tử, con là một cô gái tốt. Kiến Quốc cưới được con là phúc khí của nó, Con đáp ứng ta, ở bên cạnh chăm sóc cho nó thật tốt, đáp ứng ta!”

“Con đồng ý.” Hàn Mai nhìn ánh mắt mong đợi của bà, kiên định nói, cho dù bà không cầu khẩn, cô cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh.

“Tốt.... Thật tốt quá.... Như vậy ta có thể an tâm nhắm mắt..... Khụ khụ....” Bà lộ ra một tia cười hài lòng.

“Tất cả những lời ta nói cho con, con..... Không cần nói cho Kiến Quốc biết.....con nhớ là được rồi....”

“Vâng.” Hàn Mai trịnh trọng gật đầu.

“Tốt lắm, khụ khụ... Con đi... gọi Đại Dũng vào.... Khụ Khụ....”

Hàn Mai nhìn sắc mặt bà đột nhiên ửng hồng, giống như rất khó chịu, gấp gáp kêu lên.

Lúc này Trần Đại Dũng, Trần Bình, Trần Lập đều đã chạy vào, vây bên cạnh giường.

Chỉ thấy Lưu Tú chỉ vào Trần Đại Dũng, há miệng như muốn nói cái gì nhưng không phát ra tiếng được, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Trần Đại Dũng tựa vào trước mặt bà, rơi nước mắt nói, “Bà yên tâm, tôi biết bà muốn nói cái gì, tôi... Tôi sẽ theo như ước định đem bà chôn cất.... Chôn cất bên cạnh ông ấy....”

Lưu Tú nghe xong, khóe miệng hơi nhếch lên, nhắm hai mắt lại.

25. Chương 25: Đêm Yên Tĩnh

Tang lễ của Lưu Tú được làm rất đơn giản, không có nhiều người, một mặt là vì bà không có thân thích nào ở đây, bình thường lại rất ít ra ngoài nên cũng không có bạn bè gì; mặt khác là vì năm đó khi Lưu Tú gả cho Trần Đại Dũng, hai người đã ngầm ước định sau khi bà mất sẽ không vào phần mộ của tổ tiên Trần gia. Vợ qua đời, lại không chôn trong mộ phần tổ tiên mà chôn ở cạnh mộ phần của chồng trước, phần lớn đàn ông sẽ không cho đây là chuyện về vang gì.

Trong lòng Trần Đại Dũng cũng hiểu là Lưu Tú muốn ở cùng Triệu Hoài Minh. Năm đó Lưu Tú gả cho ông, lý do chủ yếu là vì Triệu Hoài Minh qua đời, bà lại không có người thân nào, không có năng lực để nuôi lớn Triệu Kiến Quốc. Bà bắt đầu dĩ mới lựa chọn tái giá.

Ban đầu người trong nhà rất phản đối hôn sự giữa Lưu Tú và ông, nói gì bà cũng là quả phụ, lại còn mang theo con trai. Nhưng không cưỡng được ông, cuối cùng người nhà vẫn đồng ý, có điều ông phải làm theo yêu cầu của mẹ, chính là để con trai của Triệu Hoài Minh tiếp tục theo họ Triệu, hộ khẩu chỉ tạm thời tính vào Trần gia, đến khi đứa bé trưởng thành phải tự mình ra ở riêng. Ý tứ rất rõ ràng, Triệu Kiến Quốc không phải là người Trần gia, cũng không gọi ông là cha, về sau ra ở riêng Trần gia cũng không phải lo lắng, chỉ tính là tạm thời do Trần gia nuôi dưỡng. Lúc ấy ông cho là Lưu Tú sẽ không đồng ý, ai ngờ bà không suy tính chút nào, lập tức đồng ý. Bà cũng đưa ra điều kiện của mình, bà hi vọng về sau khi bà chết sẽ không chôn trong mộ phần của Trần gia. Cái yêu cầu này có chút quá đáng, nếu để hàng xóm biết, họ lại không cười đến rụng răng sao? Lưu Tú rất kiên trì với điều kiện này, ông nghĩ cuộc sống về sau còn dài, biết đâu có thể làm cho bà đổi ý nên cũng đồng ý với bà.

Những năm gần đây, bà cũng đã làm hết những việc mà một người vợ, một người mẹ nên làm. Mặc dù bà luôn bị mẹ chồng bạc đãi, thậm chí là đánh chửi nhưng bà cũng làm tròn những việc con dâu nên làm đối với mẹ ông, không một câu oán hận. Nhưng ông có thể cảm giác được bà làm tất cả những việc đó đều mang theo tâm tình hồi báo, cảm ơn, không phải xuất phát từ một người vợ yêu chồng.

Ngày giỗ Triệu Hoài Minh hằng năm, bà đều lén một mình đến tế bái trước mộ phần, mỗi lần như thế đều hết một ngày. Những việc này ông cũng biết, chỉ không nói ra mà thôi. Đời này người bà không yên tâm nhất chính là con trai của bà với Triệu Hoài Minh, Triệu Kiến Quốc. Thế nhưng giờ Triệu Kiến Quốc đã có nhà, có vợ hiền, đời này coi như bà không có gì phải vướng bận nữa, cho nên hơn một tháng trước, sau khi xuống núi, bà bắt đầu cự tuyệt uống thuốc, người nào khuyên cũng không nghe. Ông biết, đây là bà muốn đi.....

Thời tiết lúc này đã chuyển nóng, quan tài không thể để lâu được, để ba ngày đã là hết mức rồi, chờ Triệu Kiến Quốc nhận được tin chạy về đã là chuyện của năm ngày sau.

Triệu Kiến Quốc về nhà, liền lôi kéo Hàn Mai hỏi, “Lần trước không phải rất tốt sao? Thế nào đột nhiên.....”

“Vốn cũng không phải là bệnh nặng nên mọi người đều không quá để ý, chỉ là sau này mẹ không chịu uống thuốc, bệnh tình cũng theo đó mà lúc tốt lúc xấu...”

“Không chịu uống thuốc?”

“Ừ, ban đầu bà lén đem thuốc đổ đi, sau đó bị Trần thúc phát hiện, liền dứt khoát không uống, người nào khuyên bà cũng không nghe.”

Triệu Kiến Quốc nghe xong không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng trong sân hút thuốc lá.

Hàn Mai nhìn anh cả mặt nặng nề, dưới mắt còn có quầng thâm, cả người mệt mỏi, cô biết anh rất quan tâm đến mẹ, cô muốn an ủi anh nhưng không biết phải làm như thế nào, chỉ có thể lặng lẽ đau lòng.

Thật ra trong lòng Hàn Mai rất do dự, cô biết trong lòng Triệu Kiến Quốc có một nút thắt mà chỉ có mẹ chồng Lưu Tú mở được nút thắt này. Không khó để nhìn ra trước khi chết mẹ chồng cô rất quan tâm tới Triệu Kiến Quốc nhưng lại không biểu hiện ra mặt. Mặc dù cô đã đồng ý với bà sẽ không nói cho Triệu Kiến Quốc nội dung cuộc nói chuyện của hai người., thế nhưng đó là bắt buộc dĩ, đối mặt với cầu khẩn trước

khi chết của bà, cô chỉ có thể đồng ý. Nhưng nếu nói ra có thể giúp chồng cô gỡ được nút thắt trong lòng, không còn dây dưa với quá khứ nữa, cô nguyện ý làm trái với lời thề.

.....

Cùng Triệu Kiến Quốc trở về từ trên núi đã lâu, Hàn Mai nấu vài món ăn đơn giản, hai người ăn xong liền nằm trên giường gạch nghỉ ngơi. Triệu Kiến Quốc vẫn không nói gì, nằm trên giường một lúc lâu mà mắt vẫn mở nhìn chằm chằm lên nóc nhà.

Hàn Mai thở dài, kê mặt vào trong ngực anh, tìm một tư thế thoải mái rồi nằm trong lòng anh.

“Tại sao còn chưa ngủ? Anh làm ồn đến em à?”

“Không có..... Mẹ cuối cùng còn dặn em ở bên cạnh anh, chăm sóc cho anh thật tốt.”

Nửa ngày không có ai nói chuyện, lúc Hàn Mai sắp ngủ thì Triệu Kiến Quốc lên tiếng.

“Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng trách bà. Chỉ là có chút hâm mộ.....”

Không đợi anh nói xong, Hàn Mai liền cắt lời.

“Không cần hâm mộ, anh bây giờ có em...”

Nhìn hầu kết Triệu Kiến Quốc lên xuống vài lần, mắt cũng trở nên ướt ươn, tay nhỏ bé của Hàn Mai liền theo quần anh chui vào trong.

“Ừm.... Vợ, mau.... Mau dừng lại!”

“Em không muốn,” Hàn Mai ngẩng đầu không nhúc nhích nhìn thẳng vào mắt anh, “Em muốn cho anh ấm áp.”

“Hôm nay không được, anh sẽ không không chế được....”

“Em không sợ!”

Hàn Mai nói xong tay cũng bắt đầu hành động, đem quần áo trên người cởi sạch, sau đó lại đem quần áo của Triệu Kiến Quốc lột xuống.

Triệu Kiến Quốc nhìn cô vợ nhỏ của mình, vừa cảm động vừa bất đắc dĩ.

.....

Đêm nay, Hàn Mai không biết mình sống như thế nào, chỉ nhớ rõ ý thức của cô đều trở nên mơ hồ, mệt mỏi một chút sức lực cũng không còn. Nhưng Triệu Kiến Quốc vẫn không ngừng động tác, giống như vĩnh viễn không có kết thúc. Mồ hôi theo theo ngực anh chảy xuống, dọc theo bắp thịt rơi vào trên người Hàn Mai, mang theo nhiệt độ nóng bỏng. đọc chương mới nhanh nhất tại

.....

Sau khi gió êm sóng lặng, Triệu Kiến Quốc nhìn vợ cả người ướt mồ hôi, tóc đen tán loạn trên gối, dính vào trên cổ trắng nõn, trên mặt cô vẫn còn mang theo ửng hồng. Anh nhẹ nhàng hôn vào trán Hàn Mai, xuống giường đi đến bếp lấy nước ấm lau sạch thân thể cho Hàn Mai, sau đó cũng lau qua người mình mới trở lại trong chăn.

Trong giấc mộng, Hàn Mai cảm thấy ấm áp, rất tự giác chui vào trong ngực Triệu Kiến Quốc, tay quần lên cổ anh.

Triệu Kiến Quốc ôm chặt Hàn Mai, vùi mặt vào trong tóc cô.

“Vợ, anh bây giờ chỉ còn có em, sẽ không có khả năng buông ra.”

Nếu như nói Triệu Kiến Quốc đối với Hàn Mai là vừa thấy đã yêu thì không đúng, hai năm trước lần đầu tiên hai người gặp mặt, Hàn Mai mới mười bảy tuổi mà Triệu Kiến Quốc đã 26 rồi, làm lính cũng đã mười năm. Anh chỉ là cảm thấy đáng tiếc cô gái này thật tốt, sạch sẽ, làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Có chăng cũng chỉ là ấn tượng một lần đó, hai năm sau này cũng không nhớ tới. Mà đối với lần gặp mặt này, Hàn Mai không có chút ấn tượng nào, cô căn bản là không chú ý tới người tên Triệu Kiến Quốc kia.

Trở về xem mắt là do thủ trưởng ra lệnh, lúc ban đầu Triệu Kiến Quốc mang theo thái độ hoàn thành nhiệm vụ mà đến. Biết cô gái mà Thạch thúc nói tới chính là cô gái cho anh ấn tượng không tệ năm đó, Triệu Kiến Quốc mới bắt đầu để ý tới hôn sự của mình.

Sau khi kết hôn mặc dù hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng mỗi lần ở chung Triệu Kiến Quốc đều phát hiện ra thêm một điểm mê người của vợ, cô hiểu chuyện, cô thẹn thùng, cô lệ thuộc vào anh, thậm chí thỉnh thoảng cô sẽ cố tình gây sự, đùa bỡn với anh. Mỗi lần ở cùng với vợ thời gian đều trôi qua rất nhanh, coi như không làm cái gì, chỉ cần ôm cô vào trong ngực, anh cũng cảm thấy thỏa mãn.

Thạch Đầu nói anh lâm vào bể tình rồi nên mới có cảm giác như thế mà thôi.....

26. Chương 26: Giao Phó

Hôm sau khi Hàn Mai tỉnh dậy thì Triệu Kiến Quốc đã rời giường. Cô cảm thấy cả người sáng khoái, biết là Triệu Kiến Quốc đã giúp mình lau qua thân thể. Người đàn ông này mặc dù nhìn qua có chút khô khan nhưng lại khiến cô cảm thấy rất thân thiết.

Lần này về nhà, Triệu Kiến Quốc chỉ được phép nghỉ năm ngày, nguyên thời gian đi đường đã mất khoảng hai ngày rồi, cho nên chậm nhất là trưa hôm nay anh phải đi.

Mặc dù đã không phải lần đầu tiên ly biệt, nhưng Hàn Mai vẫn thấy khó chịu trong lòng. Triệu Kiến Quốc thấy vợ như vậy cũng cực kì đau lòng, ôm cô an ủi, “Vợ, cũng nhanh thôi! Không tới hai tháng nữa là chúng ta gặp nhau rồi. Em ở nhà thu thập chút đồ, không thì về nhà mẹ ở mấy ngày cũng được, đến lúc đó chỉ cần chờ thư của anh là đi. Đúng rồi, em nhớ bảo Thạch Đầu mua vé sớm một chút, mua vé giường nằm ấy, đừng mua vé ghế cứng giống lần trước. Hai ngày đi tàu cũng dài, em chớ tự làm khổ mình. Em thấy không sao nhưng mà anh đau lòng! Nếu không mua được vé ngày hôm đó cũng không có việc gì, lên đường muộn hai ngày cũng được. Mà thôi, cứ để anh trực tiếp nói với Thạch Đầu vậy.”

“Em biết rồi, em cũng không phải trẻ con, sẽ tự biết chăm sóc mình thật tốt. Anh đến ga tàu trước đi, đi đường cẩn thận, đến nơi rồi nhớ gửi thư cho em.” Hàn Mai không muốn để anh lo lắng, cho nên tận lực buông lỏng tâm tình của mình, cố gắng biểu hiện sao cho tự nhiên.

“Vậy thì tốt, anh đi đây.”

Triệu Kiến Quốc đi đến cửa thôn, khẽ cắn răng không quay đầu lại, thầm nói.

Vợ, chờ anh!

.....

Sau khi Triệu Kiến Quốc đi, Hàn Mai chỉ nghỉ ngơi hết ngày hôm đó, hôm sau lại đến tiệm ăn giúp việc như bình thường, thừa dịp mấy ngày này dạy Quách Hồng mấy món ăn. Quách Hồng sau một thời gian làm tại tiệm ăn, tay nghề nấu ăn cũng tiến bộ không ít. Trước kia Quách Hồng nấu ăn mùi vị không tốt lắm, chủ yếu là bởi vì ở nhà đã quen nấu ăn ít muốn ít dầu, ngay cả gia vị ít khi cho vào, món ăn làm ra đương nhiên là không ngon. Mà bây giờ tới tiệm ăn làm, không cần lo lắng tới vấn đề dầu muối tương dấm, lại có Hàn Mai ở bên nhắc nhở, Quách Hồng cũng không ngu ngốc, rất nhanh liền học được, món ăn làm ra cũng vì thế mà ngon hơn.

Lần trước Hàn Mai trở về từ bộ đội không nhìn thấy Quách Phi đâu, hỏi tới thì Quách Hồng mới đỏ mặt ngượng ngùng nói, “Anh trai cô an bài cho nó đi theo học sinh lớp một nghe giảng rồi.”

Hàn Mai vừa nghe liền thông suốt, anh trai cô là đi nịnh bợ em vợ tương lai rồi! Xem ra cô cố gắng không có phí công nha, không tới bao lâu nữa có khi anh trai có chuyện tốt cũng nên.

Quách Hồng thấy hàn Mai không nói gì, nghĩ rằng Hàn Mai hiểu lầm mình còn chưa gả đi đã giúp nhà mẹ tranh thủ lợi ích. Nếu thực như vậy, sau này cô cũng đừng mong được sống yên ổn. Còn chưa được làm dâu đã lưu lại ấn tượng xấu với cô em chồng, hơn nữa cha mẹ chồng tương lai của cô còn đặc biệt cưng chiều vị

này, chỉ cần cô ấy nói một câu không tốt, sau này cô ở nhà chồng cũng đừng nghĩ tới cuộc sống thanh bình. Nghĩ tới đây, Quách Hồng vội vàng giải thích, “Tôi đã nói là Quách Phi đã qua tuổi đi học rồi, mặc dù anh trai cô dạy học trong trường, nhưng so với mấy đứa bé đã được đi học nhiều năm thì em trai tôi kém hơn rất nhiều. Tính ra với tuổi của Quách Phi cũng phải học lớp 4 rồi, cho nó theo sợ nó cũng không theo kịp. Nhưng anh cô không nghe, nhất định kéo nó đi. Anh ấy nói cũng không phải là đi học chính thức, chỉ là theo lớp một dự thính mà thôi, không thu tiền. Tôi cũng muốn để Quách Phi đi học ít chữ, không cần ngay cả tên tuổi của mình nó cũng không biết viết lại để cho người ta chê cười.”

Hàn Mai làm sao không hiểu ý Quách Hồng, làm con dâu nhà người cũng không dễ dàng gì, cô sống hai kiếp có thể không biết sao? Lập tức cười nói, “Đây là anh rể giúp đỡ em vợ mà, sớm muộn gì chúng ta cũng là người một nhà không phải sao?”

“Cô... Cô nói luyên thuyên cái gì a.... Không nói chuyện với cô nữa, tôi đi xem thức ăn đã được chưa.”

Quách Hồng không nghĩ tới Hàn Mai sẽ cười giỡn với mình, nhất thời mặt sung huyết đỏ bừng, bỏ lại một câu liền chạy vào trong bếp.

Hàn Mai buồn cười nhìn bóng lưng vợ và rời đi. Gần đây anh trai cô sau khi kết thúc công việc đều chạy tới tiệm, bề ngoài thì nói là dạy thêm cho Quách Phi, còn có lý do nào khác hay không thì mọi người đều ngầm hiểu với nhau. Quách Phi cũng là một đứa nhỏ hiểu chuyện, biết cơ hộ đi học khó có được nên càng cố gắng. Cơ sở vốn đã không tốt nên đều cố hết sức, đặc biệt là phải nhớ mặt chữ và ý nghĩa của chữ đó. Được cái Quách Phi cũng chịu khó, anh trai cô thỉnh thoảng cũng sẽ dạy thêm ột ít, bình thường có chữ nào không hiểu cũng sẽ chạy tới hỏi Hàn Mai, hiện tại cũng đã tương đối quen thuộc việc dùng từ điển Tân Hoa rồi. Cha Quách sau khi tới tiệm ăn, ăn ngon ngủ tốt, nhìn khí sắc cũng tốt lên. Nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì có chàng rể tốt, ông cũng yên tâm hạnh phúc sau này của con gái; con trai út cũng hiểu chuyện, lại ham học, tương lai không biết chừng có tiền đồ lớn! Cuộc sống trôi qua lại có thêm hi vọng, người cũng có thêm tinh thần, thân thể dĩ nhiên là cường tráng.

Hàn Tĩnh thường tới tiệm, có lúc còn ở lại ăn cơm, cộng thêm quan hệ với Quách Hồng, chuyện hợp tác mở tiệm của Hàn Mai và Thạch Đầu tất nhiên không dấu được anh. Nhưng anh cũng không nói gì, dù sao tiệm ăn cũng buôn bán tốt. Hơn nữa, phương diện làm ăn này anh cũng không am hiểu, không trợ giúp được em gái cái gì, nhưng mà bây giờ xem ra cô em gái này cũng có không ít năng lực trong chuyện này. Chính vì nhận thức này cho nên Hàn Mai nói gì thì anh nghe nấy, nhưng đây là chuyện của sau này.

Hàn Mai nghĩ còn nhiều thời gian nên đến nhà mẹ ở vài ngày, dù sao sau này theo quân rồi, muốn về nhà một chuyến cũng không dễ dàng. Kiếp trước không thể hiếu kính cha mẹ thật tốt, khiến cha mẹ nhiều tuổi như vậy còn phải lo lắng ỉn, trong lòng cô cực kì hối hận, nhưng dù hối hận thế nào cũng không dùng được. Kiếp này vẫn không thể ở cạnh hai cụ, Hàn Mai bao nhiêu cũng cảm thấy thiếu hai người.

Cô dành một tuần về nhà, lúc này anh trai cô cũng ở nhà, cô cũng có một số việc cần phải thông báo cho cả nhà.

Mẹ Hàn thấy con gái đến, vui mừng chuẩn bị một bàn thức ăn. Cha Hàn hôm nay cũng không đi làm ruộng, sau khi con gái lập gia đình, tuy rằng không xa nhưng cũng không thường xuyên thấy con gái về nhà. Trước kia ông còn mang thức ăn cho cô thì còn có thể gặp mặt một chút. Mấy tháng gần đây thì không thấy bóng dáng đâu, hỏi tới thì con gái bảo tới tiệm Tiểu Tinh mới mở trên trấn giúp một tay. Sau này sẽ phải theo quân rồi sao còn mở tiệm làm gì? Lần này con gái về nhà ông nhất định phải nói chuyện này với nó.

Cả nhà đang ngồi ăn cơm trưa thì Hàn Mai lên tiếng.

“Cha, mẹ, con có chuyện muốn thưa với hai người.”

Cha mẹ Hàn nhìn dáng vẻ trịnh trọng của con gái, cho là con gái có chuyện quan trọng muốn nói liền dừng bữa. Ngược lại Hàn Tĩnh biết em gái muốn nói cái gì, dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng phải cho cha mẹ biết, không thể giấu cả đời được, huống chi anh cũng cảm thấy đây không phải chuyện gì xấu xa.

“Cái đó... Thật ra thì tiệm ăn Tiểu Tinh là con cùng Thạch Đầu hợp tác mở ra, bởi vì sợ phiền toái nên cũng chưa nói với người khác. Gạt cha mẹ là con không đúng, nhưng con là sợ cha mẹ phản đối...” Hàn Mai nói xong lời cuối cùng thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Cha Hàn vừa nghe liền tức giận, “Chuyện lớn như vậy sao con cũng không thương lượng với người nhà hả? Chuyện này Kiến Quốc có biết không?”

Hàn Mai lập tức đoán được cha quan tâm Triệu Kiến Quốc có đồng ý không, mọi người đều nói mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng vui vẻ, mà cha vợ nhìn con rể không vừa mắt mới phải, cha mẹ cô đúng là ngược lại mà.

“Biết, hơn nữa anh ấy cũng ủng hộ.”

“Thật ra thì đây cũng phải chuyện gì xấu. Cha mẹ chưa từng thấy qua chứ hiện tại tiệm ăn buôn bán rất náo nhiệt, mọi người tới trần mua đồ đều vào tiệm ăn cơm, cả người vùng khác đến làm ăn mua bán cũng thích đến tiệm!” Hàn Tĩnh ngồi một bên cũng nói giúp.

“Có phải con đã sớm biết chuyện này không?” còn nhiều truyện mới tại

Hàn Tĩnh vừa nghe liền cảm thấy không ổn, làm sao lửa lại lan tới trên người anh rồi?

“Con đây còn không phải là sợ cha tức giận giống bây giờ nên mới không dám nói sao?”

“Được rồi, có cái gì mà không được chứ! Tiệm cũng đã mở ra rồi, ông còn có thể làm gì?” Mẹ Hàn lại xoay đầu nhìn Hàn Mai, “Mai Tử, phụ nữ cũng đừng quá phát triển chuyện làm ăn, mấy thứ tam cô lục bà trong thôn kia con còn không biết sao? Về sau có chuyện gì nhất định phải thương lượng với trong nhà trước, ngàn vạn lần không được như lần này, nhớ chưa?”

“Dạ, con biết”

“Con cũng sắp theo quân rồi, không có con ở đây, chuyện trong tiệm chuẩn bị xử lý như thế nào?”

“Cha, mẹ, những chuyện này con đều đã nghĩ xong, sau khi con đến bộ đội rồi, việc buôn bán trong tiệm đều giao cho anh trai làm.”

“Cái gì? Anh làm?” Không đợi Hàn Mai nói xong, Hàn Tĩnh liền cảm thấy ngồi không vững, rốt cuộc em gái muốn làm cái gì đây?

“Anh không làm được nhưng không phải em còn có một chị dâu sao?”

Hàn Mai sau khi nói xong còn lộ ra ý cười sâu xa nhìn Hàn Tĩnh, làm cả người Hàn Tĩnh không được tự nhiên, lúng túng sờ mũi.

“Đây là chuyện gì đây?” Cha mẹ Hàn nghe xong đầu óc mơ hồ không hiểu.

“Con nghĩ như này, sau khi con đi rồi, chuyện tiệm ăn liền do Thạch Đầu trông coi, Thạch Đầu và Kiến Quốc từ nhỏ cùng nhau lớn lên, giống như anh em trai vậy, là người tin tưởng được. Chờ anh trai và Quách Hồng kết hôn sẽ giao chuyện trong tiệm cho chị dâu quản, bây giờ chị ấy cũng hiểu được nhiều chuyện trong tiệm, quan hệ với Thạch Đầu cũng tốt, sẽ không có vấn đề gì. Sau khi làm ăn được rồi, chỉ cần đem tiền vốn trả lại cho con là được.” Lại xoay đầu, nói với Hàn Tĩnh, “Em đến bộ đội rồi chắc chắn sẽ ít khi về nhà. Sau này chuyện cửa tiệm chỉ hy vọng vào anh và chị dâu, cũng thay em hiếu kính với cha mẹ.”

“Em nói cái gì vậy? Cha mẹ cũng là cha mẹ của anh, anh còn có thể không quan tâm hay sao? Em cứ yên tâm, mọi chuyện còn có anh! Sau này chị dâu em vào cửa rồi, em cũng không cần phải lo lắng nữa.”

“Đúng vậy, chuyện trong nhà con không cần phải lo lắng. Ngược lại, con đến bộ đội rồi không biết có thích ứng được không. Con có chuyện gì nhất định phải nói với trong nhà, nhớ chưa?” Hàn mẹ nói đến câu sau đã mang theo nước mắt. Con gái nuôi hai mươi mấy năm rồi, chưa bao giờ rời bà đi, bây giờ nói đi liền đi, về sau một năm cũng không biết có thể gặp được mấy lần, bảo bà làm sao mà không đau lòng được?

“Cái bà này, làm sao lại khóc rồi? Con gái theo quân là chuyện tốt, hai vợ chồng chúng nó sống cùng nhau không tốt sao? Bà chỉ được cái cả ngày khóc lóc rồi rít, giống y như trẻ con.”

“Chuyện này chẳng khác nào cắt xuống một miếng thịt trên người tôi, tôi có thể không đau lòng sao! Nếu không phải là ông, con gái tôi có phải đến nơi xa xôi như vậy chịu khổ không?.....”

Lại nữa, không biết đây là lần thứ mấy cha mẹ cô nói như vậy rồi, Hàn Mai day day thái dương, ngẩng đầu cùng Hàn Tĩnh liếc mắt một cái, đổi lại một nụ cười bất đắc dĩ của người đối diện, hai người liền len lén chuồn ra ngoài, bọn họ cũng không muốn ở lại trong phòng để lỡ tai tiếp tục bị tàn phá đâu.

.....

27. Chương 27: Bí Mật Của Cha

Buổi tối Hàn Mai đang ngủ cảm thấy khát liền đi đến phòng bếp rót nước uống. Đi ngang qua phòng cha mẹ thì nghe thấy có tiếng nói chuyện bên trong truyền ra. Cảnh tượng tương tự làm Hàn Mai không khỏi nhớ lại kiếp trước lúc cô sắp gả cho Triệu Kiến Quốc, lo lắng mẹ sẽ bị cha thuyết phục mà đồng ý mỗi hôn sự này nên cũng đứng ngoài góc tường phòng cha mẹ nghe lén. Khi đó đang là mùa đông, cửa sổ đóng chặt, cô chỉ nghe được đứt quãng được vài từ, những cái khác đều không nghe được. Trước đó mẹ cô vẫn còn hết sức phản đối gả cô cho Triệu Kiến Quốc, vậy mà sáng hôm sau đột nhiên lại đổi ý. Mặc dù không bày tỏ thành hoàn toàn nhưng chỉ cần mẹ cô không phản đối nữa thì hôn sự của cô cứ thế được định xuống.

Đêm đó đến tận cùng là cha cô đã nói gì? Trong lòng Hàn Mai đây vẫn là một bí ẩn, kiếp trước kể cả khi chết đi rồi cô cũng không giải đáp được. Bây giờ nghĩ lại, mặc kệ là nguyên nhân gì, dù sao cô cũng đã có kết quả mình muốn. Hàn Mai thở dài, đang muốn đi, liền nghe thấy mẹ cô hết sức tức giận nói, “Tôi yêu thương con gái của mình thì có gì là sai? Ông trách cái gì? Không hiểu sao ban đầu ông lại gấp gáp đem con gái gả cho tiểu tử Triệu Kiến Quốc kia!”

Bây giờ trời đã sắp vào hè, trong nhà nóng bức, cửa sổ trong phòng cha mẹ mở rộng, Hàn Mai im lặng đứng phía dưới cửa sổ.

“Được rồi, được rồi! Tôi cũng chỉ muốn bà khuyên nhủ con gái, phụ nữ thì nên ở nhà chăm sóc chồng con là được rồi, không cần thiết phải xuất đầu lộ diện ra bên ngoài. Sao bà lại nói tới chuyện này rồi?”

“Ông đừng có nói sang chuyện khác! Lần trước ông đã tránh một lần rồi, hôm nay nhất định phải nói rõ ràng cho tôi, nếu không, tôi cho ông biết, ông không xong với tôi đâu.”

.....

“Ông nói đi! Đừng cho là tôi không biết, ông hãy thành thật nói ra đi, rốt cuộc ông với Triệu Hoài Minh có quan hệ gì?”

Cha Hàn vừa nghe, chợt giật mình nhìn Hàn mẹ hỏi, “Làm sao bà biết?”

“Lần trước ngày Mai Tử về lại mặt, ông uống say, tôi nghe ông nói...”

“Bà nghe được cái gì?”

“Ông liên tục nói xin lỗi Triệu Hoài Minh, rốt cuộc ông đã làm cái gì mà phải xin lỗi?”

.....

Cách thật lâu, Hàn Mai chỉ nghe được một một tiếng thở dài.

“Hơn hai mươi năm trước, tôi, Triệu Hoài Minh, cùng với mấy người hàng xóm nữa cùng nhau ra ngoài làm ăn.”

“Sao tôi không biết chuyện này?”

“Khi đó tôi còn chưa lấy bà được chưa?”

“Vậy thì cũng phải 23, 24 năm trước rồi.”

“Ừ, khi đó chúng tôi làm thợ trong một công trường xây dựng. Năm đấy thời tiết không tốt, trồng trọt không thu hoạch được gì, cuộc sống của mọi người đều rất khó khăn nên mới nghĩ tới chuyện ra ngoài làm

thuê kiếm chút tiền về nhà. Triệu Hoài Minh là thanh niên tri thức thành thị, đọc sách, cầm bút viết còn được chứ bảo ông ấy cầm cái cuốc thì không được chút nào, nói chi đến việc bán sức lao động! Ban đầu người quản lý công trường không muốn thuê ông ấy, nhưng cũng không trách người ta được, người khác vác một lần được 2 bao xi măng mà không thở hổn hển chút nào, Triệu Hoài Minh vác một bao đi còn chậm hơn người khác thì không nói làm gì, cái chính là ông ấy đi còn không vững. Quản lý nhìn thấy thế liền nói ông ấy không làm được việc, không muốn thuê. Cuối cùng vẫn là mấy người đồng hương chúng tôi nói giúp, thuyết phục mãi quản lý mới đồng ý cho Triệu Hoài Minh vào làm. Sau này tôi mới biết thì ra tiền công của mấy người chúng tôi nhiều hơn những người thợ cũ, hơn nữa quản lý đối xử với chúng tôi cũng rất tốt. Quản lý thấy chúng tôi đi cùng nhau, đoàn kết không tách ra bao giờ, hơn nữa Triệu Hoài Minh còn biết chữ, lưu lại không chừng về sau cần dùng đến nên cũng để ý hơn đôi chút.

Cuộc sống trên công trường rất khổ, khi đó chúng tôi đều cố thức dậy sớm để gánh gạch, gánh xi măng, đến trưa nắng gắt thì có thể nghỉ ngơi, đến tối còn phải thắp đèn lớn, tiếp tục làm nhanh cho xong việc, ban đêm thì ngủ trong lán tạm tại công trường.

Triệu Hoài Minh không thích nói chuyện, những người khác làm xong việc thì chơi bài, ông ấy đều không tham gia. Chỉ một mình ngồi lặng lẽ trong góc, cúi đầu, viết viết gì đấy.

Quản lý biết Triệu Hoài Minh là người đọc sách, biết chữ liền thường để ông ấy giúp điền hóa đơn... bình thường cũng tương đối chăm sóc ông ấy. Nhưng như vậy lại khiến những công nhân khác bất mãn, bọn họ trước mặt thì cười nhạo Triệu Hoài Minh, còn vụng trộm đánh ông ấy hai ba quyền. Triệu Hoài Minh thì không để ý tới bọn họ, nên làm gì thì làm. Những người đó thấy ông ấy không phản kháng, càng làm quá mức, có mấy lần thiếu chút nữa là đánh nhau to. Có lúc mấy người đồng hương chúng tôi không nhịn được, cũng sẽ nói giúp đôi câu. Nhưng thấy Triệu Hoài Minh tỏ ra không sao, chúng tôi cũng không tiện nói gì nữa.”

“Tôi nghe nói Triệu Hoài Minh là ngoài ý muốn mới chết trên công trường phải không?”

“Ừ, tôi còn nhớ ngày hôm đó trời nóng vô cùng, vừa lúc tôi định nghỉ thì nghe thấy sau lưng có người kêu to ‘Cẩn thận’. Tôi chưa kịp quay đầu nhìn lại đã bị người ta dùng sức đẩy một cái, đụng vào đồng xi măng trước mặt, ngã ra đất, sau đó là một tiếng vang thật lớn. Tôi lúc ấy cũng bị dọa, bối rối nằm trên đất, nửa ngày cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn. Đến lúc tôi hồi hồn mới phát hiện cả giàn khoan bị sập. Tôi nằm vừa đúng giữa khe hở giữa đồng xi măng và giàn giáo, không có bị đập trúng. Mà Triệu Hoài Minh lại nằm sau tôi có mấy bước, một ống thép xuyên ngang bụng, máu chảy khắp nơi. Tôi muốn bò dậy xem ông ấy bị thương ra sao nhưng không nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn ông ấy đang nằm trên đất không ngừng co quắp. Chờ mọi người đến giúp thì ông ấy đã chết rồi.

Sau khi xảy ra chuyện này, tôi trở lại quê, không làm ở công trường nữa. Sau lại nghe nói người phụ trách công trình cho Lưu Tú một khoản tiền để dẹp yên chuyện.

Chuyện này tôi giấu ở trong lòng hai mươi mấy năm rồi, không nói với ai. Nếu năm đó Triệu Hoài Minh không đẩy tôi ra thì ông ấy đã tránh được rồi. Càng nghĩ như vậy, trong lòng tôi lại càng khó chịu, tôi cảm thấy mình nợ Triệu gia. Sau đó tôi với bà kết hôn, con trai, con gái cũng ra đời. Có thể là do làm cha rồi, nghĩ cũng nhiều hơn trước kia, nếu một ngày đột nhiên cũng giống như Triệu Hoài Minh một bước đi thẳng, mấy mẹ con bà ở lại sẽ phải sống khổ sở!” truyện mới nhất chỉ có tại

“Nói mê sảng!” Hàn mẹ trừng mắt liếc cha Hàn một cái.

“Tôi cảm thấy là tôi đã hại Triệu Hoài Minh, làm hại Kiến Quốc lớn lên mà không có cha. Đi theo mẹ nó tái giá, ở Trần gia, con riêng không tính là con riêng, chịu khổ nhiều năm như vậy. Sau lại làm lính, chậm trễ hôn sự của bản thân, sắp 30 còn chưa lập gia đình.”

“Cho nên ông mới đưa con gái cho người ta để trả nợ cho ông hả!”

“Bà nói luyên thuyên cái gì đấy?”

“Tôi nói sai sao? Chuyện này chẳng phải rõ ràng rồi sao? Tôi chính là yêu thương con gái mình.”

“Bà cho rằng chỉ có mình bà đau lòng con gái chắc. Nói cho bà biết, đó cũng là con gái tôi, nhưng bây giờ còn có biện pháp gì? Huống chi, Kiến Quốc là người tốt, con gái tôi đi theo nó là chính xác.”

“Người tốt? Người tốt có thể làm cơm ăn sao? Nó tốt như thế sao không thấy nhà nào gả con gái cho nó?”

“Này... dù sao hai đứa nó cũng đã kết hôn rồi, bà còn muốn thế nào chứ?”

“Tôi..... Tôi chẳng muốn như thế nào cả, chính là trong lòng không thoải mái.”

“Được rồi, đây là tôi nợ người ta! Bà bắt măn cái gì cứ đổ lên đầu tôi. Ở trước mặt bọn nhỏ đừng có nói linh tinh cái gì, chuyện này không thể để cho bọn nhỏ biết.”

“Còn cần ông nói sao, tôi tự có chừng mực.”

.....

Hàn Mai trở lại phòng, nằm trên giường đã lâu nhưng không ngủ được, trong lòng vẫn đang suy nghĩ chuyện nghe được ngoài phòng cha mẹ.

Thì ra là nhà cô nợ Triệu gia một cái mạng. Khó trách cha cô muốn cự tuyệt những mối hôn sự khác, xem ra ông đã có ý định muốn gả cô cho Triệu Kiến Quốc từ trước, hơn nữa sợ rằng đây cũng phải suy nghĩ của ông trong ngày một ngày hai.

Kiếp trước, cô không hiểu tại sao cha cô lại kiên trì với hôn sự này như vậy. Hôn nhân trong kiếp trước của cô và Triệu Kiến Quốc thất bại cũng do nhiều nguyên nhân. Chính cô không muốn, Triệu Kiến Quốc ít biểu đạt, hai người thường xuyên xa cách. Lý Khải Dân chỉ là một chất xúc tác, nếu như không có hắn, có lẽ cô và Triệu Kiến Quốc sẽ không đi tới ly hôn, nhưng cũng sẽ không được như hiện tại.

Ban đầu mấy người làm mai bị cha cô cự tuyệt, mang theo trả thù trong lòng đi khắp nơi dựng chuyện. Đến khi danh tiếng của cô bị hư, bọn họ lại một lòng chế giễu, để ý xem cô còn có thể lấy được người tốt lành nào. Gả cho Triệu Kiến Quốc, cô kiếp trước sẽ cảm thấy xấu hổ, cảm thấy ở trước mặt người khác không ngẩng đầu lên được cũng là bình thường. Vừa bắt đầu cô đã mang theo tức giận, tức cha cô khác thường, giận mẹ cô lâm trận phản bội, tức giận đám tam cô lục bà buôn chuyện trong thôn. Thế nhưng tất cả nỗi tức giận đều không có cách nào phát tiết, thậm chí ngay cả người để tâm sự cô cũng không có, cho nên cô mới chĩa mũi nhọn vào Triệu Kiến Quốc. Con người một khi chui vào ngõ cụt, sẽ rất khó thoát ra ngoài, đặc biệt là người cố chấp như cô. Vừa mới bắt đầu đã xác định người kia không vừa mắt, muốn thay đổi ấn tượng là điều cực kỳ khó khăn.

28. Chương 28: Trộm Đêm

Hàn Mai ở lại nhà mẹ mấy ngày mới về. Buổi tối trước hôm cô về nhà, mẹ Hàn thần thần bí bí kéo cô vào trong phòng bếp, hỏi một ít chuyện.

“Con gái, bụng con có tin tức gì chưa?”

“Mẹ, xem mẹ gấp gáp kìa, con mới kết hôn có nửa năm thôi đấy. Mẹ cũng biết, nửa năm này Kiến Quốc cũng không ở nhà thường xuyên, con muốn sinh, cũng phải có người...!”

“Nếu không, con chờ mang bầu rồi sinh đứa bé ra, chờ nó lớn một chút rồi theo quân có được không?”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Không phải nửa năm nữa con sẽ tới bộ đội sao? Ban đầu mẹ cũng đồng ý mà.”

“Con thật là cái đồ không có lương tâm. Để cho con theo quân xong hai mẹ chúng ta phân ra hai nơi, quanh năm suốt tháng cũng không gặp nhau được mấy lần. Không có chồng ở bên cạnh, phụ nữ có thể sống tốt được không? Mẹ không phải là đau lòng cho con nên mới đồng ý sao? Nhưng để con đến bộ đội, mẹ không yên lòng! Không nói gì khác, sau khi con đến bộ đội rồi, cũng muốn sinh đứa bé đúng không? Ở bộ đội, lúc con mang bầu rồi cũng không có mấy người biết cách chăm sóc. Phụ nữ sinh con rất nguy hiểm, con không biết chứ, sinh con chẳng khác nào đi qua quỷ môn quan một lượt. Nếu thực chẳng may có chuyện gì, mẹ biết đi đâu tìm con gái? Đến khi sinh xong đứa bé rồi, tháng cữ không làm tốt thì sau này sẽ phải chịu khổ.”

Đứa bé sinh ra cũng cần có người giúp trông nom. Triệu Kiến Quốc là đàn ông, nó có thể hiểu được bao nhiêu chứ!...”

Hàn Mai nghe cũng thấy rất bất đắc dĩ, mẹ cô nói cũng không phải không có đạo lý. Kiếp trước lần đầu tiên sinh non đó liền khiến cô vĩnh viễn mất đi khả năng sinh đẻ, đây cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng cô. Ban đầu khi đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ cũng nói thể chất của cô khi mang thai có khả năng sinh non cao hơn người khác. Kiếp này mặc dù thân thể cô coi như khỏe mạnh nhưng bởi vì xương chậu quá hẹp, về sau khi sinh con rất có thể sẽ khó sinh tự nhiên, cần sinh mổ mới được. Nhưng, mặc kệ có nhiều khó khăn, cô và Triệu Kiến Quốc tuyệt đối không tách ra, đứa bé cũng nhất định phải sinh.

“Mẹ, những chuyện này mẹ không cần quá lo lắng, con đã sớm nghĩ đến cả rồi. Bình thường ở nhà con đều hỏi thím Thạch cách chăm sóc Tiểu Thúy, nên những điều căn bản con đều biết, sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Huống chi, trong bộ đội cũng không phải chỉ có mình con, những quân tẩu khác đều lớn tuổi hơn con, bình thường cũng sẽ chăm sóc lẫn nhau, nhà ai có việc gì cũng nhiệt tình giúp đỡ. Con của các chị ấy đều đã đi học cả rồi, làm sao còn không hiểu rõ chuyện sinh đẻ chứ! Trước kia mọi người đều sinh tại nhà, bà đỡ trong thôn cũng không nhiều, cho nên mới gặp nguy hiểm. Hiện tại ở thành phố lớn người ta đều đến bệnh viện kiểm tra định kỳ trong thời gian mang thai. Cái gì có thể ăn, cái gì không được ăn, cái gì có thể làm, cái gì không được làm, bác sĩ sẽ hướng dẫn tất cả, so với ở nhà an toàn hơn rất nhiều. Mẹ đừng lo lắng.”

“An toàn thật chứ?” Hàn mẹ hoài nghi hỏi.

“Thật mà, chuyện này con lừa mẹ làm gì?”

“Được rồi, nhưng mẹ nói cho con biết, nếu con mang bầu nhất định phải viết thư báo về nhà ngay lập tức. Không được giống như chuyện mở tiệm ăn rõ chưa? Chuyện lớn như vậy cũng dám gạt cha mẹ.”

“Con biết rồi, tất cả đều nghe lời mẹ được chưa?”

“Con đấy... Quỷ nha đầu...”

.....

Sau khi về nhà được mấy ngày, Hàn Mai liền nhận được thư của Triệu Kiến Quốc, trong thư nói anh đã chuẩn bị ổn thỏa, cô ở nhà thu dọn một chút là có thể lên đường được rồi. Trong thư còn cố ý bảo cô chỉ cần mang vài bộ quần áo tắm rửa là được, những thứ khác đến nơi rồi mua sau. Hàn Mai biết Triệu Kiến Quốc sợ cô mệt, trong lòng rất là hưởng thụ.

Lần trước Hàn Mai vội vã muốn gặp Triệu Kiến Quốc, đến bộ đội thăm anh cũng là ý muốn nhất thời, cho nên Thạch Đầu chỉ mua được vé ghế cứng, Lần này lại khác, thời gian chuẩn bị đầy đủ, Thạch Đầu chờ mấy ngày cũng mua giúp Hàn Mai được một ghế giường nằm. Sau khi mua được vé tàu liền hồi âm lại cho Triệu Kiến Quốc, nói cho anh biết số tàu và thời gian tàu đến ga.

Bởi vì ngồi tàu nên không thể mang theo Cầu Cầu, Hàn Mai cũng không có biện pháp, chỉ có thể đem nó đến tiệm ăn giao cho Quách Hồng nuôi. Trước khi đi mấy ngày, Cầu Cầu hình như biết sẽ phải chia lìa với chủ nhân, một tác cũng không rời đi theo sau chân Hàn Mai, ban đêm im lặng canh giữ bên giường của cô. Trong lòng Hàn Mai cũng không bỏ được nó, lúc Triệu Kiến Quốc mới đi cô đều ngủ một mình, nói không sợ là giả. Sau có Cầu Cầu, cô mới dần dần thích ứng. Nhìn con vật nhỏ dần dần lớn lên, cô có cảm giác như nhìn đứa bé của mình lớn lên vậy. Về sau nếu có thể, phải bảo Triệu Kiến Quốc nghĩ chút biện pháp, đem theo Cầu Cầu tới bộ đội.

Hàn Mai sửa soạn lại vài bộ quần áo thường ngày của mình, xếp gọn vào trong túi xách. Cô sợ chần chệch mùa đông sẽ bị chuột cắn nên cột chặt, bọc thật kỹ trong túi, nhờ Thạch Đầu treo lên xà nhà. Tất cả chén đĩa bỏ hết vào trong ngăn kéo khóa lại, còn đồ ăn dự trữ thì đưa hết cho Thạch gia.

Buổi tối trước ngày lên đường, Hàn Mai cực kỳ hưng phấn, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, làm thế nào cũng không ngủ được. Đang lúc nghĩ đến chuyện sau khi đến bộ đội, cô và Triệu Kiến Quốc sẽ sống cùng nhau như thế nào thì Cầu Cầu đang nằm bên giường đột nhiên dựng lỗ tai lên, chạy tới cửa phòng, không ngừng cào chân trên cửa.

“Cầu Cầu, sao thế?” Nhưng mặc cho Hàn Mai gọi như thế nào, nó vẫn không ngừng. Hàn Mai buồn bực, trước giờ nó không như vậy lần nào. Chẳng lẽ ở ngoài phòng có cái gì?

Hàn Mai nghĩ tới khả năng này, bắt giắc sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Cô lấy đèn pin trong ngăn kéo ra, bật lên, nhẹ nhàng mở cửa. Cầu Cầu thừa dịp cô mở cửa, trong nháy mắt chui ra ngoài, trực tiếp chạy về chân tường phía đông bắc, ngẩng đầu sửa liên tục.

Hàn Mai cầm đèn pin, khoác thêm áo lên người, đi ra sân.

Tối nay trăng rất tròn, nhưng không có sao, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống sân, có thể nhìn thấy cảnh vật khá rõ ràng.

Sân nhà Hàn Mai ba phía đều là tường bùn, vì phòng ngừa nước mưa nên trên nóc tường rào đều được lợp ngói. Tường cũng không cao hơn người bao nhiêu, một người đàn ông chỉ cần giơ tay lên là có thể dễ dàng nhảy qua được.

Hàn Mai đứng dưới chân tường hồi lâu cũng không nhìn thấy cái gì đáng nghi. Ngay lúc Cầu Cầu sửa lớn tiếng nhất thì ngoài cổng đột nhiên vang lên tiếng gõ vội vàng.

“Ai?” Lòng bàn tay Hàn Mai cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Tôi, Thạch Đầu.”

“Anh chờ một chút.”

Hàn Mai thở phào nhẹ nhõm, đi tới mở cổng.

“Có chuyện gì thế? Tôi nghe thấy tiếng Cầu Cầu sửa không ngừng nên chạy sang. Cô không sao chứ?”

“Tôi cũng không biết là chuyện gì, đang ngủ thì nó bắt đầu sửa. Sau đó tôi thả nó ra ngoài, nó liền chạy đến chỗ kia không ngừng sửa.”

“Cô chờ ở đây, tôi đi ra ngoài xem thế nào.”

Thạch Đầu cầm theo con dao chặt củi đi ra ngoài. Hàn Mai biết đây là Thạch Đầu muốn ra bên ngoài tường nhìn một chút.

Hàn Mai ở nhà chờ đã lâu mà không thấy Thạch Đầu quay lại, trong lòng lo lắng, lấy can đảm đi ra.

Bên ngoài bờ tường phía đông bắc kia là một mảnh đất của Triệu gia. Trước kia không ai động đến nên cứ thế bỏ hoang đến bây giờ. Hàn Mai nghĩ dù sao đây là đất hoang, liền có ý để Thạch thúc tới khai khẩn trồng trọt. Chú Thạch nghe Hàn Mai nói cũng không khách khí liền đồng ý, mảnh đất kia thực ra chỉ cần dọn dẹp sạch đám cỏ dại là có thể trồng trọt được. Hơn nữa, chú Thạch nghĩ đến việc tiệm ăn ngày nào cũng phải dùng đến một xe rau để nấu ăn, nếu có thể tự trồng cũng tiết kiệm được chút tiền, không cần phải mua của người khác nữa. Mảnh đất này cũng cách nhà ông không xa, muốn chăm sóc cũng dễ dàng, đỡ tốn công đi lại. Mấy ngày trước chú Thạch đã dọn dẹp hết đồng cỏ dại, đem hạt giống gieo xuống.

Hàn Mai đi tới khu đất trống liền nhìn thấy một bóng người đứng dưới góc tường. Cô lặng lẽ đến gần, thì ra là Thạch Đầu.

“Sao cô lại đi ra?”

“Anh không mang đèn pin theo, tôi sợ anh cần dùng nên mang tới. Sao rồi? Phát hiện ra cái gì chưa?”

Thạch Đầu nhíu chặt mày, đứng lên, dùng chân chỉ vào mặt đất nói, “Cô xem.”

Bởi vì ngày hôm qua chú Thạch mới tưới nước nên bùn đất tương đối lỏng, hơn nữa còn rất ướt. Hàn Mai đến gần, dùng đèn pin chiếu lên, chỉ thấy trên đất hiện rõ hai chuỗi dấu chân! Những dấu chân này hướng về phía tường đất đi tới, một chuỗi dấu chân còn lại là từ góc tường đi trở lại, nhấm hứ rất nhiều rau non. Trên mặt tường rõ ràng có dấu vết bị leo lên. Điều này nói rõ vừa rồi có người muốn trèo tường, sau đó muốn làm gì cũng không ai biết.

Hàn Mai ngẩng người đứng thẳng tắp nhìn hai chuỗi dấu chân.

“Cô cảm thấy là người nào làm?” Thạch Đầu nhìn chằm chằm Hàn Mai hỏi.

Hàn Mai hồi phục lại tinh thần, tránh ánh mắt Thạch Đầu nói, “Tôi làm sao biết được? Có lẽ là thừa dịp ban đêm, muốn tới trộm đồ cũng nên.”

Ánh mắt của Thạch Đầu làm Hàn Mai cảm thấy hết sức không thoải mái, giống như muốn đem cô lột da hủi cốt vậy.

“Có lẽ thế ...!! Vừa rồi Tiểu Thúy cũng tỉnh, đang ngồi trong phòng, tôi không cho cô ấy ra ngoài. Hiện tại trời cũng sắp sáng rồi, cô đến nhà tôi ngồi đi. Chờ ăn xong điểm tâm, tôi đưa cô đến ga tàu.”

“Ừ.”

.....

Lúc Hàn Mai đi vào thì Tiểu Thúy đang mặc thêm áo.

“Tôi mới vừa thức mắc sao hai người còn chưa trở lại, đang muốn đi ra. Như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì? Thạch Đầu đâu?”

“Có người ban đêm muốn trèo tường vào ăn trộm, bị Cầu Cầu phát hiện. Thạch Đầu đang dọn dẹp chỗ rau non bị giẫm hư.”

“Vậy cô không bị sao chứ?”

“Tôi không sao.”

“Vậy thì tốt, cô trước ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi nấu cháo. Chút nữa cô còn phải bắt tàu, điểm tâm phải ăn sớm mới kịp giờ.”

“Cô như vậy, có tiện không?” Hàn Mai nhìn bụng Tiểu Thúy lo lắng.

“Có gì không tiện chứ? Cũng không phải công việc nặng nhọc gì! Cô cứ ngồi đi, tôi làm một chút là xong.”

Hàn Mai nhìn Tiểu Thúy rời đi, cúi đầu thở dài, trong lòng cô hiện tại loạn cực kỳ. Những dấu chân kia cô đã nhìn kỹ, là do một người đàn ông lưu lại, hơn nữa còn không phải người bình thường, bởi vì từ dấu giày có thể nhìn ra được người kia đi một đôi giày da!

Đàn ông trong thôn bình thường đều đi giày cao su xanh lá cây của bộ đội, đi vừa thoải mái vừa tiện lợi. Loại giày này có đinh dưới đế, rất dễ dàng để phân biệt. Mà dấu giày vừa này có hoa văn ô lưới bắt chéo, hơn nữa hình dáng hoa văn này chỉ giày da mới có.

Trong những người cô biết, đi giày da, có thể nửa đêm trèo tường nhà người khác chỉ có một người. Lý Khải Dân! Trừ hắn ra, cô cũng không nghĩ ra được người thứ hai. Lúc đầu nếu chỉ dựa vào dấu giày để lại thì cô chưa thể kết luận người kia là Lý Khải Dân, nhưng sau khi xem xét cẩn thận lại dấu giày, chân trái rõ ràng là to hơn và lún sâu xuống bùn hơn chân phải. Kiếp trước, sau khi cô ở cùng với Lý Khải Dân, mỗi đôi giày hắn đi đều là cô mua. Bởi vì bàn chân trái của hắn to hơn chân phải, cho nên mỗi lần đi mua đều không mua được giày vừa chân, giày của hắn đều là trực tiếp đặt làm tại xưởng. Kiếp trước, quần áo và giày của hắn đều là cô giúp hắn chuẩn bị, cho nên tuyệt đối không thể nào nhận lầm được!

Điều hiện tại Hàn Mai không hiểu nhất là tại sao hắn lại làm thế? Cô đều đã tận lực tránh xa hắn, không muốn khơi lên bất kì quan hệ nào với hắn, tại sao hắn còn liều chết quẩn lấy cô như vậy? Nếu như nói Lý Khải Dân là bởi vì thấy cô xinh đẹp, muốn vui đùa một chút, vậy kiếp trước hắn sẽ không kết hôn với cô. Lấy điều kiện của hắn, tội gì hắn phải cưới một cô gái nông thôn, lại còn là người đã qua một đời chồng chứ?

Nhưng nếu như nói hắn là thật yêu cô, muốn cùng cô sống qua ngày, Hàn Mai cũng sẽ không tin tưởng. Kiếp trước sau khi cô bỏ trốn cùng Lý Khải Dân cũng chưa từng sống qua một ngày tốt đẹp nào. Mặc dù đã kết hôn, nhưng hắn chưa bao giờ muốn dẫn cô về nhà ra mắt cha mẹ hắn, bình thường cũng không hề nói chuyện trong nhà hắn cho cô nghe. Mỗi lần cô hỏi, hắn đều nói sang chuyện khác. Lúc ấy cô cũng dần, phản bội Triệu Kiến Quốc, trộm tiền trong nhà, hai việc này đồng nghĩa với việc cô đem đường lui của mình phá hỏng đi. Tiếp tục cùng Triệu Kiến Quốc là không thể nào, về nhà mẹ đẻ cũng không được, cho nên cô chỉ còn một con đường duy nhất là đi theo Lý Khải Dân. Bây giờ mới thấy khi đó cô thật là đáng thương, bị lang sói đuổi vào góc chết nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn nó giương to miệng hướng tới mình mà không thể làm gì được. đọc thêm nhiều truyện hay tại

Thật ra dưới tình huống ly hôn cô căn bản là không thể rời bỏ Lý Khải Dân. Người ta thường nói, một người phụ nữ, nếu như không thể độc lập về kinh tế mà phải dựa vào đàn ông nuôi thì người phụ nữ đó vĩnh viễn không thể tức giận trước mặt đàn ông. Bây giờ mới thấy điều này thật là đúng!

Đối với Lý Khải Dân, có thể nói cô cũng đã từng yêu hắn, thế nhưng đã trở thành quá khứ. Bây giờ cô chỉ muốn sống bên cạnh Triệu Kiến Quốc, sinh con cho anh, cùng anh già đi. Nghĩ đến chuyện xảy ra ban đêm, cô liền thấy sợ. Nếu như lúc ấy không có Cầu Cầu bên cạnh, hoặc hôm qua cô đem nó giao cho Quách Hồng, cô thật không dám nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì. Còn có ánh mắt Thạch Đầu nhìn cô khi nãy, không phải là hoài nghi gì chứ? Nếu Thạch Đầu đem chuyện này nói với Triệu Kiến Quốc thì sao? Triệu Kiến Quốc sẽ nghĩ sao về cô?

Hàn Mai có cảm giác lồng ngực giống như bị đè nặng, sắp thở không nổi.

29. Chương 29: Bọn Buôn Người

Ăn xong điểm tâm, Thạch Đầu lái xe đưa Hàn Mai đến ga tàu. Hành lý của Hàn Mai cũng không nhiều, một túi quần áo, chủ yếu là quần áo mùa đông, quần áo mùa hè cô chỉ mang theo vài bộ, sau khi đến nơi sẽ đi mua thêm sau. Còn một túi nhỏ nữa chứa ít đồ cá nhân để dùng trên tàu. Ngoài ra còn có một túi đặc sản Hàn mẹ ép buộc Hàn Mai cầm theo, bà nói cô đến bộ đội phải tạo quan hệ thật tốt với hàng xóm nên những đồ này là không thể thiếu được. Trước khi đi, Thạch đầu lại đưa thêm cho cô một túi thuốc, có thuốc cảm, thuốc tiêu chảy... Tiểu Thúy thì đưa cho cô một túi đồ ăn vặt để ăn trên tàu.

Sau tối hôm qua, Thạch Đầu đã xích Cầu Cầu lại, cho nên lúc đi Hàn Mai chỉ nghe thấy tiếng của nó ở trong sân nhà truyền ra.

Đến sân ga, Thạch Đầu đích thân đưa Hàn Mai lên tàu, tìm được chỗ ngồi, đem hành lý cất cẩn thận xong mới xuống tàu.

Giường nằm của Hàn Mai bên cạnh cửa sổ, cô cầm khăn ướt lau qua một lần rồi mới dám ngồi lên. Ở tại giường đối diện là một đôi vợ chồng trẻ và con gái khoảng bốn năm tuổi. Giường bên trên giường Hàn Mai không biết là của ai, tàu đã khởi động mà người còn chưa thấy tới.

Hàn Mai nhìn bé gái kia, hai bím tóc như hai sừng dê nhỏ, khuôn mặt trắng mịn, một đôi mắt to ngập nước rưng rưng, rất đáng yêu. Bé gái cũng mở to mắt, tò mò nhìn Hàn Mai. Hàn Mai cười với cô bé, lấy ra một quả lê từ trong túi.

“Con cầm ăn đi.”

Cô bé kia nhìn Hàn Mai, cắn môi, lại quay đầu nhìn mẹ của mình.

“Di cho con thì con nhận đi, nhớ cảm ơn dì!”

Cô bé nhận lấy quả lê, ngọt ngào lên tiếng, “Cảm ơn dì.”

“Ừ, thật biết nghe lời! Nhanh ăn đi, dì đã rửa sạch rồi.”

Cô bé nghe lời, bắt đầu từng ngậm từng ngậm ăn.

“Em gái, em đi đâu đấy?”

“Em đến chỗ chồng em, anh ấy đang làm lính trong bộ đội.”

“Không nhìn ra a! Em còn trẻ tuổi như thế mà đã là quân tử rồi, không dễ dàng.”

“Cũng bình thường. Con gái chị thật là đáng yêu! Bé năm nay mấy tuổi rồi?”

“Đình Đình nhà chị mới bốn tuổi rưỡi.”

.....

Hàn Mai ngồi ở giường tiếp tục trò chuyện với mẹ Đình Đình, cha Đình Đình không nói chuyện, ôm con gái lên đùi, cẩn thận lau nước miếng cho bé.

Lúc này, một người phụ nữ thấp bé đi vào, trên tay bế một đứa trẻ đang khóc to, trên lưng vác một bọc màu đen lớn, đầu đội một cái mũ lưỡi trai cũng màu đen. Cô ta nhìn một lượt quanh khoang tàu liền đi tới trước mặt Hàn Mai.

“Cái đó... cô gái à, thương lượng với cô chuyện này được không?”

“Chị cứ nói đi.”

“Cô có thể đổi giường cho tôi được không? Cô xem tôi bế đứa bé, cứ leo lên leo xuống cũng không tiện.”

“Chuyện này thì có gì khó khăn đâu, chị chờ một chút, tôi mang đồ lên.”

“Vậy thì thật cảm ơn cô.”

Hàn Mai lại tốn thêm nửa ngày đem giường trên sửa sang lại sạch sẽ. Vừa định nằm xuống ngủ một giấc, đứa bé ở giường dưới khóc suốt không ngừng, Hàn Mai thực sự không có cách nào ngủ được. Mới vừa rồi cô mới dọn giường không để ý, giờ cẩn thận nghĩ lại mới thấy hình như đứa bé kia từ lúc bắt đầu lên tàu đã khóc rồi. Người mẹ kia cũng kỳ quái, lại không dỗ dành con của mình để cho nó khóc lâu như vậy. Hàn Mai tò mò thò đầu nhìn xuống bên dưới, vừa vặn nhìn thấy đứa bé kia đang bị quấn thật chặt. Đứa bé này thoát nhìn rất nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng, mắt cũng không mở ra, chỉ có miệng là mở rộng khóc không ngừng, Hàn Mai chưa nuôi trẻ con bao giờ, không biết bé trai kia bao nhiêu tuổi rồi. Hơn nữa, lúc vừa đến tiếng khóc vẫn còn lớn, lúc này thanh âm càng ngày càng nhỏ. Hàn Mai cẩn thận quan sát người phụ nữ kia, chỉ thấy cô ta đội mũ lưỡi trai, đem vành mũ kéo xuống thật thấp, Hàn Mai chỉ nhìn được nửa đoạn cằm lộ ra ngoài.

“Con của chị có phải là đói bụng không? Khóc dữ như vậy, chị cho nó bú sữa đi.” Mẹ Đình Đình nằm đối diện không nhìn nổi, lên tiếng giảng đạo.

“Đúng vậy! Tôi cũng nghĩ là bé đói bụng, khóc từ lúc lên tàu đến giờ, nó còn nhỏ như vậy, nếu để đói bụng quá sợ không tốt đâu.” Hàn Mai thấy người phụ nữ kia không có phản ứng gì, lên tiếng phụ họa.

Người phụ nữ kia nghe xong, không nói gì, chậm chạp nâng đứa bé lên cho bú.

Hàn Mai thấy đứa bé ngừng khóc, nghĩ không còn chuyện của cô nữa, liền nằm sấp lên giường chuẩn bị ngủ. Hiện tại cô thấy rất mệt, tối hôm qua bởi vì quá hưng phấn không ngủ được; sau nửa đêm lại xảy ra chuyện kia, cô muốn ngủ cũng không ngủ được; cơ hồ là một đêm thức trắng.

Nhưng ngay khi Hàn Mai sắp ngủ, đứa bé ở giường bên dưới lại khóc nữa. Cô thò đầu nhìn ra, thấy đứa bé kia vừa bú vừa khóc thú thít. Là do không hút ra sữa sao?

“Chị không đủ sữa sao? Nếu không thử cho bé ăn chút sữa bột đi.” Mẹ Đình Đình hỏi.

“Chị để sữa bột ở đâu? Lấy ra, tôi pha giúp chị.”

Mọi người nhìn chằm chằm người phụ nữ kia hồi lâu, cô ta mới ấp úng nói lúc lên tàu quên mang theo.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Hàn Mai nhìn cô ta, thế nào cũng không thấy giống một người mẹ.

“Cô gái, đừng trách tôi lắm mồm. Đứa bé nào cũng là thịt trong bụng mẹ, nào có người mẹ nào như cô chứ? Con cô còn nhỏ như vậy, bản thân cô không đủ sữa, đã không thích hợp đi xa nhà, thậm chí sữa bột cũng quên mang theo, chẳng may đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, cô có hối hận cũng không kịp đâu.”

“Giờ cũng không phải lúc nói chuyện này, để tôi đi lấy chút nước ấm tới đút tạm cho bé ăn, chị tới giường khác xem có ai mang trẻ nhỏ theo không, hỏi người ta có sữa bột không thì xin một ít, chứ cứ để như này, bé làm sao chịu được?” Hàn Mai cầm bình nước lên, đi ra ngoài.

Mẹ Đình Đình xoay người nói với chồng, “Anh ở lại trông con nhé.. Em gái, chờ một chút ,” theo sau ra ngoài, “Haiz..... em không thấy gì à?”

“Thấy cái gì cơ?” Hàn Mai bị hỏi một câu không đầu không cuối làm ung lung.

Mẹ Đình Đình kéo Hàn Mai đến bên cạnh lối đi nhỏ, nhìn chung quanh, hạ thấp giọng nói, “Còn có thể là cái gì nữa? Đứa bé kia a!”

“Đứa bé kia thế nào?” còn nhiều truyện mới tại .

“Em còn trẻ, khó trách em không biết. Từ lúc đầu người phụ nữ kia đến, chị đã cảm thấy quái lạ rồi. Trời nóng như vậy, cho dù có sợ đứa bé cảm lạnh cũng không thể đem con quần chặt vậy được. Hơn nữa, cô ta nhìn đứa bé khóc dữ dội cũng không lo lắng gì. Tám phần không phải là mẹ ruột của đứa bé. Trên đời này làm gì có người mẹ nào nhìn con khóc thành như vậy lại có thể không quan tâm? Chị nhìn lúc cô ta cho đứa bé bú sữa, cũng là bộ dáng giả vờ giả vịt, cô ta căn bản là không có sữa a! Có người mẹ nào lại quên không mang sữa bột cho con không?”

“Chị nói thật chứ?”

“Em đừng có không tin. Vừa nhìn thấy đứa bé kia, chị dám vỗ ngực đảm bảo nó còn chưa đủ tháng đâu. Cô gái kia không chừng còn là bọn buôn người đấy. Chỉ sợ đứa bé kia còn nhỏ như vậy, không biết có thể sống sót hay không? Nếu bị bán cho người trong sạch coi như còn đường sống, bằng không sẽ phải chịu khổ!”

Hàn Mai nghe xong liền nhớ tới những lời của mẹ chồng trước khi lâm chung, bà cũng là rơi vào tay bọn buôn người, chịu không ít khổ. Ngẫm lại mới thấy vừa rồi mặt đứa bé kia trắng bệch, tiếng khóc yếu đuối, Hàn Mai liền cảm thấy không đành lòng.

“Em gái... Em gái... Làm sao vậy? Sao không nói câu nào?”

“Em không sao, trước hết chúng ta cứ lấy nước cho đứa bé kia đã.”

.....

Hàn Mai tìm nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm được một người mặc đồng phục.

“Đồng chí... Tôi có chuyện muốn báo cáo...” Hàn Mai thở hổn hển nói.

Lục Hạo nhìn cô gái đang thở không ra hơi vịn tay bên cửa, khuôn mặt trắng noãn, đôi mắt biết nói đặc biệt có thần. Hai cái đuôi sam rũ xuống hai bả vai, trông cô hãy còn nhỏ tuổi, đứng thẳng cũng mới tới ngực mình.

“Cô cứ từ từ nói...” Nói xong liền đưa cho Hàn Mai một chén nước.

Hàn Mai không để ý tới nước, kể lại chuyện lúc nãy trong khoang tàu cùng phỏng đoán của mẹ Đình Đình cho Lục Hạo nghe.

“Theo như cô nói thì người phụ nữ kia thật sự rất giống với bọn buôn người. Nếu đúng như vậy, tôi sẽ lập tức liên lạc với đồn cảnh sát ở ga kế tiếp. Cô đi ổn định người phụ nữ kia, trước tiên phải giải quyết vấn đề đứa bé mới là mấu chốt.”

“Được, các anh phải nắm chặt một chút! Mặc dù không biết có đúng như vậy hay không, nhưng chuyện này cần thận cũng tốt. Không phải thật là tốt nhất, nếu thực đúng như vậy cũng cứu được một đứa bé.”

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ mau chóng xử lý.”

“Vậy được rồi, tôi đi về trước.”

Lục Hạo ngơ ngác nhìn theo bóng dáng nho nhỏ biến mất cuối khoang tàu, qua một lúc lâu mới khôi phục lại tinh thần, đi tìm trưởng tàu.

Hàn Mai cầm bình nước ấm về giường, mẹ Đình Đình đã trở lại, xin được một ít sữa bột, Hàn Mai vội vàng đút cho đứa bé uống.

Đứa nhỏ này phải đói bụng lắm, Hàn Mai nhìn mẹ Đình Đình dùng thìa nhỏ đút cho bé ăn từng thìa một. Cái miệng nho nhỏ, khe hở khe đóng, đầu lưỡi thỉnh thoảng vươn ra liếm môi, bộ dáng vô cùng dễ thương.

Mẹ Đình Đình sợ đứa bé bị cảm lạnh, vội vàng đem áo bông cởi ra khi nãy mặc lại. Ăn no rồi đứa bé cũng có tâm tình chơi đùa. Hàn Mai nhẹ nhàng ôm nó, đứa bé trên tay giống như không nặng chút nào vậy. Tiểu tử nằm trong ngực Hàn Mai, lần đầu tiên mở mắt, mắt đen nhánh cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Hàn Mai, đầu

lưỡi còn duỗi ra một cái, Hàn Mai đụng ngón tay lên môi nó một cái, nó lập tức le lưỡi ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đầu ngón tay Hàn Mai.

Hàn Mai suy nghĩ, sau này con của cô và Triệu Kiến Quốc có đáng yêu như vậy không?

“Mẹ, em trai thật nhỏ!” Đình Đình không biết trèo xuống khỏi người cha từ lúc nào, bò lên giường, đứng tựa vào sau lưng Hàn Mai, mở mắt to ngáp nước nhìn chằm chằm đứa nhỏ đang nằm trong ngực cô.

“Lúc con bằng em trai này còn nhỏ hơn đây! Đúng rồi, cô gái, con trai cô lúc sinh nặng mấy cân?”

Sắc mặt người phụ nữ kia không tốt trả lời, “Đứa bé là sinh tại nhà, không có cân qua.”

Mẹ Đình Đình liếc Hàn Mai một cái, lại hỏi, “Tôi thấy đứa nhỏ này lúc ra đời sợ là ít cân, bây giờ nhìn vẫn như chưa đủ tháng. Con cô được mấy tuần rồi hả?”

Người phụ nữ kia nín nửa ngày, mới thoát ra một câu, “Sắp hai tháng.”

“Nha! Vậy thì không tốt nha! Nhìn này, cái mũi nhỏ, đôi mắt ti hí, còn chưa nẩy nở hết! Đứa nhỏ này bình thường ăn cái gì? Thế nào hai tháng còn nhỏ như vậy được?”

Người phụ nữ kia không biết là tức giận hay là nổi lên nghi ngờ, đi tới muốn ôm lại đứa bé từ trong tay Hàn Mai. Hàn Mai xoay người tránh khỏi. Đúng lúc này, Lục Hạo mang theo mấy người nữa đến, trực tiếp bắt người mang đi.

Lục Hạo đi tới bên cạnh Hàn Mai nói, “Chúng tôi đã thẩm tra qua, cô ta chính là tội phạm buôn người của vùng này, gọi là ‘Phương tử’. Những năm gần đây, chúng tôi một mực điều tra vị trí của Phương tử, không nghĩ tới hôm nay có thể ở nơi này bắt được ả. Lần này thật phải cảm ơn sự phối hợp của cô!”

“Có gì mà cảm ơn tôi chứ. Tôi cũng chỉ là thấy cô ta khả nghi, mới ôm ý tưởng thử một lần xem sao. Người anh phải cảm ơn chính là mẹ Đình Đình kia. Nếu không phải chị ấy nhìn ra sự khác thường của Phương tử, tôi cũng sẽ không đi báo với các anh.”

“Mặc kệ nói thế nào cũng phải cảm ơn cô. Chúng tôi đã liên lạc với cha mẹ đứa bé rồi, bọn họ đang trên đường tới đây. Đến ga tiếp theo, chúng tôi sẽ giao đứa bé cho đồng chí trực ban ở đó chăm sóc, chờ cha mẹ nó đến. Vì thể hiện tại tôi muốn đem đứa bé đi.”

Hàn Mai nhìn đứa bé trong ngực, tiểu tử không biết đã ngủ từ lúc nào rồi, đầu nhỏ cứ như vậy lẳng lẳng tựa trước ngực cô. Nói thật, cô có chút không bỏ được nó.

Lục Hạo nhận lấy đứa bé, mùi sữa thơm trên người trẻ con nhẹ nhàng tỏa ra, ở giữa còn kèm theo một mùi thơm thoang thoảng, không biết là mùi gì, rất thoải mái. Lục Hạo biết đây là mùi hương trên người Hàn Mai, lúc trước khi đưa nước cho cô cũng ngửi thấy mùi hương này.

Sau khi Lục Hạo đi khỏi, mẹ Đình Đình mới từ trong câu chuyện của hai người nghe ra mang mối, quay sang nói với Hàn Mai, “Thảo nào khi này em đi lấy nước lâu như vậy.. Thì ra là làm việc này.”

Hàn Mai cũng không nói tiếp, cô thật sự là mệt mỏi, cần nghỉ ngơi thật tốt, trực tiếp bò lên giường, đi ngủ.

30. Chương 30: Tân Phòng

Hàn Mai ngồi tàu hai buổi tối, buổi sáng ngày thứ ba rốt cuộc cũng đến nơi. Nhà Đình Đình còn phải ngồi tàu đến buổi chiều mới đến ga cuối, Hàn Mai chào cả nhà bọn họ xong mới xuống tàu.

Xuống sân ga, thông qua lối đi thật dài mới ra đến cổng. Hàn Mai để hành lý xuống đất, nhìn xung quanh. Trong thư Triệu Kiến Quốc gửi về có nói sợ cô mang theo nhiều đồ không cầm nổi, giao thông nơi này lại không dễ dàng nên anh sẽ phái người đến đón cô, hiện tại không biết người tới đón cô đang ở đâu đây.

Hàn Mai kéo hành lý tới bên cạnh một cây cột, đứng ở chỗ cao, người đến đón cũng dễ dàng nhận ra cô.

“Vợ!”

Là giọng Triệu Kiến Quốc!

Hàn Mai xoay người lại, liếc mắt liền nhận ra Triệu Kiến Quốc trong đám đông. Không phải bởi vì dáng dấp anh hơn người thường, chỉ tính tới chiều cao kia, hình thể kia, muốn Hàn Mai không nhận ra anh cũng khó. Hàn Mai xa xa nhìn Triệu Kiến Quốc, cảm thấy trên người anh có mấy phần uy vũ.

Triệu Kiến Quốc kêu lên một tiếng “Vợ”, ngoại trừ vợ anh là Hàn Mai quay đầu lại, rất nhiều phụ nữ xung quanh cũng đồng thời quay lại nhìn anh.

Hàn Mai ở trong lòng trợn mắt, đồ ngốc này, chữ “Vợ” là có thể tùy tiện gọi ra ở đây sao?

Triệu Kiến Quốc cũng không biết mình vừa gây chuyện, gãi gãi đầu, đi tới bên cạnh Hàn Mai, nhìn cô cười khúc khích.

“Ồ... Vợ anh thật không ít nha!” Hàn Mai ê ẩm nói.

Triệu Kiến Quốc lập tức dâng lên cảnh giác, lấy lòng nói, “Sao có thể chứ! Vợ anh tốt như vậy, cả đời anh chỉ có một vợ, đến chết cũng không đổi!”

Trong lòng anh thầm nói, chỉ một mình em anh đã phải cẩn thận ứng phó, nếu tìm phụ nữ khác, khác gì anh tự làm mình không thoải mái. Anh mới không ngu như vậy! Chỉ là, bộ dạng ghen của vợ thật là đáng yêu!

Hàn Mai trừng mắt liếc anh, nói, “Không phải bảo có người đến đón em sao? Thế nào anh lại tới?”

“Anh sợ người khác không nhận ra em. Hơn nữa anh lo lắng có người lại say xe...”

Triệu Kiến Quốc sẽ không nói cho Hàn Mai biết còn có một nguyên nữa quan trọng hơn cả, chính là anh lo lắng cô giống lần trước, ở trong xe vừa cười vừa nói cùng người đàn ông khác. Vợ anh muốn cười cũng chỉ có thể cười với mình anh.

Hàn Mai nghe nửa câu đầu đã cảm thấy kỳ quái, lần trước tới bộ đội thì binh sĩ toàn liên đội đều đã gặp cô, đúng ra là cô không biết được mấy người mới phải. Nếu thực là sợ không nhận ra người đến đón, anh phải người quen thuộc chẳng phải là được sao? Nhưng khi nghe đến nửa câu sau, Hàn Mai vẫn cảm thấy thật ảm áp.

“Được rồi, anh để xe ở đâu? Chúng ta đi nhanh chút đi!”

“Ngay bên ngoài cửa thôi.”

Triệu Kiến Quốc dễ dàng nhắc hành lý trên mặt đất lên, dắt tay Hàn Mai đi ra cửa.

Phụ trách lái xe là một tân binh, lần trước Hàn Mai đã gặp qua rồi nhưng lại không nhớ ra tên là gì. Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói chuyện, Hàn Mai biết người đàn ông này lại bắt đầu bày ra mặt tượng, ngồi ở ghế sau xe không nhúc nhích, tay gắt gao nắm chặt tay Hàn cô không thả.

Xe lái thẳng tới phía dưới khu nhà sáu tầng. Triệu Kiến Quốc xin một phòng ở lầu bốn, mùa đông không quá ẩm ướt, mùa hè cũng không quá nóng, Hàn Mai rất hài lòng. Cả khu có tất cả năm tòa nhà, tòa nhà Hàn Mai ở là tòa nhà đầu tiên, gần sân huấn luyện nhất, bình thường đứng trong phòng bếp, nhìn qua cửa sổ cũng có thể thấy binh sĩ đang thao luyện dưới sân, có điều như vậy buổi sáng không thể ngủ nướng được rồi. Mời các bạn sang web . đọc nhé

Tổng cộng có hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp nhỏ, phòng tắm bên cạnh cửa phòng bếp. Điều khiến Hàn Mai vui mừng chính là nhà vệ sinh ở đây là xả nước chảy! Nhà vệ sinh ở nông thôn đều đặt ngoài trời, dưới mặt đất chôn một cái thùng gỗ thật lớn, phía trên trải mấy khối gỗ để đạp chân lên. Khá hơn một chút thì đào một cái hố thay vì thùng gỗ, trên vách hố xoa xi măng nhưng bên trên cũng là đặt mấy khối gỗ. Đợi đến khi tích lượng nhiều rồi, nhấc khối gỗ bên trên lên, đem vật bên trong ra bón cây. Trước kia Hàn Mai ghét nhất là đi vệ sinh, vừa lấm muối vừa nặng mùi. Đêm mùa đông muốn đi tiểu cũng ngại vừa thối vừa lạnh, đến lúc trở lại trong chăn cả người cũng đã muốn đóng băng rồi. Hàn Mai cứ nghĩ phòng ở trong bộ đội, mỗi tầng sẽ có một nhà vệ sinh công cộng, thật không nghĩ tới bây giờ không cần chen lẫn ở nhà vệ sinh công cộng nữa, thật sự là quá tốt!

Đồ đạc trong nhà, Triệu Kiến Quốc đã mua xong. Thời này, bàn, tủ treo quần áo... căn bản là cùng một dạng, không có kiểu dáng nào đẹp mắt, cho nên lần trước Triệu Kiến Quốc gửi thư về hỏi Hàn Mai đồ trong nhà chờ cô đến rồi mua hay là để anh mua trước, Hàn Mai liền để cho anh đi chọn. Chỉ cần màu sắc nhìn qua thấy thoải mái là được.

Bởi vì phòng bếp quá nhỏ, không đặt vừa bàn nên trong phòng khách bày một bàn tròn nhỏ để ăn cơm, bên cạnh còn có một bàn trà nhỏ.

Đi vào phòng ngủ, đập vào mắt Hàn Mai là chiếc giường lớn, nhìn có bao nhiêu thoải mái thì có bấy nhiêu. Hàn Mai nghĩ thầm, người này ở trên giường thật đúng là sẽ không bạc đãi bản thân! Cô vừa mới quay đầu lại, đã nhìn thấy Triệu Kiến Quốc đứng sau lưng yên lặng nhìn mình, trong mắt anh dục vọng biểu lộ không thể nghi ngờ. Hàn Mai bị sợ lui một bước về phía sau, cô ngồi tào hai ngày, mặc dù đã mua vé giường nằm nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi, lúc này làm sao cô đối phó được với con sói đói bụng lâu ngày! Không lùi thì may, vừa lùi một bước Hàn Mai liền bị vấp, mạnh mẽ ngã thẳng xuống giường. Triệu Kiến Quốc chớp đúng thời cơ, lập tức nằm đè lên.

“Anh... Anh mau dậy đi! Phòng còn chưa dọn dẹp xong đâu...”

“Không gấp, lát nữa dọn tiếp cũng không muộn, em trước tiên chính là dọn dẹp anh đi!” Nói xong liền đụng đụng mặt Hàn Mai.

Hàn Mai dĩ nhiên biết ý anh là gì, nhất thời hai gò má đỏ bừng. Hai tay chống đỡ lồng ngực Triệu Kiến Quốc, dùng sức muốn đẩy anh ra.

Triệu Kiến Quốc tất nhiên không để cho cô được như ý, anh nâng cơ thể ép sát vào người Hàn Mai, chỉ dùng tay trái đã đem hai cánh tay không nghe lời của Hàn Mai vững vàng đặt trên đầu cô. Tay phải bắt đầu cởi cúc áo Hàn Mai, miệng cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng gặm cắn cổ trắng mịn non mềm.

Hai tay Hàn Mai bị nắm, thân thể lại bị anh đè ép, không nhúc nhích được, chỉ có thể hơi mở miệng nói.

“Cửa... Cửa hình như chưa đóng...”

“Không sao, đối diện là nhà của vợ chồng đội trưởng, bọn họ biết hôm nay em đến, sẽ không tới cửa quấy rầy.” Hừ, muốn tới đây phá hư anh sao? Xem hần có lá gan đấy không?

Khóe miệng Hàn Mai chợt kéo, hai người làm gì chẳng lẽ mọi người trong bộ đội đều biết sao?

“Ừm.. Anh không cần đi huấn luyện à?”

“Trước huấn luyện xong em, mới đi huấn luyện mấy tên kia, không ảnh hưởng!”

.....

Hàn Mai hết ý kiến.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ vẫn đang rối rắm, rõ ràng không tập trung, đây rõ ràng là vũ nhục năng lực của anh. Tốc độ tay liền nhanh hơn, trong chốc lát, trên người cả hai đều trống trơn. Miệng cũng tìm được Hàn Mai, đầu lưỡi mang theo bá đạo, kiên quyết xâm nhập, ở trong miệng cô mạnh mẽ đâm tới, không ngừng liếm cắn, mút vào. Hàn Mai chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, một chút cũng không thể suy nghĩ. Hàn Mai có cảm giác sắp không thở nổi nữa thì Triệu Kiến Quốc rời môi cô, dọc theo cần cổ thon dài, một đường xuống phía dưới. Không biết từ lúc nào Triệu Kiến Quốc đã buông hai tay của Hàn Mai ra, dẫn dắt tay cô chạm vào nguồn nhiệt nóng bỏng dưới thân. Hàn Mai bị nhiệt nóng làm sợ hết hồn, định rút tay về nhưng Triệu Kiến Quốc đoán được cô muốn làm thế liền cố định hai tay cô lại, không cho rời đi.

“Vợ, em xem anh đã như vậy rồi, vẫn không được sao?” Vừa nói vừa cố ý cọ xát trong lòng bàn tay Hàn Mai.

Hàn Mai xấu hổ, người này sao có thể như càng ngày càng lưu manh như vậy!

“Vợ, ngoan, một lần thôi! Ừ...”

Triệu Kiến Quốc thấy vợ mềm lòng, trong lòng biết là chuyện đã xong, lập tức bắt đầu động tác.

31. Chương 31: Lưu Anh

Gần tối, Hàn Mai tỉnh dậy đã hơn năm giờ, toàn thân cao thấp đều nhức mỏi. Đặc biệt là ngang hông, vừa rồi Triệu Kiến Quốc nhất thời hưng phấn, xuống tay không phân biệt nặng nhẹ, hiện tại eo nhỏ của Hàn Mai còn lưu lại hai khối tím bầm. Hàn Mai thăm mắng một tiếng “Triệu Kiến Quốc đáng chết!”

Hàn Mai thấy sắp tới giờ cơm tối, cô mặc lại quần áo, đi tới phòng bếp xem Triệu Kiến Quốc đã chuẩn bị đồ ăn gì. Trong góc phòng bếp đặt một thùng sắt mỏng, mở ra nhìn, bên trong có hơn nửa thùng gạo. Dưới sàn bên cạnh có mấy củ khoai sọ, một ít rau cải, Hàn Mai mở tủ bát ra, bên trong chỉ có vài bộ bát đĩa, một túi bột mì và một lọ muối, ngoài ra không có gì khác. Cái gì cũng không có, bảo cô phải làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ ăn cơm trắng với muối?

Hàn Mai thở dài, xắn tay áo, trước tiên lau dọn phòng bếp một lần. Nhìn phòng bếp sạch sẽ, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hàn Mai tìm chậu nhôm sạch, chuẩn bị làm mì cho bữa tối nay.

Hàn Mai tắm xong, lấy ra một ít đặc sản mang từ quê tới, tìm thêm một cái lon nhỏ mang theo, đi sang nhà đối diện.

“Cô là.....” Ra mở cửa là là một cô gái đeo tạp dề, nhìn qua có vẻ lớn hơn Hàn Mai mấy tuổi.

“Xin chào, em ở nhà đối diện, là vợ Triệu Kiến Quốc, hôm nay mới tới bộ đội. Em tên Hàn Mai, đây là ít đặc sản ở nhà mang tới, mang sang ọi người nếm một chút.” Hàn Mai cả mặt tươi cười nói. Cô biết không ai nỡ đánh lên một khuôn mặt tươi cười, không cần biết sau này quan hệ như thế nào, trước hết lưu lại ấn tượng tốt mới là việc quan trọng, dù sao cô cũng mới tới đây, về sau còn cần người khác giúp đỡ nhiều.

“Thì ra là vợ của Liên trưởng Triệu! Không cần khách khí như vậy, mau vào trong nhà ngồi đi!” Lưu Anh nhiệt tình chào hỏi Hàn Mai.

“Nghe Kiến Quốc nói chị lớn hơn em vài tuổi, vậy em gọi chị là chị Anh được không?”

Lưu Anh vừa nghe liền vui vẻ cười nói, “Được chứ! Liên trưởng Triệu còn lớn hơn Lâm Đại Vĩ nhà chị, đúng ra chị còn phải gọi em là ‘chị dâu’ đấy! Nhìn em hãy còn trẻ như vậy, bảo chị gọi em là chị dâu cũng không được tự nhiên, em đã không ngại, vậy chị liền chiếm chút tiện nghi, nhận thêm một người em gái. Sau này có chuyện gì cần chị giúp, cứ nói với chị một tiếng.”

“Vậy em cảm ơn chị trước..!” Tính tình Lưu Anh đúng là sáng khoái, sau này hai người ở cạnh cũng không quá khó khăn.

“Xem em kìa, cùng chị còn khách khí cái gì! Chúng ta không phải là người nhà sao?” Lưu Anh nói xong liền hướng trong nhà kêu một tiếng, “Bình Bình, mau ra đây chào dì Hàn.”

Chốc lát sau liền thấy một bé gái mặc quần áo hoa, trên đầu buộc hai bím tóc, từ trong nhà nhô đầu ra.

“Con bé này, còn không mau tới đây.” Lưu Anh cưng chiều nói.

Bé gái sợ hãi thẳng bước tới ôm Lưu Anh, núp sau lưng mẹ, không chịu ra ngoài.

“Đây là vợ của chú Triệu.. mau gọi dì Hàn đi..”

Bình Bình từ sau lưng mẹ lộ ra nửa cái đầu, cúi đầu kêu một tiếng “Dì Hàn” liền núp trở lại.

Lưu Anh ngượng ngùng nói, “Con bé nhà chị sợ người lạ, bình thường gặp người quen sẽ không như vậy. Cũng không biết là giống ai nữa. Vợ chồng chị đều là người lạnh lẽo, làm sao lại sinh được đứa bé da mặt mỏng như vậy chứ?” Lưu Anh miệng trách cứ nhưng trên mặt lại tươi cười, ánh mắt nhìn con gái cũng ấm áp.

“Con gái phải khéo léo một chút mới được, em thấy như vậy rất tốt.” Hàn Mai vừa nói vừa lấy trong túi đồ ra chút mứt cho Bình Bình ăn. Lúc này cô bé cũng không sợ người lạ nữa, nhận lấy mứt, nói tiếng cảm ơn liền an vị trên ghế ăn mứt.

“Chị cũng nghĩ như vậy, nhưng cha con bé nói nó không giống con của quân nhân. Chị bảo con gái thì phải nuông chiều, nếu chị sinh con trai, anh ấy muốn giày vò như thế nào đều được. Ai nha! Em xem chị này, em vào nhà lâu như vậy rồi mà chị còn không rót trà cho em, lại mải tán gẫu.”

“Chị Anh, không cần đâu chị, em còn phải về chuẩn bị nấu cơm tối! Đúng rồi, em hôm nay vừa tối, chưa kịp mua dầu ăn với gia vị, chị có thể cho em xin một ít được không?”

“Mai Tử em nha, cái này mà cũng phải khách sáo thế sao? Một chút dầu muối có là cái gì, chờ chị đi đi lấy cho em.”

Lưu Anh cầm lon của Hàn Mai đi vào bếp, giả bộ rót cho cô hơn nửa lon dầu nhưng lại đưa cho Hàn Mai mấy lon còn mới.

“Nơi này mua đồ không tiện, những thứ này đều là lần trước chị mua dự trữ, còn rất nhiều. Em chưa mua được, không đủ, cứ nói với chị, chứ có khách khí.”

“Sao có thể chứ. Vậy em không nhiều lời với chị nữa, lát nữa chồng em về không thấy em trong nhà lại nóng nảy.” còn nhiều truyện mới tại . o . r , g

“Ha ha, Đúng vậy. Đúng vậy. vợ chồng trẻ tuổi chính là dính với nhau. Vậy em về trước đi, không có việc gì tối chơi với chị nha.”

“Được, nhất định em sẽ tới, đến lúc đó chị đừng chê em phiền là tốt rồi...”

.....

Hàn Mai về nhà, vội vàng bắt đầu nấu cơm. Rau cải dùng dầu xào qua, nhào bột làm mì để lát nữa nấu, Hàn Mai tìm được trong túi hai miếng thịt, cắt thành miếng nhỏ, bỏ chung vào nồi mì.

Triệu Kiến Quốc trở về, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm, thắm cảm thán, trong nhà có bàn tay phụ nữ quả là khác biệt! Từ khi anh đi lính, hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên chân thực cảm thấy bản thân anh cũng có một ngôi nhà. Không giống với cả doanh trại rộng lớn, nơi này chỉ là một căn nhà nhỏ nhỏ, chỉ có anh và vợ nhưng lại rất ấm áp.

Triệu Kiến Quốc cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc áo lót mỏng, mồ hôi thấm ướt trước ngực và sau lưng, dính thật chặt vào người, hiện rõ lồng ngực cùng vùng bụng rắn chắc. Anh tựa vào khung cửa phòng bếp, im lặng theo dõi bóng dáng bận rộn của vợ khi nấu cơm. Đây chính là người phụ nữ của anh, là người ở bên cạnh anh cả đời này, nấu cơm cho anh, sinh con cho anh. Không kìm lòng được, Triệu Kiến Quốc đi tới trước, từ phía sau ôm thật chặt hông Hàn Mai, cúi đầu, vùi mặt ở cổ cô.

Hàn Mai mới đầu bị giật mình hoảng sợ, cảm nhận được áp lực quen thuộc ở phía sau mới buông lỏng. Hơi thở nóng ấm của Triệu Kiến Quốc trực tiếp phun trên cổ Hàn Mai, miệng cũng bắt đầu không thành thật, đầu lưỡi vươn ra vừa liếm vừa cắn, Hàn Mai cảm thấy ngứa ngứa vừa khó chịu lại vừa thoải mái.

Canh trong nồi vẫn đang nấu, nhiệt độ trong phòng bếp ngày càng lên cao.

“Vợ, có em ở đây, thật tốt!” Triệu Kiến Quốc dựa vào Hàn Mai nửa ngày mới nhẹ nhàng nói.

Hơi thở Hàn Mai có chút không yên, mềm mại tựa vào người đàn ông bên cạnh, hiển nhiên là chưa phục hồi lại tinh thần.

“Muốn?” Triệu Kiến Quốc nhìn mặt vợ hồng hồng, mắt lộ vẻ mê ly, cười xấu xa hai tiếng bên tai cô.

Vào lúc này Hàn Mai tỉnh táo lại, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Triệu Kiến Quốc.

“Anh còn nói! Eo của em đến bây giờ vẫn còn đau! Đều tại anh!” Nói xong lập tức động thủ nện vào trước ngực Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ phồng má, cả mặt tức giận, càng cảm thấy cô đáng yêu. Tay nhỏ bé này đánh vào trên người anh tựa như gãi ngứa, anh rất hưởng thụ nha.

“Được rồi, tất cả là lỗi của anh được chưa? Cơm tối có món gì, anh sắp đói chết rồi.” Vừa nói vừa bày ra bộ dáng tội nghiệp.

“Anh còn dám hỏi sao? Trong bếp ngay cả một giọt dầu cũng không có, nói chi tới những thứ khác. Cuối cùng em phải sang nhà bên cạnh mượn về dùng.”

“Anh quên mất.” Triệu Kiến Quốc ngượng ngùng gãi đầu.

Hàn Mai thấy anh như vậy cũng không nói thêm gì nữa.

“Anh đi tắm đi! Cả người toàn mùi mồ hôi, thối chết!”

“Anh thối cũng không sao, em thơm là được rồi.” Vừa nói vừa cọ xát trên người Hàn Mai.

“Anh muốn chết phải không? Còn không mau đi tắm?”

“Tuân lệnh, thủ trưởng!”

.....

Buổi tối, hai người nằm trên giường, câu được câu không nói chuyện.

“À.. ngày mai em muốn đi mua ghế sa lon.”

“Được, nghe em.”

“Đúng rồi, tối mai chúng ta mời mấy chiến hữu của anh đến ăn cơm được không? Lần trước em đã đồng ý với bọn họ rồi.”

“Như vậy em có mệt mỗi không? Nếu không cứ nghỉ ngơi 2 ngày đã rồi hãy mời khách được không?”

“Không sao đâu, chỉ nấu mấy món ăn thôi mà. Em ở nhà đều nấu ở trong tiệm, một ngày vài bàn món ăn đều là do em nấu đấy.”

Triệu Kiến Quốc nhìn bộ dáng hả hê của Hàn Mai, cúi đầu hung hăng hôn lên mặt cô, “Vợ anh thật giỏi!”

Hàn Mai trong lòng thấy ngọt ngào.

“Nhưng em không biết phải mua thức ăn ở đâu.”

“Không cần lo, ngày mai anh nhờ người dẫn em đi.”

“Vâng.”

32. Chương 32: Gặp Lại

Sáng hôm sau, Hàn Mai rời giường từ sớm, dùng bột mì còn thừa hấp vài cái màn thầu ăn cùng với dưa chua mang từ quê tới làm bữa sáng.

Triệu Kiến Quốc húp hai chén cháo, ăn mấy cái màn thầu mới ra ngoài. Lúc Hàn Mai vừa dọn bàn xong thì Lưu Anh đến gõ cửa, hai người sửa soạn một chút, cùng nhau đi mua đồ.

“Chị Anh, bình thường chị mua thức ăn ở đâu?”

“Bình thường chị đều đến phòng ăn, nếu cần thiết cũng có thể nhờ ban cấp dưỡng mua giúp. Giống như em hôm nay vậy, muốn mua nhiều như vậy, chúng ta có thể quá giang xe đến chợ lân cận mua về. Đúng rồi, nhà em hôm nay tính mời bao nhiêu người?”

“Hôm qua hai vợ chồng em đã thương lượng, đại khái khoảng mười người. Chẳng qua bàn ghế trong nhà lại không đủ dùng.”

“Nhà chị có. Đợi khi nào về bảo Liên trưởng Triệu nhà em sang mang về là được.”

“Vậy em cảm ơn chị trước..!”

“Xem em này, với chị còn khách khí như vậy..”

Hai người ngồi xe bộ đội vừa nói vừa cười một đường đi tới chợ thức ăn trong thị trấn. Mua xong, đem đồ cất vào xe, Hàn Mai lôi kéo Lưu Anh muốn chị dẫn cô tới cửa hàng bách hóa.

Đi tới khu bán đồ gia đình, Hàn Mai nhìn trúng một chiếc ghế sa lon da thuộc nhưng giá lại cao hơn rất nhiều so với loại ghế mặt vải bên cạnh.

Lưu Anh nhìn xong bảng giá, cảm muốn rớt xuống đất. Vội vàng kéo Hàn Mai sang một bên, làm như thật nói, “Chị nói cho em biết, em còn trẻ, có chuyện em còn không hiểu. Phải biết tính toán, có tiền cũng không thể tiêu như em được. Cái ghế kia cũng chỉ để đặt móng ngồi, làm sao phải tốn tiền như vậy. Sau này còn nhiều chuyện cần đến tiền nữa, đến lúc đó em tiêu cũng không muộn. Phải có chừng mực nha!..”

“Chị Anh, chị yên tâm, giá này em cũng không dám mua đâu.”

“Vậy được.”

Mặc dù chiếc ghế da thuộc kia đắt một chút nhưng không phải Hàn Mai không mua nổi. Lúc cô đi, Thạch Đầu đưa tất cả tiền lãi của tiệm ăn, trả luôn cả khoản nợ lúc ban đầu cho cô. Hiện tại cô không giàu có gì, nhưng so với người bình thường tuyệt đối chỉ có hơn. Chỉ là cái ghế kia cùng rèm cửa và đồ trong nhà không cân xứng, màu sắc quá tối, nếu mua về đặt cùng nhau thì quá không phù hợp. Cuối cùng Hàn Mai chọn cái sa lon vải nhung, màu sắc khá hợp với rèm cửa sổ, sờ lên cũng không có cảm giác lạnh băng như da thuộc. Quan trọng nhất là ghế này có một cái bệ, lộn ra một vòng liền biến thành giường nhỏ, về sau nếu trong nhà có khách, có thể ngủ trên đấy.

Thỏa thuận là bên cửa hàng sẽ phụ trách giao hàng nhưng khi Hàn Mai nói địa chỉ, chủ hàng lại nói là ngoài phạm vi giao hàng của cửa hàng, vì một cái ghế sa lon mà bọn họ phải lãng phí một chuyến xe, hơn nữa lại toàn là đường núi, rất khó đi. Sau cùng, Hàn Mai đồng ý trả thêm phí vận chuyển chuyện giao hàng mới coi như xong.

Ra khỏi cửa hàng bách hóa, Hàn Mai lại lôi kéo Lưu Anh đi tới tiệm bán quần áo. Quần áo mùa hè của cô không có nhiều, chỉ mang theo vào bộ đơn giản để tắm rửa, kiểu dáng ở nông thôn có thể coi là mới mẻ nhưng đến thị trấn lớn này đều không coi là gì. Lần này cô định mua thêm mấy bộ về.

Đây là lần đầu tiên Lưu Anh đến cửa hàng quần áo, mấy năm trước bởi vì cha chồng vẫn còn, trong nhà chỉ có một mình Lâm Đại Vĩ là con trai, lại đi bộ đội, cho nên Lưu Anh làm vợ mà nói dù gì cũng phải ở nhà chăm sóc cha chồng. Sau đó vài năm, cha chồng qua đời, chị liền tới bộ đội theo quân, nhưng chẳng bao lâu lại có thai, điều kiện sinh hoạt trong bộ đội rất khổ, Lâm Đại Vĩ cả ngày bận chuyện trong liên đội, không có thời gian giúp đỡ chị, nếu sinh đứa nhỏ ở đây, một mình chị cũng không thể chăm sóc được, cho nên Lâm Đại Vĩ liền để chị về nhà ở. Đến khi sinh xong đứa nhỏ, nhờ có mẹ đẻ và chị gái thay phiên chăm sóc chị mới có thể nhanh chóng quay lại bộ đội. Nhưng đến bộ đội rồi, hầu như toàn bộ thời gian chị đều dành trên người hai cha con Lâm Đại Vĩ, có một mình cũng ngại ra ngoài đi dạo, muốn mua cái gì đều là tùy tiện chọn trong quán nhỏ. Bây giờ bị Hàn Mai lôi kéo tới loại tiệm này, cả người chị đều không được tự nhiên, chỉ nhìn quần áo đang mặc trên người, chị đã muốn chạy đi rồi.

Hàn Mai ưng ý một chiếc váy dài mỏng bằng sợi tổng hợp, mùa hè mặc vào rất mát. Cô cầm đi mặc thử, váy nền trắng in chấm tròn ba màu hồng, vàng, lam, không già mà mang vẻ dí dỏm đáng yêu, rất phù hợp với tuổi của Hàn Mai. Chủ yếu nhất là do da của cô trắng, mặc váy vào càng tôn lên làn da trắng nõn, khuôn mặt cũng trở nên mềm mại hơn, người xưa nói một trắng che trăm xấu cũng không phải không có lý.

Lưu Anh nhìn Hàn Mai mặc váy, mắt tròn trắng, đây là cô em gái lúc này sao?

“Trời! So với mình tinh trên lịch tường còn xinh đẹp hơn! Xem mặt của em này, giống như... giống như... Đúng, giống như trứng gà bóc vậy. Bộ váy này trông chẳng khác tạp dề của chị là bao, không ngờ mặc trên người em lại xinh đẹp như thế!”

Hàn Mai nghe Lưu Anh so sánh váy với tạp dề, vội vàng nói, “Chị Anh, xem chị nói kia! Có người khen em gái của mình như vậy sao? Không sợ bà chủ chê cười sao?”

“Chị gái này nói thế nhưng đều là lời thật, một chút cũng không khoa trương. Cái váy này tôi vừa mới nhập về hôm qua, hôm nay rất nhiều cô gái trẻ đã thử qua, chỉ có cô là mặc đẹp nhất đó...!”

Bà chủ bô bô nói một đồng lớn, Hàn Mai tự động bỏ ngoài tai, coi như không nghe thấy, thay váy ra tiếp tục đi xem những quần áo khác.

“Em gái, váy này như thế nào? Có thích không?”

“Tôi nghĩ đã.” Hàn Mai không còn ra vẻ rất ưa thích nữa, lạnh nhạt nói.

“Cô cũng nghe chị gái cô nói rồi đấy, cô mặc vào thật sự rất đẹp.”

“Đẹp thì đẹp, có điều quá đắt.” Lưu Anh cũng không ngu, nhìn thái độ của Hàn Mai cũng biết là muốn ép thấp giá.

“Em gái nha, tiền nào của nấy, em xem chất vải này, mặc vào tuyệt đối mát mẻ.”

.....

Hàn Mai, Lưu Anh đều không lên tiếng.

Lại trải qua một phen khẩu chiến, bà chủ nước bọt văng tung tóe, Hàn Mai cùng Lưu Anh làm bộ phải đi, vừa đi được mấy bước đã bị bà chủ kéo trở lại.

“Em gái, quay lại đã. Được rồi, bán cho em.”

Hàn Mai, Lưu Anh liếc mắt nhìn nhau cười.

Ra khỏi tiệm bán quần áo, Hàn Mai thấy sắp đến thời gian xe bộ đội phải đi, liền cùng Lưu Anh xách túi trở về xe.

“Hàn Mai!”

Nghe được có người đang gọi tên mình, Hàn Mai quay đầu lại nhìn, một người đàn ông thật cao đứng cách đó không xa đang nhìn cô cười.

“Không phải chứ? Quên tôi nhanh như vậy!” Lục Hạo trong lòng mơ hồ có chút mất mát, thì ra người ta không nhớ. Lần đó gặp cô trên tàu, quỷ thần xui khiến làm sao hai đêm sau đó hắn đều mơ thấy cô, đặc biệt là mùi hương không thể nào quên được trên người cô. Chờ hắn lấy được dũng khí đi tìm cô thì chị gái cùng buồng với cô nói buổi sáng cô đã xuống tàu, làm hắn hối hận muốn chết. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được cô, xem ra hắn cùng cô vẫn còn có duyên, nghĩ như vậy trong lòng thấy dễ chịu hơn một chút.

Lúc này Hàn Mai mới phản ứng lại, thì ra là là bảo vệ trên tàu hôm trước, hình như gọi là Lục Hạo thì phải.

“Thì ra là anh. Hôm nay anh không mặc đồng phục nên nhất thời tôi không nhận ra. Anh đến đây có chuyện gì à?”

“Hôm nay tôi nghỉ phép, đến nơi này tìm cô.” Lục Hạo bị Hàn Mai nhìn có chút ngượng ngùng, mặt cũng chầm chậm nóng lên, thì ra không phải là không nhớ, chỉ là vì thay quần áo khác mới không nhận ra được!

“Đúng rồi, đứa bé kia đã đưa về với cha mẹ chưa?”

“Đưa trở về rồi. Cha mẹ đứa bé còn xin tôi địa chỉ của cô, bảo là muốn gặp mặt cảm ơn cô!”

“Có cái gì mà cảm ơn chứ! Đứa bé không sao là tốt rồi. Tôi còn phải đi tìm xe, đi trước đây.”

“Để tôi tiễn cô.”

“Không cần, xe đỗ không xa chỗ này! Vậy tôi đi trước đây.”

Hàn Mai phát tay với Lục Hạo liền đi, cô không biết là ở một khắc cô xoay người, một bóng dáng quen thuộc len lén đi theo sau hai người, chờ đến khi nhìn cô lên xe bộ đội mới biến mất.

33. Chương 33: Mời Khách

Sau khi về tới bộ đội, Hàn Mai lập tức bắt tay vào chuẩn bị, cô muốn làm mấy món sở trường của mình đãi khách nhưng lại sợ chỉ làm vài món như vậy không đủ lấp đầy bụng của mấy người đàn ông nên làm thêm một nồi sủi cảo.

Bận rộn cả buổi chiều, lại có Lưu Anh tới giúp một tay nên gần đến giờ cơm tối cũng chuẩn bị xong một bàn thức ăn. Sủi cảo đã cho vào nồi, chỉ còn chờ Triệu Kiến Quốc đưa đám anh em tới.

Hàn Mai cả người toàn mùi khói dầu, quần áo cũng dính bột mì, nhờ Lưu Anh để ý thêm nước cho nồi sủi cảo. Cô đi vào phòng ngủ chải tóc, không tết đuôi sam nữa mà buộc đuôi ngựa thật cao, mặc vào chiếc váy mới mua, ở trong gương soi một cái, cảm thấy không tệ mới đi ra.

Trong chốc lát, mấy người Triệu Kiến Quốc đã tới cửa rất náo nhiệt. Hàn Mai vội vàng pha trà mời khách. Đúng ra nếu là bình thường Hàn Mai cũng không cần chính thức mời khách như vậy, những binh lính này đều là chiến hữu lâu năm của Triệu Kiến Quốc, một số người năm xưa còn cùng anh lên chiến trường, quan hệ thân thiết ra sao không cần nói. Nhưng Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc, hai người lúc kết hôn là tổ chức ở quê nhà, không mời những người anh em này tới, sau khi Hàn Mai tới thăm người thân bọn họ mới biết chuyện Triệu Kiến Quốc đã kết hôn. Bữa cơm này cũng coi như là hai người bổ sung tiệc kết hôn cho bọn họ, tránh việc Triệu Kiến Quốc cả đời phải nói xin lỗi giải thích, huống chi hôm nay còn có rất nhiều người đi ngang qua cửa, nói muốn nhìn xem vợ của Liên trưởng Triệu có dáng dấp như thế nào, Hàn Mai không thể để cho chồng cô mất thể diện được.

Triệu Kiến Quốc mời tới mấy chiến hữu, trong đó có vợ chồng Đội trưởng Lâm Đại Vĩ, Lưu Anh và Phó Liên Đẳng Chí Cường cùng vợ là Tào Thái Ngọc.

Tào Thái Ngọc hơn Hàn Mai hai tuổi, cũng chờ khu nhà mới xây xong mới đến theo quân, so ra thì đến trước Hàn Mai mấy ngày. Lần này nghe Đẳng Chí Cường nói vợ của Liên trưởng và Đội trưởng đều ở đây, bản thân cũng không thể từ chối không đến, cho nên mới ăn mặc thỏa đáng theo chồng tới.

Triệu Kiến Quốc vừa vào cửa liền thấy Hàn Mai đang đứng cầm bình nước sôi pha trà, hơi nước bao quanh khuôn mặt trắng nõn của cô, tóc buộc thật cao để lộ ra cổ trắng, váy dài trên người để lộ vóc người xinh đẹp. Triệu Kiến Quốc cứ như vậy yên lặng nhìn Hàn Mai, cảm thấy hôm nay vợ đặc biệt khác, nhưng anh không nói ra được khác ở đâu. Trên người vợ anh chỗ nên che kín đều che kín, chỗ không nên lộ cũng không lộ, nhưng không hiểu sao nhìn vợ như vậy trong lòng anh liền dâng lên tà hỏa, muốn kéo cô, đè cô ở dưới thân mà khi dễ, nhìn cô vì mình mà động tình, nở rộ trong tay anh, ở dưới thân mình thở gấp, khóc thút thít, cầu xin tha thứ...

Trong đầu Triệu Kiến Quốc vừa mới nghĩ như vậy, thân thể còn phản ứng nhanh hơn, nơi nào đó kích động bắt đầu bành trướng lên, hai anh chỉ có thể dùng hết toàn lực đem ** mạnh mẽ áp xuống.

Một nhóm người sau lưng Triệu Kiến Quốc cũng không kìm chế được kinh ngạc nhìn Hàn Mai. Lần trước Hàn Mai tới, trong lòng binh lính toàn liên đội đều âm thầm hâm mộ Liên trưởng Triệu, đều có suy nghĩ muốn hỏi xem trong nhà chị dâu còn có cô gái nào chưa lập gia đình hay không. Đội trưởng và Phó Liên trưởng chưa gặp Hàn Mai lần nào nhưng cũng đã nghe binh lính bàn luận chị dâu nhà bọn họ có bao nhiêu xinh đẹp, Liên trưởng Triệu nhà bọn họ có bao nhiêu lợi hại, mới về thăm nhà có hai chuyến liền cưới được cô gái xinh đẹp về nhà. Cả hai nhìn Triệu Kiến Quốc đều không nghĩ anh có bản lĩnh này, hôm nay tới làm khách ăn cơm cũng là để kiểm chứng xem vị chị dâu này có xinh đẹp như trong lời bàn luận không. Nhưng vừa nhìn... !!! Hai người thật đúng là không thể không bội phục khả năng của Triệu Kiến Quốc, đây chính là ‘Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân’*! Bội phục xong lại cảm thán tiểu tử Triệu Kiến Quốc này là được vận cứt chó gì a, chuyện tốt như vậy cũng rơi lên người hắn!

(*)Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: Ví von người bình thường không có biểu hiện nổi trội, thoáng cái làm ra thành tích kinh nhân.

Tào Thái Ngọc thầm hận trong lòng, hôm nay cô đã cố ý ăn mặc mới ra cửa, nguyên tưởng rằng có thể đem hai người kia hạ xuống, không nghĩ tới chính mình lại thua. Nhìn trong mắt Đẳng Chí Cường rõ ràng là thường thức, lại càng không thoải mái, ánh mắt nhìn Hàn Mai cũng mang theo địch ý.

Hàn Mai không biết mình đã đắc tội với người khác, khiến cuộc sống sau này trong bộ đội có không ít phiền toái, có điều đây đều là chuyện sau này.

Lâm Đại Vĩ phục hồi lại tinh thần, thấy Triệu Kiến Quốc vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, cũng không mời mình vào trong nhà, mắt không chớp nhìn chằm chằm Hàn Mai cũng muốn toát ra lửa, liền hài hước cười nói, “Liên trưởng Triệu, vợ ngày ngày đều nhìn còn chưa đủ hay sao? Muốn nhìn đợi đến tối không có người lại tiếp tục, hiện tại đoàn người chúng tôi đều đói bụng rồi.”

Phía sau một đám người cũng đi theo ồn ào.

Hàn Mai bị mấy câu này làm cho có chút ngượng ngùng, thấy Triệu Kiến Quốc mặt không đổi vẫn đứng ở đó, cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải, liền trừng mắt nhìn anh một cái.

Triệu Kiến Quốc lúc này mới bốt đau, kìm nén đến nỗi mồ hôi toàn thân, cảm giác trên mặt nóng nóng, anh dám chắc mặt mình đang đỏ, có điều thật may là da anh đen mới không bị người khác nhìn ra. Thấy vợ trừng mắt nhìn mình, trong lòng anh cũng không thoải mái, còn không phải tại cô nên anh mới như vậy sao? Món nợ này ghi lại, buổi tối anh sẽ đòi lại sau, trả lại Hàn Mai một ánh mắt ý vị thâm trường, Triệu Kiến Quốc lúng túng ho một tiếng, trầm giọng hướng sau lưng nói, “Không muốn ăn phải không?”

Mấy người vẫn còn đang ở phía sau trêu chọc nhất thời ngậm miệng.

Hàn Mai tiếp nhận ánh mắt của Triệu Kiến Quốc, lạnh người nghĩ thầm ‘Nguy! Đạp trúng mìn rồi!’ Nhưng cô không biết đã chọc anh cái gì mà anh lại bày ra khuôn mặt thối kia, một chút cũng không có bộ dạng chủ nhà, cô cười tiến lên nói, “Mọi người mau vào ngồi đi, đừng đứng hết ngoài cửa như thế! Uống ly trà, chờ món ăn được, tôi lập tức đem ra.”

Mọi người nghe Hàn Mai nói như vậy tự giác tìm chỗ ngồi xuống. Nhìn phòng khách được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn trà đặt một lọ hoa màu hồng không biết tên, rèm cửa sổ màu xanh dương, gió nhẹ thỉnh thoảng từ ngoài thổi vào phòng, người ngồi trong phòng khách cũng cảm thấy mát mẻ trong lòng.

“Có gì cần tôi giúp một tay không?” Lúc Hàn Mai và Lưu Anh đang bận rộn mang thức ăn ra, Tào Thái Ngọc vào bếp chủ động đưa ra yêu cầu muốn giúp đỡ. Thật ra Tào Thái Ngọc không muốn nhưng Đặng Chí Cường liên tục đưa mắt ra hiệu, hơn nữa Hàn Mai là chủ nhà bận rộn là đúng, nhưng Lưu Anh là khách mà cũng vào bếp giúp đỡ. Tào Thái Ngọc cũng không thể ngồi không chờ ăn, bất đắc dĩ mới đi vào phòng bếp.

“Được, vậy cô bưng mấy món này ra ngoài đi!”

Tào Thái Ngọc vừa rồi ánh mắt chợt lóe lên ghen tỵ, Hàn Mai đều thấy được, nhưng người ta cũng chủ động lấy lòng rồi, thêm một người bạn là bớt đi một kẻ địch, huống chi cô mới đến bộ đội không lâu, cần thận một chút vẫn tốt hơn.

Tào Thái Ngọc giúp đỡ mang thức ăn lên, Lưu Anh giúp nấu sủi cảo. Bởi vì có hai món phải ăn nóng nên Hàn Mai liền chuẩn bị xào.

Trong phòng khách, một nhóm người ăn đến khí thế ngất trời, đa số mọi người mỗi ngày đều tới phòng ăn ăn cơm, món ăn đều là thiếu muối ít dầu, không ngon chút nào, yêu cầu của bọn họ cũng không cao, chỉ cần có cơm là được. Bọn họ tới nhà Liên trưởng tối nay cũng chỉ nghĩ tới chuyện ăn cho no bụng, thức ăn có thêm chút thịt là thỏa mãn rồi, không nghĩ tới tay nghề của chị dâu lại tốt như vậy, bọn họ ăn ngon chỉ hận không thể đem đầu lưỡi của mình nuốt luôn vào!

Đội trưởng Lâm Đại Vĩ vừa ăn vừa tính toán, hai nhà ở đối diện, về sau hẳn là có cơ hội sang đây ăn chực. Hơn nữa, vợ anh cùng chị dâu cũng thân thiết, về sau bảo vợ sang học người ta một chút, anh muốn ăn gì cũng dễ dàng hơn!

Phó Liên trưởng Đặng Chí Cường lại nghĩ hoàn toàn khác Lâm Đại Vĩ, không ngờ được Triệu Kiến Quốc lại có bản lĩnh kiếm được người vợ xinh đẹp, đảm đang như vậy, vợ của anh nếu có thể chỉ cần bằng một nửa Hàn Mai anh cũng thỏa mãn.

Đặng Chí Cường và Tào Thái Ngọc có hôn sự từ nhỏ, ban đầu chưa kết hôn, Đặng Chí Cường cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi kết hôn rồi mới phát hiện ra cô gái này rất yếu ớt. Tào Thái Ngọc là con út của bí thư chi bộ thôn, bên trên còn có hai chị gái và một anh trai, từ nhỏ đã được người nhà nuông chiều. Việc

nhà không biết làm đã đành, còn chọc cha mẹ chồng tức giận. Mẹ của Đặng Chí Cường cùng Tào Thái Ngọc chỉ cần chạm mặt là náo loạn, Đặng Chí Cường bị kẹp ở giữa cũng không dễ chịu gì. Cho nên khu nhà cho người thân đến theo quân vừa xây xong, Đặng Chí Cường liền xin cho vợ theo quân, cũng may tính tình Tào Thái Ngọc tuy có chút không tốt, nhưng rất nghe lời chồng, nghe Đặng Chí Cường muốn mình theo quân, cái gì cũng không hỏi thêm liền theo đến. Có điều sau khi đến bộ đội rồi, hai người lại luôn luôn giận dỗi. Đặng Chí Cường hi vọng vợ mình có thể có thêm vài người bạn, quen thân với những quân tẩu khác, sớm thích ứng với cuộc sống trong bộ đội. Hôm nay thấy Hàn Mai tháo vát, đảm đang, thầm nghĩ nếu vợ mình cũng có thể giống như vợ của Triệu Kiến Quốc thì Đặng Chí Cường anh nằm ngủ cũng sẽ tỉnh lại cười to.

Đặng Chí Cường nghĩ như nào liền nói ra như thế, vỗ vai Triệu Kiến Quốc nói, “Tiểu tử cậu thật đúng là nhạt được Phụng Hoàng rồi! Người vợ tốt như vậy tại sao lại bị cậu chiếm đây?”

“Đúng vậy! Tay nghề nấu ăn của chị dâu còn hơn cả đầu bếp.” Lâm Đại Vĩ ở bên cạnh cũng phụ họa.

Cái tôi đàn ông của Triệu Kiến Quốc vào lúc này được thỏa mãn cực lớn.

“Cậu không biết là vợ tôi mở tiệm ăn ở quê sao?” Triệu Kiến Quốc giống như vô ý hỏi.

“Ha ha, bị tôi đoán đúng rồi, em dâu thật có bản lĩnh!” Lâm Đại Vĩ so ra còn ra đời sau Triệu Kiến Quốc ba ngày, nhưng không chịu thừa nhận bản thân nhỏ hơn, luôn cùng Triệu Kiến Quốc tranh làm anh trai, vào lúc này dĩ nhiên là mở miệng chiếm tiện nghi rồi.

Triệu Kiến Quốc chỉ liếc một cái, cũng không thèm để ý tới Lâm Đại Vĩ, hôm nay tâm tình anh rất tốt, sẽ không so đo với tên nhóc kia.

Nhất thời mọi người không ngừng gấp thức ăn, rót rượu, khen ngợi Hàn Mai.

“Người anh em, số cậu thật tốt nha, vợ tôi mà có thể nấu ăn ngon như vợ cậu thì tốt biết bao.” Đặng Chí Cường càng nhìn Triệu Kiến Quốc càng thấy hâm mộ, cộng thêm đã uống không ít rượu, không có chút ý thức nào, trong đầu nghĩ như thế nào, miệng liền nói ra như thế.

Người khác nghe lời này cũng không thấy gì, chỉ là Tào Thái Ngọc không biết từ lúc nào bưng một đĩa thức ăn ra, “Phanh” một tiếng đặt mạnh trước mặt Đặng Chí Cường, lập tức xoay người đi vào bếp, đầu cũng không ngoảnh lại.

Đến đây thì Đặng Chí Cường cũng thanh tỉnh, e là vợ anh đã nghe được câu vừa nãy rồi..

Tào Thái Ngọc kìm nén bức bối quay vào bếp, đứng sau lưng Hàn Mai nhìn cô xào thức ăn, càng nhìn càng giận. Tào Thái Ngọc cô rút cuộc kém Hàn Mai ở điểm nào? Không phải chỉ là biết làm một hai món ăn sao? Lại thêm ánh mắt nhìn Hàn Mai của Đặng Chí Cường khi nãy, trong lòng càng không thoải mái.

Hàn Mai làm xong món cuối cùng, tắt bếp, đổ thêm một ít dầu ớt lên trên mới bày ra đĩa. Hàn Mai một tay bưng đĩa, không quay đầu, cứ thế giao đĩa thức ăn cho Tào Thái Ngọc ở sau lưng.

Tào Thái Ngọc nhìn đĩa thức ăn nóng hổi béo ngậy còn đang bốc khói, theo bản năng đưa tay ra nhận, có điều không biết là vô tình hay cố ý mà đĩa thức ăn vừa chạm tay Tào Thái Ngọc, Hàn Mai còn chưa kịp rút tay về, cả đĩa thức ăn nóng hổi trực tiếp đổ xuống cổ tay Hàn Mai.

Triệu Kiến Quốc đang vui vẻ trong phòng khách, đột nhiên nghe được tiếng vợ thét lên, không nói một câu, bỏ đĩa xuống, chạy vào bếp. Đến nơi liền nhìn thấy Hàn Mai đang ôm cổ tay ngồi dưới đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cắn thật chặt môi dưới như đang cố chịu đựng cơn đau, nước mắt rơi xuống từng giọt không ngừng, trên trán toàn mồ hôi.

Tào Thái Ngọc giống như bị sợ ngu, đứng im không nhúc nhích trước mặt Hàn Mai, ngơ ngác nhìn tay của mình. Triệu Kiến Quốc nhìn ra kinh hoàng trong mắt Tào Thái Ngọc, nhưng hiện tại anh cũng không có tâm tình đi truy cứu cô ta, vết thương của vợ anh còn quan trọng hơn.

Lưu Anh mãi nấu sủi cảo, sự việc xảy ra quá đột ngột, nghe thấy Hàn Mai kêu lên chị mới quay đầu lại, thấy Hàn Mai khổ sở, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Triệu Kiến Quốc vọt tới ngồi xuống bên cạnh Hàn Mai, nhẹ nhàng nâng tay cô lên kiểm tra, trên cổ tay phải bị đổ một mảng lớn, có vài chỗ đã nổi lên vết nước phỏng. Hàn Mai thấy Triệu Kiến Quốc, hai mắt

đều ê ẩm, nước mắt lưng tròng nhìn anh kêu đau.

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai như vậy, đau lòng từng trận, cái gì cũng không nói, ôm lấy Hàn Mai chạy ra ngoài.

Nhóm người trong phòng khách cũng chạy tới chen chúc ngoài cửa bếp, thấy Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai ra ngoài lập tức nhường đường, Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai chạy nhanh tới phòng y tế.

Lúc này thần trí Lưu Anh cũng trở lại, lập tức nói với Lâm Đại Vĩ, “Em đi theo bọn họ xem có giúp được cái gì không, anh ở nhà trông Bình Bình, lát nữa nếu con tỉnh anh pha sữa bột cho con ăn tạm, chờ em về.” Nói xong liền cởi tạp dề, chạy ra ngoài.

Diễn Họa sau khi thấy vết thương trên tay Hàn Mai, lại nhìn mảnh vỡ trên đất, liên lạc với dáng vẻ sợ sệt nhìn Đặng Chí Cường của Tào Thái Ngọc, cũng hiểu hơn phần nữa, trong lòng đồng tình với Hàn Mai, ấn tượng với Tào Thái Ngọc cũng xấu đi không ít.

Tào Thái Ngọc thấy Đặng Chí Cường lom lom nhìn mình như muốn ăn thịt người, cực kỳ sợ hãi, bản thân cũng có chút chột dạ nhưng vẫn ra vẻ điềm đạm đáng yêu, thanh minh, “Em.. Thật ra cái gì cũng không làm” mặc dù lời nói xong không có chút sức lực nào.

Đặng Chí Cường chỉ cảm thấy bản thân hôm nay quá mất mặt, tức giận đi tới kéo tay Tào Thái Ngọc ra ngoài. Không đi còn có thể làm gì? Ở lại để tiếp tục mất mặt hay sao!

Những người còn lại cũng ăn không trôi, bảo nhau giải tán. Một bữa cơm đang tốt đẹp lại xảy ra chuyện mất hứng như vậy..

34. Chương 34: Hội Chẩn

Triệu Kiến Quốc ôm hàn Mai chạy tới phòng y tế, nhẹ nhàng đặt cô trên giường bệnh.

“Người đâu? Chết hết ở đâu rồi?”

Thấy cả phòng y tế cư nhiên không có một ai, Triệu Kiến Quốc tức giận cực kì.

Quân y Tiểu Trịnh vừa mới ăn tối xong trở lại, đã nhìn thấy Liên trưởng đỏ mắt như muốn ăn thịt người đang đi về phía mình. Tiểu Trịnh sợ hãi đứng im tại chỗ không dám động. Triệu Kiến Quốc đi tới, túm cổ áo quân ý kéo đến bên giường Hàn Mai nằm.

“Mau khám cho lão tử!”

Tiểu Trịnh toàn thân đều run, hoài nghi Liên trưởng hôm nay ăn trúng thuốc nổ! Quay đầu nhìn người trên giường bệnh, không phải là chị dâu sao? Thấy vết sưng đỏ trên tay Hàn Mai mới hiểu Liên trưởng bị làm sao, lập tức khom người xem xét vết thương cho Hàn Mai.

Sau khi đã khử độc trên vết thương cho Hàn Mai, Tiểu Trịnh lấy ra một cây châm dài, chuyên tâm xử lý vết nước phỏng, cuối cùng bôi lên tay Hàn Mai một lớp thuốc mỏng.

Hàn Mai không dám nhìn, nghiêng đầu sang vùi mặt vào trong ngực Triệu Kiến Quốc, tay gắt gao ôm chặt hông anh, không có lấy một tia nước mắt.

Triệu Kiến Quốc một tay ôm Hàn Mai, một tay giữ chặt cổ định cổ tay bị bỏng của Hàn Mai, nhìn quân y từng châm từng châm chọc rách vết phỏng trên vết bỏng, mỗi châm đều giống như đâm vào trong đầu anh, mơ hồ thấy đau. Trong lòng anh đang không ngừng tự mắng bản thân, trách mình không chăm sóc tốt cho vợ, khiến cô mới tới bộ đội được hai ngày đã có chuyện như vậy.

Bôi xong thuốc, quân y Tiểu Trịnh phát cho Hàn Mai một ít thuốc tiêu viêm, một chai thuốc bôi, căn dặn cứ cách bốn giờ phải bôi một lần, tuyệt đối không để vết thương chạm nước.

Triệu Kiến Quốc thấy sắc mặt Hàn Mai tốt lên, liền lôi kéo Tiểu Trịnh vào trong góc nói chuyện.

Lúc này, Lưu Anh cũng thở hồng hộc chạy tới.

“Đã xử lý vết thương chưa Mai Tử? Đưa chị xem một chút.”

Vết thương của Hàn Mai không có băng bó, chỉ thoa một tầng thuốc mà thôi, cho nên khi Lưu Anh thấy rõ ràng cổ tay sưng đỏ, cả da đầu cũng tê dại, như này chẳng phải rất đau sao? Càng thêm đau lòng nhìn Hàn Mai, chị thật sự thích cô gái này, coi Hàn Mai như em gái mà chăm sóc.

Hàn Mai cũng biết Lưu Anh là thực lo lắng ình, trong lòng cảm thấy ấm áp, trấn an nói, “Chị Anh, em không sao, vết thương đã xử lý rồi, cũng không còn đau nữa !”

“Em nói thật với chị đi, chuyện hôm nay có phải là do Tào Thái Ngọc cố ý không?” Lưu Anh đến gần Hàn Mai, thấp giọng hỏi.

Thật ra đến giờ Hàn Mai cũng không biết chuyện đã xảy ra như thế nào, lúc ấy cô vừa trút thức ăn ra đĩa, biết Tào Thái Ngọc đứng sau lưng nên cô mới không quay đầu lại, chỉ dùng một tay đưa đĩa tới, không ngờ lại xảy ra chuyện sau đó. Có điều hôm nay là lần đầu tiên cô gặp Tào Thái Ngọc, người ta cũng không có lý do gì để dả thương cô. Hơn nữa, Triệu Kiến Quốc và Đặng Chí Cường lại là chiến hữu lâu năm, cho dù là Tào Thái Ngọc cố ý, Hàn Mai cũng không tiện vạch mặt, dù sao hai nhà cũng ở hai tòa nhà đối diện nhau, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, về sau cũng lúng túng, sau này chỉ cần ít tiếp xúc là được rồi. Chỉ là trải qua chuyện này, sợ rằng Tào Thái Ngọc cũng không nguyện ý cùng cô lui tới.

“Không phải, là tại em không cẩn thận, không cầm chặt cái đĩa..”

“Thật như vậy?” Lưu Anh vẫn hoài nghi, mặc dù cái gì chị cũng không nhìn thấy, nhưng chị đã thấy ánh mắt không đúng của Tào Thái Ngọc nhìn Hàn Mai.

“Thật mà, em làm sao lại đi gạt chị chứ?”

Đúng lúc này thì Triệu Kiến Quốc trở lại, ôm Hàn Mai lên đi về nhà, Hàn Mai vốn dĩ không đồng ý để anh ôm, cô là bị thương ở tay chứ không phải chân, từ phòng y tế về nhà cũng không xa, cô cũng không muốn trên đường về bị thủ hạ của Triệu Kiến Quốc nhìn thấy. Nhưng Triệu Kiến Quốc không đồng ý, cơ hội thương lượng cũng không cho, trực tiếp ôm cô đi về. Chuyện cười! Triệu Kiến Quốc anh là ai? Là quân nhân! Anh tin tưởng võ lực mới là phương pháp xử lý tốt nhất!

Miệng vết thương được xử lý xong cũng đỡ đau hơn trước, trước khi rời đi, Hàn Mai do dự hỏi một câu, “Có để lại sẹo không?”

“Nếu như chăm sóc tốt, không đụng nước, không nhiễm trùng, sẽ không lưu sẹo.”

Nghe được lời này Hàn Mai cũng yên tâm, cô mới không muốn mùa hè mà mà không được mặc áo ngắn tay đâu.

.....

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai về đến nhà, đặt cô lên giường, hạ lệnh nghiêm cấm cô xuống giường, Hàn Mai không nói nên lời, cô cũng không phải là gãy chân, tại sao chứ?

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai quệt mồm, vẻ mặt không phục rất đáng yêu, nhìn thế nào cũng không ngán! Thấy cô muốn xuống giường, lập tức vọt tới ôm cô đặt lại giường như cũ, cẩn thận không chạm vào vết thương trên tay cô.

“Ngoan, đừng động! Quân y nói nếu không cẩn thận cọ xát vết thương, về sau sẽ lưu lại sẹo! Chẳng lẽ em muốn lưu lại ký hiệu trên cổ tay sao? Anh không ngại trên người em có sẹo hay không, em tự nghĩ xem bản thân em có muốn hay không?”

Hàn Mai không nói lại được Triệu Kiến Quốc, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nằm trên giường, bĩu môi, đáng thương nhìn anh.

“Vợ, em nằm nghỉ đi, anh ra phòng ngoài dọn dẹp một chút, rất nhanh sẽ trở lại.”

Triệu Kiến Quốc hôn một cái lên trán Hàn Mai liền đi ra ngoài.

Một mình Hàn Mai nhàm chán nằm trên giường, cả cánh tay bên phải không thể cử động, ngơ ngác nhìn trần nhà, không bao lâu dần dần ngủ thiếp đi. Sáng hôm nay, cô thức dậy quá sớm, tiếp đó lại cùng Lưu Anh đi dạo cả buổi sáng, buổi chiều trở lại còn phải vội vàng chuẩn bị cơm tối, một khắc cũng không nghỉ, cho nên hiện tại nằm thoải mái trên giường rất nhanh liền ngủ mất.

Lúc Triệu Kiến Quốc vào lại phòng ngủ đã thấy vợ nằm ngủ rồi. Trong lúc ngủ cô còn nhú mào, anh lập tức co rút đau lòng. Vén chăn lên nhìn vẫn thấy Hàn Mai đang mặc váy, anh muốn cởi ra giúp cô nhưng ống tay váy tương đối hẹp, nếu cởi ra nhất định sẽ chạm vào vết thương của cô. Nhìn một hồi lâu, hai tay Triệu Kiến Quốc dùng lực nắm hai bên ống tay váy Hàn Mai, “Xoẹt” một tiếng, tay váy của Hàn Mai trực tiếp bị xé rách đến cổ áo.

Hàn Mai đang mơ mơ màng màng ngủ liền bị kinh tỉnh, thấy bản thân chỉ mặc áo lót, nửa bộ ngực đều lộ ra ngoài, cô sợ hãi kêu lên, lập tức đưa tay muốn kéo chăn đắp lên người. Nhưng cô vừa muốn cử động tay liền bị nắm lại.

“Đừng động! Cử động nữa sẽ đụng trúng vết thương!”

Hàn Mai lúc này mới nhớ ra tay của mình bị thương, không thể lộn xộn, vừa rồi cô theo bản năng định dùng tay bị thương kéo chăn, may mà có Triệu Kiến Quốc kịp thời giữ lại.

Hàn Mai nhớ ra bộ dạng hiện tại của mình, lập tức dùng tay trái kéo chăn đắp lên. Thấy trên tay Triệu Kiến Quốc đang cầm một đoạn tay váy, tức giận hỏi, “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Cởi váy cho em.”

“Anh gọi như này là cởi sao?”

“Sợ đụng phải vết thương của em.”

Hàn Mai suy nghĩ thêm cũng thấy đúng, nhưng cái váy này là cô mới mua hôm nay, đây là lần đầu tiên mặc vào người đấy! Rất quý có được không!

Triệu Kiến Quốc vừa nhìn cũng biết vợ đang rối rắm cái gì, nhẹ nhàng cúi xuống nói bên tai Hàn Mai, “Em đừng tiếc cái váy nữa, coi như nó còn tốt anh cũng không cho em mặc thêm lần nữa.”

“Tại sao?” Hàn Mai kỳ quái hỏi.

“Quá thuận mắt.”

Quá thuận mắt? Quá thuận mắt thì có vấn đề gì? Bộ váy kia vốn đã rất đẹp rồi!

Triệu Kiến Quốc thở dài, ôm Hàn Mai vào trong ngực, “Ý anh là nhìn em quá thuận mắt. Vợ của anh lại để cho người khác ngắm, thiệt thòi lớn như vậy anh không nuốt được.”

Hàn Mai vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Triệu Kiến Quốc, cười nói, “Ghen?”

Triệu Kiến Quốc không để ý, xoay mặt cô trở lại ngực mình như cũ.

Hàn Mai thấy anh không có phản ứng, làm bộ căng thẳng nói, “Nếu thấy thua thiệt thì anh cũng đi nhìn vợ người ta đi, khẳng định đem thua thiệt bù lại hết.”

Triệu Kiến Quốc giả bộ nghiêm túc suy tính, một lát sau hôn một cái trên mặt Hàn Mai, trả lời, “Vợ anh thật thông minh, biện pháp này rất tốt, ngày mai anh sẽ thử.”

Hàn Mai nghe xong, giận, hung hăng cắn một hớp trên ngực Triệu Kiến Quốc.

“Ừm.....”

Triệu Kiến Quốc không ngờ vợ sẽ trực tiếp cắn mình, anh da dày thịt béo cũng không sợ đau, một hớp này không phải cắn xuống thịt mà là cắn tới ** mãnh liệt của anh. Cả người anh run lên, thân thể bắt đầu nóng lên, tất cả máu trên người hội tụ hết vào một chỗ đang bành trướng, vô cùng đau đớn.

Hàn Mai cũng cảm thấy biến hóa trên thân thể Triệu Kiến Quốc, bấp dùi cô bị thứ gì đó chĩa vào, cách một lớp vải vóc cũng có thể cảm thấy nhiệt độ của nó. Hàn Mai chỉ thấy trên mặt nóng nóng, đẩy ngực Triệu Kiến Quốc muốn xịch ra, có điều tay của cô vừa đụng vào lồng ngực của anh liền bị một bàn tay lớn đè lại.

“Đừng động...” Triệu Kiến Quốc khàn giọng nói. Vốn dĩ bởi vì tay Hàn Mai bị thương, anh sợ loại vận động kịch liệt này không cẩn thận cọ đến vết thương, nên nghĩ tới nay sẽ không đụng vào cô. Nhưng mới vừa rồi cô cắn một hớp, ** của anh trong nháy mắt lập tức bị kích thích giống hết lúc tối, giống như bị sóng gió mãnh liệt quất vào người, muốn đem anh nuốt trọn. Anh biết bản thân không thể nín nổi nữa, nếu phải nhịn thêm mấy lần nữa như này thì con mẹ nó, thân thể anh cũng hỏng nát!

Hàn Mai thấy Triệu Kiến Quốc kìm nén đến mồ hôi đầy đầu, cặp mắt đỏ ửng, cô đau lòng, khẽ vuốt ve mặt anh, “Anh chậm một chút là được rồi.”

Hàn Mai nói xong lập tức xấu hổ, cả mặt đỏ bừng. Triệu Kiến Quốc thấy cô như vậy, sợi dây trong đầu “Phanh” một tiếng đứt đoạn. Nếu còn nhịn nổi nữa thì anh không phải là đàn ông! Một câu nói nhẹ nhàng nhưng hiệu quả lại y hết giọt nước làm tràn ly.

Triệu Kiến Quốc vội vàng cởi quần áo Hàn Mai, thêm một tiếng “Xoẹt” nữa vang lên, tay vấy bên trái của Hàn Mai bị xé rách. Không có hai ống tay vấy cản trở nữa, Triệu Kiến Quốc dễ dàng đem phần dư lại của chiếc váy kéo xuống, ném khỏi giường.

Hàn Mai nhìn vấy rơi trên mặt đất, thăm nghĩ xem có thể đem nó biến thành vấy sát nách không.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ thất thần liền giận đến nghiến răng, xoay mặt cô lại cắn một hớp lên đôi môi đỏ mọng.

Cảm giác đau nhói từ môi truyền đến làm Hàn Mai phục hồi lại tinh thần, nước mắt lưng tròng nhìn Triệu Kiến Quốc.

“Không cho nghĩ đến chuyện khác! Chỉ được phép nhìn anh! Nghĩ tới anh!”

Dứt lời, không báo trước vọt mạnh đi vào, nhanh chóng tiến công.

“A.....”

Hàn Mai bị cảm giác kích thích đột nhiên tới đánh úp, thét chói tai ra tiếng.

Triệu Kiến Quốc đưa tay trái ra nắm chặt tay phải của Hàn Mai, mười ngón tay đan xen cố định trên đỉnh đầu Hàn Mai, cẩn thận không để chạm vào vết thương, ** hung mãnh đi tới.

Không biết trải qua bao lâu, Triệu Kiến Quốc mới ở lần tiến công sâu nhất phóng thích chính mình. Hàn Mai mệt mỏi, đến sức nâng đầu ngón tay cũng không còn, một khắc cuối cùng trước khi ngủ còn tự mắng bản thân, không có việc gì lại đi đồng tình với Triệu Kiến Quốc, đúng là tự tìm tội chịu.

.....

Hôm sau tỉnh lại, Hàn Mai phát hiện bản thân vẫn đang vùi trong ngực Triệu Kiến Quốc, ngực trần của anh dán sát vào sau lưng cô, tay trái vòng quanh hông cô, tay phải nắm chặt tay phải cô, hai cánh tay cùng lơ lửng ngoài mép giường. Triệu Kiến Quốc chôn mặt vào trong tóc Hàn Mai, thỉnh thoảng hít khí nóng vào sau tai cô, vừa rồi ngủ nên không có cảm giác gì khác nhưng bây giờ đã tỉnh, cô mới thấy sau tai tê tê ngứa ngứa.

Bình thường khi ngủ Hàn Mai có thói quen úp mặt vào ngực Triệu Kiến Quốc hoặc là gối lên tay, ôm cổ anh; mà Triệu Kiến Quốc cũng có thói quen ôm Hàn Mai vào ngực, một bàn tay ôm sau lưng, một tay khác để ngang hông cô. Thậm chí có lúc anh trực tiếp gác đùi lên chân Hàn Mai bởi vì tướng ngủ Hàn Mai không tốt, thường dùng tay chân hất chân tung ra. Cũng may đang là mùa hè, nếu là mùa đông thì chỉ cần sáng ngủ dậy cô sẽ la hét cồng tay. Nhưng bây giờ tay Hàn Mai bị thương, tư thế ngủ trước đây đều không thích hợp.

Có điều, Hàn Mai phát giác ra cảm giác bị anh ôm từ phía sau cũng không tệ!

Hàn Mai nhìn vết thương trên tay đã bớt sưng đỏ hơn hôm qua, cũng không còn quá đau nữa. Trên vết thương vẫn còn một lớp thuốc bôi ẩm ướt, tựa hồ như mới bôi không lâu, lại thấy thuốc bôi để trên tủ đã giảm đi một chút, rất rõ ràng là ban đêm Triệu Kiến Quốc đã dậy bôi thuốc cho cô. Hàn Mai choáng váng, không lẽ anh thật sự định cách bốn giờ bôi thuốc một lần cho cô sao?

Nhìn ra bên ngoài cũng đã không còn sớm, bình thường Triệu Kiến Quốc đã sớm tỉnh, nhưng hôm nay anh lại đang ngủ. Hàn Mai do dự xem có nên đánh thức anh không, mới nhẹ nhàng cử động, Triệu Kiến Quốc lại đột nhiên run lên, mở mắt ra, nắm chặt tay phải không cho cô tiếp tục động nữa.

“Tỉnh? Tay còn đau không?”

Triệu Kiến Quốc nâng đầu nhìn vết thương của Hàn Mai, so với hôm qua đã tốt hơn nhiều, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại đã thấy Hàn Mai đang ngơ ngác nhìn mình, không khỏi cười nói, “Nhìn chồng em phát ngốc rồi à?”

Hàn Mai bị anh hỏi thế, hai má nhất thời đỏ lên, không trả lời, cúi đầu chui vào trong ngực anh.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ thẹn thùng, tâm tình trở nên cực kỳ tốt, bật cười vuốt tóc Hàn Mai.

Một lát sau, Hàn Mai lại ngẩng đầu lên, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, thẳng tắp nhìn chằm chằm Triệu Kiến Quốc hỏi, “Triệu Kiến Quốc, thành thật nói cho em biết, tại sao anh lại tốt với em như vậy?”

“Còn có thể vì sao chứ? Em là vợ của anh, anh thương vợ mình không được sao?”

“Cũng chỉ bởi vì em là vợ của anh thôi sao? Nếu như ban đầu, anh không lấy em mà là cô gái khác, vậy anh cũng tốt với cô ấy như vậy?” Hàn Mai chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

“Người anh cưới là em!” Cô gái khác? Làm gì có cô gái nào khác? Đời này anh chỉ muốn một mình Hàn Mai! Triệu Kiến Quốc buồn bực.

Hàn Mai tức muốn điên, người đàn ông này có thể đàn thêm chút nữa được không! Hàn Mai lật người, dặng chân ngồi lên người Triệu Kiến Quốc, “EM mặc kệ, anh phải hứa đối tốt với em, hơn nữa chỉ có thể tốt với một mình em!”

“Được được được, chỉ tốt với mình em! Anh lấy danh nghĩa quân nhân thề, cả đời sẽ tốt với em! Mau đi xuống, cẩn thận chạm vào vết thương.”

Hàn Mai thấy anh như vậy, bĩu môi mới xuống khỏi người anh.

Triệu Kiến Quốc khẩn trương ngồi dậy nắm tay Hàn Mai, cẩn thận không để đụng vào chỗ khác, thấy vợ rớt cuộc cũng chịu an tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

“Em ngủ thêm đi, anh đi nấu cháo. Nhớ chú ý tay của em đấy!”

“Hôm nay anh không đi huấn luyện à?”

“Xin nghỉ.” Triệu Kiến Quốc để lại hai chữ liền đi ra ngoài.

Hàn Mai nằm trên giường cũng không ngủ được liền bò dậy. Cả người cô hiện tại mềm nhũn, nhưng không có bất kỳ cảm giác ứt đính khó chịu nào, chắc chắn hôm qua lúc cô mệt mỏi ngủ mất, Triệu Kiến Quốc đã lau người cho cô. Hàn Mai lấy ra một cái áo ngắn tay, tay áo rất rộng, có thể dễ dàng xỏ qua mà không chạm vào vết thương.

Mặc xong quần áo, Hàn Mai tìm thật lâu cũng không thấy cái váy bị Triệu Kiến Quốc xé hỏng tối qua. Cô cho là Triệu Kiến Quốc đã mang đi giặt, nhưng ra ban công nhìn cũng không thấy.

Không cần tìm, nhất định là bị người đàn ông hẹp hòi kia quăng mất rồi!

Triệu Kiến Quốc nấu cháo trắng, cho thêm một chút thịt, hành lá cắt nhỏ, bỏ thêm vài hạt muối là có thể ăn. Hàn Mai bình thường rất thích ăn cay, mặc dù cháo Triệu Kiến Quốc nấu rất nhạt nhưng cô lại cảm thấy mùi vị cũng không tệ, có điều hơi mặn một chút, hình như còn bị bén nôi nữa, nhưng cũng không ảnh hưởng tới yêu thích của Hàn Mai.

Triệu Kiến Quốc bưng bát nhỏ ra ngồi xuống ghế salon cùng Hàn Mai, cầm thìa múc cháo, thổi nguội mới đưa đến miệng cô. Bên trên khay trà đồng thời để hai cái bát, mỗi bát đều đầy cháo.

Hàn Mai phát hiện Triệu Kiến Quốc hiện tại đã xem cô như một phế nhân cần chăm sóc, ăn cũng do anh bón, ngay cả mặt cũng là do anh lau giúp, cô phản đối, anh sẽ nói vết thương của cô không được dính nước,

nếu không sẽ bị nhiễm trùng. Hàn Mai cũng sợ trên tay lưu lại sẹo sẽ khó coi, liền mặc kệ anh, nếu không phải cô kiên trì, sợ rằng ngay cả việc cô đi vệ sinh Triệu Kiến Quốc cũng muốn đi theo.

Hai người vừa ăn xong cháo thì có tiếng gõ cửa, Triệu Kiến Quốc đang rửa bát, Hàn Mai liền chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa, Đặng Chí Cường xách theo một túi đồ đang lôi kéo Tào Thái Ngọc, thấy Hàn Mai thì xấu hổ cười.

Tào Thái Ngọc bị Đặng Chí Cường kéo tới, vẻ mặt miễn cưỡng, mắt vừa sưng vừa đỏ. Tào Thái Ngọc vốn dĩ không chịu tới, nhưng bị Đặng Chí Cường dùng sức kéo đi. Tào Thái Ngọc cũng không hiểu được tới hôm qua vì sao mình lại không đỡ được đĩa Hàn Mai đưa tới, đột nhiên thấy Hàn Mai gục xuống đất, cô ta cũng rất sợ, nhất là khi thấy vết bọng trên tay Hàn Mai, cô ta có thể tưởng tượng ra nếu đĩa thức ăn đó đổ vào tay mình sẽ phải có bao nhiêu đau đớn. Sau đó lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Kiến Quốc nhìn cho toàn thân cứng ngắc, đứng im tại chỗ. Tất cả mọi người đều nhìn mình, trong mắt đều có hoài nghi cùng trách cứ, Tào Thái Ngọc biết rõ bọn họ chỉ vì ngại quan hệ với chồng cô ta nên mới không nói ra miệng mà thôi.

Bị Đặng Chí Cường kéo đi, về đến nhà, hai người tranh cãi một trận ầm ĩ, Đặng Chí Cường nói phụ nữ đều biết giữ mặt mũi cho chồng, mà Tào Thái Ngọc cô lại làm cho anh mất mặt.

Tào Thái Ngọc nghe xong, giận đến mất lý trí, giận dữ trả lại một câu kêu Đặng Chí Cường ra ngoài mà tìm phụ nữ biết giữ mặt mũi cho đàn ông, không phải chỉ là biết nấu một hai món ăn sao!

Đặng Chí Cường nghe xong lời này, tức giận nhìn Tào Thái Ngọc nửa ngày cũng không nói ra một chữ, cũng không thèm để ý tới Tào Thái Ngọc nữa, xô cửa ra khỏi nhà.

Thật ra lời vừa ra khỏi miệng, Tào Thái Ngọc cũng hối hận, nhưng lời nói cũng đã nói rồi, hối hận cũng vô ích. Đợi đến nửa đêm cũng không thấy Đặng Chí Cường trở về, Tào Thái Ngọc liền đi ngủ trước, cửa nhà cũng không khóa. Nhưng đến sáng lại phát hiện Đặng Chí Cường cũng không về phòng ngủ, cả đêm ngồi hút thuốc trong phòng khách.

Tào Thái Ngọc chưa kịp ăn điểm tâm, Đặng Chí Cường đã lấy ra sữa bột mới mua mấy ngày trước để mang về nhà mẹ đẻ, kéo Tào Thái Ngọc tới nhà Triệu Kiến Quốc, Tào Thái Ngọc giãy dụa thế nào cũng vô dụng. Đến dưới lầu, Đặng Chí Cường còn cố ý dừng lại cảnh cáo Tào Thái Ngọc nhớ phải nói chuyện cẩn thận.

Hàn Mai không ngờ vợ chồng Đặng Chí Cường lại đến vào lúc sáng sớm như thế này, nhìn Đặng Chí Cường xách theo túi sữa cũng biết là tới để xin lỗi rồi. Đứng ra với quan hệ của Triệu Kiến Quốc và Đặng Chí Cường, chuyện này cũng không cần truy cứu, huống chi bị thương cũng bị thương rồi, nhiều nhất cũng là đến nhà bồi thường ít tiền thuốc men. Có điều Hàn Mai cũng không biết Triệu Kiến Quốc nghĩ như thế nào về chuyện này.

“Vợ, ai đến vậy?” Triệu Kiến Quốc hỏi vọng ra từ trong bếp.

“Là Phó liên trưởng và chị Thái Ngọc.” Hàn Mai trả lời Triệu Kiến Quốc xong, quay đầu cười với hai người ngoài cửa nói, “Anh chị vào nhà ngồi đi.”

Tào Thái Ngọc trong lòng khinh thường xuy một tiếng, cùng Đặng Chí Cường vào nhà.

“Em dâu, tay của em không sao chứ?” Mới vừa ngồi xuống, Đặng Chí Cường đã hỏi, mắt còn nhìn chăm chăm vào cổ tay Hàn Mai, thấy trên cổ tay trắng nõn lại bị sưng đỏ một mảng lớn, trong lòng không tránh khỏi bồn khoăn.

“Không có việc gì, hai ngày nữa là tốt rồi. Anh chị cũng đừng quá để trong lòng, chuyện như vậy trong bếp cũng thường xảy ra, không cần thận bị dao cắt trúng thì cũng là bị dầu sôi bắn cho tung tóe, trước kia em ở quê mở tiệm ăn Tiểu Tinh cũng hay gặp phải chuyện giống vậy, anh cũng đừng trách chị Thái Ngọc, tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

Biết vợ của Triệu Kiến Quốc là đang xây ỳnh một bậc thang để bước xuống, Đặng Chí Cường càng cảm thấy mất mặt, nhìn Tào Thái Ngọc chỉ ngồi một chỗ không nói tiếng nào, tức giận lén đá một cái vào chân vợ dưới gầm bàn.

Tào Thái Ngọc cũng biết là chồng đang cảnh cáo mình, kìm nén bực bội nói một ít lời xã giao dặn dò Hàn Mai nghỉ ngơi thật tốt, chớ để bản thân mệt mỏi...

Triệu Kiến Quốc từ trong bếp đi ra, một câu cũng không nói an vị ngồi xuống cạnh Hàn Mai, cẩn thận bôi thuốc cho cô.

Tào Thái Ngọc vừa thấy Triệu Kiến Quốc đã lạnh hết sống lưng, không còn tâm tình nào muốn ở lại, lấy cớ có chút văng đầu để Đặng Chí Cường đưa mình trở về. Đặng Chí Cường cau mày nhìn Tào Thái Ngọc, bảo cô xuống dưới lầu đứng đợi. Tào Thái Ngọc giống như được đặc xá, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng hấp tấp vội vàng rời đi của Tào Thái Ngọc, Đặng Chí Cường bất đắc dĩ thở dài.

Hàn Mai nghĩ thấy mình ngồi lại có chút lúng túng, cũng lấy cớ đi pha trà, chạy vào phòng bếp, để hai người đàn ông nói chuyện với nhau.

Chờ Hàn Mai ra lại phòng khách, Đặng Chí Cường đã về, còn một mình Triệu Kiến Quốc ngồi trên ghế salon hút thuốc. Hàn Mai đi tới ngồi xuống bên cạnh, rất tự nhiên tựa vào trong ngực Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc dập tắt điếu thuốc, ôm Hàn Mai, cẩn thận đỡ tay của cô, cúi đầu dựa vào bên tai cô hỏi, “Có phải em trách anh không?”

Hàn Mai biết anh muốn chỉ chuyện gì, ở trong ngực anh lắc đầu.

Triệu Kiến Quốc hôn lên trán Hàn Mai, “Uất ức em.”

Hàn Mai vẫn lắc đầu.

Uất ức sao? Không! Chỉ cần có anh ở bên cạnh, cái gì cũng không uất ức.

35. Chương 35: Công Việc

Lần này Hàn Mai bị thương, Triệu Kiến Quốc nghỉ hai ngày ở nhà chăm sóc cô, sau đó lại trở về sân huấn luyện. Thế nhưng chuyện trong nhà đều không để Hàn Mai phải làm, anh không rảnh sẽ nhờ Lưu Anh chăm sóc Hàn Mai, huấn luyện sau lập tức chạy về nhà.

Phạm Bằng nhìn xong không khỏi cảm thán, Liên trưởng có vợ rồi đúng là trở thành người khác!

Trong nhà, ba bữa cơm đều là Triệu Kiến Quốc làm, có lúc anh không kịp về nấu cũng sẽ đem thức ăn làm xong từ trước, cất trong hộp giữ nhiệt, để Hàn Mai tự lấy ra ăn, hoặc là trực tiếp để Hàn Mai sang nhà Lưu Anh ăn cơm.

Triệu Kiến Quốc ít khi nấu ăn, để anh đi huấn luyện còn đơn giản hơn nhiều so với bảo anh cầm đũa đảo thức ăn. Một người đàn ông cao lớn lại mặc tạp dề màu sắc rực rỡ, đứng trong bếp vung đũa, Hàn Mai nhìn kiểu gì cũng thấy buồn cười.

Về phần món ăn Triệu Kiến Quốc làm ra, không phải quá nhiều muối, cũng là quá ít dầu, không mặn thì là cháy khét, nhưng lại nhất quyết không để Hàn Mai làm, cuối cùng Hàn Mai không thể làm gì khác hơn là đứng một bên chỉ anh làm từng bước một. Muối, dầu, gia vị... đều để anh dùng thìa xúc trước, Hàn Mai thấy đủ lượng mới dám thêm vào nồi. Sau một khoảng thời gian, tay nghề của Triệu Kiến Quốc quả thật tiến bộ không ít.

Chuyện tắm rửa mới là điều khiến Hàn Mai đau đầu nhất. Điều kiện bây giờ tất nhiên không sánh được với mấy chục năm sau, mỗi lần tắm đều phải đun trước một ấm nước nóng rồi pha lẫn với nước lạnh, đặt lên bệ xi măng trong góc phòng tắm, sau đó mới dùng gáo dội lên người, kiểu tắm như vậy rất dễ làm vết thương trên tay Hàn Mai dính nước.

Triệu Kiến Quốc ngược lại rất thông minh, lấy lý do này quần quýt chặt chẽ nói phải giúp Hàn Mai tắm. Mỗi ngày huấn luyện xong về nhà đều lôi kéo Hàn Mai vào phòng tắm, nắm tay phải của cô giơ lên thật cao,

cả người động thủ tắm cho cô. Mặc dù chuyện thân mật nhất hai người cũng đã làm hết, Hàn Mai cũng đã không mặc gì đứng trước mặt Triệu Kiến Quốc nhưng cô vẫn cảm thấy thẹn thùng.

Lúc bắt đầu còn tốt, nhưng càng về sau Triệu Kiến Quốc càng không thành thật, một người tắm biến thành hai người tắm, nói cái gì mà không muốn phải đun nước nóng lần nữa, Hàn Mai chỉ có thể liếc anh, trong lòng thầm nghĩ, ‘anh tưởng em không biết bình thường anh đều tắm nước lạnh sao?’ Cũng may anh cũng sợ làm ướt vết thương của Hàn Mai, chỉ tiện tay sờ sờ một số chỗ, chưa làm gì quá hơn. Triệu Kiến Quốc tắm xong cho Hàn Mai, giúp cô lau khô người, nhưng không cho cô mặc quần áo, trực tiếp ôm người đến giường ra sức giày vò.

Hàn Mai nghĩ Triệu Kiến Quốc hiện tại rất chăm chỉ, trong bụng cô cũng có thể rất nhanh sẽ có bảo bảo!

Hai tuần sau, vết thương của Hàn Mai bắt đầu đóng vảy, không cần lo lắng khi ngủ sẽ cọ trúng nữa, nhưng lại ngứa rất khó chịu. Đến tuần thứ tư, lớp vảy bắt đầu tróc ra, chỗ da bị bỏng khôi phục cũng không tệ lắm, sờ tay vào cũng không có cảm giác lỗi lôm gẽ, chỉ có điều màu sắc so với chỗ da bên cạnh nhạt hơn một chút, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra. Hàn Mai rất hài lòng, ít nhất cổ tay cũng không lưu lại vết sẹo thật to, ngược lại Triệu Kiến Quốc nâng tay cô nhìn nửa ngày mới phát biểu một câu, nói gì mà hình như lại trắng hơn rồi...

Cuộc sống ở bộ đội rất quy luật, Hàn Mai mỗi ngày đều rời giường đúng giờ. Không phải sau khi đến bộ đội cô mới trở nên chăm chỉ, mà là mỗi ngày đều có tiếng hô khẩu hiệu từ sân huấn luyện truyền tới, âm thanh thật khiến người ta không có cách nào ngủ tiếp được.

Mỗi ngày Hàn Mai trừ việc giặt quần áo cho Triệu Kiến Quốc, nấu cơm, sang nhà Lưu Anh tán gẫu cũng không có chuyện gì khác để làm, hoặc là ở nhà chờ Triệu Kiến Quốc về, những ngày sau này đều trôi qua vô cùng nhàn rỗi.

Thời điểm vừa tới bộ đội, Hàn Mai cũng nghĩ tới chuyện bảo Triệu Kiến Quốc tìm lãnh đạo của anh xem có thể an bài cho cô một phần công tác hay không, nhưng chưa kịp nói thì tay bị bỏng, dưỡng thương gần hai tháng trời, chuyện an bài công việc Hàn Mai cũng không đề cập tới nữa. Nhưng hiện tại tay cô đã khỏi, Triệu Kiến Quốc cũng bận rộn, thường xuyên đi sớm về trễ, những chuyện này đều là cơ mật quân sự, cô cũng không tiện hỏi, một mình ở nhà cả ngày rảnh rỗi nhàm chán liền muốn tìm một công việc để làm.

Lưu Anh theo quân đã hai năm, bởi vì phải chăm sóc Bình Bình cũng không có tìm người giúp an bài công việc, những chuyện kiểu này phải hỏi chị may ra mới tìm ra điểm hữu dụng.

“Em muốn tìm việc?”

“Vâng. Chị cũng thấy đấy, tay em cũng đã khỏi, cả ngày ngồi đợi ở nhà cũng không được việc gì. Như chị còn có Bình Bình, một ngày trôi qua cũng nhanh hơn. Em thì chưa có con, Kiến Quốc cũng không thường xuyên ở nhà, cho nên em mới muốn tìm việc, coi như là giết thời gian cũng tốt.”

“Em nói cũng không sai, nhưng muốn tìm việc trong bộ đội cũng không dễ dàng đâu, còn phải phụ thuộc vào ý của mấy vị lãnh đạo nữa.”

“Không còn cách nào khác à?”

“Nếu không để Liên trưởng Triệu nhà em đi hỏi Doanh trưởng Ngô đi. Nghe nói vợ Doanh trưởng hợp tác với người khác mở một xưởng trái cây đóng hộp gần đây, cũng có vài vị quân tẩu trong bộ đội đến đó làm việc. Triệu Kiến Quốc nhà em là do một tay Đoàn trưởng Ngô bồi dưỡng, hỏi một chút chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Được, vậy để đến tối em sẽ nói với anh ấy.”

.....

Triệu Kiến Quốc về nhà thì thấy vợ đang ngồi trên sofa phòng khách ngủ gật. Gần đây anh mãi bận chuyện khảo hạch trong bộ đội, đi sớm về trễ, hai vợ chồng ở cùng nhau cũng chỉ được vài giờ lúc đi ngủ. Mọi lần đến giờ này Hàn Mai đều đã ngủ, sáng hôm sau tỉnh lại Hàn Mai thấy quần áo trong phòng tắm mới biết đêm trước Triệu Kiến Quốc có về nhà. Hôm nay vì có chuyện cần nói nên Hàn Mai mới không đi ngủ, ngồi chờ Triệu Kiến Quốc về, thế nhưng chờ mãi lại thành ra ngủ gật.

Triệu Kiến Quốc đến gần, nâng đầu Hàn Mai tựa vào trên vai mình, một tay xuyên dưới nách, một tay vòng quanh chân, nhẹ nhàng ôm cô đứng dậy.

Hàn Mai đang ngủ cảm thấy thân thể đung đưa, tỉnh lại, phát hiện mình bị Triệu Kiến Quốc ôm vào trong ngực.

“Anh về rồi à? Đã ăn cơm chưa? Em phần cơm tối cho anh, để em đi dọn.” Hàn Mai nhảy xuống khỏi ngực Triệu Kiến Quốc, vội vã chạy vào trong bếp.

“Muộn thế này rồi sao em còn chưa ngủ?”

“Nhớ anh quá!” Hàn Mai bưng ra một đĩa thức ăn đặt lên bàn.

Triệu Kiến Quốc nắm hai vai Hàn Mai để cô đứng trước ngực mình, nhìn cô chăm chăm, mập mờ nói, “Vay tối nay phải xem vợ rất cuộc có bao nhiêu nhớ anh.”

Trong nháy mắt Hàn Mai liền đỏ mặt, dấm nhẹ vào ngực anh nói, “Lại không đứng đắn rồi, mau đi rửa tay ăn cơm đi!”

Triệu Kiến Quốc nhìn Hàn Mai hồng mặt, cảm thấy rất mê người, khiến anh chỉ muốn trực tiếp khiêng cô ném lên giường, nhưng mà bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt, cho nên anh chỉ có thể cố nén kích động xuống, đi rửa tay, ngồi xuống ăn cơm.

“Kiến Quốc, thương lượng với anh một chuyện.”

“Nói.” Triệu Kiến Quốc đơn giản, dứt khoát nhả ra một chữ.

“Em muốn đi tìm việc làm.”

“Ở nhà không tốt sao? Anh cũng không phải là không nuôi nổi em!” Tinh quang trong mắt Triệu Kiến Quốc chớp lóe.

“Anh nói đi đâu đấy! Em chỉ là cảm thấy ở nhà một mình có chút nhàm chán mà thôi.”

Triệu Kiến Quốc nhẹ nhàng thở dài. Cũng đúng, vợ chưa tới bộ đội thì anh mong cô sớm theo quân, hiện tới cô tới rồi anh lại không có thời gian bên cạnh cô, cô đương nhiên sẽ thấy nhàm chán.

“Em muốn làm cái gì?”

“Em nghe chị Lưu Anh nói vợ của Doanh trưởng Ngô mở một xưởng trái cây đóng hộp, có vài quân tàu cũng đến đó làm việc. Em muốn đến đó làm, anh thấy thế nào?”

Triệu Kiến Quốc không nói gì, suy nghĩ trong chốc lát mới nói, “Ngày mai anh sẽ tìm Doanh trưởng nói chuyện, dù sao anh cũng đã tính chuyện xin việc cho em rồi, có điều tay em bị thương nên chưa kịp an bài thôi.”

Triệu Kiến Quốc đã nói như vậy, chuyện xin việc coi như đã thành công một nửa, Hàn Mai vui mừng, nhiệt tình gấp thức ăn vào bát Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc dĩ nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, đêm đó kéo Hàn Mai vào giường giày vò đến khi trời gần sáng mới ngủ.

Sáng hôm sau, Triệu Kiến Quốc đi tới phòng làm việc của Doanh trưởng Ngô Bân.

“Báo cáo!”

“Có chuyện mau nói, có rắc rối mau thả!” Doanh trưởng Ngô Bân cũng không ngần ngại lên nói.

“Muốn nhờ Đoàn trưởng giúp một chuyện, thu xếp cho vợ tôi tới xưởng của chị dâu làm việc.”

Ngô Bân lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Triệu Kiến Quốc, nghiêm mặt nói, “Tiểu tử cậu mời khách uống rượu cũng không có tới, hiện tại có chuyện muốn nhờ vả mới thèm nhớ đến tôi.”

Triệu Kiến Quốc thành thật đáp, “Tôi cũng là vì nghĩ cho Doanh trưởng thôi! Nếu để chị dâu phát hiện ra anh lén uống rượu, vậy thì lần này không chỉ là về nhà mẹ đẻ ở mười ngày nữa đâu.”

“Cậu...”

Ngôi Bàn bị lời của Triệu Kiến Quốc làm cho á khẩu, không trả lời được, cảm thấy bản thân mất hết mặt mũi trước tiểu tử thối này, nhưng nếu để vợ ở nhà nháo lên thật sự là không chống đỡ được.

Dạ dày Ngô Bàn vẫn luôn không tốt, mấy năm trước ra chiến trường phải chịu đói một thời gian dài, bây giờ mỗi lần uống rượu xong đến hôm sau đều bị đau bụng. Lần trước bởi vì nhất thời vui mừng uống hơi nhiều với binh sĩ, về nhà liền ngủ luôn tại phòng khách, sáng ngày hôm sau chưa tỉnh lại thì vợ đã dọn đồ âm thầm chạy về nhà mẹ rồi. Vợ Ngô Bàn đi lần này quyết tâm chưa đủ nửa tháng chưa trở lại, Ngô Bàn đến nhà ăn ăn cơm đều cảm thấy mất mặt, cho nên nửa tháng này đều ở nhà ăn mì. Cuối cùng không chịu nổi nữa mới chạy tới nhà mẹ vợ đón người, nếu không còn không biết vợ sẽ sinh khí đến lúc nào. Nói là đón người nhưng thực chất là gạ người, mỗi lần vợ giận dữ, Ngô Bàn chỉ cần ở trước mặt vợ giả bộ đau chỗ này đau chỗ kia đều thành công.

Triệu Kiến Quốc thấy Doanh trưởng không nói gì nữa, liền tiếp tục, “Không biết chị dâu biết anh giấu mấy bình rượu trong ngăn kéo thì sẽ như thế nào đây?”

Đoàn trưởng Ngô nghe được câu này càng thêm tức giận, chỉ vào Triệu Kiến Quốc nói. “Lão tử uống rượu mà phải che giấu sao?”

“A..! Vậy tôi phải tìm lúc nào đó hàn huyên với chị dâu một chút rồi!” Triệu Kiến Quốc cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘hàn huyên’.

“Không phải là an bài công việc thôi sao? Có cái gì lớn lao đâu, việc này vốn dĩ đã sắp xếp cho vợ cậu, chính cậu tự đẩy ra, giờ còn trách ai nữa.” Ngô Bàn nghe Triệu Kiến Quốc nói muốn đi tìm vợ mình, giọng nói nhất thời mềm mỏng.

“Tôi cho cậu biết, lần khảo sát tới nhất định phải đạt hạng nhất cho lão tử, nếu không tôi lột da cậu.” Ngô Bàn nhìn vẻ mặt hả hê của Triệu Kiến Quốc, cả người cực kỳ khó chịu, thế nên mới thêm một câu cuối cùng trước khi Triệu Kiến Quốc đi.

.....

36. Chương 36: Thất Bại

Ba ngày sau, Hàn Mai bắt đầu đến làm trong xưởng đóng hộp.

Nhà xưởng này tất cả gồm ba phân xưởng, phân xưởng 1 phụ trách đóng hộp đào, xưởng 2 đóng hộp quả dương mai, xưởng 3 phụ trách đóng hộp quýt.

Hàn Mai được phân tới xưởng số 3. Xưởng trưởng tên là Lâm Bảo Phong, trước kia cũng làm lính, nhưng trong một lần làm nhiệm vụ bị thương ở mắt phải, phải phẫu thuật nên mới giải ngũ. Sau đó vợ của Ngô Bàn là Dương Vân Tú mở xưởng, Lâm Bảo Phong dưới sự đề cử của Ngô Bàn mới tới đây làm, từ một công nhân bốc vác nho nhỏ lên đến chức chủ nhiệm. Mấy năm trước Lâm Bảo Phong kết hôn với một công nhân nữ trong xưởng là Lý Thu Yến, hiện tại đã có một bé trai ba tuổi.

Lâm Bảo Phong sợ Hàn Mai chưa quen việc nên giao cho cô công việc dễ dàng nhất, đến phân xưởng 3 bốc vỏ quýt.

Thật ra lo lắng của Lâm Bảo Phong là dư thừa, kiếp trước sau khi Lý Khải Dân đi tù, Hàn Mai cũng làm công việc này. Công việc cũng không đến nỗi không đủ sống qua ngày nhưng Lý Khải Dân lúc trước không biết ở bên ngoài đã trêu chọc đến người nào mà cứ cách hai ba ngày bọn họ lại đến cửa đòi nợ một lần.

Ban đầu Hàn Mai chưa biết bọn chúng đến làm gì, còn khách khí mở cửa cho người ta, những người kia vào được rồi liền bắt đầu đập phá đồ đạc trong nhà, sau khi đập phá xong còn đe dọa lần sau đến mà không có tiền sẽ bắt Hàn Mai đi bán.

Hàn Mai lúc ấy cực kì hoảng sợ, ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn cả phòng tan hoang, không biết nên làm cái gì. Cô đã từng nghe qua chuyện có người bị giết vì không trả nổi vay nặng lãi, nhưng lúc ấy cô cũng chỉ là người bình thường, lúc nhàm chán nghe một chút liền quên. Đến khi thật sự xảy đến trên người mình, chuyện này liền hiện ra trong đầu cô. Bọn người đòi nợ này chắc cũng phải có chút bối cảnh, cho dù báo cảnh sát cũng chưa chắc có tác dụng gì.

Sau đó mỗi lần bọn người đó đến, Hàn Mai đều khóa trái cửa, núp trong chăn, chờ bọn chúng đi rồi, cô mới dám ra ngoài. Một khoảng thời gian sau, cô thực sự không chịu nổi nữa, đem phòng bán đi, cầm tiền trốn đến một nhà xưởng trong núi làm thuê. Sau nữa thì bị ngắt xủ khi làm việc, đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện ra bản thân bị ung thư.

Hàn Mai đi tới xưởng số 3 liền nhìn thấy từng thùng quýt chất đống trên đất, một nhóm công nhân nữ ngồi trên ghế đang lột vỏ quýt. Trong số những công nhân đó, Hàn Mai nhìn thấy người cô không muốn gặp – Tào Thái Ngọc.

Hàn Mai không ngờ Tào Thái Ngọc cũng tới làm trong xưởng, lại còn là cùng xưởng với mình. Hàn Mai thật lòng cũng không nguyện ý lại có quan hệ gì nữa với Tào Thái Ngọc, dù sao chuyện bị bỏng lần trước cả hai gặp nhau cũng lúng túng, hơn nữa Tào Thái Ngọc nhìn cô luôn mang theo địch ý, Hàn Mai chỉ sợ có chuyện gì xảy ra nữa sẽ khiến quan hệ của Triệu Kiến Quốc và Đặng Chí Cường rạn nứt. Nhưng nếu cô đi nói với chủ nhiệm lại có vẻ làm cho bản thân thành người nhỏ nhen, vẫn còn đắn đo chuyện lần trước. Trong lúc Hàn Mai còn đang do dự, Tào Thái Ngọc lại lên tiếng.

“Tôi cứ tưởng ai, thì ra là Mai Tử! Đứng góc ra ở đó làm gì? Nhanh đến bên này đi.”

Hàn Mai không ngờ Tào Thái Ngọc sẽ nhiệt tình như vậy, nhất thời không phản ứng kịp, đứng yên tại chỗ một lát mới đi tới.

“Giới thiệu với mọi người, đây là vợ của Liên trưởng Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai, đây là Tiểu Bản, đây là Vân Nga, còn người này là Tiểu Đổ...”

Tào Thái Ngọc đem mọi người giới thiệu một vòng, có điều vừa giới thiệu xong Hàn Mai liền phát hiện mấy người bên cạnh đều dùng ánh mắt lạ lùng nhìn mình, có khi dễ có hoài nghi. Hàn Mai không hiểu được vì sao lại thế. Tào Thái Ngọc vẫn rất nhiệt tình, đưa cho Hàn Mai một chiếc ghế nhỏ để cô ngồi bên cạnh.

Hàn Mai nghiêm chỉnh từ chối, rất khách khí nói với mấy người đang ngồi xung quanh, “Chào mọi người, mọi người cứ gọi tôi là Mai Tử, sau này cùng làm việc với nhau, nhờ mọi người giúp đỡ nhiều hơn!”

Hàn Mai nói xong cũng không có ai đáp lại, mỗi người đều duy trì vẻ bận rộn công việc, chỉ có cô gái trẻ tuổi gọi Tiểu Đổ là nhìn cô cười coi như chào hỏi. Hàn Mai cũng cười đáp lại, không để ý tới những người còn lại, trực tiếp ngồi xuống bắt đầu lột vỏ quýt.

Trên thế giới này có rất nhiều người sẽ thấy mình không vừa mắt, Hàn Mai cô cũng không cần thiết vì những người như vậy mà phải tức giận, đúng không?

Bởi vì trong kiếp trước đã từng làm việc này một thời gian dài, Hàn Mai không cần cố hết sức đã lột vỏ hết một thùng quýt, so ra còn nhanh hơn mấy công nhân khác một chút.

“Chị Mai Tử, chị làm nhanh thật đấy! Em làm ở đây nửa năm rồi mà còn không bằng chị.”

“Nào có như vậy chứ.” Hàn Mai chỉ cười, không có biện pháp, cô cũng không thể nói rằng kiếp trước mình đã làm việc này rất nhiều năm được.

“Mai Tử còn lợi hại hơn nữa kia! Mấy người không biết chứ, cô ấy còn mở một quán rượu ở quê đấy. Một phụ nữ, chồng không ở nhà, nhà chồng lại không có ai, cũng không dễ dàng gì. Thế nhưng Hàn Mai lại làm được, không những nấu ăn ngon mà người lại xinh đẹp, đàn ông mà nhìn thấy cô ấy đều yêu thích đó!” Tào Thái Ngọc cố ý lớn tiếng nói tiếp.

Hàn Mai nghe xong lời này liền sầm mặt, lời này mà cũng có thể nói ra được? Cái gì gọi là ‘đàn ông nhìn thấy cô ấy đều yêu thích’?

Công nhân nữ xung quanh nghe xong càng thêm khinh bỉ nhìn Hàn Mai. Phụ nữ nếu quá giỏi giang, người chồng sẽ bị cho là không có bản lĩnh, cho nên đại đa số phụ nữ nếu không phải bắt buộc dĩ nhiên không xuất

đầu lộ diện ra bên ngoài, chứ đừng nói đến là làm ăn giống như đàn ông. Như Hàn Mai, chồng không ở nhà, cha mẹ chồng cũng không có, ra ngoài làm ăn buôn bán sẽ bị người khác nói xấu, hơn nữa mấy câu của Tào Thái Ngọc chính là viết lên trán Hàn Mai ba chữ “Không Đứng Đắn” thật to.

Hàn Mai đã nghĩ thái độ Tào Thái Ngọc hôm nay rất quý dị, hai lần gặp mặt trước rất rõ ràng là cùng cô không hợp nhau, vừa rồi Hàn Mai còn tưởng rằng cô ta vì chuyện lần trước mà áy náy, không nghĩ tới thật đúng là chó không đổi được tính.

Tất cả mọi người đều nghe được ý tứ trong lời nói của Tào Thái Ngọc, chỉ có Tiểu Đổ là dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Hàn Mai.

“Chị Mai Tử thật lợi hại! Em cũng muốn được như chị, nếu như mở được cửa tiệm vậy thì có thể có tiền cho em trai đi học.”

“Mọi người đừng nghe chị Thái Ngọc nói. Bạn thân của Triệu Kiến Quốc nhà tôi muốn mở tiệm ăn nhưng không đủ tiền vốn, hai vợ chồng tôi lại còn chút tiền tạm thời chưa dùng đến, không bằng đưa cho người bạn kia vay để quay vòng, nhưng người ta sống chết không chịu nhận. Cuối cùng người bạn kia nói số tiền đó coi như góp vốn, kinh doanh có lãi thì hàng năm đưa cho chúng tôi một khoản hoa hồng rồi mới chịu nhận tiền. Tôi và Kiến Quốc không có biện pháp nên đành đồng ý với người ta. Thật ra cũng chỉ là một tiệm cơm nhỏ, đâu phải quán rượu gì đâu! Bình thường tôi cũng không hay đến tiệm, bởi vì mới khai trương nên chưa tìm được đầu bếp, vợ của người bạn kia lại đang mang thai, cha mẹ cũng lớn tuổi, tôi mới đến giúp nấu ăn vài ngày. Chuyện lớn nhỏ trong tiệm đều do một mình người bạn kia quản lý, một người phụ nữ như tôi nào có biết làm cái gì chứ? Để tôi trông nom cũng không trông nom nổi. Nào có được như chị Thái Ngọc nói, một mình cũng có thể mở tiệm được. Nếu như thật sự được, tôi có thể bỏ buôn bán đến bộ đội theo quân sao? Chị Thái Ngọc, chị muốn làm em mất mặt cũng không thể nói như vậy được, da mặt em mỏng lắm.”

Hàn Mai nói nửa ngày cũng không biết đám phụ nữ kia có nghe được ý tứ trong lời cô không, nhưng một lát sau cũng có vài người khách khí hàn huyên với cô đôi ba câu. Còn Tào Thái Ngọc cả buổi sáng đều sầm mặt, điều này làm Hàn Mai cảm thấy rất hả giận.

Từ xưởng về nhà cũng phải một đoạn dài nên Hàn Mai không tính về nhà vào buổi trưa. Xưởng đóng hộp cũng có nhà ăn cho công nhân, nhưng những món ăn kia Hàn Mai thực sự không dám khen tặng, vì thế mỗi sáng sớm cô đều chuẩn bị hai phần cơm trưa, một phần cất trong tủ để Triệu Kiến Quốc ăn trưa, một phần cô mang theo tới xưởng.

Hàn Mai rất chú trọng chuyện ăn uống, một mặt là vì mỗi ngày Triệu Kiến Quốc đều tham gia huấn luyện, hao tổn rất nhiều sức lực, trước kia cô chưa theo quân thì không nói làm gì, hiện tại cô không thể không lo cơm nước cho chồng mình được. Mặt khác bởi vì Hàn Mai cũng thấy đến thời điểm nên có con rồi. Thân thể của cô không tốt lắm, về sau mang thai chỉ cần không chú ý cẩn thận rất dễ bị xảy thai. Hơn nữa chuyện mất đứa bé trong kiếp trước luôn ám ảnh Hàn Mai, cho nên lần này cô càng thêm đặc biệt cẩn thận.

Kiếp trước khi cô biết mình không thể sinh con nữa đã đến rất nhiều bệnh viện, cũng thử qua rất nhiều phương thuốc, trong đó có không ít thuốc điều dưỡng thân thể. Lúc ấy cô luôn cho rằng Lý Khải Dân thay đổi là vì cô không bảo vệ được con của hắn, sau lại không có con được nữa, hắn mới đối xử với cô như vậy, ngày ngày buộc chính mình uống thuốc, bây giờ nghĩ lại mới thấy cô khi ấy thật quá ngây thơ.

Thật ra sau khi Lý Khải Dân bị bỏ tù, một mình Hàn Mai đến nhà máy đi làm cũng có người bày tỏ với cô, dù gì khi ấy cô cũng chưa quá lớn tuổi, đáng đáp cũng xinh đẹp. Nhưng Hàn Mai cảm thấy một người đàn ông sẽ rất khó tiếp nhận một người phụ nữ không thể sinh con, người ta lấy vợ về còn không phải là vì sinh con sao? Gà không biết đẻ trứng, không làm thịt còn giữ lại làm gì? Những người đàn ông kia bày tỏ với cô là bởi vì bọn họ không biết cô là một con gà không biết đẻ trứng.

Ở nông thôn, phụ nữ lấy chồng chỉ khi sinh con xong mới chân chính là người trong nhà, mới có thể uốn thẳng lưng làm người. Nếu kết hôn đã mấy năm rồi mà chưa sinh con thì phải chịu sự xem thường của nhà chồng, số mệnh không tốt thậm chí cũng bị chồng xem thường. Có người lấy chồng mấy năm còn chưa mang thai thì chồng đã quang minh chính đại ra ngoài tìm phụ nữ khác rồi. Loại chuyện này người nhà mẹ đẻ cũng không tiện ra mặt lý luận, ai bảo bụng con gái nhà mình không có tiền đồ, đây chính là chuyện đáng xấu hổ cỡ nào! Chuyện hương khói nhà người ta, người nào ra mặt cũng không giải quyết được.

Hàn Mai nghĩ một người phụ nữ mà không sinh con cho chồng chính là thiếu sót không thể bù đắp, hôn nhân như vậy thật sự không bền vững lâu dài được, cho nên sau khi trải qua chuyện với Lý Khải Dân, cô cũng không có ý niệm lấy chồng.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Mai đều chú ý chuyện ăn uống của bản thân, thường nấu chút canh điều dưỡng thân thể... ban đêm chân tay cũng không còn lạnh, lúc đến tháng cũng bớt đau bụng hơn, mỗi lần số lượng cũng bình thường, không lúc nhiều lúc ít như trước nữa.

Hàn Mai không uống canh một mình, mà còn lôi kéo cả Triệu Kiến Quốc cùng uống, chỉ là canh bổ máu, đàn ông cũng uống được. Nhưng Hàn Mai không ngờ cô cho Triệu Kiến Quốc uống canh, sáng hôm sau lúc Triệu Kiến Quốc rời giường thì bị chảy máu mũi, rất lâu mới dừng lại. Hàn Mai không khỏi thẩn cảm thán, xem ra anh không cần canh bổ này, nếu bắt anh uống thêm có khi lại không còn khỏe mạnh nữa!

Hàn Mai cho Triệu Kiến Quốc một lệnh cấm, phải cai thuốc lá và rượu đến khi cô có thai, đến khi có bảo bối rồi còn phải xem xét rồi mới quyết định có bỏ lệnh cấm hay không.

Triệu Kiến Quốc không hiểu vì sao hút thuốc lá và uống rượu lại ảnh hưởng đến việc sinh con, anh có thể lấy danh nghĩa quân nhân ra thề, sau khi uống rượu anh ở trên giường còn mạnh hơn! Nhưng vợ anh lại bảo như vậy sẽ sinh ra đứa bé không thông minh, thuốc lá còn có thể ảnh hưởng tới sức khỏe của hai mẹ con, anh cũng không muốn mạo hiểm như vậy nên đành nhịn một chút.

Hàn Mai biết muốn Triệu Kiến Quốc cai thuốc lá sau khi đã hút vài chục năm là rất khó khăn cho anh, nhưng cô cũng không có cách nào khác, vì tương lai có thể bình an sinh ra một đứa nhỏ khỏe mạnh, bất kể nguy hiểm nào, dù chỉ là một chút xiu, cô cũng phải loại bỏ.

Vì để cho Triệu Kiến Quốc lúc cai thuốc có thể nhẹ nhõm một chút, Hàn Mai cố ý mua một bình mật ong lớn, mỗi sáng đều pha một bình trà mật ong để Triệu Kiến Quốc mang theo ra ngoài, buổi trưa anh về ăn cơm lại rót thêm một bình nữa. Triệu Kiến Quốc cũng vô cùng phối hợp, cũng bởi vì anh cảm thấy cổ họng khô ngứa rất khó chịu, vợ lại pha trà cho anh, trà Diệp Tử cho thêm chút mật ong, mùi vị ngọt ngào, không những giải khát mà còn có thể giảm bớt tâm tình khó chịu của anh.

Mấy ngày đầu cai thuốc, buổi tối Triệu Kiến Quốc làm thế nào cũng không ngủ được, đau đầu, nằm trên giường lăn qua lộn lại. Hàn Mai thấy anh như vậy cũng đau lòng, nửa đêm ngồi dậy, nâng đầu Triệu Kiến Quốc gối lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp.

Triệu Kiến Quốc chỉ cảm thấy đôi tay nhỏ nhắn của vợ nhịp nhàng vuốt ve hai bên thái dương, rất thoải mái, cảm giác đau đớn cũng dần biến mất. Cứ thế tựa trên đùi Hàn Mai ngủ mất.

Hàn Mai sợ Triệu Kiến Quốc lúc huấn luyện lại đột nhiên thèm thuốc lá sẽ khó chịu, liền mua cho anh một túi kẹo đường hình thỏ trắng, muốn anh bỏ mấy viên vào trong túi, lúc nào khó chịu trong miệng thì nhai một viên. Nhưng Triệu Kiến Quốc cứng rắn nói anh là đàn ông, không thể trước mặt binh sĩ cấp dưới lại ăn mấy viên kẹo hình dạng kỳ cục của trẻ con được, sống chết cũng không chịu mang theo.

Hàn Mai nhìn anh bướng bỉnh liền tức giận, nhân lúc Triệu Kiến Quốc không để ý, lén bỏ mấy viên kẹo vào túi áo anh.

Kết quả đến tối Hàn Mai đi làm về, liền nhìn thấy đại thần nhà cô đen mặt đang ngồi trên sofa.

Hàn Mai thấy sắc mặt chồng không tốt, cũng không biết người nào chọc anh, lên tiếng thử thăm dò, Triệu Kiến Quốc không nói một lời, trực tiếp bắt Hàn Mai lại, lột sạch quần áo, dùng hết mọi loại biện pháp ra sức giày vò.

Một đêm này, từ phòng khách đến phòng ngủ, từ ghế sa lon đến trên giường, hai người đại chiến đến lúc trời nổi lên ánh sáng yếu ớt mới kết thúc.

Cả người Hàn Mai đau nhức, không có lấy một tia hơi sức ngồi trên giường, cảm giác xương cốt toàn thân đều bị Triệu Kiến Quốc phá hủy, không nghĩ ra bản thân đã làm gì trêu chọc tới anh.

Sự thật là buổi sáng từ lúc ra khỏi nhà cho đến lúc bắt đầu huấn luyện đối kháng, Triệu Kiến Quốc cũng không biết trong túi áo bị Hàn Mai bỏ vào mấy viên kẹo đầu thỏ. Đến khi anh đang làm mẫu động tác lật

người đá chân, kết quả là toàn bộ binh sĩ có mặt đều nhìn anh chăm chăm, chính xác là nhìn chăm chăm kẻo đầu tỏ văng ra từ trên người anh.

Đám binh sĩ chưa từng trải qua tình huống này, ngây ngốc đứng tại chỗ, buồn cười lại không dám cười, kìm nén đến nỗi co rút cả mặt.

Sắc mặt Triệu Kiến Quốc thay đổi vài lần, hai tròng mắt nổi lửa, gân xanh trên trán giật giật.

Phạm Bằng đã làm chiến hữu với Triệu Kiến Quốc nhiều năm nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Liên trưởng có nhiều vẻ mặt như vậy. Không cần suy nghĩ cũng biết người có thể làm Liên trưởng tức giận nhưng lại không thể phát lửa, ngoài chị dâu khăng định không có người thứ hai. Phạm Bằng thầm nghĩ, nếu để Đoàn trưởng Ngô thấy được biểu tình lúc này của Liên trưởng, đoán chừng anh ta phải vui vẻ nhậu mấy ngày!

Chuyện này Hàn Mai nghe Lưu Anh kể lại, Lưu Anh là nghe Lâm Đại Vĩ nói. Sau khi biết, Hàn Mai ôm bụng cười, trong lòng cảm thán thể diện của Triệu Kiến Quốc đều mất sạch rồi, tất cả binh sĩ trong liên đội đều biết hết, còn say sưa thảo luận nữa. Nghe nói sau khi Đoàn trưởng Ngô nghe xong chuyện này liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi, còn cố ý gọi Triệu Kiến Quốc vào phòng làm việc hỏi anh có còn kẻo đầu tỏ hay không.

Hàn Mai nghe đến đó liền cảm thấy đêm hôm đó Triệu Kiến Quốc trừng phạt như vậy vẫn coi như là nhẹ.

37. Chương 37: Tuyển Vai

Hàn Mai đến làm trong xưởng đóng hộp một thời gian ngắn, cũng đã quen thuộc với những công nhân nữ khác. Bởi vì có kinh nghiệm trong kiếp trước, Hàn Mai tự nhiên cũng biết nhiều chuyện hơn, dễ dàng trò chuyện cùng người khác. Cô còn hay mang chút đồ ngon trong nhà đến mời bọn họ, so với nhà ăn nhân viên trong xưởng tất nhiên được yêu thích hơn nhiều. Trải qua thời gian làm việc chung, Hàn Mai là người như thế nào, Tào Thái Ngọc là hạng người gì, mọi người cũng đều rõ ràng, trong lòng liền có khuynh hướng thân cận với Hàn Mai, còn với Tào Thái Ngọc chính là xa lánh cùng khách khí, còn lên nói cho Hàn Mai biết chuyện Tào Thái Ngọc thường xuyên nói xấu sau lưng cô.

Điều này Hàn Mai đã sớm đoán được, nếu không phải Tào Thái Ngọc nói mấy lời kia, mới đầu cô cũng không bị mọi người lạnh nhạt. Mà Hàn Mai tới bộ đội cũng không tính là lâu, ngoài chuyện bị thương lần trước, hai người cũng không có dây dưa gì thêm, tới bây giờ, Hàn Mai cũng không hiểu đến tột cùng mình đã làm gì đắc tội với người phụ nữ kia.

Đối với chuyện này, Hàn Mai không tìm Tào Thái Ngọc lý luận, dù sao vạch mặt cũng không phải lựa chọn tốt nhất. Chẳng lẽ cô lại giống một người đàn bà chanh chua đi tìm Tào Thái Ngọc cãi vã, từ đó cách mặt, không có việc gì cũng không vừa mắt nhau, để ọi người biết cô và cô ta bất hòa, lãnh đạo tìm đến nói chuyện, lại làm nội bộ thêm mâu thuẫn. Nếu như là Tào Thái Ngọc không phục, ở nhà thổi chút gió bên gối với Đặng Chí Cường, thế nào cũng làm Đặng Chí Cường có vướng mắc trong lòng, khi gặp mặt Triệu Kiến Quốc cũng không được tự nhiên, chẳng may truyền tới tai lãnh đạo bộ đội, cả Triệu Kiến Quốc và Đặng Chí Cường đều bị trách mắng, không lẽ lại chịu mất mặt mà nói lý do là vì mình ở nhà không quản được vợ sao? Mới nghĩ tới thôi mà Hàn Mai đã thấy nhức đầu.

Cho nên đối phó với người như Tào Thái Ngọc không thể cứng được, phải mềm mỏng, đánh vào trong lòng địch, chặt đứt hậu viện của địch, sau đó một lần bắt gọn.

Trong đám công nhân nữ, người thân nhất với Hàn Mai là Tiểu Đổ. Tên đầy đủ là Đỗ Văn Tú, nhỏ hơn Hàn Mai vài tháng, người gầy teo, vóc người cũng không cao, dáng dấp coi như thanh tú, đặc biệt lúc cười sẽ để lộ ra một cặp răng hở, rất đáng yêu. Nghe Tiểu Đổ nói cha cô ấy mất sớm, mẹ đi bán rau ngoài chợ kiếm ít tiền, bên dưới còn có em trai năm nay vừa tròn chín tuổi. Đỗ Văn Tú đến xưởng làm việc chủ yếu là vì ở đây bao ăn bao ở, hơn nữa công việc cũng không yêu cầu phải có kỹ thuật, tiền công cũng tương đối cao. Hàn Mai vô cùng thích cô gái này, nói chuyện cùng cô ấy đều cảm thấy rất thoải mái.

Hàn Mai làm công nhân trong xưởng, tuy chỉ là công việc lột vỏ quýt, nhưng cũng phải đẩy từng thùng quýt từ kho hàng ra, đối với sức lực của một phụ nữ thì hơi khó khăn, cho nên trừ số ít công nhân nữ có sức lực lớn ra, số người còn lại đều tự ghép cặp làm cùng nhau. Dĩ nhiên, cũng có người cá biệt, không được hoan nghênh, bị mọi người cô lập, bởi vì không ai nguyện ý cùng người này qua lại, chỉ có thể chính mình một người một tổ, ví dụ như chị dâu Tào của chúng ta.

Tính ra Hàn Mai tới bộ đội cũng đã hơn bốn tháng, chưa tới một tháng nữa là sang năm mới rồi. Thời gian trước Triệu Kiến Quốc đang bận chuyện khảo hạch trong bộ đội, thủ trưởng quân khu cực kì hài lòng đối với biểu hiện của binh sĩ, cũng đánh giá rất cao biểu hiện cá nhân của Triệu Kiến Quốc, cộng thêm việc lúc trước anh giành được một hạng hai, một hạng ba, chuyện xét duyệt danh ngạch năm nay trong bộ đội chắc chắn đã rơi vào tay anh. Chuyện này Hàn Mai vẫn là nghe từ miệng Lưu Anh, sau lại về nhà hỏi Triệu Kiến Quốc, anh mới nói cho cô biết. Hàn Mai hỏi sao anh gạt cô, anh trực tiếp trả lời một câu, “Cái này thì có cái gì tốt mà nói?” liền vào phòng tắm, nhưng Hàn Mai nhanh nhạy nhận ra trên mặt anh vẫn có chút hài lòng, người này sợ là đang đợi cô hỏi đến... Hàn Mai bị phẫn, sao cô lại coi trọng người này như vậy chứ?

Năm trước, tổ văn nghệ của mấy nhà máy trong vùng kết thành đoàn văn nghệ đến bộ đội biểu diễn, Hàn Mai làm công nhân trong xưởng đóng hộp đương nhiên cũng có trong danh sách.

Nhà xưởng lên kế hoạch sẽ biểu diễn ba tiết mục, theo thứ tự là đọc thơ, hợp ca và tiểu phẩm. Hiện tại cũng sắp đến ngày cho công nhân nghỉ Tết, công việc trong xưởng cũng không gấp, cho nên những người lãnh đạo đặc biệt coi trọng lần biểu diễn này.

Hàn Mai vốn là bị phân vào tiết mục hát đôi, nhưng trước khi biểu diễn 4 ngày thì nữ chính diễn tiểu phẩm ngã cầu thang, gãy chân, không thể diễn tiếp được.

Chuyện này khiến lãnh đạo trong xưởng nóng nảy, không biết phải tìm ai thay thế mới được. Lâm Bảo Phong cũng gấp gáp, phía trên liên tục thúc giục phải tìm người mới thay thế, anh cũng không thể mò ra được ai vào lúc này, trước mắt cứ tập trung mấy công nhân nữ trong xưởng đến diễn qua một lần cho lãnh đạo nhìn đã rồi quyết định.

Hàn Mai và Tào Thái Ngọc cũng bị gọi đến diễn thử, vai chính là một quân tẩu, hai người lại chính xác là quân tẩu, có thể không bị gọi đến sao!

Đỗ Vân Tú không bị gọi đi tuyển vai, nhưng lại bị phân đến đội hợp ca, trên mặt có chút khổ sở. Hàn Mai an ủi nói không bị gọi đi là vì bây giờ Đỗ Vân Tú vẫn là con gái, không thể giống như mấy người đã kết hôn được, hơn nữa bị gọi đi cũng chưa chắc đã được diễn nữ chính đâu.

Nghe Hàn Mai nói xong, trong lòng Đỗ Vân Tú cũng không có gì là không thoải mái. Thật ra Đỗ Vân Tú cũng không có ý định muốn diễn, hướng chỉ bảo cô ở trước mặt nhiều người diễn xuất như vậy, cô rất sợ, cô cũng chỉ là nghĩ rằng diễn tiểu phẩm thì có thể lấy thêm chút tiền thưởng, về nhà đón Tết cũng có thể mua cho em trai ít kẹo bánh.

Có lẽ là bởi vì có kinh nghiệm mấy chục năm trong kiếp trước, Hàn Mai diễn xuất so với những người khác tốt hơn rất nhiều, không chút khó khăn nào liền được chọn.

Khi Hàn Mai đang bị mấy công nhân khác vui mừng bao quanh thì một thanh âm không quá được hoan nghênh vang lên.

“Đừng vui mừng quá sớm, đến lúc diễn cô muốn khóc cũng không kịp đâu.” Tào Thái Ngọc lạnh lùng nói.

“Cô chính là ghen tỵ với chị Mai Tử diễn tốt hơn cô.” Đỗ Vân Tú tức giận nói.

“Ha ha! Tôi có chỗ nào kém hơn cô ta! Nếu không phải cô ta xinh đẹp, còn có thể được chọn sao?” Tào Thái Ngọc tựa như nhím xù lông, càng nói càng lớn tiếng.

“Cô....”

Đỗ Vân Tú còn đang muốn đánh trả thì bị chị Hồ cùng xưởng cản lại.

Chị Hồ cũng không nói gì, hắng giọng học Tào Thái Ngọc nói một đoạn kịch lúc tuyển vai, “Con.....trai.....cha.....con....., mẹ biết con vẫn luôn không đi, hãy theo bên cạnh mẹ, luôn trong lòng mẹ, con .....”

“Ha ha.....”

Chị Hồ học được giống như đúc, bốn chữ đầu còn kéo thật dài, khoa trương hơn cả Tào Thái Ngọc, chọc ấy người bên cạnh cười không đứng thẳng được, Hàn Mai cũng cười đến đau bụng.

Lần này gương mặt của Tào Thái Ngọc có thể nói là rất đặc sắc, màu gì cũng có, ngũ quan vận vẹo biến dạng như muốn đánh nhau đến nơi rồi.

“Chị nói này em dâu Tào, em diễn cái kia chị nghe thấm cực kì đấy? Không lẽ ở nhà em cũng gọi chồng như vậy à? Thật tiếc nha, chồng em đi lính thân thể bền chắc, bị em giày vò như vậy có khi nào sợ hãi quá độ mà đoản mệnh không?”

Chị Hồ nói xong lại là một tràng cười, cách khá xa có mấy người thấy bên này có tiếng cười cũng chạy sang tham gia náo nhiệt.

Tào Thái Ngọc chỉ là trong lòng không phục, nghĩ muốn kích thích Hàn Mai một chút, không nghĩ tới cuối cùng lại khiến mình bị cười nhạo. Nhìn càng ngày càng nhiều người vây quanh, Tào Thái Ngọc giận dữ, nhưng không thể làm gì được, đành giậm chân một cái ảo não bỏ đi.

Hàn Mai nhìn Tào Thái Ngọc bỏ đi, thở dài, phụ nữ tội gì phải làm khó nhau như vậy. Nếu không phải cô ta nhiều lần tới chọc cô, cô cũng rất nguyện ý cùng cô ta chung sống hòa bình, dù sao nhiều bằng hữu so với nhiều kẻ thù cũng tốt hơn...

38. Chương 38: Xuất Sắc

Mấy ngày kế tiếp Hàn Mai đều bận rộn chuyện luyện tập tiểu phẩm, một tập kịch bản thật dày đủ khiến cô đau đầu, đến giữa còn có một cảnh yêu cầu Hàn Mai phải khóc, làm hại cô ngày nào về nhà cũng soi gương luyện tập về mặt, động tác, nhưng nửa ngày cũng không khóc được.

Triệu Kiến Quốc gần đây cũng vô cùng buồn bực, huấn luyện cả một ngày về nhà, vợ không giống như trước kia đi theo phía sau cười với anh nữa, hiện tại về đến nhà đã thấy vợ ôm gương khóc, còn hỏi anh cô khóc có giống thật không. Trả lời giống thì cô lại không tin, nói anh dỗ cô vui vẻ mới nói giống, nhưng nếu trả lời không giống cô nhất định sẽ hỏi anh không giống ở chỗ nào, cuối cùng trực tiếp diễn thử cho anh xem vài đoạn, bằng không sẽ bầm dập lấy anh không tha. Triệu Kiến Quốc bị bức, mỗi lần đều trực tiếp khiêng người lên giường, tiến hành một loạt hoạt động cải tạo, để cho vợ hiểu được phục vụ tốt chồng là anh đây mới đúng là việc nên làm, đừng có cả ngày tập luyện những thứ không đâu kia.

Hàn Mai đau khổ, ban ngày vội vàng luyện tập trong xưởng, khuya về nhà còn phải ứng phó với người đàn ông ở nhà, đến thời gian ngồi uống nước cũng không có. Cũng may chỉ còn 4 ngày nữa, chịu đựng một chút cũng nhanh qua.

Đến ngày biểu diễn, trong hội trường của bộ đội đầy người, tất cả đều là binh sĩ trong doanh trại, ngồi thành từng hàng thẳng tắp, không nhúc nhích y hệt như pho tượng thờ. Hàng ghế đầu tiên là các vị thủ trưởng trong bộ đội cùng với mấy vị cán bộ, thư ký, ông chủ công ty địa phương.

Tiểu phẩm của Hàn Mai được sắp xếp ở vị trí thứ 11, ở phía sau của cả buổi diễn, vì thế sẽ phải chịu thiệt thòi hơn chút. Đến lúc diễn không biết mấy vị lãnh đạo kia xem được bao nhiêu, đặc biệt là sắp hết năm, ai biết bọn họ sau đó còn bận rộn cái gì không.

Nhìn các diễn viên khác trang điểm, mặt đều bị vẽ hồng y hệt ớt khỉ, Hàn Mai âm thầm cảm thấy may mắn, thật may là cô biết ít mẹo hóa trang, có thể tự trang điểm ỳnh, bằng không cũng giống như bọn họ bị vẽ thành ớt khỉ rồi.

Hàn Mai từ phía sau màn che, ló đầu ra tìm Triệu Kiến Quốc xem anh ngồi ở chỗ nào, nhưng tất cả binh sĩ đều mặc một màu quân phục xanh, muốn tìm một người cụ thể rất khó. Hàn Mai nhìn mãi cũng không thấy anh đâu, đành phải buông tha chạy ra phía sau đọc lời thoại.

Còn một màn múa đơn nữa là đến lượt tiểu phẩm của Hàn Mai, người chủ trì vừa thông báo cho cô chuẩn bị lên sân khấu.

Vai nữ chính là một quân tử, một mình ở quê chăm sóc cha mẹ chồng và con trai ba tuổi. Con trai từ khi ra đời đến giờ cũng chưa từng gặp mặt cha lần nào, sinh nhật ba tuổi mới có mong ước được nhìn thấy cha. Nữ chính vì dỗ con trai vui vẻ nên tìm một bức hình nói người trong hình chính là cha, nhưng trên tấm hình kia chỉ có một bóng lưng mặc quân phục, cậu bé cũng không được như ý nguyện, vẫn không thể nhìn mặt cha. Từ đó về sau, hễ cứ nhìn thấy người nào mặc quân phục là cậu bé lại đuổi theo hỏi người ta có phải cha mình không. Cho đến một ngày, nữ chính dắt con trai đi chợ mua thức ăn, mới quay đầu lại một chút đã không thấy tấm hơi con trai đâu, đến lúc tìm được người thì thấy cậu bé đang lôi kéo một người mặc quân phục kêu ‘Ba’. Người lạ kia bị một tiếng ‘Ba’ làm cho lúng túng, gãi đầu không biết nên nói cái gì cho phải, thấy mẹ của cậu bé đến liền cười ngây ngốc với cô, suy nghĩ trong chốc lát liền chào cô theo kiểu quân đội tiêu chuẩn, “Chị dâu, cực khổ rồi.” Nữ chính rất cuộc vì năm chữ này mà không nhẫn nhịn được nữa, bật khóc không ngừng, năm ngoái chồng cô đi cứu lũ đã hy sinh rồi, cô vẫn gặt cha mẹ chồng và con trai, không ọi người biết, một mình bị thương nín nhịn.

Diễn vai cậu bé chính là con trai của Lâm Bảo Phong, nhũ danh gọi Tiểu Khải, năm nay mới ba tuổi, đáng người mập mập rất đáng yêu. Mấy ngày nay Hàn Mai chơi đùa bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Khải đều nghĩ về sau con của cô và Triệu Kiến Quốc cũng sẽ đáng yêu như thế này đúng không? Lúc diễn tập, Hàn Mai nhìn cậu bé lôi kéo tay mình kêu mẹ đều có xúc động muốn bế cậu bé về nhà mình nuôi. Chỉ là giả sử cha mẹ Tiểu Khải có đồng ý cho cô làm thế, Triệu Kiến Quốc cũng sẽ không cho phép. Cuối cùng chỉ có cô phải chịu khổ, bị người đàn ông có lòng tự ái cực cao kia nhấn xuống giường sửa chữa, xong chuyện còn bỏ lại cho cô một câu: nhiệm vụ sinh con tự anh cũng có thể hoàn thành, không cần em nhặt ở bên ngoài về. Chỉ nghĩ lại cảnh đấy cũng làm người ta phát run.

Hàn Mai diễn rất hay, lột tả được nội tâm giãy giụa của nữ chính, đặc biệt là cảnh khóc cuối cùng đã đem cả vở kịch đẩy lên cao trào. Tiếng vỗ tay không ngừng vang lên, tất cả bình sĩ phía dưới đều đứng dậy kính Hàn Mai một quân lễ, đồng thanh hô lên, “Chị dâu, cực khổ rồi!”, càng làm cho vở kịch thêm cảm động.

Chào cảm ơn xong, Hàn Mai mới đi vào phía sau sân khấu, một nhóm người lập tức vây tới chúc mừng cô.

“Chị Mai Tử, chị diễn thực sự là quá tốt đó! Em ở sau màn che mà cũng khóc này.”

“Mai Tử, cô được đấy! Không nhìn ra cô còn cất giấu ngón này đấy!”

.....

Hàn Mai được khen cũng không kiêu ngạo, ý tứ nói là do kịch bản viết rất tốt mới được như vậy.

“Kịch bản có hay hơn nữa mà không đúng diễn viên cũng không được, nếu như để ‘Con.....trai.....cha.....con...’ lên diễn, không biết sẽ diễn thành cái quỷ gì đâu! Lần này người kia cũng nên chịu phục đi!”

“Cô ta không phục cũng có thể làm gì chứ? Sự thật không phải rõ ràng rồi sao.”

Nói tới chỗ này, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tào Thái Ngọc đang đứng trong góc lắt lắt vạt áo, cả mặt đỏ bừng, không rõ là tức giận hay do hóa trang. Tào Thái Ngọc vừa định mở miệng ra nói, thì thấy Doanh trưởng Ngô Bản cùng vợ đồng thời là cổ đông số một của xưởng đóng hộp Dương Vân Tú tươi cười bước tới.

“Đồng chí Hàn Mai, cô diễn thật không tệ đó! Không nghĩ tới trong nhà máy còn cất giấu nhân tài như cô, mấy vị lãnh đạo ngồi cạnh tôi vừa rồi cũng khen ngợi cô. Hạng nhất năm nay mười phần là thuộc về nhà máy chúng ta rồi, đến khi đó tôi sẽ làm chủ ọi người thêm tiền thưởng.”

Hàn Mai không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt cười, vốn dĩ cô cũng không phải là ham tiền thưởng, thêm hay không thêm cũng không có ảnh hưởng gì đến cô. Nhưng những người khác lại không cho là như vậy, ai cũng hưng phấn, ồn ào lộn xộn nói.

“Chị Vân, chuyện tốt như vậy cũng không thể quên chúng tôi được.”

“Sao có thể chứ! Mọi người cứ chờ rồi sẽ thấy!” lại quay ra nói tiếp với Hàn Mai, “Mấy ngày trước mới nghe lão Ngô nhắc tới, Triệu Kiến Quốc nhà em giành hạng nhất trong kì khảo hạch, chỉ tiêu xét duyệt danh

ngạch duy nhất năm nay cũng về tay, hiện tại bay lên làm Phó Doanh! Không nghĩ tới vợ lão Triệu lại có bản lãnh như vậy, vợ chồng em đúng là xứng đôi!”

“Đúng đó... Đúng đó....”

Mấy người phụ nữ bên cạnh phụ họa, bởi vì có Hàn Mai họ mới có thể lấy thêm tiền thưởng, cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn*, bọn họ có thể không nói hòa vào sao!

(*)Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Lần này Hàn Mai cười thật sự vui vẻ, chồng cô đạt được thành tích mới là điều cô vui mừng nhất.

“Hàn Mai này, rảnh rồi thì đến nhà chị chơi, lão Ngô nhà chị nói em nấu ăn rất ngon, mấy binh sĩ dưới quyền đều được ăn hết rồi, chỉ có anh ấy là chưa được ăn. Em phải dạy chị vài chiêu đó, để chị có thể khoe khoang trước mặt lão Ngô.”

Hàn Mai thấy Dương Vân Tú nói thật lòng, một chút cũng không giống đang khách sáo, hơn nữa người ta cũng trực tiếp xưng là chị dâu rồi, cô có muốn khách khí nữa cũng không được.

“Vây chờ Kiến Quốc có thời gian rảnh, vợ chồng em sẽ đến nhà chị chơi, đến lúc đó chị đừng có chê bọn em đến ăn chùa uống chùa là được.”

“Hai người đến chị vui mừng còn không kịp, sao có thể chê phiền chứ! Vây coi như quyết định rồi nhé, chị chờ hai em đến đây...!!”

.....

Dương Vân Tú nhìn cô gái đang chụp ảnh cùng các diễn viên khác, diện mạo xinh đẹp, làm cho người ta có cảm giác thoải mái thân thiết, trong lòng nghĩ Triệu Kiến Quốc thật là tốt số, chẳng những huấn luyện binh lính giỏi, mà chọn vợ cũng có ánh mắt tốt như vậy! Nghĩ đến đứa em trai làm mình như thế đầu kia, không biết có thể tốt số tìm được người hợp ý như vậy không. Cha mẹ ở nhà mong chờ bé cháu đến dài cổ, cả ngày trách chị không giới thiệu đối tượng cho em trai. Nhưng chuyện này có thể đổ thừa cho chị sao? Đối tượng chị giới thiệu cho em trai còn chưa đủ nhiều sao? Cao, thấp, mập, gầy, có dạng nào là chưa giới thiệu qua? Nhưng tên nhóc kia nếu không phải là làm cho con gái nhà người ta tức giận bỏ chạy, thì chính là dứt khoát không xuất hiện, cho con gái nhà người ta leo cây. Hiện tại chị cũng không còn mặt mũi nào nhờ mấy người bạn cũ giới thiệu đối tượng cho em trai nữa.

Có điều gần đây mấy lần gặp mặt, em trai đều có lúc mất hồn mất vía, hỏi lý do thì không chịu nói, còn bảo chị đừng có tham gia vào, để nó tự giải quyết. Cuối cùng còn uy hiếp chị nếu chị để cha mẹ biết, sẽ đem chuyện chị gây gỗ cùng chồng mới trốn về nhà mẹ để nói ra. Tên nhóc mấy năm gần đây bản lãnh lớn rồi, tính khí cũng ngày càng bướng bỉnh, có khi giận chị cơm tối cũng không ăn.

Haizz, chị cũng không có cách nào nắm bắt được em trai, hiện tại chỉ hi vọng nó sớm tìm được vợ, nếu có thể xinh đẹp như Hàn Mai thì thật tốt.

Ban đầu lão Ngô bảo chị an bài công việc cho Hàn Mai, chị cũng quá coi trọng cô gái này, còn nghĩ rằng chỉ là một người phụ nữ nông thôn không có gì đặc biệt. Chị trực tiếp giao phó cho chủ nhiệm Lâm đi sắp xếp, không nghĩ tới sau khi gặp mặt Hàn Mai rồi mới cảm thấy ngoài ý muốn. Cô gái này cũng không bởi vì đến từ nông thôn mà mất đi vẻ phóng khoáng, ngược lại còn lộ ra một loại bình tĩnh, thông dong, nói chuyện cũng rất đúng mực. Chuyện Hàn Mai và Tào Thái Ngọc bất hòa, chị đã sớm nghe đến rồi nhưng không cho người can thiệp, chị muốn xem xem cô bé này sẽ xử lý như thế nào. Kết quả thu được, Hàn Mai đúng là không làm chị thất vọng, hơn nữa tháng ngắn ngủi đã thân quen được với những công nhân cũ, còn chiếm được sự ủng hộ của bọn họ. Còn Tào Thái Ngọc thật sự là không có đầu óc, lâu như vậy mà còn chưa hiểu tình hình, cô ta càng nhắm vào Hàn Mai thì càng giống như bản thân đi cổ tình gây sự, Hàn Mai vô tội, như thế mấy công nhân nữ kia có thể không giúp đỡ Hàn Mai đối phó cô ta sao?

Gần đây Tập đoàn Hồng Viễn đang chuẩn bị hợp tác cùng Cao thị mua lại mảnh đất trống để phát triển dự án mới, Dương Vân Tú là tổng giám đốc của Hồng Viễn, bận rộn đến thời gian lấy hơi cũng không có, hôm nay nếu không phải là con trai bảo bối của chị nhớ cha, khóc nháo muốn đi tìm cha, chị cũng không xuất hiện ở chỗ này. Nhưng bây giờ xem ra lần xuất hiện này cũng không phải là không có thu hoạch, cô

gái trẻ Hàn Mai này mặc dù hiện giờ còn chưa đủ kinh nghiệm, nhưng nếu bồi dưỡng cẩn thận, tương lai có thể trở thành cánh tay phải giúp đỡ chị. đọc thêm nhiều truyện hay tại .

Hàn Mai thế nào cũng sẽ không nghĩ đến bản thân được bà chủ lớn chọn trúng, cô lúc này còn đang bận chụp ảnh với bạn diễn.....

39. Chương 39: Về Nhà

Buổi biểu diễn lần này rất thành công, tiểu phẩm của Hàn Mai nhận được sự đánh giá cao của thủ trưởng quân khu và quan chức địa phương. Nhà máy đóng hộp cũng không ngoài dự đoán nâng cao được địa vị trong thương trường.

Hàn Mai cũng bởi vì lần diễn xuất này mà thêm nổi danh trong bộ đội, hiện tại ai cũng biết Phó Doanh trưởng Triệu có một người vợ xinh đẹp, ai cũng ao ước có thể tìm được một cô vợ giống như chị dâu. Đặc biệt là binh lính của Triệu Kiến Quốc, mỗi lần nhìn thấy Hàn Mai đều một câu chị dâu, hai câu chị dâu nhờ cô giúp mình tìm đối tượng.

Hàng trưởng Ngụy Bình càng thêm trực tiếp, vọt tới trước mặt Hàn Mai hỏi, “Chị dâu, ngày đó kết thúc tiểu phẩm, cô gái đứng cạnh chị lúc chụp ảnh là ai vậy?”

“Cái đó ... Đứng bên cạnh tôi đều là cô gái!” Hàn Mai nhìn dáng vẻ vội vàng của Ngụy Bình, rất muốn cười.

“Cô ấy... khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng, khi cười lên còn có răng thỏ..”

“À, cái đó a... đó là em gái nuôi của tôi, Đỗ Vân Tú. Có chuyện gì sao? Cậu hỏi thăm chuyện này làm gì?”

“Hắc hắc....”

Ngụy Bình vừa nghe nói Đỗ Tú Vân là em gái nuôi của Hàn Mai, hai mắt phát sáng, càng thêm không biết xấu hổ hỏi tới.

“Chị dâu, là như này, chị xem em cũng trưởng thành rồi, nhưng vấn đề cá nhân cho đến bây giờ cũng chưa giải quyết. Em cũng không muốn kéo chân liên đội, chị dâu cũng hiểu điều này mà. Chị xem có thể thành toàn chuyện này không?” Vừa nói vừa khấn trương xoa xoa tay.

“Gi? Thành toàn chuyện gì mới được chứ?” Hàn Mai có ý xấu muốn chọc Ngụy Bình.

“... Chuyện em với em gái nuôi của chị dâu! Chị dâu tốt, chị cố tình trêu chọc em phải không? Coi như em van chị có được không?” Suy nghĩ một chút lại nói, “Lần sau em bắt được thỏ hoang sẽ đưa cho chị được chưa?”

Hàn Mai nghĩ đến thỏ hoang béo trắng lần trước, nước miếng tự động tiết ra.

“Thành, làm sao không thành được! Chẳng qua chỉ là tôi đồng ý nói giúp cậu thôi, không đảm bảo con gái nhà người ta sẽ coi trọng cậu đâu, nếu vậy cậu cũng không được trách tôi đâu đấy.”

“Sao có thể chứ! Chỉ cần chị dâu chịu giúp một tay, chuyện này coi như thành công một nửa rồi! Chị dâu là ai chứ? Chị làm việc gì em cũng yên tâm!”

“Cậu chỉ được cái lăm mồm thôi.”

.....

Hàn Mai suy nghĩ cũng thấy điều kiện Ngụy Bình và Đỗ Tú Vân khá xứng đôi, nên mới đồng ý.

Quê Ngụy Bình ở phương Nam, cha mẹ mất sớm, cũng không có thân thích nào hết, bình thường đều ở trong bộ đội, coi bộ đội như nhà của mình. Hiện tại mất thấy bản thân sắp 27 rồi mà vợ còn chưa có, cũng không có ai đứng ra thu xếp thay.

Hàn Mai nghĩ đi nghĩ lại, không tự chủ nghĩ đến Triệu Kiến Quốc, hoàn cảnh hai người này thật là quá giống nhau. Giúp anh em của chồng tìm được vợ cũng là chuyện tốt, nếu như Ngụy Bình và Vân Tú thật sự thành đôi, cô cũng coi như là giúp Triệu Kiến Quốc một đại ân.

Mấy ngày tiếp đó, Hàn Mai luôn vô tình hoặc cố ý nhắc tới những sự tích quân nhân anh dũng trong bộ đội trước mặt Đỗ Vân Tú, cô gái nhỏ này nghe xong lập tức sùng bái người lính, Hàn Mai đúng lúc theo sát hỏi Vân Tú có ý gì về chuyện Ngụy Bình.

“Chị Mai Tử, người chị giới thiệu nhất định là người tốt, nhưng... chuyện này em cũng không tự quyết định được, nếu không chờ em về hỏi ý mẹ em như thế nào đã.” Vân Tú cúi đầu, chân phải vô ý thụt đá đá vỏ quýt trên mặt đất.

Hàn Mai thấy dáng vẻ này của Vân Tú biết chuyện này có hy vọng rồi.

“Được, kỳ nghỉ năm mới này em về nhà thương lượng với mẹ một chút, chuyện này cũng không cần vội, chỉ là ..nói không chừng có người gấp đến độ bốc hỏa rồi...”

“Ghét! Người ta nói thật với chị, chị lại giễu cợt người ta! Không nói với chị nữa!” Vân Tú nói xong, chạy tóe khói.

Hàn Mai nhìn vẻ khấn trương của Đỗ Vân Tú mà buồn cười, nghĩ thầm cứ để cho tiểu tử Ngụy Bình chờ đợi đi, để cậu ta gấp quỳnh lên, tránh cho về sau cưới được vợ về rồi lại không biết quý trọng.

Ngụy Bình nào biết chủ ý này của chị đâu, chỉ có thể ở trong bộ đội ngây ngốc chờ.

Bởi vì đã xin phép nghỉ về nhà vài lần trước đó, Tết năm nay Triệu Kiến Quốc chỉ xin nghỉ được tám ngày, hai vợ chồng thu dọn chút đồ đơn giản, liền xuất phát lên đường về quê ăn Tết.

Mấy lần trước Hàn Mai đều ngồi tàu một mình, lần này có Triệu Kiến Quốc ở bên cạnh cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Túi lớn túi nhỏ đều có người xách, ở trên tàu cũng không cần lo lắng bị trộm đồ hoặc bị chiếm mất chỗ. Hàn Mai mừng rỡ, nhẹ nhõm tự tại.

Triệu Kiến Quốc thích mặc quân trang, cho dù là về nhà thăm người thân cũng không rời khỏi màu xanh ô liu, người khác chỉ cần nhìn một lần cũng biết anh là quan nhân. Hàn Mai muốn dựa vào gần một chút cũng không được, bị một câu “Ảnh hưởng không tốt” của anh chọc giận, nói không ra lời.

Lúc xuống tàu đã là chạng vạng tối, ngày mùa đông vốn dĩ ngắn, rất nhanh sẽ tối, Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc cũng không ở lâu trên tàu mà trực tiếp trở về nhà mẹ Hàn Mai.

Mấy ngày trước mẹ Hàn nhận được thư của con gái báo hôm nay sẽ về nhà, hết sức vui mừng, vội vàng giặt giũ chăn đệm trong phòng con gái, cũng đem phòng quét dọn sạch sẽ một thể. Sáng sớm hôm nay đã dậy nấu một bàn thức ăn ngon, nhưng bây giờ trời cũng sắp tối rồi, người sao còn chưa về tối? Hàn mẹ không khỏi lo lắng, trong miệng liên tục lẩm bẩm thế nào còn chưa về.

“Có cái gì mà bà phải lo lắng? Không phải có Kiến Quốc cùng về hay sao? Không có chuyện gì đâu.” Cha Hàn nhìn vợ lo lắng, không nhịn được nói.

“Tôi lo cho con gái tôi thì phiền đến ông không? Ông không quan tâm con gái thì thôi, còn không cho người khác quan tâm nữa sao?” Mẹ Hàn tức giận trả lời.

“Bà... Bà thì biết cái gì chứ!”

“Được rồi mà, cha, mẹ! Một chút chuyện nhỏ như vậy có gì đâu mà phải tranh cãi. Con nghĩ Mai Tử cùng Kiến Quốc cũng sắp về rồi, trong thư nói buổi chiều tàu sẽ đến ga mà. Cha mẹ cũng biết đấy, bây giờ là cuối năm, người về quê cũng đông, chậm một chút cũng là bình thường. Mẹ không cần lo lắng đâu, không có việc gì.”

Hàn Tĩnh nói một hồi mới làm cho cha mẹ ngừng lại, trong lòng lầy lăm kỳ quái cha mẹ cũng già rồi, sao tính khí càng lúc lại càng giống trẻ con như vậy? Trong nhà cha mẹ động một chút là cãi vã, có lúc chỉ vì một chuyện vặt vãnh mà âm ỉ nửa ngày, hoàn hảo là cuối cùng cũng không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Lúc Hàn Mai về đến nhà đã nhìn thấy cha đang ngồi ở ngưỡng cửa hút thuốc, mẹ ở một bên đi tới đi lui, anh trai đang ngây người ngồi trước bàn, trên bàn bày đầy món ăn.

Vừa nhìn thấy con gái về nhà, mẹ Hàn liền nhào tới.

“Mau, để mẹ xem con có gầy đi không?” Mẹ Hàn chỉ sợ con gái đến bộ đội phải chịu khổ.

“Mẹ, xem mẹ nói kia, con ở trong bộ đội cũng không phải là không có cơm ăn, làm sao sẽ gầy đi! Mẹ xem con so với trước đây còn mập lên đó!”

Hàn mẹ cẩn thận nhìn quanh Hàn Mai một vòng, thấy con gái nói cũng đúng, sau khi theo quân trên người quả thật có thêm ít thịt, xem ra Triệu Kiến Quốc không để cho con gái bà chịu khổ.

“Hai mẹ con bà vào nhà nói tiếp có được không? Giữa mùa đông còn đứng trong sân hứng gió lạnh chắc?” Cha Hàn thấy mẹ Hàn kéo tay Hàn Mai đứng giữa sân, tức giận nói.

“Đúng vậy, mẹ, thức ăn cũng sắp lạnh rồi, chúng ta ăn cơm trước, sau đó lại nói chuyện.” Hàn Tĩnh cười nói.

“Ai u, mẹ quên mất, sủi cảo vẫn còn ở trong nồi.” Hàn mẹ nói xong, vội vàng chạy vào bếp xem sủi cảo.

.....

Người một nhà vừa ăn cơm vừa cười nói vui vẻ, hòa thuận, Hàn Mai cảm thấy đặc biệt ấm áp. Hàn Mai thầm nghĩ sao cô không thấy chuyện người nhà bình an, vui vẻ chung sống là điều tốt nhất chứ? Kiếp trước sao lại vì theo đuổi cái tình yêu chó má gì mà bỏ qua điều này?

Buổi tối, Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc nằm trên giường nói chuyện. Triệu Kiến Quốc không biết là vô tình hay cố ý vuốt lưng Hàn Mai.

“Vợ, gần đây hình như hông em có thêm không ít thịt.”

“Anh đang chê em mập?” Hàn Mai giọng khẳng định.

“Sao anh lại chê em mập chứ?”

“Còn không phải, anh vừa nói xong! Chính miệng anh nói đó!” Hàn Mai nhất quyết không tha.

“Anh nói là hông em so với trước kia có thêm không ít thịt, nhưng cũng chưa nói anh ghét bỏ em! Theo anh thấy, nên nuôi mập chút nữa thì tốt hơn.”

“Tốt cái gì? Anh nghĩ em là heo chắc? Nuôi mập rồi làm thịt đúng không!” Không biết làm sao, Hàn Mai càng nói lại càng nổi giận.

“Nhiều thịt một chút sờ mới thoải mái, không đau tay...”

“Tốt, anh không những chê em bây giờ mập, còn chê trước đây em làm đau tay đúng không?” Hàn Mai không chờ Triệu Kiến Quốc dứt lời, nói chen vào.

Triệu Kiến Quốc không hiểu hôm nay vợ ăn nhằm cái gì mà hỏa khí lớn như vậy. Không chỉ có hôm nay, thời gian này cô động một chút là nổi giận. Thảm nhất là mỗi lần vợ nổi giận đều trút lên người anh, ở trước mặt người ngoài lại rất bình thường, vừa về tới nhà lại bắt đầu. Còn thích khóc nữa, nước mắt rơi không ngừng, mặc anh dụ dỗ bao lâu cũng không nín. Nếu lúc này mà anh không có biện pháp thì nước mắt của cô chẳng khác nào nước lũ tràn đê mất.

Vì thế, Phó Doanh Triệu phát huy trọn vẹn phẩm chất ưu tú của quân nhân, lấy tốc độ sét đánh đùng ngã vợ nhỏ đang tức giận, chặn lại cái miệng đang muốn phản bác của cô, kết tiếp chính là quá trình lao động vinh quang.

Gần trưa hôm sau Hàn Mai mới tỉnh lại, miễn cưỡng nhìn mặt trời chiếu sáng ngoài cửa sổ, không muốn rời giường.

Triệu Kiến Quốc vào phòng thấy vợ vẫn đang nằm trong chăn, trêu chọc.

“Con sâu lười, còn chưa chịu rời giường à?”

“Ai nha, anh để cho em ngủ thêm một chút đi! Bình thường ở bộ đội muốn ngủ lấy lại sức cũng không được, bây giờ về nhà rồi, anh để em ngủ nướng đi!” Hàn Mai làm bộ đáng thương cầu tình.

“Được rồi, vậy em ngủ tiếp đi! Anh đi thăm con gái của Thạch Đầu đây.. không biết là người nào lúc trước còn la hét muốn cho tiểu bảo bảo nhận mình là mẹ nuôi nhỉ?” Triệu Kiến Quốc nói xong, làm bộ sẽ đi ra ngoài.

“A.... Anh đứng lại, em đây là được chứ gì! Anh chờ em một chút...”

.....

Hai người mè nheo, cuối cùng cũng đi tới nhà Thạch Đầu trước giờ cơm trưa.

Hai tháng trước, Tiểu Thúy sinh con gái, Hàn Mai đã bắt đầu chuẩn bị quà tặng từ khi nhận được tin, quần áo nhỏ, giày nhỏ, mũ quả dưa đều mua đầy đủ, cô còn đặc biệt đi đánh một bộ Trường Mệnh Tỏa cho đứa bé đeo trên cổ và tay.

Vừa đến cửa nhà Thạch Đầu, Hàn Mai đã chạy vào tìm Tiểu Thúy, “Mẹ nuôi tới thăm con gái đây! Mau, để tôi ôm con gái một chút nào!”

“Trông cô kia! Gấp gáp như vậy? Đứa bé cũng không chạy đi được.” Tiểu Thúy thấy bộ dáng nóng lòng của Hàn Mai, buồn cười nói.

Hàn Mai cũng không để ý, nhận lấy tiểu bảo bảo từ tay Tiểu Thúy, đôi mắt đen nhỏ bé lúng liếng nhìn chăm chăm vào cô.

“Cô thử nói chuyện với nó đi, nha đầu này rất thích cùng người khác nói chuyện đấy.”

“Cô đừng gạt tôi, con bé mới hai tháng làm sao có thể nói chuyện?”

“Cô cứ thử là biết.”

Hàn Mai thấy Tiểu Thúy khăng định, không có vẻ giống như đang lừa gạt mình liền thật sự thử nói chuyện với vật nhỏ trong ngực.

Mới nói được hai ba câu, ai ngờ con bé thật y nha y nha kêu lên, cô nói một câu, con bé đáp lại một câu, Hàn Mai vui mừng nhìn con bé như tìm được món đồ chơi mới, cười không ngừng.

Triệu Kiến Quốc cùng Thạch Đầu ngồi trong phòng khách cũng nghe được tiếng cười của Hàn Mai.

“Xem ra vợ của cậu vô cùng thích trẻ con! Như thế nào? Tính toán lúc nào thì sinh một đứa? Tốc độ của hai người cũng quá chậm đi!” Thạch Đầu chính là khó chịu với khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc của Triệu Kiến Quốc, không có việc gì cũng muốn đi kích thích một phen.

Triệu Kiến Quốc không phản ứng, anh biết tên nhóc này sinh được con gái rồi nên hiện tại đang lên mặt với anh. Trong lòng Triệu Kiến Quốc suy nghĩ, cho cậu đặc ý, ngày mai lão tử sinh con trai, để nó cưới con gái nhà cậu về nhà, cho cậu thay tôi chăm sóc con dâu, xem cậu còn đặc ý được không.

Triệu Kiến Quốc không biết rằng suy nghĩ nhất thời lúc tức giận ngày hôm nay thật sự đã gây ra một câu chuyện không nhỏ vào nhiều năm sau, có điều đây đều là chuyện sau này.

Thạch Đầu buồn bực nhìn Triệu Kiến Quốc vẫn không có phản ứng, tiến tới nói nhỏ bên tai Triệu Kiến Quốc, “Không phải là cậu không được chứ?”

Nói xong còn cố ý nhìn xuống nơi nào đó của Phó Doanh Triệu, hài lòng thấy vẻ mặt vắn vẹo trong nháy mắt của người khác, thừa dịp người kia còn chưa phát giận, cách xa khỏi hiện trường gây án, chui vào trong phòng chơi đùa với con gái bảo bối.

Suốt bữa cơm trưa, Triệu Kiến Quốc đặc biệt nổi giận, từ đầu tới cuối đều lạnh mặt, không nói lấy một câu.

Hàn Mai không hiểu ra sao, cũng không buồn tìm hiểu xem ai đã chọc tới anh, một lòng một dạ nhào vào con gái nuôi.

Thạch Đầu đương nhiên là biết ai chọc Triệu Kiến Quốc, trong lòng cười đến nghẹn, chỉ sợ Triệu Kiến Quốc nổi bão, không dám cười lớn tiếng, buồn cười mà không được phép cười thật sự là khó chịu!!

40. Chương 40: Nhật Ký

Sau khi ăn xong cơm trưa, Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc ngồi lại một chút rồi mới rời đi. Thật ra thì Hàn Mai một chút cũng không muốn đi, cô một lòng đều muốn dính vào trên người đứa bé, ôm con gái nuôi không muốn buông tay, nếu không phải người bên cạnh đang bày ra khuôn mặt thối, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn mình thì ngay cả cơm tối cô cũng muốn ăn luôn ở nhà Thạch Đầu.

Ra khỏi nhà Thạch Đầu, Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc cũng không về ngay Hàn gia, mà lấy chìa khóa vào căn nhà cũ của Triệu gia.

Hàn Mai nghĩ sau này cô và Triệu Kiến Quốc cũng không có mấy cơ hội trở về ở căn nhà này nữa, mấy lần về quê đều ở tại nhà mẹ, dù sao căn nhà này quanh năm suốt tháng cũng không có người ở, muốn thu dọn nhanh chóng cũng phiền toái, hơn nữa cô và Triệu Kiến Quốc cũng chỉ ở lại mấy ngày là về bộ đội rồi, cho nên Triệu Kiến Quốc tính thừa dịp hôm nay đến nhà Thạch Đầu ăn cơm, thuận tiện đem đồ còn dùng được mang về nhà mẹ.

Trong nhà thật ra cũng không có thứ gì đáng giá, lúc kết hôn Hàn Mai cũng bởi vì kế hoạch nửa năm sau sẽ tới theo quân, nên cũng không mua thêm nhiều đồ, chỉ mua một chút đồ dùng hàng ngày cần đến mà thôi. Hơn nữa, trước khi đến bộ đội, cô đã thu dọn chút đồ mang về nhà mẹ, hiện tại trong nhà này ngoại trừ chăn bông mới lúc cô kết hôn mang theo ra cũng không có thứ gì đáng cầm đi nữa.

Triệu Kiến Quốc đi trước mở cửa, Hàn Mai đi theo phía sau. Cổ đại trong sân đã cao đến eo người, vào mùa đông tất cả đều khô lại càng làm căn nhà thêm hoang vu. Hàn Mai nghĩ nhà không có ai ở, đi vào cũng cảm thấy lạnh trong lòng. Cô đứng trong sân, theo bản năng quay đầu nhìn về phía góc tường hướng đông bắc, trong đầu tự nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra vào buổi tối trước khi lên đường tới bộ đội, hai hàng dấu giày nông sâu lại hiện lên trong đầu, Hàn Mai không tự chủ nắm thật chặt góc áo. Sự kiện kia Hàn Mai chưa nói với Triệu Kiến Quốc, cô cũng không biết Thạch Đầu có viết thư nói với anh hay không, nếu như có, Thạch Đầu đã nói với anh như nào, có phải chỉ nói đơn thuần là vụ trộm đêm hay không, những điều này Hàn Mai muốn biết nhưng không dám hỏi, trong lòng cô vẫn mơ hồ tồn tại chút lo lắng. Nhưng Triệu Kiến Quốc cũng không hề hỏi đến chuyện này nên Hàn Mai cũng thả lỏng đôi chút.

Triệu Kiến Quốc rút ra một thanh củi trong góc tường, mở cửa đi vào, châm củi đốt mạng nhện trong phòng. Bận nửa ngày, đến khi quay đầu nhìn lại thì thấy vợ đang ngăn người nhìn chằm chằm góc tường, anh thở dài nói, “Em còn lo lắng làm gì! Đến phòng bên tìm sợi dây, sợi nào chắc một chút, để anh buộc hai cái chăn mang về.” Triệu Kiến Quốc nói xong, kéo một cái bàn tròn ra giữa phòng, trèo lên trên cửi nút buộc cái chăn lúc trước Thạch Đầu treo trên xà nhà xuống.

Nghe được giọng Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, lặng lẽ cúi đầu xoay người đi tới phòng bên. Cô không nhìn thấy ở một khắc khi cô xoay người, Triệu Kiến Quốc dừng lại công việc trên tay, nhìn bóng lưng cô như có điều suy nghĩ.

Phòng bên cạnh này bình thường đều dùng để chứa đồ, có đồ là do lúc Hàn Mai gả tới mua thêm, cũng có đồ là do năm xưa cha mẹ Triệu Kiến Quốc lưu lại.

Trước khi hai người kết hôn, Triệu Kiến Quốc đều ở bộ đội không trở về, sau khi kết hôn rồi mới tính ở lại nhà cũ của Triệu gia. Căn nhà này cũng phải hơn hai mươi năm rồi không có người ở, trong lúc nhất thời muốn chỉnh trang lại cũng không dễ, thời gian Triệu Kiến Quốc nghỉ kết hôn lại có hạn, cho nên căn nhà này đều là do người của Thạch gia giúp đỡ quét dọn.

Lúc ấy bởi vì thời gian có chút gấp rút, người Thạch gia cũng chỉ sửa sang lại phòng ngủ chính, phòng bếp, phòng khách và một khoảng sân phía ngoài, còn căn phòng nhỏ bên cạnh này cứ thế trở thành nhà kho, đồ dùng trước kia của cha mẹ Triệu Kiến Quốc để trong phòng ngủ chính đều dọn hết qua bên này.

Trước kia khi còn ở nhà, Hàn Mai cũng ngại trong phòng vừa bẩn vừa loạn, cộng thêm chuyện cô sẽ sớm theo quân, nên cũng không có tâm tư để ý tới căn phòng này, căn phòng này trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn y thế đó.

Hàn Mai ở trong phòng tìm mãi cũng không tìm được sợi dây nào đủ chắc để buộc chần, ngược lại phát hiện ra trong rương lớn cũ kỹ ở góc phòng có một hộp gỗ hết sức tinh xảo.

Hàn Mai tò mò mở hộp gỗ ra, thấy bên trong có hai túi lớn, túi bên trên đặt chỉnh tề mười mấy phong thư, túi phía dưới là một quyển sổ bìa da nhỏ. Hàn Mai cầm quyển sổ nhỏ kia lên lật một tờ, chỉ thấy bên trên giấy có ghi một đoạn.

“Ngày chín tháng sáu, hai mươi bảy tháng năm âm lịch.

Bốn giờ sáng hôm nay, Tú Tú đột nhiên lay tôi tỉnh dậy, cô ấy kêu đau bụng, có thể là sắp sinh. Tôi lúc ấy liên hoảng hồn, không biết phải làm gì mới phải, thật lâu mới phản ứng lại được, vội vã mặc quần áo tử tế sang gõ cửa nhà Thạch Trung. Mẹ hẳn làm bà đỡ hơn 30 năm, giao Tú Tú cho bà cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ mong là không có chuyện gì xảy ra! Mặc dù đứa bé Tú Tú mang trong bụng không phải con ruột của tôi, cũng không phải là đến trong sự mong chờ, nhưng tôi hi vọng nó có thể bình an từ trong bụng mẹ đến nhân gian, tôi sẽ yêu thương nó như con ruột...”

Đọc đến đây Hàn Mai bất chợt khép sổ lại, tay đang nắm quyển sổ cũng run lên, lòng bàn tay không tự chủ toát mồ hôi, trái tim cũng đập loạn lên trong ngực. Nếu không phải cô đang ngồi, nói không chừng hiện tại đã không thể đứng vững rồi. Hiện tại trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, không ngừng lặp lại dòng chữ “không phải con ruột của tôi”, “không phải con ruột của tôi”....

Những chữ này không ngừng nhảy ra trong đầu Hàn Mai, tựa như đơn khúc tự động tuần hoàn tái diễn từng lần một.

Hàn Mai cứ như vậy ngồi bên cạnh hòm gỗ lớn, cố gắng hít sâu mới từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần. Cô nỗ lực thật lâu mới bình ổn được tâm trạng, từ từ suy nghĩ rõ ràng từng điểm một.

Rất rõ ràng, đây là một quyển nhật ký, nếu như không có gì nhầm lẫn thì chính là của cha Triệu Kiến Quốc, người cha chồng mà cô chưa từng được gặp mặt. Bởi vì mẹ chồng Lưu Tú không biết chữ, hơn nữa đoạn văn vừa rồi rõ ràng là ghi chép lại chuyện lúc mẹ chồng sinh Triệu Kiến Quốc. Nhìn chữ viết cũng biết người viết ra có trình độ văn hóa không thấp, mỗi chữ viết ra đều có lực, chỉnh tề thẳng hàng, tự tin, không thể nào là do một người ở nông thôn viết ra được. Lần trước cô nghe lén cha mẹ nói chuyện cũng đã nghe cha nói qua, cha của Triệu Kiến Quốc là thanh niên tri thức, là người đọc sách. Cho nên, hiện tại có thể xác định quyển sổ này nhất định là của cha chồng Triệu Hoài Minh.

Như vậy nội dung bên trong không thể là giả rồi, nhưng nếu sự thật là thế, Triệu Kiến Quốc không phải là con trai của Triệu Hoài Minh, vậy anh là con của ai?

Mẹ chồng Lưu Tú có con riêng với người đàn ông khác?

Nhưng có người đàn ông nào bị đội nón xanh lên đầu còn có thể hào phóng nói sẽ yêu thương con của người khác như con ruột của mình đây? Người như vậy, cho dù có cũng tuyệt đối hiếm thấy.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Hàn Mai vừa định mở nhật ký ra đọc tiếp thì nghe thấy tiếng Triệu Kiến Quốc gọi từ phòng bên.

“Vợ, em tìm được dây chưa?”

“Bên này hình như không có, hay là anh sang nhà Thạch Đầu xem, chắc là có đấy!” Hàn Mai vừa nghe thấy giọng Triệu Kiến Quốc, theo bản năng đem đồ trên tay ném vào rương, đóng lại, đặt mông ngồi lên trên.

“Vậy anh đi xem một chút, em cũng đừng tìm nữa, ở trong sân chờ anh là được rồi.” Triệu Kiến Quốc vốn là muốn chạy sang với Hàn Mai, nhưng nghe thấy Hàn Mai nói như thế liền chạy sang nhà Thạch Đầu mượn dây buộc.

Hàn Mai cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cả người ngồi trên rương cũng mềm nhũn ra. Hiện tại trong lòng cô rất loạn, không biết có nên nói chuyện này cho Triệu Kiến Quốc biết hay không, dù sao cũng là chuyện thân thể của anh, nhưng Hàn Mai không xác định sau khi Triệu Kiến Quốc biết rồi sẽ như thế nào. Đau lòng? Khổ sở? Hay là muốn tìm ra cha đẻ của mình?

Suy nghĩ một hồi, Hàn Mai quyết định tạm thời không nói chuyện này cho Triệu Kiến Quốc, chờ cô đọc hết nhật ký, đem mọi chuyện sắp xếp rõ ràng rồi mới quyết định nói hay không nói với anh sau. Cô tìm bên cạnh ra một cái túi vải sạch sẽ, lần nữa mở cái rương ra, đem quyển nhật ký cùng một ít thư tín bỏ vào, sau đó trở về phòng ngủ chính mở tủ quần áo ra, đem một ít vải tốt làm tạp dề lúc trước xếp chung vào.

Vừa làm xong những thứ này thì Triệu Kiến Quốc cũng trở lại.

“Anh mượn được rồi, xong ngay đây,” thấy vợ cầm một túi đồ, liền thuận miệng hỏi thăm, “Cầm cái gì trên tay đấy? Như bảo bối vậy.”

“Không phải bảo bối gì đâu, chỉ là ít vải làm tạp dề trước đây thôi. Em thấy cái kia anh mặc cũng chật rồi, lấy về làm cho anh cái mới, như vậy sau này anh nấu cơm cũng có tạp dề đeo.”

Kể từ khi Hàn Mai bị bỏng, Triệu Kiến Quốc nấu cơm cho cô hơn một tháng, liền thật sự thích, vừa có thời gian là vào bếp nấu ăn, sau đó ngồi ở ghế đối diện nhìn Hàn Mai qua bàn ăn, trông mắt bắt cô ăn hết. Có thể cũng chính vì như thế Hàn Mai mới đem chuyện hông cô thời gian này có thêm không ít thẹn trách tội trên người Triệu Kiến Quốc, mà không hề nghĩ tới còn có thể là do một nguyên nhân khác.

Triệu Kiến Quốc nghe vợ nói, dương dương hễ trả lời, “Thì ra cái người này thích người đàn ông của em nấu ăn! Đừng có gấp, kiên nhẫn một chút, mấy ngày nữa về sẽ lập tức nấu cho em, muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu, bảo đảm đủ cho em ăn no!” Sau khi nói xong, tâm tình rất tốt đi buộc lại hai cái chân bông.

Hàn Mai nghe xong mấy lời phía sau, da đầu bắt đầu tê dại, ót giống như bị người ta đập ột đập, trong đầu hiện lên hình ảnh Triệu Kiến Quốc ngồi ở bàn ăn, trong tay cầm đũa gà đưa tới miệng cô, nói, “Vợ, ăn cái này.”, mà cô miệng thì bị nhét đầy, nuốt không nổi, nhổ không ra, muốn nói chuyện cũng không thể mở miệng, chỉ có thể lắc đầu...

Trong lúc nhất thời một cổ ghê tởm dâng lên từ dạ dày Hàn Mai, cảm giác ê ẩm trong nháy mắt từ trong cổ họng xông thẳng lên chóp mũi, Hàn Mai khó chịu chạy ra khỏi phòng, một tay bám trên tường, một tay cầm túi vải dề trước ngực, nôn ra.

Triệu Kiến Quốc một khắc trước còn đang âm thầm trộm vui sướng, một khắc sau đã nhìn thấy vợ vội vã chạy ra bên ngoài dựa vào tường nôn ra, việc này lập tức khiến anh bị dọa sợ, bỏ lại dây buộc trong tay, cũng vội ra ngoài.

“Làm sao vậy? Hay là ăn đồ gì nên đau bụng rồi hả?” Triệu Kiến Quốc đỡ vai Hàn Mai, vừa nói vừa vỗ lưng cho cô.

“Không... Không biết... Ơ...” Lời còn chưa nói hết, Hàn Mai lại nôn ra, khắp mũi đều ê ẩm, đem thức ăn buổi trưa phun sạch ra ngoài, cuối cùng dạ dày trống rỗng, ngay cả nước chua cũng bắt đầu nôn ra.

Triệu Kiến Quốc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ vì nôn mà trắng bệch, khóe mắt còn đầy nước, đau lòng nhưng không nghĩ ra cách gì, chỉ có thể ở một bên gấp gáp đến độ dậm chân.

Chờ Hàn Mai rút cuộc nôn xong rồi, dạ dày cũng dễ chịu hơn một chút, Triệu Kiến Quốc không nói hai lời trực tiếp bế cô chạy sang nhà Thạch Đầu, còn chưa vào cửa đã bắt đầu kêu lên.

“Thím! Thím! Thím mau ra xem vợ cháu bị làm sao...”

“Có chuyện gì?” Bị anh kêu la như vậy, thím Thạch đang dọn dẹp trong bếp chạy ra ngoài, trên tay vẫn đang cầm khăn lau, thấy Triệu Kiến Quốc ôm ngang Hàn Mai kêu như mất hồn cũng bị sợ giật mình.

“Cháu cũng không biết, đang tốt lành tự nhiên lại bị nôn, mặt mũi cũng trắng bệch!” Triệu Kiến Quốc vừa nói vừa đặt Hàn Mai lên ghế dựa trong phòng khách.

“Có phải ăn đồ linh tinh gì không?” Tiểu Thúy vừa mới ru con ngủ nghe được giọng Triệu Kiến Quốc, lo lắng liền rời giường ra ngoài hỏi thăm.

“Không thể nào. Đồ ăn buổi trưa là do mẹ nấu, không thể nào có vấn đề được! Nếu như thực sự có vấn đề, sao chúng ta lại không việc gì?” Thím Thạch nghi ngờ nói. Bà nhìn Hàn Mai, lại hỏi, “Mai Tử, có cảm thấy nơi nào không thoải mái không? Cháu nôn xong rồi có cảm thấy tốt hơn không?”

So với hồi này, Hàn Mai đã cảm thấy tốt hơn nhiều, chỉ còn chút chóng mặt, nghe thím Thạch hỏi như vậy liền đỏ mặt, ấp úng trả lời, “Cháu... Cháu cũng không biết, đột nhiên cảm thấy rất buồn nôn, dạ dày sôi trào gay gắt, liền nôn ra, hết rồi thì cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Sau khi nói xong liền lặng lẽ sấm hối trong lòng, cô cũng không phải là cố ý muốn nói láo, chỉ là không thể nói ra cô là bị chồng mình dọa được. Đoán chừng nói ra lời này thì không phải là một bàn thức ăn, Triệu Kiến Quốc sẽ bắt cô ăn một bàn tiệc Mãn Hàn một trăm lẻ tám món.

Hàn Mai vẫn còn đang suy nghĩ thì thím Thạch cùng Tiểu Thúy đã sáng tỏ mọi chuyện, nhìn Triệu Kiến Quốc cười nói, “Vợ cháu có thể là mang bầu rồi cũng nên, ngày mai đưa nó lên bệnh viện trên trần kiểm tra đi. Tiểu Thúy, con còn ô mai không? Còn thì lấy cho Mai Tử một ít.”

“Lần trước vẫn còn một ít, để con đi lấy.” Nói xong liền bỏ chạy vào trong phòng

“Để thím đi lấy cho cháu cốc nước, uống vào sẽ cảm thấy đỡ ghê miệng.” Thạch thẩm cũng chạy xuống bếp rót nước cho Hàn Mai, trong phòng khách lập tức chỉ còn sót lại hai vợ chồng Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc vừa rồi còn đang lo lắng cho thân thể Hàn Mai, đột nhiên lại biết vợ mang thai, bản thân sắp làm cha! Trong lúc nhất thời không dám tin, ngơ ngác ngẩn người tại chỗ, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào bụng Hàn Mai, không nói nên lời.

Hàn Mai cũng đến lúc này mới phản ứng lại, trong lòng thầm mắng bản thân quá sơ ý, đứa nhỏ tới cũng không có cảm giác. Lại nghĩ đến đứa bé vô duyên với mình trong kiếp trước, chớp mũi liền ề ảm, không kìm lòng được dùng tay lòng bàn tay phải nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng. Cô không thể tin được cả hai kiếp, đứa nhỏ cô vẫn mong đợi đều im hơi lặng tiếng mà đến, hơn nữa còn ở trong bụng cô, cùng cô huyết mạch tương liên.

Nước mắt bất chợt chảy ra, xoay đầu lại nhìn cha đứa bé vẫn đang ngây ngô, giống như sợ sẽ dọa vật nhỏ trong bụng cô bỏ chạy, nghẹn ngào nói, “Kiến Quốc, em... Chúng ta có con, con.. Thật sự... Rất cuộc con cũng chịu đến...”

Triệu Kiến Quốc nhìn Hàn Mai rơi nước mắt, đau lòng, suy nghĩ có phải bản thân đã tạo cho vợ áp lực quá lớn không? Thật ra thì sinh hay không sinh đứa bé không quan trọng, chỉ cần có vợ ở bên cạnh, anh cũng thỏa mãn rồi. Ban đầu vội vã muốn vợ sinh con là vì nghe Thạch Đầu nói có đứa bé rồi, lòng của cô cũng định xuống, mới có thể ổn định ở bên cạnh anh, anh mới gấp gáp nghĩ cách khiến vợ sớm mang thai. Đều do Thạch Đầu, để cho vợ anh đau lòng như vậy!

Thạch Đầu lúc này đang đi trên đường đột nhiên hắt hơi hai cái, trong lòng lẩm bẩm người nào đang mắng mình. Thạch Đầu thế nhưng không nghĩ được mình tốt bụng nói một câu cư nhiên lại bị Triệu Kiến Quốc ghi hận! Thế mới nói việc tốt cũng không thể tùy tiện làm!

Triệu Kiến Quốc đau lòng nhìn vợ, nắm tay cô nhẹ giọng an ủi, “Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc, đã làm mẹ rồi còn thích khóc như vậy! Ngoan! Đừng khóc!”

Hàn Mai ôm chặt cổ Triệu Kiến Quốc, nằm trên bả vai anh khóc không ngừng.

“Anh không biết, em có bao nhiêu sợ hãi con sẽ không chịu đến giống kiếp trước đâu. Con ở trong mộng một mực khóc, nói em không muốn con, nhưng anh biết là em luôn mong đợi con! Con không cho em ôm, cứ như vậy đứng im lặng ở nơi đó, sau đó đột nhiên biến mất, em chỉ nghe được thanh âm của con gọi ‘Mẹ’, nhưng em không tìm thấy con, không tìm thấy... Con cứ như vậy mà đi..” Trong mắt Hàn Mai đều là khổ sở, hốc mắt ngập nước không nhìn rõ mặt Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc không biết vợ đang nói cái gì, anh cho là cô vui mừng quá nên nói nhảm, cũng không biết nên làm sao, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lưng của cô.

“Làm sao đây? Sao cháu lại khóc? Mau nín đi, khóc nhiều tương lại đứa bé sinh ra cũng sẽ thích khóc đấy, đến lúc đó trông con lại cực khổ!” Thím Thạch từ phòng bếp đi ra thấy Hàn Mai đang khóc, vội vàng nói.

Vừa nghe nói sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo, Hàn Mai cũng nóng nảy, cố nén nước mắt không dám khóc lên, một lát sau nước mắt cũng dừng lại, chỉ còn không ngừng thút thít.

Triệu Kiến Quốc vội vàng nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, nhận lấy cốc nước trên tay thím Thạch đút cho Hàn Mai uống.

Uống hết nửa cốc nước ấm, Hàn Mai cũng bình tĩnh lại.

“Trông cô kia, đã làm mẹ rồi còn ngượng ngùng như thế!” Tiểu Thúy cầm ra một túi ô mai đưa cho Hàn Mai, không nhịn được trêu ghẹo nói.

Lông mi Hàn Mai còn ướt nước mắt, nuốt một viên ô mai bỏ vào miệng, chua chua ngọt ngọt, trong miệng tiết ra rất nhiều nước miếng, nghe thấy lời Tiểu Thúy nói không tự chủ được đỏ mặt, bĩu môi lại muốn khóc.

“Tốt lắm, chúng cháu phải mau chóng trở về nói cho ba mẹ biết chuyện này, để cho hai cụ vui mừng.” Triệu Kiến Quốc vừa thấy vợ có điểm không đúng, vội vàng nói.

“Ừ. Cũng nên báo với cha mẹ vợ cháu một tiếng để họ vui mừng. Vậy hai đứa mau về đi, đường xấu, muộn quá cũng không dễ đi.”

“Mai Tử, cô đem ô mai về ăn đi, hiện tại tôi không còn thích ăn cái này nữa, nếu cô thấy buồn nôn thì ăn mấy viên là được..”

.....

Lúc về nhà, Triệu Kiến Quốc đều ôm Hàn Mai, Hàn Mai nói muốn xuống nhưng tính tình bướng bỉnh của anh lại tái phát, nói thế nào cũng không chịu để cô xuống. Hàn Mai nghĩ cũng chỉ có hơn mười phút đi đường, đành thỏa hiệp.

Dọc theo đường đi, Triệu Kiến Quốc càng nghĩ càng muốn cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Hàn Mai vùi trong ngực anh, lúc ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng cười khúc khích của anh cũng không nhịn được cười theo.

“Vui mừng như vậy?” Hàn Mai không nhịn được hỏi.

“Đương nhiên, vợ anh có thai, anh được làm cha, tiểu tử Thạch Đầu kia không còn lí do cười anh nữa, có thể không vui mừng sao?”

“Ừ, vui mừng! Nên vui mừng!”

“Ngày mai đi thăm mộ cha mẹ báo cho hai người một tiếng, nhà họ Triệu có hậu!”

Hàn Mai nghe xong lời này, nhú mày, nắm thật chặt túi vải trong tay.

Nếu như Triệu Kiến Quốc biết anh không phải người nhà họ Triệu thì sẽ như thế nào?

41. Chương 41: Khám Thai

Mẹ Hàn đang ngồi nhặt rau thì nhìn thấy con gái mình được con rể ôm về nhà, tưởng có chuyện xảy ra, vội vàng bỏ giỏ trúc xuống ra đón.

“Làm sao đây? Mai Tử bị làm sao à? Sao mới đi ra ngoài một lát đã thành ra như vậy rồi?” Mẹ Hàn giống như mèo xù lông dùng mắt tra xét qua lại trên người con gái, đồng thời ý vị nhìn Triệu Kiến Quốc, con gái bà có bất kỳ đau đớn nào cũng là trách nhiệm của Triệu Kiến Quốc, ai bảo Triệu Kiến Quốc không chăm sóc người cho tốt.

Triệu Kiến Quốc cũng không trả lời, chân cũng không ngừng bước, một đường ôm Hàn Mai vào nhà, vừa đi vừa toét miệng cười khúc khích.

Mẹ Hàn một lòng đều đặt hết trên người Hàn Mai, căn bản không chú ý tới sự khác thường của con rể.

“Hai đứa mau nói chuyện. Muốn mẹ gấp chết sao?”

Hàn Mai vùi ở trong ngực Triệu Kiến Quốc, lộ ra đầu nhỏ liếc mắt nhìn mẹ, có chút ngượng ngùng nói, “Đều tại anh ấy, nhất định muốn ôm, không cho con xuống.” nói xong trợn mắt nhìn Triệu Kiến Quốc một cái, lại xoay đầu nói tiếp với mẹ, “Cũng không phải đại sự gì, là... chính là... mẹ sắp được làm bà ngoại rồi!”

“Con nói thật không?”

“Mẹ! Con có thể lấy chuyện này ra đùa được sao!” Hàn Mai không hiểu mẹ cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì, ngay cả chuyện này cũng có thể hoài nghi.

“Haaa.... Mẹ đã nói miếu Tống Tử nương nương rất linh mà cha con còn không tin! Không được, mẹ phải đi thay quần áo, sau đó đến miếu cảm tạ lễ trước đã.” Mẹ Hàn nói xong liền đi vào trong phòng của mình, tới cửa lại quay đầu nhìn Triệu Kiến Quốc giao phó, “Con đưa vợ vào phòng nghỉ ngơi đi, đừng để cho nó chạy loạn, chờ cha con về bảo ông ấy bắt gà làm thịt, con ở nhà chỉ cần đun nước nóng thôi, những thứ khác để mẹ về làm nốt.”

Triệu Kiến Quốc đành hoảng đáp lại một câu “Vâng” liền ôm Hàn Mai vào phòng.

Trong lòng Hàn Mai cực kỳ buồn bực, lúc này xem ra Triệu Kiến Quốc sẽ không ngừng ép cô ăn cái này cái kia, nghĩ đến đùi gà béo ngậy, dạ dày cô lại không thoải mái.

.....

Buổi tối, cả nhà vây quanh bàn cơm vừa nói vừa cười, chỉ có Hàn Mai nhìn bát cháo gà, mặt mày ủ ê.

“Mai Tử, bây giờ con mang bầu rồi, không thể đi lại không biết nặng nhẹ giống trước kia nữa, cũng không được mang đồ vật gì nặng, muốn làm cái gì thì bảo Kiến Quốc giúp. Con có nghe mẹ nói không đấy?” Mẹ Hàn thấy đáng vẻ không yên của con gái, gấp gấp nói.

“Vâng.” Từ lúc bắt đầu ngồi vào bàn, mẹ Hàn đã bắt đầu cầu nhàu, Hàn Mai nghe đến nỗi lỗ tai cũng muốn chai rồi.

“Mai Tử, mẹ con nói không sai đâu, khi mẹ con có thai anh trai và con đều như vậy đấy.” Cha Hàn cũng lên tiếng, hôm nay ông đặc biệt vui mừng, con gái mang bầu, Triệu gia có hậu! Ông mong đợi con gái có thể sinh được đứa bé mập mạp, như vậy ông cũng coi như là không phụ lòng Triệu Hoài Minh!

Hàn Mai nghe xong bĩu môi, không nói chuyện.

“Con nghe kỹ ẹ, mỗi một việc đều là năm xưa bà ngoại con dạy ẹ, rất có tác dụng!”

“Dạ! Dạ! Dạ! Rất có tác dụng! Nhưng mẹ cũng không cần thiết phải nói đi nói lại như vậy chứ!” Càng nói đến phía sau càng nhỏ giọng, câu cuối cùng cũng chỉ có Triệu Kiến Quốc cùng Hàn Tĩnh ngồi bên cạnh Hàn Mai là nghe được.

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi gặm đùi gà trong tay mà buồn cười.

“Mai Tử, đùi gà ăn ngon không? Ha ha... Thấy em ăn vui vẻ như vậy, anh trai cảm thấy thật là hâm mộ!” Hàn Tĩnh nhìn vẻ mặt khổ sở của em gái cũng không nhịn được mà trêu chọc.

Hàn Mai nghiêng đầu nhìn Hàn Tĩnh, biết thừa anh đang muốn làm gì, mặt vô hại nói, “Anh trai, từ nhỏ đến lớn có cái gì tốt anh cũng nhường cho em, em ở bên ngoài bị người ta khi dễ cũng là anh đứng ra bảo vệ, đùi gà này ăn ngon như vậy, một mình em cũng ăn không hết, anh trai, anh cũng ăn một miếng đi.” Nói xong liền cầm đũa lên gấp lên một miếng phao câu tròn trịa muốn thả vào trong bát Hàn Tĩnh.

Hàn Tĩnh vừa mới còn há hê, thấy Hàn Mai kẹp phao câu đưa tới phía mình, vội vàng lấy tay che miệng bát, mở miệng vừa định nói chuyện liền bị lời nói của Hàn Mai chặn lại.

Hàn Mai đang kẹp phao câu gà, tay cũng không thu lại, giống như vô ý hỏi, “Anh trai, bao giờ anh mới làm chính sự đây? Người ta cũng đã đan áo, làm cơm cho anh rồi...”

Hàn Tĩnh vội vàng ngắt lời, “Chuyện này không vội, không vội...” trên mặt còn đỏ ửng khả nghi, trán cũng toát mồ hôi.

“Áo lông gì?” Hàn mẹ nghe hai anh em nói chuyện không hiểu mới tò mò hỏi.

“A.. Không có gì! Mai Tử nói nói là muốn đan áo len cho đứa bé, bảo con mấy ngày nữa lên trấn thì mua một ít len mang về.” Hàn Tĩnh sợ em gái mở miệng nói ra chuyện của mình cùng Quách Hồng, cướp lời đáp.

“Ừ! Cũng nên chuẩn bị dần đi! Mà cũng không cần chờ mấy ngày nữa, ngày mai Kiến Quốc đưa con lên trấn kiểm tra, tiện thể đến tiệm của bác cả mua ít sợi len đi, mua loại mảnh nhất ấy, con cứ nói với bác cả, bác ấy tự biết là cái nào.”

Hàn Mai đáp một tiếng, không nói thêm câu nào nữa, mắt vẫn nhìn anh trai vài lần rồi lại nhìn phao câu gà vẫn đang kẹp trên đũa.

Hàn Tĩnh sợ Hàn Mai nói ra chuyện, đưa mắt ra hiệu cho cô. Nhưng Hàn Mai không để ý tới anh, chỉ nhìn chằm chằm miếng phao câu. Cuối cùng anh thật sự không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là bỏ tay ra để Hàn Mai thả miếng phao câu ngáy mỡ kia vào trong bát của mình. Hàn Tĩnh hối hận muốn chết, trong lòng thầm mắng mình ăn no không có chuyện làm đi trêu chọc người ta, hiện tại bị thua thiệt! Nhìn gương mặt tươi cười của Hàn Mai, anh cảm thấy bị thăm cực kỳ, trước kia làm sao lại không phát hiện ra em gái anh đáng sợ như vậy? Xoay đầu nhìn em rể Triệu Kiến Quốc, nghĩ thầm có lẽ cũng chỉ có người này mới chịu nổi cô em gái kia của anh.

Vừa rạng sáng hôm sau, Triệu Kiến Quốc đã đưa Hàn Mai đi bệnh viện nhỏ trong trấn làm kiểm tra.

Phần lớn phụ nữ mang thai bây giờ đều không đến bệnh viện, cũng không làm mấy thứ kiểm tra kia. Hơn nữa việc khám thai ở bệnh viện thời này còn hạn chế, chỉ đơn giản là kiểm tra nước tiểu, bác sĩ tiến hành thủ tục hỏi thăm một chút ví dụ như gia đình có bệnh di truyền không....hẹn thời gian lần sau kiểm tra liên kết thúc.

Hai người đợi trong hành lang một lúc lâu mới nhận được kết quả xét nghiệm nước tiểu của Hàn Mai.

Kết quả xét nghiệm nước tiểu biểu hiện Hàn Mai mang thai đã sắp được ba tháng. Hàn Mai thầm mắng mình sao có thể sơ ý như thế, đứa bé đã ở trong bụng lâu như vậy mà cô cũng không cảm thấy, thật may là tiểu tử ngoan ngoãn, không xảy ra vấn đề gì, bằng không cô sẽ hận chết mình!

Kiểm tra cho Hàn Mai là một bác sĩ nam lớn tuổi, đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi, nhìn Triệu Kiến Quốc một lát, xong lại nghiêng đầu nhìn Hàn Mai, mới cúi đầu viết vài chữ xuống giấy tờ trên bàn, tùy ý hỏi, “Chồng cô làm nghề gì?”

Hàn Mai bị bác sĩ hỏi một câu như thế nhất thời không hiểu, sinh con cùng nghề nghiệp có liên quan sao?

“Anh ấy là quân nhân.” Mặc kệ như thế nào, Hàn Mai vẫn đành hoảng trả lời, khi nói hai chữ “quân nhân” trong mắt đều là sùng bái đối với Triệu Kiến Quốc.

“Thật đúng là làm lính à? Tôi cũng đoán như vậy!” Bác sĩ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nói, “Ba tháng đầu mang thai cấm chỉ chuyện phòng the, cho dù muốn làm cũng phải tận lực giảm bớt.”

Hàn Mai nghe đến đó liền hiểu rõ, cả mặt nóng như bị lửa cháy, không dám ngẩng đầu lên. Triệu Kiến Quốc vẫn trầm mặc không nói đứng bên cạnh thỉnh thoảng nói một câu làm Hàn Mai thiếu chút nữa hộc máu.

“Một tháng nhiều nhất có thể làm mấy lần?” Về mặt còn nghiêm túc như đang nói chuyện chính đáng, thuận tiện hỏi ra, tự nhiên giống như đang thảo luận tối nay ăn gì, khiến Hàn Mai muốn mở miệng mắng người.

Lần này vị bác sĩ già kia ngược lại ngẩng đầu lên nhìn Triệu Kiến Quốc, một lát sau cúi đầu tiếp tục ghi chép, trong miệng nói, “Người trẻ tuổi, có chừng mực....”

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Hàn Mai vẫn luôn cúi đầu, lửa nóng trên mặt cũng chưa tan hết, trong lòng âm thầm mắng Triệu Kiến Quốc lưu manh.

Triệu Kiến dĩ nhiên là biết vợ đang âm thầm mắng mình, chỉ là đây là chuyện liên quan đến tính phúc của anh, nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Nghĩ đến sau này còn sáu tháng không thể đụng vào vợ đã cảm thấy khó chịu, hiện tại anh có suy nghĩ xem có nên để cho vợ sinh thêm đứa bé hay không?

Hàn Mai nếu biết chồng mình đã đem tự nhủ ngày hôm qua quên mất không biết cô sẽ có phản ứng như thế nào đây...

Sau đó hai người đến cửa tiệm của bác cả Lý mua sợi len, ngồi chơi một chút rồi lập tức đi về.

Buổi chiều Triệu Kiến Quốc muốn đi lên núi thăm mộ, đường núi không dễ đi, Triệu Kiến Quốc ý bảo Hàn Mai không phải đi theo, muốn cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, để mình anh đi cũng được.

Hàn Mai lấy cớ đi bộ trên trần cả buổi sáng, hiện tại mệt mỏi, muốn nằm nghỉ, chờ mẹ Hàn đi ra ngoài, cô chui vào phòng mình, cài then cửa lại.

42. Chương 42: Tình Sử Của Cha Chồng

Hàn Mai xác định tất cả đã thỏa đáng mới lấy túi vải nhỏ ra khỏi tủ quần áo. Thời điểm lấy quyển sổ nhật ký ra, tim của cô đập rất nhanh, tay cũng không tự giác mà run rẩy, chỉ sợ đọc rồi sẽ phát hiện ra cái gì không tốt. Trấn định tinh thần xong, Hàn Mai mới mở trang thứ nhất của nhật ký ra, nghiêm túc đọc lại.

*****

Sáng sớm hôm nay rời giường liền phát hiện ngoài trời đổ mưa, không phải mưa lớn, bay bay phiêu đảng giống như sợi bông, đưa tay ra hứng cũng không cảm thấy gì, nhưng trên mặt đất vẫn ẩm ướt.

Tâm tình vì thế cũng rất tốt.

Thời tiết như vậy lại khiến tôi nhớ tới lần đầu gặp Tiểu Vân, ngày đó trời cũng mưa như này.

Buổi sáng cha tôi có hẹn, không về ăn cơm trưa. Mẹ thấy cha không về mừng rỡ chạy đi đánh bài, để tôi tự giải quyết bữa trưa của mình.

Gần trưa, một học sinh nữ của cha tới nhà tìm ông, nói là muốn ông giúp cô xem một bài văn.

Lúc tôi mở cửa, cô cầm một cây dù lằng lằng đứng trong mưa, nhìn thấy tôi thì rất kinh ngạc, tròn to mắt nhìn, lại ngẩng đầu nhìn lại biển số nhà, cuối cùng mới hỏi, “Nhà của thầy giáo Triệu Văn Bác là ở đây đúng không?”.

Có lẽ chính là vào lúc đó, hình ảnh cô ấy che dù đứng trong mưa trũng to mắt nhìn liền khắc vào trong lòng tôi, cho nên sau này mỗi lần gặp mưa phùn mung lung, tôi đều không tự chủ mà nhớ tới bóng dáng ấy...

.....

Kể từ khi biết được thân phận của Tiểu Vân, chúng tôi cũng không gặp mặt lần nào nữa, cô ấy tới nhà tìm mấy lần, tôi đều lánh đi.

Cha giống như biết chuyện, lần đầu tiên tìm tôi nói chuyện, ông là giáo viên, nói tới nói lui luôn biết cách cong cong queo queo, chẳng qua tôi có ngu đi nữa cũng biết hàm ý trong lời nói của ông.

Lấy gia thế của nhà họ Hà, Tiểu Vân lại là con gái một, ở phương diện nào tôi cũng không bằng, huống chi cô ấy cũng đã sớm có vị hôn thê rồi.

Vì thế tôi quyết định buông tay, mà thực tế, tôi cũng chỉ có thể buông tay....

.....

Thời gian gần đây, bệnh tình của cha xấu đi, thuốc cũng không uống, mỗi bữa cũng không ăn được bao nhiêu, sắc mặt ngày càng khó coi, cả người gầy đến nỗi làm cho người ta không nhẫn tâm nhìn.

Thầy thuốc Hứa nói cha tôi chỉ còn treo lại một hơi thở, đại khái cũng chỉ còn hai ngày...

Tôi hiểu rõ cảm xúc trong lòng cha, mẹ bỏ chạy cùng người khác ngay lúc cha bị mất việc ở trường, đối với cha mà nói đây là đả kích không nhỏ, những thứ này cha đều giấu trong lòng. Tôi cũng không biết phải khuyên cha như thế nào, chuyện của chính mình cho tới bây giờ tôi còn chưa rõ nữa là..

.....

Đến địa phương này đã hơn hai tháng, mỗi ngày đều bận từ sáng sớm đến tối muộn, ban đêm về nhà mệt mỏi liền ngã đầu nằm ngủ.

Nhìn những người cùng thôn khác vác một túi lớn còn bước nhanh hơn mình, tôi lập tức cảm nhận được câu nói “Trăm việc không dùng được nhất là Thư sinh” quả không sai.

Có lúc tôi sẽ nghĩ tới Tiểu Vân, hiện tại có phải cô ấy đã kết hôn với vị hôn phu rồi không!

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vị hôn thê của cô ấy là ở trong bệnh viện, mặc dù hơi xa nhưng người này quả thật không tệ, quan trọng nhất là anh ta rất tốt với Tiểu Vân, từ trong ánh mắt cũng có thể nhìn ra anh ta rất quan tâm đến cô ấy. Nghe nói bối cảnh gia thế của hai người cũng tương đương, có thể gả ột người đàn ông như vậy, cuộc sống sau này của Tiểu Vân cũng không đến nỗi nào, hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc.

.....

Đối với tôi mà nói, gặp được Tú Tú quả thật chính là tai nạn bất đầu.

Thấy cô ấy phát run núp trong đồng rơm, đặc biệt là thấy ánh mắt cầu cứu của cô ấy thì tôi biết ngay mình đã chọc đến phiền toái lớn.

Cũng không biết lúc trước cô ấy sống như thế nào, cặp chân gầy giống như gậy trúc, trên mặt bốp cũng không ra thịt, tóc cũng vàng vàng, khô xơ, sau một thời gian chăm sóc cẩn thận mới bắt đầu tốt lên.

Lúc vừa tới, khắp người Tú Tú đều là vết thương, có trầy sát, có bọng, thậm chí còn có vết bị roi quật. Hỏi thế nào cô ấy cũng không nói, tôi cũng không hỏi nữa.

.....

Kể từ khi Tú Tú đến trong nhà cũng có thêm phiền phức, không biết làm sao cô ấy có thể thần không biết quỷ không hay lấy đồ trong túi người khác mà những người bị mất đồ kia đều cho rằng bản thân mình không cẩn thận nên mới làm mất.

Tật xấu này nói thế nào Tú Tú cũng không đổi được, đều là tôi cầm những thứ đồ kia mang tới tận nhà người bị mất nói mình nhặt được đem trả lại.

Cuối cùng tôi rất nghiêm túc nói cho cô ấy biết, nếu còn lấy loạn đồ của người khác lần nữa, tôi sẽ không cần cô ấy nữa, cô ấy ở đâu thì trở về đó.

Cô nhóc kia bị giật mình, ôm cổ tôi bù lu bù loa khóc rất đáng thương, tôi thấy thế cũng không hù dọa nữa, an ủi, đồng ý chỉ cần không tái phạm nữa, tôi vĩnh viễn sẽ không không cần cô ấy.

Lúc ấy, cô ấy khóc không nói nên lời, chỉ biết nhìn tôi gật đầu.

Từ đó về sau cô ấy thật sự là không tái phạm nữa.

.....

Tiểu Vân gửi cho tôi vài phong thư, tôi đều không trả lời.

Không biết cô ấy tìm được địa chỉ của tôi ở đâu, lấy tính khí của ông cụ Hà mà nói, không có người nào có gan nói cho cô ấy biết địa chỉ của tôi, huống chi người biết tôi ở nơi này cũng không nhiều.

Có lẽ, cứ như vậy cắt đứt, cô ấy đi đường của cô ấy, tôi đi đường của tôi, mới là điều tốt nhất.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã không còn hay nghĩ đến Tiểu Vân nữa..

.....

Thật sự tôi không nghĩ có một ngày Tiểu Vân sẽ tìm tới cửa, cho đến khi cô ấy chân thực đứng trước mặt, tôi mới tin đây là sự thật.

Cô ấy chất vấn tôi vì cái gì muốn trốn tránh cô ấy, tại sao sau khi cô ấy khổ cực tìm được địa chỉ của tôi, cõi lòng đây mong đợi viết thư cho tôi, tôi lại không hồi âm lại.

Tôi không biết phải nói với cô ấy như thế nào, muốn nói rõ ràng mọi chuyện nhưng lại không muốn tổn thương cô ấy.

Cô ấy hỏi tôi có phải bởi vì tôi ở cùng một chỗ với cô gái khác nên mới không hồi âm, không trở lại tìm cô ấy hay không? Cô ấy ngồi trên đất khóc nửa ngày, sau đó đứng lên hung hăng đá tôi một cước liền chạy đi. Tôi nghĩ cuối cùng tôi vẫn làm tổn thương cô ấy.

.....

Tôi thật sự không nghĩ Hà gia sẽ tàn nhẫn đến vậy, tôi cho là nghe theo lời bọn họ, an phận ở lại thôn nhỏ này, bọn họ sẽ bỏ qua cho tôi, thế nhưng tất cả đều bị phá vỡ khi Tiểu Vân tìm tới.

Về đến nhà thấy Tú Tú bị trói tay chân nằm trên giường, tôi thật sự hận chết mình.

Tôi giúp Tú Tú cởi trói, lau người, thay quần áo sạch, trong cả quá trình, cô ấy không có bất kỳ phản ứng nào, cứ ngơ ngác nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng.

Tôi ngồi trên giường ôm cô ấy thật chặt, cả đêm không chợp mắt.

.....

Sau sự kiện kia, Tú Tú trở nên đặc biệt nhất gan, không dám ở nhà một mình, ngày ngày tôi đều dắt cô ấy theo bên người.

Mấy người nhìn thấy như vậy đều tò mò quan hệ của tôi và Tú Tú, có một người tên là Trần Đại Dũng lên tiếng hỏi Tú Tú có phải em gái ruột của tôi hay không. Tôi nhìn hắn, trực giác cho biết ánh mắt người đàn ông này nhìn Tú Tú không giống những người khác, không biết tại sao tôi lại không thích người khác cho rằng Tú Tú là em gái mình, loại cảm giác đó rất không thoải mái, không chút suy nghĩ trả lời cô ấy không phải em gái tôi, mà là vợ tôi. Trần Đại Dũng “Ừ” một tiếng liền không nói gì nữa.

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều cho rằng Tú Tú là vợ tôi, lúc gặp mặt luôn thích trêu ghẹo đôi ba câu.

.....

Ngày đó Tú Tú liên tục nôn khan, tôi không biết nên làm gì, đành phải chạy sang gọi thím Thạch ở sát vách sang nhà giúp. Thím Thạch là thầy thuốc trong thôn, người ở vùng phụ cận có bệnh đều đến tìm thím.

Sau khi xem xong thím Thạch cười cười nói với tôi vợ của tôi mang bầu, không lâu nữa sẽ sinh cho tôi một đứa bé mập mập. Tôi bối rối, vợ tôi có bầu? Nhưng chúng tôi còn chưa.....

.....

Cuối cùng tôi vẫn quyết định để Tú Tú sinh ra đứa nhỏ, mặc kệ nó là làm sao mà có, có thể đầu thai đến trong bụng cô ấy cũng là một loại duyên phận, nói thế nào cũng là một sinh mạng.

Trong lúc mang thai, Tú Tú ốm nghén rất nặng, đặc biệt là lúc rời giường buổi sáng, mỗi ngày nhìn cô ấy như vậy, tôi cũng khó chịu theo. Cái gì cô ấy cũng không ăn vào, ăn cái gì nôn cái đó, sau đó thím Thạch cầm sang một ít ô mai, cô ấy mới đỡ hơn.

Nhìn bụng Tú Tú ngày một lớn, tôi càng mong đợi đến ngày đứa bé ra đời.

Tôi nói trong bụng Tú Tú nhất định là một đứa con trai, cô ấy hỏi tôi sao không thể là con gái, tôi bảo đứa nhỏ này vẫn còn ở trong bụng mà đã làm khổ người như vậy, nhất định là một tiểu tử thối..

.....

Tôi đợi ở ngoài phòng hơn nửa ngày, nghe giọng nói Tú Tú ở bên trong đều đã khàn đi, tôi cũng không thể giúp được cái gì, chỉ có thể ở đó nóng lòng.

Sau đó không lâu liền nghe được tiếng trẻ con khóc từ trong phòng truyền ra, lúc ấy tim của tôi thiếu chút nữa cũng nhảy ra ngoài, thậm chí tôi đã làm cha rồi!

Rốt cuộc cửa cũng được mở ra, thím Thạch thông báo vợ tôi sinh một đứa bé mập mập, bảo tôi mau vào trong nhìn một chút. Tôi cực kỳ vui mừng, thật may là hai mẹ con đều bình an.

Nhìn Tú Tú đầu đầy mồ hôi mệt mỏi nằm trên giường, bên cạnh là đứa bé được quấn trong chăn đang nhắm nghiền hai mắt, tôi đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, cho dù có ở lại trong thôn cả đời, chỉ cần có Tú Tú cùng đứa bé bên người, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

.....

Tôi vẫn cho rằng giữa tôi cùng Hà gia và Tiểu Vân không còn dính dáng gì nữa, mặc dù nghèo khổ nhưng một nhà vui vẻ cũng có thể sống tốt, cho đến một ngày Tú Tú giống như phát điên chạy về nhà tự giam mình trong phòng.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, ở bên ngoài gõ cửa mãi nhưng cô ấy vẫn không chịu ra.

Con trai nhìn thấy hai chúng tôi như vậy sợ quá khóc lên, tôi chỉ có thể ôm nó sang gửi thím Thạch.

Sau khi về nhà lại tiếp tục gõ cửa, không lâu sau rốt cuộc Tú Tú cũng đi ra. Cô ấy khóc đỏ mắt hỏi tôi Hà Vân là ai, tôi rất kinh ngạc làm sao cô ấy lại biết Tiểu Vân, liền hỏi cô ấy có phải ở bên ngoài nghe người khác nói gì hay không. Tú Tú không trả lời tôi mà tiếp tục hỏi có phải tôi là vì thương hại nên mới ở chung một chỗ với ấy không, nhất thời tôi không biết phải trả lời thế nào. Cô ấy thấy tôi không nói, đột nhiên hết sức kích động nói bình thường tôi đối tốt với cô ấy, yêu thương Kiến Quốc đều là giả, tất cả chỉ bởi vì thương hại, thương hại cô ấy đêm đó bị đám người kia làm hại là vì tôi trêu chọc phụ nữ của người khác, cho nên thời điểm đó mới đau lòng, vì muốn đền bù, nên mới không so đo Kiến Quốc không phải con ruột của mình...

Cô ấy vừa khóc vừa nói, vô luận sau đó tôi có giải thích như thế nào cũng không nghe, sợ rằng trong lòng cô ấy đã cho rằng những lời cô ấy nói đều là sự thật rồi...

.....

Vui vẻ trước kia đã không còn, thay vào đó là cả ngày cãi vã, khóc lóc không ngừng. Tôi biết đây mới chỉ là bắt đầu....

.....

Càng ngày càng khó khăn, trước đây không lâu trong thôn có mấy người đề nghị cùng ra ngoài làm ăn, so với ở nhà trồng trọt có thể kiếm được nhiều hơn. Tôi cũng muốn đi theo, liền về nhà thương lượng với Tú Tú, cô ấy nói thế nào cũng được, chuyện gì cũng không quan tâm, tôi cũng không nói thêm gì nữa.....

*****

Hàn Mai đọc một mạch hết quyển nhật ký, trong lòng cảm thấy nặng trĩu, lại có điểm buồn buồn, không rõ là cảm giác gì. Càng đọc đến phía sau, cô càng đồng tình với mẹ chồng Lưu Tú, cũng càng hiểu rõ vì sao bà lại đối xử với Triệu Kiến Quốc như vậy. Hàn Mai có thể cảm giác được, mặc dù ngoài mặt mẹ chồng đối với Triệu Kiến Quốc không quản không hỏi, tình cảm lạnh nhạt đến cực điểm, nhưng mà trong lòng bà rất thương Triệu Kiến Quốc, đến thời điểm cuối cùng của sinh mệnh cũng không nói ra thân thể của anh là vì muốn tốt cho anh. Ở trong tình huống ấy, nếu là cô, cô cũng sẽ lựa chọn đem theo bí mật này vào quan tài, dù sao, ai biết được bản thân mình là do mẹ bị người khác vũ nhục mà có cũng sẽ cảm thấy khổ sở, cả đời sẽ mang danh nghiệt chủng, sẽ bởi vì chính mình khiến mẹ phải đau đớn cả đời mà khổ sở.

Cho nên, Hàn Mai quyết định không thể để Triệu Kiến Quốc biết, nhật ký nhất định không thể giữ lại.

Hàn Mai để nhật ký xuống, lấy ra mấy phong thư do người tên Hà Vân viết cho bố chồng Triệu Hoài Minh.

Hàn Mai theo ngày gửi mở thư ra đọc, mấy thư đầu đại ý đều là biểu đạt Hà Vân đối với Triệu Hoài Minh có bao nhiêu nhớ nhung, thúc giục ông mau chóng hồi âm. Từ trong thư có thể nhìn ra người phụ nữ Hà Vân này thật sự rất thích bố chồng cô, lời nói trong thư cũng càng ngày càng kịch liệt, sau khi đọc xong, lấy trực giác của phụ nữ, Hàn Mai cảm thấy tinh thần của người viết thư có chút không bình thường, tiếp tục chỉ sợ mang tới kết quả không tốt.

Không biết năm đó bố chồng cô có phát hiện ra điều này không?

Khi Hàn Mai để phong thư thứ chín xuống, mới phát hiện ra có ba cái chưa hề bị bóc ra. Xem ra bố chồng cô thật sự muốn cho Hà Vân chết tâm.

Hàn Mai suy nghĩ một chút vẫn bóc thư ra.

Phong thư này được Hà Vân viết trước khi tới gặp bố chồng cô, bà ta nói nếu như không nhận được thư hồi âm sẽ tự mình tìm tới cửa, hơn nữa bà ta còn nói đã biết sự tồn tại của mẹ chồng cô, Lưu Tú, bà ta rất tức giận, bố chồng cô nhất định phải cho bà ta một lời giải thích.

Kế tiếp Hàn Mai mở phong thư thứ mười một.

Nhìn thời gian trên phong bì, phong thư này được gửi tới sau phong thư trước đó bốn năm. Nội dung đại khái là bà ta muốn gặp mặt bố chồng cô, hẹn thời gian, địa điểm là bên hồ ngày trước hai người vẫn hay đi dạo. Dòng cuối cùng trong thư nói nếu như đến lúc đó không thấy người đến, bà ta sẽ nhảy xuống hồ.

Hàn Mai đọc đến đây liền hít vào một hơi khí lạnh, nếu như người phụ nữ này nói là thật, bà ta cũng quá ngao đi!

Nhưng nếu như bà ta chỉ là sợ bố chồng cô không đi mới dọa ông như vậy, lại có vẻ giống như cố tình gây sự. Dù sao chuyện này cũng trôi qua nhiều năm rồi, hai người đều đã có người bên cạnh chăm sóc, bà ta lúc này còn nín người không buông tha làm gì?

Nhìn phong thư cuối cùng, Hàn Mai không do dự quá lâu, mang đi tiêu hủy.

Điều khiến Hàn Mai thấy kỳ quái chính là phong thư cuối cùng cách phong thư trước đó hơn một năm, hơn nữa phong thư này cực kỳ ngắn, chỉ viết có một câu.

“Tôi sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào nữa.”

Hàn Mai nhìn câu nói kỳ quái trên giấy, buồn bực, cái bà Hà Vân đó rốt cuộc là có đầu óc hay không mà suy nghĩ lại khác người như vậy.

Có điều Hàn Mai cũng không rối rắm quá lâu, dù sao đây đều là chuyện của người đi trước, bố mẹ chồng cô hiện tại cũng đã qua đời rồi. Nhìn thời gian, Triệu Kiến Quốc cũng sắp về, chuyện này tuyệt đối không thể cho anh biết.

Nghĩ tới đây, Hàn Mai liền thừa dịp lúc mẹ Hàn đi cho lợn ăn, mang nhật ký cùng mấy phong thư ném vào trong lò lửa.

43. Chương 43: Tết

Hôm sau chính là 30 Tết, lúc Hàn Mai vẫn còn mơ màng nằm ngủ trên giường, mẹ Hàn đã bắt đầu nói chuyện ngoài nhà chính.

“Lão già, rượu đâu? Ông múc rượu trong chum ra rồi à?”

“Không nhìn thấy tôi đang thấp nển sao? Không phải bà kêu không nhìn thấy sao?”

“Ai nha... Tay của tôi ướt, không thể duỗi vào trong chum được, nếu không cả chum rượu sẽ bị hư hết. Tay của ông khô, nhanh, múc ra trước đã rồi nói.”

“Chỉ có mình bà bận rộn!”

.....

Đêm ba mươi hằng năm, người trong thôn đều lục tục chuẩn bị đồ cúng bái tại tất cả các miếu lớn nhỏ, đi một vòng từ đầu thôn đến cuối thôn, sau đó sẽ đến Từ Đường, cuối cùng là nhà mình, có ý nghĩa mời tổ tông về nhà ăn Tết. Trong giỏ trúc là đủ loại đồ cúng lễ, hoa quả, nhang đèn, pháo, lá trà, rượu đỏ... Vào một tòa miếu, phải thấp nhang trước tiên, sau đó mới kính rượu, đốt pháo và một xấp giấy vàng. Những thứ giấy vàng kia cũng không phải bình thường, mà được gấp thành từng khối vuông, lớn nhỏ thống nhất, phía trên còn được in hoa văn đồng tiền.

Số lượng ban thờ trong miếu cũng có hạn, người lại nhiều, phải nhanh chóng mới có thể mang lễ vật nhà mình bày lên được, nếu đi trễ thì chỉ có thể chờ người khác cúng bái xong rồi mới có thể bắt đầu.

Hằng năm, mẹ Hàn đều rất để ý việc này, thật sớm đã chuẩn bị xong giỏ trúc, sau đó mới để cha Hàn mang đi. Bởi vì tới sớm, cho nên mỗi lần kết thúc cũng có thể so với người ta nhanh hơn một bước.

Hàn Mai ngủ dậy thì cha cô đã đi lễ miếu từ sớm, anh trai đến nhà thím Hoa đầu thôn xếp hàng mua đậu hũ, mẹ cô đang nặn sủi cảo trong bếp. Cô không thấy Triệu Kiến Quốc đâu, hỏi ra mới biết anh bị mẹ cô sai đi hái rau hẹ rồi.

Triệu Kiến Quốc chưa từng tới vườn rau của Hàn gia, không biết anh có thể tìm được đường không. Rửa mặt xong, Hàn Mai muốn ra ngoài tìm anh, nhưng vừa ra tới cửa chính đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đang đi tới từ xa, trong tay còn cầm một ổ rau đầy ắp. Mặc dù không nhìn rõ, nhưng Hàn Mai dám khẳng định bóng dáng kia chính là người đàn ông nhà cô, vì thế cũng không đi thêm ra ngoài nữa, đứng ở cửa cười hì hì chờ anh đến gần.

Từ xa Triệu Kiến Quốc đã trông thấy vợ đứng ngoài cửa chờ mình. Mùa đông, sương mù buổi sáng còn chưa tan hết, tầm nhìn không rõ ràng, đặc biệt là muốn nhìn xa một chút, nhưng Triệu Kiến Quốc lại thấy rõ vợ đang đứng chờ, chân không tự chủ liền tăng nhanh tốc độ. Hoa cỏ ven đường vẫn còn đọng sương trong suốt, không khí lạnh lẽo hít vào bụng, thở ra cũng mang theo khói trắng, nhưng anh vẫn cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

“Sao anh đi lâu vậy?”

“Lúc đầu không tìm được, sau đó hỏi thăm mới tìm ra. Sao em không ngủ thêm chút nữa? Bên ngoài lạnh lắm, mau đi vào nhà đi.”

“Sáng sớm mẹ đã ở ngoài nhà cầu nhàu rồi, em muốn ngủ cũng không ngủ được.” Hàn Mai vừa đi vừa oán trách.

“Đợi ăn xong điểm tâm rồi ngủ tiếp.”

.....

Ăn xong điểm tâm, mẹ Hàn lại giao nhiệm vụ mới, sai Triệu Kiến Quốc đi treo đôi câu đối và mấy tờ tranh Tết mới mua.

Việc này rất thích hợp với Triệu Kiến Quốc, thân thể anh cao lớn, tay hơi gơ lên cũng có thể với tới, không cần thiết phải dùng ghế. Người Hàn gia đều không cao lắm, cao nhất là Hàn Tĩnh cũng mới có 1m70, so với mấy nông dân khác thì gầy yếu hơn, so với Triệu Kiến Quốc thì càng chênh lệch. Hàn Mai cũng chỉ hơn 1m60 một chút, cho dù bây giờ trên người có thêm thịt, nhưng đứng bên cạnh Triệu Kiến Quốc vẫn vô cùng thon nhỏ. Từ vấn đề ngoại hình, lúc làm mai, mẹ Hàn lo lắng con gái kết hôn rồi, hai vợ chồng gây gổ sẽ bị thiệt thòi tuyệt đối là có lý do đầy đủ.

Triệu Kiến Quốc cầm đôi câu đối cùng Hàn Mai đi đến cửa lớn, bảo Hàn Mai đứng từ xa nhìn xem anh có dán lệch không.

Hàn Mai có ý xấu, một lát nói cao, một lát lại bảo thấp, tới lui nhiều lần mới dán xong, làm cho lòng mày Triệu Kiến Quốc nhàu lại đến độ có thể kẹp chết ruồi.

Khi Triệu Kiến Quốc dán tranh Môn Thần, Hàn Mai nhìn người trong tranh, càng nhìn càng thấy bộ dáng Triệu Kiến Quốc xị mặt giống y như vậy, không nhịn được liền bật cười.

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ cười đến run rẩy cả người, mới hỏi cô cười cái gì, Hàn Mai nghĩ muốn bảo anh không cần dán tranh nữa, Môn Thần đang đứng trước mắt rồi còn dán tranh làm gì nữa, đáng tiếc Hàn Mai chưa có lá gan tự chuốc lấy rủi ro, cười đến nghẹn tắc đầu không nói.

Triệu Kiến Quốc thấy cô không nói cũng không hỏi nữa, cầm mấy tờ tranh Tết mang vào dán trong nhà.

Hàn Mai chọn ra bức tranh Long Phượng Thai để Triệu Kiến Quốc treo trên đầu giường của hai người. Cô nghe người ta nói, thời gian mang thai nếu nhìn tranh tiểu bảo bảo đáng yêu, tương lai sinh ra đứa bé cũng có thể cơ trí đáng yêu như vậy.

Triệu Kiến Quốc dán xong tranh liền đứng song song cạnh Hàn Mai nhìn đáng vẻ dễ thương của tiểu bảo bảo trên trường.

Hàn Mai mong muốn trong bụng mình là long phượng thai nhưng chỉ cần đứa nhỏ có thể bình an sinh ra cô cũng rất thỏa mãn.

Triệu Kiến nhìn tranh cũng hi vọng vợ có thể sinh một đôi sinh đôi, cũng không phải bởi vì sinh đôi rất hiếm, anh chỉ là nghĩ nếu lần đầu tiên vợ có thể sinh hai, anh cũng không cần chịu đựng nhiều hơn sáu tháng sau này nữa, trời mới biết hai ngày nay anh phải khổ cực kìm nén như thế nào! Hơn nữa anh là quân nhân, coi trọng hiệu suất cao, nếu có thể tiết kiệm một viên đạn trúng hai bia, đương nhiên là rất vui lòng, những chiến hữu kia sẽ phải sùng bái anh!

Nếu Hàn Mai biết được ý tưởng của Triệu Kiến Quốc, chính xác phải tức hộc máu, nhưng Triệu Kiến Quốc chưa ngu đến mức tự tìm phiền toái ỉn, ý tưởng này chỉ là suy nghĩ một chút trong lòng thôi.

Sau khi dán xong tranh Tết, hai người đi đến phòng bếp giúp một tay.

Sang năm mới, chắc chắn sẽ có thân thích tới cửa chúc Tết, muốn giữ người ta ở lại ăn cơm phải dùng đến bàn tròn lớn trong góc phòng mới đủ. Hàn Tĩnh phải bê bàn ghế ra, dùng nước lau chùi tỉ mỉ.

Cha Hàn ngồi trước lò vừa trông lửa vừa thui chân heo mới mua của nhà lão Chu.

Mẹ Hàn đang làm ruột già, đem vật bẩn bên trong rửa sạch, lại cho chút muối ăn vào bóp. Không biết thế nào, ngày hôm qua Hàn Mai đột nhiên nhớ tới ngày trước chưa lấy chồng mẹ thường làm cho cô món đậu hũ kho lòng heo. Từ kiếp trước đến bây giờ cũng đã vài chục năm cô chưa ăn món này, vô cùng nhớ mùi vị đó, liền quần lấy muốn mẹ Hàn hôm nay làm cho cô. Mẹ Hàn bị cô huyền não không có biện pháp, cộng thêm hiện tại Hàn Mai là phụ nữ có thai, đương nhiên là muốn ăn món ngon. Theo cách nói của thế hệ trước đây chính là đứa nhỏ trong bụng muốn ăn, cho nên bình thường phụ nữ có thai muốn ăn cái gì mà trong nhà có điều kiện đều nghĩ biện pháp tận lực thỏa mãn. Mãi đến hôm qua Hàn Mai mới phát hiện thì ra mang thai còn có cái đặc quyền này, lúc ấy liền muốn về sau sẽ lợi dụng thật tốt quyền lợi này.

Triệu Kiến Quốc bị mẹ Hàn sai băm nhân sủi cảo, Hàn Mai nhìn anh múa hai cây dao, miếng thịt ba chỉ lớn bị anh băm dần dần biến thành thịt vụn. Hàn Mai không khỏi hoa si cảm thán, người đàn ông nhà cô ở điểm nào cũng tuyệt đối xuất sắc.

Nhìn người trong nhà đều đang bận việc, Hàn Mai bê một cái ghế nhỏ ra ngồi cạnh Triệu Kiến Cảnh, nhặt rau họ.

Nước trong nồi sôi lên, phát ra âm thanh ùng ục, lẫn vào tiếng Triệu Kiến Quốc băm vào thớt gỗ, tiếng nói của mẹ Hàn, Hàn Mai an tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn Triệu Kiến Quốc, sau đó lại tiếp tục nhặt rau họ.

Buổi tối, cả nhà vây quanh bàn tròn lớn ăn cơm tất niên, Hàn Mai ăn một miếng lớn đậu hũ kho lòng heo, nấc lên một cái, mẹ Hàn nhìn vừa tức vừa đau lòng, “Đã làm mẹ rồi, ăn uống còn như trẻ con, nhìn con giống như hận không thể một miếng nuốt hết cả nồi, hiện tại biết khó chịu chưa.”

“Ai bảo mẹ nấu ngon như vậy chứ! Người ta chính là không dừng lại được mà!” Hàn Mai lấy lòng nói xong, mặt dày tựa vào trên vai mẹ.

Mẹ Hàn thở dài nhìn con gái, đâm một cái vào sau ót Hàn Mai, tức giận nói, “Cả nhà chỉ có con là tham ăn! Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, lấy chồng rồi cũng không đổi được.”

Hàn Mai xoa ót, nhún vai một cái, ngoài mặt uất ức nhưng trong lòng lại cười toe toét, cảm giác có người thương yêu thật tuyệt vời!

Ăn xong cơm tối, Hàn Tĩnh ra ngoài cổng đốt pháo, tiếng pháo nổ thật lớn một lúc lâu mới kết thúc.

Pháo vừa nổ hết đã có một nhóm chừng mười một mười hai đứa bé 5,6 tuổi, tất cả đều mặc quần áo mới, chạy đến trước cổng tranh nhau nhặt xác pháo. Đến lúc tiếng pháo từ nhà khác vang lên, đoàn người lại như ong vỡ tổ tản đi, trên đất chỉ còn lại từng xác pháo đỏ tươi.

Mẹ Hàn ở trong bếp thu dọn đồ ăn thừa buổi tối, nên cắt thì cắt, nên bỏ đi thì bỏ đi, đồ ăn khuya thì giữ trong nồi nhiệt.

Cha Hàn cũng đang bận chuẩn bị đồ cần dùng lúc giao thừa.

Hàn Mai thấy chỉ có cô và Triệu Kiến Quốc là rảnh rỗi, liền đi vào phòng lấy sợi len mới mua mấy hôm trước ra, Triệu Kiến Quốc ngồi trước mặt cô dùng hai tay cầm, cô ngồi đối diện bắt đầu gỡ ra cuộn lại thành từng cuộn tròn.

Triệu Kiến Quốc im lặng ngồi nhìn bàn tay trắng nõn của vợ thoăn thoắt cuộn len, chỉ chốc lát mà đã được một cuộn lớn.

Mẹ Hàn nhìn hai vợ chồng Triệu Kiến Quốc và Hàn Mai, vừa lau bàn vừa nói, “Cơm tất niên năm nay nhà ta có năm người, bằng giờ sang năm Mai Tử cũng sinh rồi, đến lúc đấy Quách Hồng cũng vào cửa, trong nhà thêm hai người nữa. Rồi đến năm sau nữa, lại có thêm cháu trai cháu gái, vậy thì càng thêm náo nhiệt!”

Hàn mẹ cũng không chủ ý nói cho ai nghe, chỉ là tự mình nói thầm, thanh âm cũng không lớn, nhưng tất cả mọi người đều vừa vắn nghe được.

Hàn Mai nhìn Triệu Kiến Quốc, lại nhìn phần bụng vẫn chưa nổi lên của mình, bất tri bất giác bật cười....

44. Chương 44: Gặp Nạn

Bởi vì thời gian nghỉ của Triệu Kiến Quốc có hạn, cho nên mới mong ba Tết hai người đã lên tàu trở về bộ đội.

Trước khi xuất phát, mẹ Hàn vừa thu dọn hành lý cho Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc, vừa luôn miệng cầu nhàu, ý là hy vọng hai người có thể suy nghĩ thêm một chút để Hàn Mai ở lại, chờ đứa bé sinh ra đầy tháng mới trở lại bộ đội.

Hàn Mai đương nhiên là không chịu, có Triệu Kiến Quốc bên cạnh cô mới có cảm giác bình tĩnh, nếu như hai người thực tách ra, đừng nói là để cho cô hão hão an thai, ngay cả an tâm cô cũng thấy khó khăn, cho nên càng kiên quyết không đồng ý ở lại.

Triệu Kiến Quốc thì càng không cần nói, thật vất vả mới chờ đến lúc vợ đến theo quân, thời gian hạnh phúc mới có nửa năm ngắn ngủi, hiện tại muốn để anh cùng vợ tách ra, trở về quá khứ thê lương trước kia, đêm khuya mỗi ngày chỉ có thể lấy ra tấm hình nhỏ của vợ để vơi bớt nhớ mong, chẳng khác nào bắt một người đã quen ăn thịt ăn cá phải chuyển sang ăn rau cải đậu hũ, loại chuyện như vậy anh quyết không đồng ý. Hiện tại có vợ ở bên cạnh, anh nhìn được sờ được, chỉ có buổi tối không được đụng, Triệu Kiến Quốc đã cảm thấy kìm nén muốn phát điên, giờ bảo anh ngay cả nhìn một chút, sờ một chút cũng không được thì không biết anh sẽ ghen thành cái dạng gì nữa. Cho nên, vô luận phía trước có bao nhiêu gian nan hiểm trở, anh cũng muốn có vợ ở bên cạnh.

Thật ra thì mẹ Hàn cũng biết nói mấy lời như vậy cũng không có tác dụng gì, con gái bà đã quyết định chuyện gì thì nhất định sẽ không thay đổi. Bà cũng không ôm hy vọng vợ chồng son sẽ nghe lời mình, nhưng không chịu nổi lo lắng trong lòng nên mới nói ra, nhìn hai con như vậy, bà đành im lặng thu dọn hành lý, mặc dù vẫn không an tâm nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Trước khi đi, Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc còn tranh thủ tới tiệm ăn ngồi một lát.

Bàn ghế trong tiệm đều đã được thay mới, ngoài cửa còn dựng thêm một lều che mưa, căn phòng của Quách Hồng và người nhà ở lầu hai cũng được sửa chữa lại, mùa đông gió lạnh không lùa vào được nữa, người trong phòng cũng thoải mái.

Thời điểm gần sang năm mới cũng không buồn bán gì, năm ngày trước Tết tiệm ăn đã bắt đầu ngừng làm việc rồi, phải qua tết Nguyên Tiêu mới mở cửa trở lại.

Nhà Quách Hồng không trở về thôn mừng năm mới, chủ yếu là vì dọn đi dọn lại quá phiền toái, trở về còn phải mang theo một đồng lớn đồ đạc, hơn nữa ở trong tiệm cũng thoải mái hơn.

Trước khi theo quân, Hàn Mai dắt Cầu Cầu tới tiệm, không nghĩ tới mới nửa năm mà nó đã cao đến bắp đùi cô rồi. Vốn dĩ cô còn đang muốn hỏi Triệu Kiến Quốc xem có thể mang theo Cầu Cầu tới bộ đội không, nhưng bây giờ xem ra là không được, Cầu Cầu nhà cô không biết đi đâu tìm được một cô dẫn theo về tiệm, hiện giờ đã là ba ba của 4 chú chó con rồi. Thế này thì phải mang theo cả nhà nó, đường xa phiền toái không nói, nếu như thực sự đến bộ đội, Hàn Mai đừng nghĩ tới làm chuyện khác mà phải phục vụ cả nhà Cầu Cầu. Suy nghĩ một chút vẫn là thôi đi.

Tàu từ từ chạy trên đường, sau hai ngày thì đến nơi.

Hai ngày trên tàu, Hàn Mai chịu không ít tội, vốn dĩ mang thai đã hay buồn nôn, bây giờ lại là đầu xuân, trên tàu đông người, bao nhiêu mùi vị kỳ quái cũng có, Hàn Mai ngồi trên giường nghĩ mấy mùi này dạ dày liền nhộn nhạo, nôn sạch đồ ăn trong bụng ra ngoài, không nuốt trôi được thứ gì.

Triệu Kiến Quốc nhìn dáng vẻ khó chịu của vợ cũng đau lòng, thay đổi biện pháp, cố dỗ cô ăn nhiều một chút.

Hàn Mai không lo lắng cho bản thân mà chỉ lo lắng đứa nhỏ trong bụng không đủ dinh dưỡng, cưỡng bách chính mình phải ăn nhiều, ăn được chút nào hay chút đó. Dọc theo đường đi, cô đều dựa vào trên người Triệu Kiến Quốc mơ màng ngủ.

Vừa xuống khỏi tàu, Hàn Mai lại cảm thấy buồn nôn, dạ dày rất khó chịu, không thể làm gì khác hơn là dừng lại, lôi kéo Triệu Kiến Quốc nói, “Không được, em lại buồn nôn rồi, chúng ta ngồi nghỉ ở đây một chút đi, xong lại đi tiếp.”

“Lại buồn nôn rồi hả? Tiểu tử thói này tương lai đi ra anh sẽ đánh cho nó nở hoa ở mông mới thôi.” Triệu Kiến Quốc vừa đau lòng vừa nhìn bụng cô hung tợn mắng.

“Ai cho anh đánh con của em!” Hàn Mai nghe xong liền tức giận, anh cũng không nghĩ xem rốt cuộc là do ai khởi xướng mới có con sao.

“Được được được! Anh không đánh con, anh thương yêu con còn không hết, sao nỡ đánh chứ!” Bây giờ Triệu Kiến Quốc vừa thấy Hàn Mai tròng mắt liền không còn chút chí khí nào, chuyện gì cũng làm cho cô, không có biện pháp, ai bảo người ta là phụ nữ có thai chứ, trời đất bao la, phụ nữ có thai là lớn nhất!

Hàn Mai sợ chút nữa cô sẽ thực nôn ra, nên bảo Triệu Kiến Quốc đi mua cho cô chai nước.

Triệu Kiến Quốc đỡ Hàn Mai ngồi xuống băng ghế dài, đặt hành lý xuống cạnh chân cô, móc ra túi ô mai đưa cho cô mới đi tới quầy hàng bên đường mua nước.

Hàn Mai vừa ăn ô mai vừa nhìn Triệu Kiến Quốc ở bên kia đường, đột nhiên, có người ở phía sau vỗ một cái vào bả vai cô.

Hàn Mai quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông trung niên có râu, cô vừa định lên tiếng hỏi có chuyện gì thì người đàn ông kia đã mở miệng nói, “Tiện nhân, cuối cùng lão tử cũng tìm được cô! Thế nào hả? Ngoan ngoan theo lão tử trở về đi!”

“Ông nhận lầm người rồi! Tôi không biết ông!” Hàn Mai thấy mặt mũi người này hung thần ác sát, tưởng mình gặp phải người thần kinh, không dám nói nhiều cùng hắn, đứng dậy muốn chạy tới chỗ Triệu Kiến Quốc. Nhưng vừa mới xoay người cô mới phát hiện sau lưng không biết từ lúc nào đã có hai người đàn ông đứng sẵn, vẻ mặt tức giận nhìn cô.

“Chạy! Cô còn muốn chạy đi đâu? Nói cho cô biết, hôm nay cho dù cô có mọc cánh cũng không bay đi đâu được!” Người đàn ông đầu trọc đứng bên trái nhìn Hàn Mai nói.

“Thiết Đầu, mày cùng cô ta nói nhảm nhiều như vậy làm gì, trực tiếp bắt lên xe rồi nói.” Người đàn ông đứng bên phải hiển nhiên phân phó.

Ba tên đàn ông vây Hàn Mai vào giữa, túm hai tay, kéo quần áo, muốn kéo cô bắt lên xe đang đỗ ven đường.

Hàn Mai bị sợ đến hoảng hồn, dùng móng tay cào bọn họ, dùng răng cắn bọn họ, giờ khắc này cô chỉ biết có chết cũng không thể để bọn họ bắt lên xe, nếu không cô sẽ vạn phần nguy hiểm.

Ngoài cổng ga tàu xuất hiện một phụ nữ bị ba người đàn ông lôi lôi kéo kéo, rất nhanh đã trở thành điểm hấp dẫn người vây xem, trong lúc nhất thời cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ đứng một bên chỉ chỗ mà không có người đứng ra nói chuyện.

Hàn Mai nghĩ chung quanh nhiều người như vậy, tốt nhất là có thể gây ra động tĩnh lớn, như thế có thể kéo dài thêm thời gian, may ra có thể chờ đến lúc Triệu Kiến Quốc quay lại.

Nghĩ tới đây, Hàn Mai liền không để ý hình tượng, khàn giọng gào khóc, cầu cứu quần chúng đang vây xem.

“Van cầu mọi người giúp tôi báo cảnh sát, tôi không biết bọn họ là ai, không biết vì sao lại bị bọn họ bắt lại... Chồng tôi đang đi mua nước, lập tức sẽ trở lại, van cầu mọi người giúp tôi, đừng để bọn họ bắt tôi đi...”

Hàn Mai vừa giùng giàng vừa kêu khóc, còn đang muốn nói tiếp thì “Bốp” một tiếng, cô chỉ cảm thấy bên má trái nóng rát.

Tên đàn ông đang chụp lưng Hàn Mai hung hăng cho cô một cái tát, sau đó ghê tởm nói, “Cô ta là vợ tôi, tôi là chồng cô ta! Tiện nhân này vụng trộm sau lưng tôi, còn thừa dịp tôi ra ngoài, lấy hết tiền trong nhà chạy trốn, tôi thiên tâm vạn khổ mới tìm được cô ta, ngăn không cho cô ta lên tàu, hiện tại phải bắt cô ta về nhà.”

Người vây xem nghe lời nói của tên kia, lại thấy túi lớn túi nhỏ dưới chân Hàn Mai, nhìn lại dáng dấp Hàn Mai da mịn thịt mềm, trong veo như nước, đối với lời nói của tên đàn ông kia liền tin hơn phân nửa, chẳng những không có ai đứng ra giúp cô giải vây, mà ngược lại còn có mấy người lên tiếng khuyên cô nên về nhà cùng tên kia.

Lúc này tâm Hàn Mai lạnh buốt, cô kêu gào cầu cứu thế nào cũng không có người để ý, ngay tại lúc nghĩ rằng lần này mình sẽ Game Over, liền nhìn thấy một người mặc đồng phục cảnh sát đang đi tới. Hàn Mai giống như thấy được cây cỏ cứu mạng, lòng đang chìm đến đáy cốc nhất thời lại dâng cao,

Thấy cảnh sát đi tới, Hàn Mai rõ ràng cảm thấy cánh tay đang nắm tay cô run lên, lại thấy tên đang tóm lưng cô hướng tên Thiết Đầu kia nháy mắt, hần liền thừa dịp chui loạn vào trong đám người. Hàn Mai cũng không để ý nhiều như vậy, vội vàng hướng tới vị cảnh sát kia cầu cứu.

“Đồng chí cảnh sát... Tôi ... Tôi không phải là vợ của người này, tôi không biết hắn, anh giúp tôi một chút...”

“Đồng chí cảnh sát đừng nghe cô ta nói, cô ta chính là phụ nữ có chồng, nếu không phải là tôi nhanh chóng can thiệp thì cô ta đã chạy trốn với đàn ông rồi, đồng chí cảnh sát, anh ngàn vạn đừng tin cô ta, cô ta rất xảo hoạt...”

“Đúng, đúng, anh tôi nói không sai, người chị dâu này từ khi bước qua cửa nhà tôi đều không chịu an phận.”

Lúc này, người xung quanh cũng nghị luận ầm ĩ, có người nói lời hai người đàn ông không sai, nhìn dáng dấp cô gái này cũng biết, chồng không có nhà nhất định là không chịu an phận; lại có người nói nhìn người phụ nữ này cũng không giống như đang lừa gạt....

Trong lúc nhất thời, cảnh sát cũng không biết nên tin người nào.

Trong lúc bối rối, Hàn Mai đột nhiên nghĩ đến thẻ căn cước cùng vé tàu của cô vẫn để trong túi áo khoác, liền móc thẻ căn cước ra đưa tới.

“Đồng chí cảnh sát, đây là thẻ căn cước của tôi, anh hỏi người đàn ông kia, hắn căn bản không biết tên tôi là gì!” Hàn Mai sau khi nói xong tức giận nhìn hai gã đàn ông phía sau.

Kỳ quái là Hàn Mai không có như ý nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của bọn họ, ngược lại là vẻ mặt buồn lố. Hàn Mai không tự chủ giật mình, chẳng lẽ cô đã quên mất chuyện gì sao?

“Không cần nhìn, đồng chí cảnh sát, anh xem xem có phải trên thẻ căn cước viết hai chữ “Hàn Mai” hay không?”

Người cảnh sát kia nhìn thẻ căn cước trong tay đúng là viết “Hàn Mai”, người chung quanh cũng tò mò cùng nhau tiến tới nhìn. Vừa thấy tên tuổi trên thẻ căn cước thì càng tin tưởng lời của hai người đàn ông, khuyên cảnh sát chớ quản chuyện nhà người ta, để hai vợ chồng người ta đóng kín cửa nói chuyện là được rồi.

“Đã nói cô ta là vợ tôi rồi, lần này các người đã tin chưa!” Tên đàn ông có râu hỏ hê nói.

“Anh trai, đừng trì hoãn nữa, mang chị dâu về nhà trước đã.” Một tên khác lên tiếng nhắc nhở.

Hàn Mai còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì, tại sao hai tên này lại biết tên cô, đang trong hỗn loạn thì bị túm lên xe. Cho dù cô có kêu cứu thế nào cũng không có ai để ý, nhìn sang bên kia đường cũng không thấy bóng dáng Triệu Kiến Quốc đâu hết! Hiện tại cô đã hiểu cái gì là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay rồi!

Lên xe, Hàn Mai mới phát hiện tên đàn ông kêu Thiết Đầu lúc trước là ngồi sẵn ở ghế tài xế, chờ cửa xe vừa đóng lại liền lập tức khởi động xe lái đi.

Xe đã rời đi, người vây xem cũng giải tán, chỉ còn lại vị cảnh sát khi nãy đứng lại như có điều suy nghĩ.

Một cảnh sát khác đi tới, vỗ lưng hắn.

“Nhìn cái gì mà nhập thần thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy tên tuổi cô gái vừa rồi hình như đã nghe ở đâu rồi.”

“Cô gái nào?”

“Chính là cô gái tên Hàn Mai đó.”

“Cái gì? Cậu nói là Hàn Mai?”

“Đúng vậy. Có vấn đề gì à?”

.....

45. Chương 45: Thoát Hiểm

Xe lái đi được một lúc, Hàn Mai cố gắng khắc chế tâm tình, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại. Cô không ngừng tự nói với chính mình sẽ không xảy ra chuyện gì, coi như không vì bản thân thì cũng phải vì bảo bảo trong bụng, cô nhất định phải nghĩ biện pháp chạy trốn.

Sau khi tĩnh táo lại, Hàn Mai bắt đầu cẩn thận suy nghĩ, cô cảm thấy mấy tên này không phải tùy tiện mà chọn trúng cô trong đám người, mà giống như đặc biệt chạy tới tìm cô hơn. Bọn họ biết tên của cô chứng tỏ đã điều tra cô từ trước, hơn nữa đám trắng trợn bắt người trước cửa ga tàu như thế, nhất định là đã có chuẩn bị. Bọn họ đã sớm biết cô và Triệu Kiến Quốc ngồi tàu số mấy, lúc nào sẽ đến ga, cố ý ở ngoài cửa ga chờ cô và Triệu Kiến Quốc, hơn nữa bọn chúng còn có thể dừng lại cùng cô tranh cãi, có lẽ Triệu Kiến Quốc đi mua nước nhất định là đã gặp chuyện rồi.

Nghĩ tới đây, Hàn Mai không khỏi căng thẳng, cô không lo lắng Triệu Kiến Quốc đánh không lại người khác, dù sao bình thường anh luyện tập trong bộ đội cũng không phải vô ích, loại người như mấy tên này không thể nào làm khó anh được; cô lo chính là lo bản lĩnh của anh lớn như vậy, có khi nào đánh chết mấy tên này không đây? Hiện tại, Hàn Mai ngược lại càng lo lắng cho Triệu Kiến Quốc nhiều hơn, sợ anh đã xảy ra chuyện, trước lúc lên xe cô quay đầu nhìn sang đường nhưng không thấy anh, không biết bây giờ anh như thế nào rồi.

Vừa lúc đó, xe đột nhiên dừng lại.

“Làm sao vậy?” Tên đàn ông có râu ngồi bên cạnh giữ Hàn Mai, không kiên nhẫn hỏi.

“Em cũng không biết. Đại ca, hay là để em xuống xe xem thử....” Thiết Đầu cẩn thận nói, thấy tên có râu hung tợn trừng mắt liếc hắt liền nhắm hai mắt lại tựa đầu vào ghế nghỉ ngơi, lúc này mới mở cửa xuống xe.

“Đại ca, em thấy xong chuyện lần này nên đem Thiết Đầu đá đi, tiểu tử này làm việc luôn bừa bãi, gan còn nhỏ nữa, sớm muộn gì cũng liên lụy đến chúng ta.” Một tên khác vừa cài cúc áo bông vừa nhỏ giọng nói với tên có râu, thấy người kia vẫn nhắm mắt không có phản ứng, bĩu môi không nói gì nữa, nghiêng đầu về phía cửa xe bên kia.

Chỉ chốc lát sau, Thiết Đầu trở lại, ấp úng nói, “Đại.... Đại ca.... Xe... Hết xăng rồi...”

“Hôm qua không phải đã bảo mày đổ đầy rồi sao? Tiền đâu? Mẹ kiếp! Không cần nói, nhất định là lại đem đi đánh bạc! Con mẹ nó, mày có thể không có não thêm chút nữa không...” Tên mặc áo bông nói xong liền muốn nhào qua đánh người.

“Được rồi!” Tên có râu kịp thời lên tiếng ngăn lại.

“Đại ca, anh nói xem giờ phải làm sao? Nếu không kịp giao người cho Mã Phát Thuận, tiền...”

“Biết rồi, đừng nói nhảm nữa! Nhanh đến ven đường chặn một chiếc xe lại.”

Nghe đại ca lên tiếng, tên mặc áo bông mặc dù còn tức giận nhưng vẫn xuống xe.

Tên có râu xoay đầu lại, thấy Hàn Mai vẫn cúi đầu ngồi im tại chỗ mới bảo Thiết Đầu trông coi, còn mình thì cũng xuống xe.

Lúc này tay Hàn Mai run không ngừng, không phải sợ mà là vì tức giận. Ban đầu cô còn hoài nghi có phải do lần trước cô ở trên tàu tố cáo Phương tử nên đồng bọn của ả mới tới báo thù hay không, nhưng vừa rồi nghe được cái tên “Mã Phát Thuận”, Hàn Mai liền hiểu hoàn toàn.

Kiếp trước cô đi theo Lý Khải Dân vài năm, có một lần hắt dẫn theo bạn bè về nhà uống rượu. Mỗi lần đám người đó tới nhà, đều phải quây tới nửa đêm mới thôi, Hàn Mai chẳng những phải chuẩn bị một đồng lớn đồ ăn, sau khi người ta ăn xong phải mông đứng dậy, cô còn phải đi dọn dẹp tàn cuộc cho bọn hắn.

Đám bạn của Lý Khải Dân cũng không phải là hạng người tốt đẹp gì, đặc biệt là một người tên là Mã Phát Thuận, luôn thừa dịp lúc Hàn Mai không để ý mà bóp mông cô. Sau đó cô cũng có nói lại với Lý Khải Dân, nhưng ai biết hắn vô sỉ nói bóp một hai cái cũng không mất miếng thịt nào của cô. Hàn Mai lúc ấy tức phát khóc, sau đó mỗi lần làm xong thức ăn cho đám người Lý Khải Dân, cô đều nhanh chóng trốn trong phòng khóa trái cửa lại.

Nếu như người tên Mã Phát Thuận cô vừa nghe đến kia chính là người trong kiếp trước, vậy không cần suy nghĩ cũng biết tất cả chuyện này nhất định có liên quan đến Lý Khải Dân, về chuyện tại sao mấy tên kia biết tên cô là gì cũng có thể giải thích được.

Có điều Hàn Mai nghĩ mãi cũng không rõ tại sao Lý Khải Dân lại không chịu buông tha cho cô, là cái gì đã khiến hắn sinh ra oán hận cô nhiều như vậy, nhiều lần muốn hại cô. Đừng nói là kiếp này cô còn cố ý tránh hắn, cho dù là kiếp trước, nói cho cùng cô cũng không làm việc gì có lỗi với hắn cả.

Đối với chuyện kiếp trước, từ đầu tới cuối Hàn Mai không trách cứ ai, ngay cả là Lý Khải Dân cô cũng không trách. Sau khi sống lại, cô cũng không muốn tìm hắn trả thù, dù sao một cây làm chẳng nên non, chuyện này bản thân cô cũng có một phần trách nhiệm.

Nhưng Hàn Mai không hận hắn không có nghĩa là hắn được phép liên tiếp thương tổn tới cô, kiếp này cô chỉ muốn bình an trải qua cuộc sống gia đình ấm áp với Triệu Kiến Quốc, bất kì ai muốn ngăn trở, cô sẽ không bỏ qua cho người đó, Lý Khải Dân lại càng không phải là ngoại lệ!

Không lâu lắm thì tên có râu đã chặn lại được một chiếc xe tải, tài xế xe đi giao hàng, thuận đường ấy người Hàn Mai đi nhờ một đoạn.

Hàn Mai vốn định ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh tài xế, như thế sẽ dễ tìm cơ hội cầu cứu hơn, nhưng cô còn chưa kịp leo lên đã bị tên mặc áo bông kéo lại, cô chỉ có thể theo hắn ngồi ở phía sau.

Vừa lên xe Hàn Mai đã ngửi thấy mùi xăng rất nặng, dạ dày lại bắt đầu sôi trào.

“Không được, không được, ngồi phía sau tôi sẽ bị say xe, tôi muốn ngồi ở ghế đằng trước.” Hàn Mai che miệng nói với tên có râu.

Tên kia cho là Hàn Mai muốn giờ trò, không để ý tới cô, trực tiếp móc ra một con dao gọt hoa quả dí vào hông Hàn Mai.

Hàn Mai cũng không dám lên tiếng nữa, ngồi im tại chỗ không dám nhúc nhích.

Tên có râu thấy cô ngồi đằng hoàng mới thu lại dao gọt trái cây trên tay.

Tài xế xe tải vừa khởi động xe, vừa nhìn Hàn Mai mấy lần trong kính chiếu hậu.

Xe đi chưa tới 20 phút, Hàn Mai thật sự không nhịn nổi nữa mà nôn ra.

“Aaa.....!! Em gái, cô đừng có phun! Nôn ra ghế, tôi biết làm sao mà dọn sạch đây! Sớm biết thế này tôi đã không cho các người đi nhờ rồi!”

Ba tên đàn ông không nghĩ Hàn Mai thật sự nôn ra ngoài, nhìn dáng vẻ cô cũng không giống như đang giả vờ, ghê tởm nhìn bãi nôn dưới sàn xe, nhất thời luống cuống tay chân không biết nên làm sao.

“Tôi đã nói rồi, tôi ngồi ở phía sau sẽ bị say xe, các người cứ không tin, bây giờ thì tin chưa!” Hàn Mai nói xong liền quay sang tên mặc áo bông, ra vẻ lại muốn nôn nữa.

“Này!! Cô làm gì thế? Bắn chết tôi!” Tên kia vừa thấy Hàn Mai muốn nôn lên người hắn, lập tức đẩy cô lại phía ngược lại, trên mặt còn lộ ra biểu tình chán ghét.

Hàn Mai thuận thế đảo hướng, nằm xuống, nôn hết lên đùi tên có râu, khiến hắn không nhịn được nữa, hướng về phía Thiết Đầu đang ngồi chỗ ghế lái phụ, quát to, “Thiết Đầu! Đổi chỗ cho cô ta!”

Hàn Mai trong lòng cười lạnh một tiếng, sớm để tôi ngồi ghế trước một chút thì không chịu, để ta nôn lên người các người, tôi cũng ghê tởm!

Cuối cùng Hàn Mai như ý nguyện ngồi vào bên cạnh tài xế, kế tiếp muốn như thế nào cầu cứu tài xế mà không để ba người phía sau phát hiện cô cũng chưa nghĩ ra.

Bởi vì đang là mùa đông, nhiệt độ bên ngoài xe tương đối thấp, gió lại lớn, cho nên cửa sổ hai bên đều được đóng chặt, không khí trong xe cũng không quá lưu thông. Hàn Mai vừa mới nôn xong, có chút tức ngực, liền hạ kính cửa sổ xuống một chút, cả người tựa vào lưng ghế hứng chút gió.

Trong túi áo ngoài của Hàn Mai vốn có thẻ căn cước cùng vé tàu, hiện tại chỉ còn lại duy nhất tấm vé tàu. Cô vuốt vuốt, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó liền nghiêng đầu nói với tài xế, “Bác tài, trên xe bác có chai dầu xoa nào không? Mùi xăng trong xe quá nặng, tôi lại thấy buồn nôn rồi.” Sau khi nói xong lại che miệng, làm ra bộ dạng sẽ lập tức nôn ra.

“Có có có! Ở ngay bên cạnh kính chắn gió trước mặt cô đây, cô tự lấy đi! Cô ngàn vạn lần đừng có nôn nữa đấy!”

Thật ra Hàn Mai đã sớm nhìn thấy lọ dầu trước mặt rồi, không chỉ như thế, cô còn nhìn thấy một chiếc bút bi đặt ngay bên cạnh. Cô chỉ là lo lắng trong lúc bất chợt làm ra hành động gì sẽ khiến cho ba người ở phía sau hoài nghi nên mới hỏi như vậy.

Nghe hết lời tài xế, Hàn Mai liền làm bộ đứng dậy đi tới trước cầm lọ dầu, vừa đứng có thể chặn lại tầm mắt của người phía sau, nhanh chóng đem bút bi giấu vào tay áo. Tài xế ngồi bên cạnh cô đang lái xe nên cũng không chú ý tới động tác này.

Sau khi ngồi lại xuống ghế, Hàn Mai đổ ra một ít dầu từ từ xoa lên thái dương, mắt nhìn phía trước nhưng vẫn luôn chú ý động tĩnh ở phía sau.

Phát hiện ba người phía sau không có gì khác thường, Hàn Mai lặng lẽ móc vé tàu trong túi áo ra, rút bút bi ra khỏi tay áo, nhanh chóng viết hai chữ “Người Xấu” lên tấm vé.

Hai chữ, tốn một lúc lâu mới viết xong, sau lưng Hàn Mai ướt mồ hôi, tay nắm tấm vé cũng run run. Cô trấn tĩnh lại mới cẩn thận tiến hành bước kế tiếp.

Xe đi đến một khúc cua thì lọ dầu trong tay Hàn Mai rơi xuống dưới chân tài xế. Cô nhìn thấy người phía sau không lên tiếng mới khom lưng xuống nhặt, một tay khác khi bọn chúng không thấy được liền lôi kéo ống quần của tài xế, khi thấy tài xế cúi đầu nhìn mình thì đem vé tàu đang giữ chặt trong tay nhét vào trên đùi bác tài, làm xong tất cả lập tức như không có việc gì quay lại ngồi im trên ghế phụ.

Tài xế xe tải bị hành động của Hàn Mai làm cho khó hiểu, nhưng cũng không mở miệng hỏi thăm, vừa lái xe vừa cầm tấm vé lên nhìn.

Bởi vì góc nhìn nên ba người phía sau không hề phát hiện ra những chuyện vừa xảy ra ở hàng ghế trước.

Sau đó, dọc theo đường đi, tài xế thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Hàn Mai, hoặc là thông qua kính chiếu hậu nhìn ba tên đàn ông phía sau.

Hiện tại Hàn Mai tóc tai tán loạn, quần áo trên người cũng xốc xếch, nhìn kỹ còn thấy má trái có chút sưng lên, nhìn có chút giống bộ dạng một cô gái độc thân ở bên ngoài bị kẻ xấu lừa bán.

Xe lái đến một quầy tạp hóa liền dừng lại, tài xế nói phải giao hàng ở đây, bảo bọn họ ở trên xe chờ một chút.

Ba tên kia cũng không hoài nghi gì, liền ngồi đợi trên xe.

Hơn một tiếng sau, hàng trên xe giống như không có bị dỡ xuống, tài xế cũng không biết đã chạy đi đâu. Tên mặc áo bông không kiên nhẫn nổi, đã xuống xe đi vào trong tiệm tạp hóa rồi.

Hàn Mai ngồi trong xe, thấp thỏm không biết người tài xế kia rốt cuộc là muốn hại cô hay là đang giúp cô.

Ngay vào lúc này, từ gương chiếu hậu Hàn Mai nhìn ra bên ngoài quan sát, nhìn kỹ, người nọ không phải Triệu Kiến Quốc thì là ai! Tim Hàn Mai thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài, một mặt không lo lắng Triệu Kiến Quốc gặp chuyện nữa, mặt khác kích động vì Triệu Kiến Quốc tới cứu cô!

Hàn Mai ở trong xe kích động, bên ngoài một phụ nữ trung niên từ trong tiệm tạp hóa đi ra, trên người còn mặc một cái tạp dề cỡ lớn, Hàn Mai nhìn kỹ lại càng kích động hơn, đó không phải là tạp dề cô mới làm cho Triệu Kiến Quốc sao!

Người phụ nữ trung niên đi tới cửa sổ trước liền nhìn tên đàn ông có râu nói, “Người anh em, em trai cậu vừa vào tiệm đã đánh nhau với người ta, càng đánh càng hung ác, cậu mau vào nhìn một chút đi! Sắp xảy ra chuyện lớn đến nơi rồi..”

Tên có râu vừa nghe, nghĩ thầm tên đàn em kia cũng quá kích động đi, dặn dò Thiết Đầu một tiếng liền xuống xe đi vào trong tiệm.

Đợi nửa ngày cũng không thấy có người trở lại, Thiết Đầu cũng gấp, không biết là đã xảy ra chuyện gì, nghĩ muốn xuống xe xem xét nhưng lại sợ Hàn Mai chạy trốn.

Hàn Mai thấy hần như vậy, vội vàng nói, “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu không tôi và anh cùng nhau đi xem, dù sao tôi cũng khát nước, tiện thể đi uống luôn.”

Thiết Đầu nghe xong cảm thấy chủ ý này cũng được, liền đi trước mở cửa xe.

Hàn Mai nhìn hần xuống xe cũng không có ý xuống theo, ngược lại kéo chặt cửa xe, khẩn trương nhìn thùng xe phía sau.

Thiết Đầu vừa mới xuống xe liền bị Triệu Kiến Quốc từ trên mui xe nhảy xuống áp đảo trên mặt đất, lúc này cảnh sát từ phía sau xe cũng vọt ra.

Triệu Kiến Quốc giao người cho cảnh sát xong liền lập tức chạy tới ôm Hàn Mai xuống xe, gấp gấp hỏi, “Vợ, em không sao chứ? Bọn chúng có làm gì em không?”

“Không có... Em không sao, sao bây giờ anh mới đến a.....” Hàn Mai lúc trước còn bình tĩnh, được Triệu Kiến Quốc ôm vào ngực, tỉnh táo cái gì cũng vứt qua một bên, uất ức vui vào ngực anh khóc.

“Ngaoan! Đừng khóc, không sao, đều là anh không tốt, anh tới trễ, về nhà để cho em đánh được không, đừng khóc...” Triệu Kiến Quốc thấy vợ khóc thì cực kỳ đau lòng, nhẹ nhàng an ủi cô. Xem ra lần này cô bị dọa không nhẹ, trở về còn không biết còn phải an ủi thế nào mới được đây!

Lục Hạo áp giải hai tên khác đi ra khỏi quầy tạp hóa liền nhìn thấy cảnh Hàn Mai nhào vào trong ngực Triệu Kiến Quốc khóc, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Đến bây giờ anh mới biết được Hàn Mai là vợ của tiểu tử Triệu Kiến Quốc kia, trong lòng anh cảm thấy cực kì uất ức! Lớn như vậy lần đầu tiên anh động lòng với một cô gái, kết quả còn chưa kịp ra tay, con gái nhà người ta đã trở thành vợ của người khác rồi, ngay cả thất tình anh cũng không được tính, cái này nên gọi là cái gì đây!

Bên này Lục Hạo vẫn còn đang ăn năn hối hận, bên kia Hàn Mai cũng cảm giác bụng mơ hồ có chút đau đớn, vội vàng nắm tay Triệu Kiến Quốc nói, “Đau... Bụng của em đau...”

Triệu Kiến Quốc vừa nghe liền sợ hết hồn, lập tức ôm Hàn Mai lên xe cảnh sát chạy tới bệnh viện. Trong lòng thầm nghĩ nếu đứa nhỏ trong bụng vợ xảy ra chuyện gì, anh liền trực tiếp đập chết mình, ngay cả vợ và con cũng không bảo vệ được thì còn gì là đàn ông nữa!

46. Chương 46: Giấu Diễm

Sau khi được Triệu Kiến Quốc bế lên xe, Hàn Mai luôn cầm chặt tay anh không buông, trong lòng cô đang cực kỳ lo sợ! Lại là loại cảm giác này, đau đớn ở bụng dưới, eo còn có chút tê dại, cảm giác này cả đời cô cũng không quên được!

Kiếp trước cô về nhà mẹ đẻ bị cự tuyệt ngoài cổng chính, sau đó đau lòng ngồi trên mặt đất gần một ngày, còn mắc mưa, sau khi về nhà liền phát hiện ra máu đỏ, cảm giác giống hệt với bây giờ, bụng cũng có chút đau, lưng cũng đau, cô còn tưởng rằng là đến tháng nên không cần để ý. Ai biết buổi tối hôm đó càng ngủ bụng lại càng đau, kinh nguyệt cũng nhiều một cách khác thường, cô mới mơ hồ cảm thấy có chuyện không đúng, đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện đứa bé đã không còn nữa.

Hàn Mai càng nghĩ càng sợ, cảm giác dường như có một chút chất lỏng ấm áp đang thấm ra bên ngoài, tựa như trong giấc mơ, bảo bảo đang từng bước từng bước rời khỏi cô, cảm giác này khiến cô sợ hãi đến cực độ. Cô tựa vào người Triệu Kiến Quốc, một tay đỡ bụng, một tay cùng mười ngón tay của Triệu Kiến Quốc đan xen, mồ hôi trên trán không ngừng thấm ra ngoài, cắn răng thầm nói với chính mình phải tỉnh táo, không được hoảng hốt, đứa bé nhất định sẽ không có chuyện gì, điều duy nhất cô có thể hiện tại chính là ổn định tâm tình của mình, để bình tĩnh lại.

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ cắn răng, dáng vẻ giống như đang chịu đựng khổ sở to lớn, vừa đau lòng vừa nóng nảy, gấp gáp đến nỗi dâng lên hỏa khí, không có chỗ phát tiết liền không ngừng hướng về phía Lục Hạo đang cầm lái mà rống lên, để cho hắn đi nhanh một chút.

Trong lòng Triệu Kiến Quốc, hơn nửa là tức giận, giận chính mình không thể chăm sóc tốt vợ và đứa nhỏ trong bụng, để cô một mình bị người ta bắt đi, không thể kịp thời xuất hiện bên cạnh cô, lâu như vậy mới tìm được cô, để một mình cô phải đối mặt với nguy hiểm. Anh thật sự là hận chết mình!!!

Nếu đứa nhỏ trong bụng vợ anh thật sự xảy ra chuyện gì, không biết cô sẽ đau lòng như thế nào! Anh biết vợ anh có bao nhiêu yêu thích đứa bé, sau khi hai người kết hôn, ngày hôm sau ở nhà Thạch Đầu, thấy hai vợ chồng Thạch Đầu mừng rỡ khi biết Tiểu Thúy có thai, hàm mộ của cô, anh đều thấy rõ.

Cô rất yêu thích Bình Bình, con gái của Lâm Đại Vĩ, không có việc gì đều thích sang nhà bọn họ.

Vì muốn đứa bé khỏe mạnh, cô có thể ngày ngày uống một bát lớn thuốc đen thù lù cũng không hé nửa lời kêu khổ, còn bắt anh phải cai thuốc lá, cai rượu.

Lần trước sau khi biểu diễn văn nghệ trong bộ đội xong, lúc chụp ảnh còn cố ý ôm diễn viên nhí đóng con trai của cô chụp chung. Buổi tối nằm trên giường còn cầm tấm hình đó hỏi anh thích con trai hay con gái hơn, tương lai đứa bé của hai người sẽ giống cha hay giống mẹ nhiều hơn....

Cô nói cô muốn sinh con trai, bởi vì nghe người ta nói con trai sẽ giống mẹ hơn, còn nói giỡn cô mang thai mười tháng, thiên tân vạn khổ mới sinh ra được đứa bé, cuối cùng không giống cô mà lại giống cha nó thì cô thua thiệt lớn rồi.

Anh biết vợ anh ngoài miệng nói muốn có con trai nhưng thật ra trong lòng cô cũng rất thích con gái, nếu không cũng sẽ không ôm con gái nhà Thạch Đầu không buông tay, còn nhất định bắt con bé nhận cô làm mẹ nuôi.

Lúc biết mình mang thai, cô vui mừng bật khóc nức nở, buổi tối lại còn nằm trong ngực anh cười trộm.

Trong mắt anh căn bản chỉ là sợ len, nhưng cô lại cẩn thận chọn lựa loại thích hợp để đan áo cho đứa bé, còn suy nghĩ xem sẽ phối hợp với loại hoa văn gì. Cô không biết rằng nhìn cô ngồi trên giường chậm rãi đan áo len nho nhỏ, thảnh thơi còn khúc khích cười, trong lòng anh có bao nhiêu thỏa mãn.

Nếu đứa nhỏ thật sự gặp điều gì ngoài ý muốn, anh cũng không biết mình còn có thể thấy cô cười ngây ngô động lòng người nữa hay không.

Nghĩ tới đây, Triệu Kiến Quốc không tự chủ càng nắm chặt tay Hàn Mai hơn.

Hàn Mai cảm thấy Triệu Kiến Quốc nắm tay cô chặt hơn, cũng dùng sức nắm lại, dúi đầu vào trong ngực anh hít sâu một hơi. Thói đời thay đổi, bây giờ coi như cô còn may mắn, ít nhất lúc này Triệu Kiến Quốc cũng ở bên cạnh cô. Kiếp trước sau khi đưa cô vào viện, Lý Khải Dân biết được đứa bé không còn nữa liền bỏ cô một mình trong bệnh viện, không xuất hiện thêm lần nào nữa, nếu như không phải là bác sĩ và y tá tốt bụng, không biết chừng cô đã không thể vượt qua mấy ngày đó rồi.

Hàn Mai cúi đầu nhìn bụng mình, kéo tay Triệu Kiến Quốc qua đè lên tay cô cùng đặt lên bụng, cô hi vọng đứa bé có thể cảm nhận được cha mẹ không có bỏ rơi con, cha mẹ muốn con, chỉ cần con chịu lưu lại, chúng ta sẽ là một gia đình rất hạnh phúc.

Lục Hạo điều khiển xe cảnh sát chạy như điên, rốt cuộc hơn một tiếng sau cũng tới bệnh viện.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ nói tình huống của Hàn Mai có dấu hiệu sinh non, thai nhi vẫn còn, nhưng phải nhanh chóng thực hiện các biện pháp giữ thai, lần này may mắn là đưa tới kịp thời, bằng không rất có thể sẽ mất đi đứa bé. Sau khi cấp thuốc cho Hàn Mai, tiêm một mũi, liền bảo cô nằm viện theo dõi mấy ngày, chờ cơ thể ổn định lại.

Hàn Mai vừa nghe đứa bé vẫn còn liền yên tâm, cẩn thận làm theo lời bác sĩ nói, ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi.

Hai ngày này bởi vì phải ngồi, Hàn Mai cũng không có biện pháp tắm rửa sạch sẽ, chỉ là tùy tiện lau qua mặt mũi, sau khi bị bắt cóc lên xe tải vừa nôn vừa toát mồ hôi, còn có chút máu, cả người cô hiện tại đều dính dính rất khó chịu. Hơn nữa mấy ngày kế tiếp đều ở trong bệnh viện, chỉ cần một ít đồ dùng hằng ngày là được, Triệu Kiến Quốc đã về bộ đội trước xin phép nghỉ, thuận tiện cầm theo quần áo cho Hàn Mai tắm rửa, hơn nữa cô cũng có một chút chuyện cần nói với Lục Hạo.

Sau khi Triệu Kiến Quốc đi không lâu thì Lục Hạo cầm bình nước sôi tiến vào.

“Như thế nào? Cảm thấy khá hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi! Hôm nay làm phiền anh, bằng không đứa bé không biết đã ra sao rồi!”

“Cô nói cái gì đó! Vì nhân dân phục vụ mà!” Lục Hạo bị Hàn Mai khen đôi câu, còn có chút ý xin lỗi, đứng đó không biết nên đặt tay ở đâu, liền đi nhanh tới rót cho Hàn Mai một chén nước.

Hàn Mai nhận lấy chén nước trong tay Lục Hạo, từ từ uống vào, bụng cũng cảm thấy ấm áp, tốt hơn khi này rất nhiều.

“Phải rồi, vừa rồi ở trên xe thật ngại quá, tính khí của vị kia nhà tôi có chút bướng bỉnh, nói chuyện đều là lớn tiếng như vậy, thật ra anh ấy cũng không có ý gì khác, anh đừng quá để trong lòng.” Lúc này ngược lại đến phiên Hàn Mai ngượng ngùng, Triệu Kiến Quốc bình thường đều rất tốt, nhưng chỉ cần động đến chuyện của cô thì đều không bình tĩnh nổi. Người ta có ý tốt giúp đỡ, anh còn hướng người ta phát khí, sau đó còn không thêm nói cảm ơn, nếu gặp người nào dễ tâm, trong lòng ắt hẳn phải rất ảm ức.

“Ha ha...” Lục Hạo không nhịn được bật cười, “Cô thật hiểu rõ cậu ta, tiểu tử kia thật đúng là tên đầu bò bướng bỉnh!”

“Hai người biết nhau sao?”

“Ừ! Anh rể của tôi là Đoàn trưởng của cậu ta, trước kia tôi cũng ở trong bộ đội mấy năm. Tính ra tôi và Triệu Kiến Quốc biết nhau cũng phải 4 năm rồi.”

“Không thể nào! Anh là em trai của chị Vân Tú?”

“Chuyện này có gì mà tôi phải lừa cô chứ?” Thấy Hàn Mai không tin, Lục Hạo cười hỏi.

“Chị em họ?” Nếu không làm sao lại một người họ Dương, một người họ Lục chứ?

Lục Hạo biết trong lòng Hàn Mai đang nghĩ gì, nói, “Không phải! Tôi là theo họ cha, còn chị tôi là theo họ mẹ.”

Hàn Mai vừa nghe trong đầu liền hiện lên bốn chữ “Gia đình ly hôn”. Cẩn thận ngẫm lại, nhất định là như thế bằng không làm sao em trai chỉ là cảnh sát nhỏ ở ga tàu mà chị gái lại là bà chủ của công ty lớn, chỉ riêng xưởng trái cây đóng hộp đã bao nhiêu công nhân rồi, nghe nói bây giờ còn đang tính toán mở rộng sang lĩnh vực nhà đất. Hàn Mai không thể phủ nhận Dương Vân Tú là người tinh mắt, hiện tại lĩnh vực nhà đất chưa có mấy người, cạnh tranh cũng không quá mức kịch liệt, hơn nữa Nhà nước vừa mới tiến hành một loạt cải cách kinh tế, có thể nói đây chính là thời kì mấu chốt để phát triển kinh doanh nhà đất, nếu có thể nắm chặt cơ hội này, tương lai mười năm nữa nhất định sẽ không hối hận.

Lục Hạo vừa nhìn cũng biết Hàn Mai đang nghĩ sai, cũng đúng thôi, ai bảo gia đình anh lại đặc biệt như vậy!

“Năm đó chuyện cha mẹ tôi bị ông ngoại tôi phản đối, mẹ tôi trong lúc tức giận đã bỏ nhà chạy trốn theo cha tôi, đến khi mang thai chị gái mới chịu trở về. Lúc ấy ông ngoại giận đến mức nằm trên giường mấy ngày không dậy nổi, mẹ tôi ôm bụng bực cùng cha quỳ gối bên cạnh giường ông, sau đó rốt cuộc ông ngoại cũng mềm lòng, đau lòng cho con gái duy nhất, cộng thêm đứa bé trong bụng mẹ nữa nên mới đồng ý cho cha mẹ tôi ở chung một chỗ, có điều đứa bé trong bụng mẹ tôi sau khi ra đời phải theo họ Dương, tương lai kế thừa sản nghiệp buôn bán của Dương gia. Vì thế hai chị em tôi mới một người theo họ cha, một người theo họ mẹ. Thật ra thì sau khi chị gái tôi ra đời, ông ngoại vừa thấy là con gái liền hối hận, đến khi tôi được sinh ra ông có ý muốn bồi dưỡng tôi thành người nối nghiệp, nhưng tôi lại dốt chuyện kinh doanh, ngược lại chị gái tôi từ nhỏ đã thông minh, hiện tại công ty đều là do một mình chị ấy quản lý. Tôi nhớ khi còn bé, ông ngoại luôn cầm đầu thuốc gõ đầu tôi, vừa gõ còn vừa mắng tôi sao lại không đi truyền khôn khéo của ông, đầu gỗ không có chỗ dùng, cuối cùng còn liên lụy đến cha, làm cha cũng bị mắng. Sau khi mắng vài chục năm, cuối cùng ông ngoại cũng chết tâm với tôi, mà chị gái lại sinh chất trai cho ông nên mọi ý định của ông đều chuyển tới trên người chất ngoại rồi. Ông tôi còn nói, tâm nguyện lớn nhất trước khi chết của ông chính là bồi dưỡng được người có thể tiếp quản sản nghiệp cả đời của ông, ông phát hiện tôi không thể hoàn thành tâm ý này nên đã chuyển dời chiến trường. Có điều, nói thật, tôi cảm thấy ông ngoại tôi cũng không thực sự thông minh đâu, nếu không làm sao lại phải tốn hai mươi năm mới phát hiện ra đạo lý dễ hiểu như vậy chứ? Cô nói có đúng không?”

.....

Hàn Mai nghe Lục Hạo nói một tràng dài, cảm thấy hai ông cháu nhà này chính là một đôi dở hơi, tâm tình cũng vì thế mà buông lỏng không ít. Nhưng cô cũng không quên chuyện muốn hỏi.

“Đúng rồi, các anh làm sao mà tìm được tôi vậy?”

“Sau khi cô bị bắt đi thì tôi đến, chỉ cách có vài phút thôi. Lúc đầu cũng không xác định được người bị bắt đi có đúng là cô không, sau đó gặp Triệu Kiến Quốc quay lại tìm người nên mới khẳng định được. Sau đó chúng tôi lập tức đuổi theo phương hướng cô bị mang đi, trên đường gặp một ngã ba, chúng tôi thật sự không biết cô bị bắt đi theo hướng nào, cũng may là Triệu Kiến Quốc nhà cô tỉ mỉ, phát hiện vết xe lưu lại, chúng tôi mới theo hướng bên phải mà đuổi theo, để bảo đảm mọi khả năng, chúng tôi còn phải thêm một xe khác đuổi theo hướng bên trái. Sự thật chứng minh là Triệu Kiến Quốc không đoán sai, chúng tôi đi theo con đường bên phải được hơn mười phút thì nhìn thấy một chiếc xe hết xăng bị bỏ lại bên đường, đoán là mấy tên bắt cóc cô chưa chạy tới nơi thì hết xăng ở chỗ này, trên đường cũng không có nhiều xe qua lại nên chúng tôi phỏng đoán bọn chúng sẽ cần xe trên đường xin đi nhờ nên tiếp tục đuổi theo phía trước. Tài xế xe tải cho các cô đi nhờ có lẽ là phát hiện ra có chuyện không đúng, nên nhờ bà chủ tiệm tạp hóa cầm tấm vé tàu cô đưa đi báo án, vừa đúng lúc bị chúng tôi gặp được trên đường. Triệu Kiến Quốc nhìn vé tàu liền

xác định người trên xe nhất định là cô, nhưng vì cô ở trên xe nên chúng tôi cũng không dám trực tiếp tiến lên bắt mấy gã kia. Vì thế mới đi theo bà chủ tiệm tạp hóa len lén từ cửa sau đi vào tiệm, sau khi hỏi rõ tình huống từ tài xế xe tải, chúng tôi quyết định dẫn dụ từng tên một đi vào trong tiệm. Nhưng Triệu Kiến Quốc vẫn không yên tâm, liền giả làm công nhân bốc vác từ phía sau trèo lên mui xe, chuyện sau đó thì cô biết rồi đấy.”

“Vậy các anh đã biết vì sao mấy người đó lại muốn bắt tôi chưa?” Hàn Mai nhìn chằm chằm Lục Hạo, cẩn thận hỏi.

“Lúc ở trên xe, tôi và Triệu Kiến Quốc cùng cho là lần trước ở trên xe lửa cô tố cáo Phương tử nên đồng bọn của ả mới thay ả bắt cô báo thù. Nhưng đến khi bắt được hai tên trong tiệm tạp hóa, hỏi ra mới biết bọn họ chỉ là nhận tiền của người khác bắt cô đến địa điểm chỉ định giao ột người tên là Mã Thuận Phát. Chúng tôi đã cử người đến địa điểm đó bắt Mã Thuận Phát rồi, có phải cô kết thù với hắn không? Bằng không làm sao hắn lại thuê người tới bắt cô làm gì?” Lục Hạo quan tâm hỏi.

Hàn Mai không vội vã trả lời, cô suy nghĩ một lát mới lên tiếng hỏi, “Chuyện này Triệu Kiến Quốc có biết không?”

“Không biết, có vấn đề gì à?” Lục Hạo thấy rất kỳ quái khi Hàn Mai hỏi như vậy, có vẻ như rất quan tâm đến chuyện Triệu Kiến Quốc có biết hay không.

“Thật ra chuyện là như này, trước kia ở quê tôi có hợp tác cùng một người mở tiệm ăn, bởi vì địa điểm mở tiệm không tệ, hơn nữa nghe nói sau này sẽ xây dựng một bến ô tô ở đối diện, tương lai tiệm buôn bán nhất định sẽ rất náo nhiệt. Nhưng tiệm vừa khai trương không lâu thì có một nhà đầu tư vùng khác tên là Lý Khải Dân tới, muốn tôi bán lại tiệm ăn cho hắn, bị tôi cự tuyệt thì nhất quyết không buông tha mà tìm đến tiệm ăn rất nhiều lần, còn vụng trộm đột nhập vào nhà tôi nhưng thật may là tôi kịp thời tránh thoát. Khi đó tôi chuẩn bị tới theo quân, sợ Kiến Quốc lo lắng nên giấu không nói cho anh ấy biết. Chẳng qua tôi thật sự không nghĩ tới đến bây giờ rồi mà tên Lý Khải Dân đó vẫn không chịu bỏ qua cho tôi.”

“Ý cô là Lý Khải Dân chính là người sau lưng Mã Phát Thuận sao? Hắn mới là người bỏ tiền thuê người bắt cóc cô?”

“Ừ!”

“Làm sao cô biết?”

“Tôi đã thấy Lý Khải Dân và Mã Phát Thuận đi chung với nhau, trên đời này không có chuyện nào trùng hợp như thế, lại có hai người tên là Mã Phát Thuận, hơn nữa trừ Lý Khải Dân ra tôi cũng không nghĩ ra đã kết oán với người nào cả. Anh nhất định phải tin tôi, bắt được Mã Phát Thuận nhất định phải hỏi hắn cẩn thận, theo tôi được biết thì người này vô cùng xảo hoạt, lúc cần thiết có thể hắn sẽ lừa gạt các anh đấy.”

Hàn Mai cầm đầu cầm cổ nói, không chút nào chú ý tới vẻ mặt đang suy nghĩ của Lục Hạo.

Lục Hạo nghe Hàn Mai nói, trong lúc bất chợt cảm thấy người đang ở trước mặt bây giờ tuyệt đối không giống với một cô gái hai mươi tuổi sinh ra ở nông thôn, mà giống như một người đã trải qua rất nhiều chuyện, có chút đáng về trưởng bối, cảm giác vô cùng kỳ quái. Đáng về Hàn Mai bây giờ so với lúc cô nhào vào ngực Triệu Kiến Quốc khóc nức nở thật sự là vô cùng khác biệt. Trước kia Lục Hạo luôn cười chị gái anh đã nhiều tuổi như vậy rồi mà vẫn còn giả bộ nai tơ trước mặt anh rể, có lúc còn cố tình gây sự với đứa cháu trai mười tuổi của anh, khiến cho không người nào chịu được, không hiểu anh rể làm sao mà chịu được chị, hơn nữa theo như anh quan sát, anh rể giống như còn rất thích thú nữa, thật là khiến người ta không thể hiểu nổi. Chị gái anh luôn nói đợi đến lúc anh thích một cô gái rồi sẽ biết, phụ nữ dù có bao nhiêu tuổi đi nữa, trước mặt người đàn ông mình thích cũng đều đùa nghịch như thế. Bây giờ mới thấy hình như là thật sự có chuyện này.

Hàn Mai nói xong một lúc thấy Lục Hạo vẫn đang ngẩn người, “Này! Anh có nghe tôi nói không đấy?”

“Có! Có chứ! Cô đang nói hắn có thể sẽ lừa gạt” Lục Hạo ngượng ngùng nói.

“...Tôi có thể nhờ anh giúp một chuyện được không?”

“Cô cứ nói đi, chuyện Lục Hạo tôi có thể làm được thì nhất định sẽ giúp cô” Lục Hạo vỗ ngực nói.

“Thật ra thì cũng không phải chuyện lớn gì, ... Tôi không hi vọng Kiến Quốc biết mấy người kia là do Lý Khải Dân phái tới, anh có thể đừng nói với anh ấy được không?” Hàn Mai cầu khẩn nói.

“Này... Nếu cậu ta hỏi tới thì sao?” Lục Hạo làm khó hỏi.

“Nếu anh ấy hỏi tới, anh cứ nói giống lúc trước là được, nói là đồng bọn của Phương tỷ tới báo thù.” Hàn Mai thấy Lục Hạo vẫn còn do dự liền nói tiếp, “Anh cũng biết tính của Kiến Quốc rồi đấy, nếu như anh ấy biết tôi không cho anh ấy biết chuyện xảy ra ở quê, nhất định sẽ giận tôi, mặc dù bận tâm đến thân thể cùng đứa nhỏ trong bụng tôi, anh ấy sẽ không làm gì tôi, nhưng anh ấy giấu trong lòng, tôi lại càng khó chịu hơn, tâm tình tôi sẽ vì thế mà phập phồng lo lắng, bác sĩ nói hiện tại tôi phải giữ tâm tình bình thản, không thể có kích động quá lớn, nếu không sẽ không giữ được đứa nhỏ trong bụng, anh cũng không muốn bảo bảo trong bụng tôi gặp chuyện không may chứ? Nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện gì tôi cũng không muốn sống nữa....” Hàn Mai nói xong liền khóc lên.

“.....Cô đừng khóc! Đứa bé bây giờ còn chưa có ổn định!... Được rồi, được rồi, tôi đồng ý với cô là được chứ gì!” Lục Hạo vừa thấy nước mắt của Hàn Mai, sự cẩn thận vốn có liền tan vỡ, vội vàng nói đồng ý.

“Thật! Vậy cảm ơn anh!” Hàn Mai lập tức chuyển khóc thành cười.

.....

Từ bệnh viện đi ra, dọc theo đường đi, Lục Hạo vẫn đang nghĩ tại sao vừa nãy lại nói đồng ý chứ? Anh không nghĩ sẽ làm nhân tố khiến tình cảm vợ chồng bọn họ không hài hòa, anh chưa bao giờ nói dối, làm sao đã thành công trở thành hung thủ mưu hại đứa bé trong bụng chứ? Xem ra ông ngoại anh nói cũng không sai, anh chẳng những là không có đầu óc kinh doanh, hơn nữa còn là thần kinh không ổn định, phản ứng chậm lụt...!!

47. Chương 47: Khai Phá

Trước giờ cơm tối thì Triệu Kiến Quốc mang đồ của mình cùng Hàn Mai đến.

Bởi vì sợ ở cùng những bệnh nhân khác sẽ ảnh hưởng đến nghỉ ngơi của Hàn Mai nên Triệu Kiến Quốc yêu cầu để cô nằm phòng đơn, bên trong chỉ có một chiếc giường nhỏ, một người ngủ thì dư thừa nhưng hai người lại có chút chật chội.

Hàn Mai thật sự không ngủ nổi trên giường nữa, vừa thấy anh mang quần áo đến liền đi tắm, nhưng điều kiện trong bệnh viện không tốt lắm, hơn nữa hiện tại cô cũng không thể tắm quá lâu, đang là mùa đông, rất dễ bị cảm, nếu lúc này cô bị bệnh nhất định sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, cho nên Hàn Mai chỉ thừa dịp lúc Triệu Kiến Quốc đi mua đồ ăn mà chọt cửa lại, lau qua thân thể, thay quần áo sạch sẽ. Xong xuôi Hàn Mai mở chọt cửa ra, lần nữa nằm lại trên giường. Thay quần áo sạch sẽ xong Hàn Mai cũng cảm thấy thoải mái hơn, hơi hám trên người cũng biến mất, nằm trên giường không bao lâu liền ngủ mất.

Triệu Kiến Quốc mang cơm về thấy vợ đã ngủ rồi, nhưng lại ngủ không yên ổn, không những chau mày mà trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, bộ dáng kia của cô khiến Triệu Kiến Quốc cực kỳ đau lòng. Anh để cơm lên bàn, chuyển ghế đến ngồi cạnh giường, vừa nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Hàn Mai vừa gọi cô.

“Vợ. Vợ à.. Dậy ăn cơm, để nguội không tốt...”

Hàn Mai đang ngủ mơ thấy kiếp trước cô chảy máu không ngừng, nửa đêm bị đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong thì thông báo đứa bé trong bụng không còn nữa, bảo cô phải tỉnh dưỡng thật tốt. Lý Khải Dân đứng một bên vừa nghe thấy con trai hấn không còn nữa, không nói một câu đi tới tát cho Hàn Mai một cái.

“Đàn bà thôi, con của lão tử không còn nữa, cô nói xem lão tử còn cần cô nữa không? Sớm biết thế này, ban đầu đã không đồng ý kết hôn với cô! Bây giờ lá gan của cô càng ngày càng lớn rồi, bảo cô không cần

về nhà cô lại trốn trở về, lão tử vất vả mới có con trai cũng bị làm mất luôn! Còn đòi tính dưỡng? Tôi cho cô biết, cô có chết ở bệnh viện cũng không cần về nhà!” Nói xong liền quay đầu vọt ra khỏi phòng bệnh.

Hàn Mai lúc ấy còn chưa từ trong khiếp sợ khi mất con phục hồi lại tinh thần đã bị Lý Khải Dân tát, trong đầu trống rỗng, lơ tai ong ong. Nhìn những bệnh nhân khác cùng phòng, cả bác sĩ và y tá cũng tỏ ra đồng cảm, Hàn Mai không nói câu nào, lặng lẽ nằm xuống giường bệnh, kéo cao chăn che kín mặt mới thôi.

Hàn Mai núp trong chăn khóc, bất chợt cảnh vật chung quanh liền thay đổi, cô mang thai bảy tháng, ôm bụng lớn đứng trong một căn phòng màu trắng rộng lớn, kỳ quái nhất là bên trong phòng không có bất kì cánh cửa nào, Hàn Mai tìm khắp xung quanh cũng không thấy. Ngay vào lúc này, Lý Khải Dân không biết từ nơi nào xuất hiện, hấn hung tợn nhìn Hàn Mai chăm chăm, từng bước từng bước tiến lại gần cô. Hàn Mai liều mạng muốn chạy trốn nhưng không thể nào nhấc nổi chân. Lý Khải Dân đi tới trước mặt Hàn Mai, duỗi tay muốn chạm vào bụng cô... đúng lúc này thì Hàn Mai nghe thấy có người đang gọi mình nên tỉnh lại.

Thấy Triệu Kiến Quốc đang ngồi trước mặt lôi kéo tay của mình, ánh mắt vô cùng dịu dàng, Hàn Mai liền cảm thấy tất cả lạnh lẽo trong mộng vừa rồi đều biến mất, trong lòng rất ấm áp.

“Thế nào? Bụng có còn đau không?” Triệu Kiến Quốc thấy vợ từ lúc tỉnh lại không nói chuyện mà vẫn nhìn anh chăm chăm, cho là cô còn đau bụng liền ân cần hỏi.

Hàn Mai lắc đầu, chống hai tay muốn ngồi dậy.

Triệu Kiến Quốc lập tức đưa tay ra đỡ, luồn tay dưới nách Hàn Mai ôm cô lên như ôm trẻ con, để cô ngồi vững mới kê gối sau lưng cho cô dựa vào.

“Anh ôm em được không?” Không biết là do hôm nay bị mấy tên bắt cóc hù sợ hay là sợ hãi do mơ thấy Lý Khải Dân, hiện tại Hàn Mai chỉ muốn núp vào trong ngực Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc cũng biết hôm nay vợ bị sợ hãi không ít, liền nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, một bàn tay to khẽ vỗ lưng cô.

“Kiến Quốc... Nếu như... em nói là nếu như thôi.. Nếu như bảo bảo không còn, có phải anh sẽ không... không quan tâm tới em nữa?” Hàn Mai ấp a ấp úng một hồi mới đem lời nói ra rõ ràng.

“Em suy nghĩ lung tung gì đấy hả? Anh làm sao có thể không quan tâm em được? Không quan tâm em thì quan tâm người nào chứ? Hơn nữa bác sĩ cũng nói rồi, con chúng ta vẫn còn trong bụng em, chỉ cần em an tâm tĩnh dưỡng, mấy ngày nữa sẽ không còn việc gì nữa, đến lúc đó chúng ta có thể về nhà rồi. Em đừng suy nghĩ nhiều, đứa bé không có việc gì, em cũng không nhìn đấy là con ai sao, cha nó lợi hại như vậy, con trai khăng định cũng không kém đâu.” Triệu Kiến Quốc nhìn vợ đang loạn tưởng, cố ý đổi chủ đề.

“Anh chắc chắn là con trai sao? Không thể là con gái sao? Chẳng lẽ em sinh con gái thì anh không cần?” Hàn Mai bĩu môi hỏi.

“Ai bảo thế! Con trai hay con gái đều tốt, chỉ cần là em sinh đều tốt! Nếu là con trai, anh sẽ dẫn con về quê cho tiểu tử Thạch Đầu kia tức chết; là con gái thì nhất định sẽ xinh đẹp hơn nha đầu nhà cậu ta, anh cũng dẫn con về nhà chọc tức hắn.”

Hàn Mai trợn trắng mắt, nghĩ thầm sao chuyện gì người đàn ông này cũng so với Thạch Đầu vậy? Cô suy nghĩ một chút liền nói tiếp, “Vậy cũng chưa chắc, mọi người đều nói con gái giống cha, con gái nuôi của em chính là được khắc ra từ Thạch Đầu. Anh nghĩ xem, về sau con gái chúng ta chưa chắc đã bằng một nửa con gái của Thạch Đầu đâu.”

Triệu Kiến Quốc nghĩ cũng thấy đúng, con gái nhà Thạch Đầu lớn lên hình như là giống cha nó nhiều hơn. Nếu thế, con gái anh lớn lên sẽ đen giống anh sao? Như vậy làm sao có thể ra ngoài gặp người khác chứ?

“Anh thấy vẫn là sinh con trai đi! Con trai lớn lên giống em là tốt nhất, cho dù ít nói một chút nhưng vẫn có thể lấy được vợ. Nếu sinh con gái lớn, tốt nhất là cũng giống em, chẳng may mà giống anh thì thật sự nguy to, không ai thèm lấy lại về nhà oán trách cha nó.”

Hàn Mai vừa nghe liền cười, tất cả cảm xúc không vui vừa rồi đều ném ra sau gáy, cười đến nghẹn nói với Triệu Kiến Quốc, “Anh rất hiểu bản thân mình nha!”

“Dĩ nhiên!” Triệu Kiến Quốc thấy vợ cười lên, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng con trai hay con gái cũng không phải em muốn là được, mẹ em nói có người cả đời muốn sinh con trai nhưng sinh mười mấy lần đều là con gái, em nghĩ chuyện này còn phải xem duyên phận giữa cha mẹ và con cái nữa.”

Triệu Kiến Quốc nghe vợ nói như vậy liền ngồi thẳng lưng, nhìn bụng vợ căng thẳng nói, “Tiểu tử thôi, con nhất định phải chui ra cho lão tử, nhớ chưa?!”

Hàn Mai bị dáng vẻ nghiêm túc của anh chọc cười, vô lực nằm trên người Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc thấy tâm trạng của vợ đã tốt hơn liền lấy cơm trên bàn tới, cẩn thận đút cho cô. Từ sáng đến giờ Hàn Mai chưa ăn gì, quả thật có đói bụng, cộng thêm vừa rồi bị Triệu Kiến Quốc trêu chọc, tâm tình cũng tốt lên, lại có anh ở bên cạnh nữa, khẩu vị vì thế cũng cực kỳ tốt.

Hai người anh một miếng em một miếng, không chú ý có người đứng ngoài cửa.

Dương Vân Tú ở nhà nghe Ngô Bản gọi điện nói Hàn Mai nằm viện, lập tức giật mình chấn kinh, sau khi hỏi rõ ràng liền vội vàng gọi bảo mẫu trong nhà nấu cháo gà mang tới bệnh viện.

Triệu Kiến Quốc là do một tay chồng chị - Ngô Bản dẫn dắt, giao tình cũng vài chục năm rồi, chồng chị xem Triệu Kiến Quốc như em trai ruột mà đối đãi, còn giao phó cho chị phải để ý, chăm sóc vợ của Triệu Kiến Quốc. Bình thường chị vô cùng chán ghét loại người dựa vào quan hệ mà bò lên này, chị tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xuất hiện trong công ty của mình, cho nên khi lão Ngô bảo chị an bài công việc cho Hàn Mai, chị chỉ coi Hàn Mai như những quân tẩu khác, ngay cả mặt mũi người ta cũng không nhìn, trực tiếp giao cho Lâm Bảo Phong lo liệu. Sau này cũng là vì Lâm Bảo Phong báo cáo lại công việc trong xưởng thì chị mới nghĩ tới dù sao cũng là vợ anh em của chồng, mà còn là lần đầu tiên lão Ngô mở miệng nhờ chị giúp đỡ, thế nào cũng phải cho anh ít mặt mũi.

Nghĩ như vậy nên chị mới lên tiếng hỏi thăm Hàn Mai, không nghĩ tới Lâm Bảo Phong lại đánh giá cao Hàn Mai, nói sau khi tới xưởng, Hàn Mai rất nhanh đã thân quen với những công nhân khác, còn dạy họ cách hoàn thành công việc nhanh hơn, dựa vào khả năng của cá nhân mà phân công hợp tác, nhờ phương pháp của cô mà hiệu suất công việc tăng lên không ít, hiện tại những công nhân kia trên căn bản đều nghe theo lời của Hàn Mai, có chuyện gì cũng hỏi cô.

Cuối cùng Lâm Bảo Phong còn uyển chuyển hỏi có nên để Hàn Mai thử làm quản lý trong xưởng hay không, để Hàn Mai tôi luyện một chút, có lẽ về sau sẽ đem lại lợi ích lớn cho công ty.

Dương Vân Tú hiểu rõ con người Lâm Bảo Phong. Sau khi mất bị thương, Lâm Bảo Phong mới tới làm việc trong xưởng, từ một công nhân bốc vác nho nhỏ bắt đầu đi lên, đến bây giờ cũng đã làm việc cho chị được tám năm rồi. Người này làm việc rất chắc chắn, phần lớn chuyện trong xưởng đều là một tay anh ta quản lý, chị không cần nhúng tay vào quá nhiều. Lâm Bảo Phong rất ít khi khen ngợi người khác trước mặt chị, nhiều năm như vậy, anh ta chưa lần nào nói giúp người khác một câu nào, điều này cũng khiến chị càng cảm thấy hứng thú với Hàn Mai hơn.

Lần diễn văn nghệ trong bộ đội, chị cũng gặp qua Hàn Mai vài lần, có điều chỉ là nhìn từ xa, có gặp mặt thì Hàn Mai cũng giống người khác chào chị một tiếng ‘Dương Tổng’, cũng không bởi vì quan hệ của Triệu Kiến Quốc mà tiến lên làm quen với chị, ngược lại Tào Thái Ngọc mỗi lần nhìn thấy chị đều một câu chị dâu, hai câu chị dâu, nếu không cũng là Đặng Chí Cường nhà em thế này, Đặng Chí Cường nhà em thế kia, khi nói chuyện còn thỉnh thoảng nhắc tới chuyện xét duyệt danh ngạch trong bộ đội, làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Xem qua tư liệu của Hàn Mai mới biết trước kia ở quê cô còn mở tiệm ăn, hơn nữa nghe nói tiệm ăn kia kinh doanh cũng không tệ, chủ yếu nhất tất nhiên là địa điểm được lựa chọn rất tốt, xem ra cô gái này cũng rất có mắt nhìn.

Vốn tính toán là qua năm mới sẽ để Hàn Mai thử công việc quản lý trong xưởng đóng hộp để học hỏi thêm kinh nghiệm, sau đó sẽ tìm cơ hội để điều cô tới bên cạnh chị để Hàn Mai học thêm những thứ khác. Không nghĩ tới năm mới mới được có mấy ngày mà đã xảy ra chuyện rồi, thật may là Hàn Mai và đứa nhỏ đều không việc gì.

Dương Vân Tú xách theo cháo gà, mấy hộp thuốc bổ cho phụ nữ có thai cùng một túi trái cây đứng ở cửa phòng bệnh thật lâu rồi, bên trong vẫn anh một miếng em một miếng ngọt ngọt ngào ngào, vợ chồng son không nhìn thấy chị, làm hại chị đứng ở cửa, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Nhìn Triệu Kiến Quốc dứt từng muỗng cơm cho Hàn Mai, Dương Vân Tú cảm thấy người trẻ tuổi đúng là đủ kích tình, lão Ngô nhà chị nhiều năm rồi chưa dứt cơm cho chị ăn lần nào.

“Vợ à, ăn thêm một miếng nữa đi, một miếng thôi.” Triệu Kiến Quốc kiên nhẫn dụ dỗ.

“Anh nói xem tất cả là bao nhiêu miếng rồi, một thìa lại thêm một thìa, em thấy cả hộp cơm đều vào bụng em hết rồi đó.” Hàn Mai phồng miệng ai oán nói.

“Em ăn một nửa, phần còn lại để anh ăn nốt. Em không muốn ăn nhưng cũng phải để con anh ăn chứ.” Triệu Kiến Quốc nói xong liền nhìn bụng Hàn Mai, mặt đồng tình nói, “Con trai, con xem cái người mẹ này có bao nhiêu hung ác kia! Con vẫn còn ở trong bụng đã dám không cho con ăn cơm rồi, tương lai con ra đời còn không biết phải chịu bao nhiêu tội đây! Đứa nhỏ đáng thương...!!!”

Hàn Mai bị bộ dạng của anh làm cho vui vẻ liền ăn thêm vài miếng, đến lúc cảm thấy no rồi mới bảo Triệu Kiến Quốc ăn nốt phần cơm còn lại, quay đầu lại mới nhìn thấy Dương Vân Tú đang đứng ngoài cửa.

“Chị dâu! Chị tới khi nào thế? Mau vào trong ngồi đi.”

“Chị tới được một lát rồi, thấy vợ chồng son các em ăn vui vẻ quá nên không muốn quấy rầy nha!” Dương Vân Tú nhìn Hàn Mai cười mập mờ.

Hàn Mai nghe xong liền ngượng ngùng, vừa rồi ăn cơm cô làm nũng với Triệu Kiến Quốc không ít, đòi ăn món này món kia, nếu chỉ có hai vợ chồng với nhau cô cũng không cảm thấy gì, nhưng bị người khác nhìn thấy đáng về thân mật như vậy trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Triệu Kiến Quốc ngược lại không có phản ứng gì, không biết là bởi vì da mặt anh dày không sợ bị người cười hay là bởi vì thói quen lúc nào nhìn người khác cũng là một khuôn mặt đen, cho dù là đỏ mặt thì người khác cũng nhìn không ra; thế nhưng anh cũng không ở lại phòng bệnh bao lâu liền đứng lên đi ra ngoài, nói là muốn đi rửa hộp đựng cơm.

Dương Vân Tú nhìn Hàn Mai đỏ mặt ngượng ngùng cũng không trêu cô nữa, cầm bát mức cháo gà đưa cho Hàn Mai.

“Mau nhân lúc còn nóng uống đi, chị đã bảo dì Trần hầm nhiều giờ đấy.”

“Chị dâu, sao chị biết em ở trong này?”

“Lão Ngô nhà chị gọi điện nói. Anh ấy cũng muốn đến thăm em, nhưng công việc trong bộ đội bận rộn, với lại anh ấy là đàn ông, không biết nên mua cái gì cho em, nên lệnh cho chị đến đây!!”

“Chị dâu tới em đã vui rồi, sao dám để chị phải tốn kém như vậy chứ!”

“Chị là người thẳng tính, ghét nhất là bộ dạng khách khách khí khí của người khác, em đừng có nói như vậy với chị nha! Như thế nào rồi? Đứa bé trong bụng vẫn ổn chứ?”

“Vâng, bác sĩ nói tạm thời đã ổn định, nhưng phải ở lại theo dõi vài ngày.”

“Nhìn bụng em cũng không lớn lắm. Đứa bé mấy tháng rồi?” Dương Vân Tú nhìn bụng Hàn Mai hỏi.

“Chưa được ba tháng, ban đầu thấy bụng có thêm thịt em còn tưởng mình mập lên, không dám ăn nhiều.”

.....

Hàn Mai và Dương Vân Tú, một người đang mang thai, một người đã làm mẹ, hai người phụ nữ hăng say trò chuyện trong phòng bệnh. Hàn Mai cũng nhân cơ hội hỏi Dương Vân Tú ít chuyện thường gặp lúc mang thai, Dương Vân Tú cũng vui vẻ giải thích từng chuyện một. Hai người nói chuyện một chút, từ chuyện mang thai đã nói sang đứa bé, từ chuyện quần áo nói đến chuyện ăn uống, Dương Vân Tú khó có được người trò chuyện cùng nên rất vui vẻ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhìn đồng hồ đeo tay cũng thấy đã đến lúc phải về, Dương Vân Tú liền đứng dậy tạm biệt.

“Lão Ngô vốn là muốn chị đến thăm em nhiều một chút, nhưng hai ngày này chị đang bận một hợp đồng sắp ký kết, công ty dự định mua mảnh đất ở Hà Đông, xây dựng khu dân cư và trung tâm thương mại, đây là một hạng mục lớn, chị đã lên kế hoạch được hai năm rồi, bây giờ chính là thời điểm mấu chốt, cho nên mấy ngày này không thể tới thăm em thường xuyên được, nhưng chị sẽ bảo dì Trần nấu cháo gà đưa tới.” Dương Vân Tú nói tới mảnh đất ở Hà Đông kia đầy hưng phấn, giống như hiện tại đã có thể nhìn thấy cảnh phòng ở cũ nát ở mảnh đất kia vài năm sau đã biến thành một khu phố phồn hoa.

“Là khu đang làm đường đó sao?” Hàn Mai nghe Dương Vân Tú nói, không có vui mừng cho chị mà cau mày hỏi.

“Đúng thế! Có chuyện gì?” Dương Vân Tú cũng phát hiện biểu tình của Hàn Mai có chút không đúng.

Có chuyện gì? Là vấn đề lớn đó!

Mảnh đất kia Hàn Mai cũng biết, kiếp trước cô đã nghe Lý Khải Dân và bạn bè của hắn nhảu đến trên bàn cơm, báo chí cũng đăng tin về nó lên trang đầu. Dương Vân Tú nhìn trúng mảnh đất kia vốn dĩ rất tốt, hơn nữa Chính phủ đang làm đường, sau này giao thông cũng vô cùng thuận tiện. Nhưng vấn đề là kiếp trước trong lúc tu sửa con đường kia thì xuất hiện một cái hố lớn, sau đó chuyên gia đến kiểm tra mới phát hiện ra bên dưới mảnh đất kia là một cái hố không đáy, kết quả cuối cùng là toàn bộ công trình đang thi công phía trên đều phải ngừng lại, không ít nhà đầu tư địa ốc cũng vì vậy mà lâm vào phá sản. Theo tình huống bây giờ mà nói, xem ra Dương Vân Tú có lẽ cũng là một trong những nhà đầu tư kia rồi.

Chuyện này khiến Hàn Mai rất khó nghĩ, nếu cô không biết chuyện này thì không nói làm gì, nhưng vấn đề là cô biết! Cô cũng không có khả năng trơ mắt nhìn người ta nhảy xuống hố được. Chuyện này nhất định phải nói ra, cho dù cô không nói thì người khác cũng không biết, nhưng trong lòng cô sẽ rất khó chịu, nhưng rốt cuộc phải nói như thế nào mới hợp lý đây.

Hàn Mai còn đang suy nghĩ cách ngăn cản Dương Vân Tú triển khai dự án, Dương Vân Tú thấy Hàn Mai như có điều suy nghĩ, lấy tay quơ quơ trước mặt cô hỏi, “Mai Tử, em làm sao vậy?”

“Chị dâu, có một việc em không biết có nên nói hay không..”

“Có chuyện gì em cứ nói thẳng đi, em biết là chị không thích vòng vo mà.”

“Khoảng nửa năm trước, lúc em ngồi tàu đến bộ đội thăm Kiến Quốc thì nghe được một cụ ông sống tại Hà Đông nói chuyện, có một ngày nhà Tổ của ông cụ đột nhiên sụt xuống, sâu hơn hai thước! Mà lại không chỉ sụt một chỗ đâu. Ông cụ kia sợ, cũng không dám ở đó nữa.”

“Có chuyện đó thật sao?” Dương Vân Tú nghe xong lập tức khẩn trương.

“Chị dâu, em có thể gạt chị chuyện này sao? Chị phái người đi điều tra chẳng phải sẽ biết rõ sao?”

“Mai Tử, chuyện này rất quan trọng, chị đi trước đã, đúng rồi, chuyện này em đừng nói với người khác, biết không?” Dương Vân Tú cầm túi xách lên, đi ra cửa vẫn không quên dặn dò Hàn Mai.

“Em biết rồi.”

48. Chương 48: Mua Sách

Buổi tối hôm đó, Triệu Kiến Quốc không trở về bộ đội mà cùng Hàn Mai chen chúc trên giường bệnh chật hẹp một đêm. Cả buổi tối anh đều nằm nghiêng, không dám trở mình, chỉ sợ đụng trúng người vợ.

Nửa đêm, Hàn Mai tỉnh lại nhìn thấy tư thế thận trọng của chồng, tay của nhẹ nhàng vòng quanh hông cô, khiến cô cảm thấy rất ấm áp. Cô đã bảo Triệu Kiến Quốc trở về bộ đội, sáng mai lại đến cũng được nhưng

anh rất bướng bỉnh, nói rằng sợ ban đêm cô đứng lên đi vệ sinh sẽ khó khăn, không chịu về, mặt dày ở lại tranh giường với cô.

Cũng may là sáng hôm sau trưởng khoa phụ sản của bệnh viện đích thân tới thăm hỏi và kiểm tra cho Hàn Mai, nghe nói Triệu Kiến Quốc sẽ ở lại mấy ngày trong bệnh viện chăm sóc vợ liền đặc biệt cấp cho vợ chồng son thêm một cái giường lớn, đặt song song với giường nhỏ của Hàn Mai, ở giữa hai cái giường kê một bàn nhỏ.

Triệu Kiến Quốc tắm xong, đi ra không nói hai lời di chuyển cái bàn, đem hai cái giường kê sát vào nhau, buổi tối đóng kín cửa ôm vợ ngủ, làm cho bác sĩ và y tá mỗi lần vào phòng đều nhìn chằm chằm vào Hàn Mai đang nằm trên giường lớn, che miệng buồn cười lại không dám bật cười, khiến Hàn Mai rất xấu hổ.

Buổi sáng ngày thứ ba, ăn xong điểm tâm, Triệu Kiến Quốc liền đi ra ngoài mua nước quả cho Hàn Mai. Anh vừa mới đi thì Lưu Anh ôm Bình Bình đến, trên tay còn cầm theo một túi đồ.

“Mai Tử, hiện tại không sao chứ? Đứa bé ra sao rồi?” Lưu Anh vừa vào cửa, chưa đặt đồ xuống đã hỏi.

“Bác sĩ vừa mới kiểm tra xong, đứa bé đã không còn vấn đề đáng lo nữa, có điều vẫn phải nằm viện theo dõi thêm mấy ngày nữa, chờ ổn định rồi mới được xuất viện.” Hàn Mai vừa nói vừa ngoắc ngoắc tay với Bình Bình.

Bình Bình thấy Hàn Mai nhìn mình vẫy tay, từ trên người Lưu Anh tuột xuống, chạy tới bên giường ngọt ngào kêu “Dì Hàn” “Bình Bình thật ngoan nha!”

Hàn Mai vừa nhìn thấy đứa bé liền vui mừng, cứng chiều vuốt tóc cô bé.

“Dì Hàn! Ôm, ôm!” Bình Bình thấy Hàn Mai chỉ sờ đầu của mình, không giống trước kia vừa thấy liền ôm cô bé, trong lòng có chút mất hứng, chủ động đưa tay ra muốn Hàn Mai ôm.

Lưu Anh thấy con gái hướng Hàn Mai làm nũng, vội vàng lên tiếng, “Bình Bình, ngoan, đến ngồi với mẹ, trong bụng dì Hàn có em trai nhỏ, hiện tại không thể ôm con được, để mẹ ôm con!”

“Em trai nhỏ?” Bình Bình nghi ngờ nhìn chằm chằm bụng Hàn Mai, trong lòng suy nghĩ bụng dì Hàn so với trước kia hình như có lớn hơn thật, đi tới đưa tay muốn vén áo Hàn Mai lên, mặt ngây thơ hỏi, “Được, kêu em trai ra ngoài chơi cùng Bình Bình.”

“Bé ngốc, em trai trong bụng dì Hàn còn quá nhỏ, lớn lên mới có thể đi ra ngoài chơi cùng Bình Bình được, đến lúc đó con không được khi dễ em trai nha!” Hàn Mai kiên nhẫn giải thích.

“Vâng, Bình Bình sẽ không khi dễ em trai nhỏ, con sẽ cho em trai mượn búp bê chơi.”

Hàn Mai và Lưu Anh vừa nghe liền bật cười.

Hàn Mai vừa định nói chuyện thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng ho, quay đầu nhìn lại, thì ra là Tào Thái Ngọc. Hàn Mai cùng Lưu Anh liếc nhau một cái, hai người cũng không biết người phụ nữ kia tới làm gì, nhất thời cũng không biết nên nói gì, lúng túng ngăn người tại chỗ.

Tào Thái Ngọc bĩu môi, mặt không tình nguyện mà đi vào, cầm đồ trên tay đặt lên bàn liền trực tiếp ngồi xuống ghế, “Nghe nói cô nằm viện, Chí Cường bảo tôi tới thăm cô, còn bảo tôi cố ý mua ít thuốc bổ tới cho cô bồi bổ thân thể.”

“Vậy thì thật cảm ơn Phó Liên Đăng.” Hàn Mai không để ý tới vẻ mặt ngạo mạn của Tào Thái Ngọc, ứng phó nói một câu.

Lưu Anh đi tới muốn nhìn xem thuốc bổ Tào Thái Ngọc mang tới là thuốc gì, mở ra nhìn mới thấy là hai lon trái cây đóng hộp, không khỏi cười nhạo nói, “Tôi còn cho là vật gì tốt nên mới phải gói kỹ như vậy, thì ra là hai lon trái cây đóng hộp! Cái này cô mua ở đâu đấy? Sao tôi lại thấy giống như là đồ hộp sắp quá hạn trong xưởng các cô phát miễn phí cho công nhân vậy? Mất công cô còn phải “cố ý” đi mua, người bình thường quả thật là không mua được!”

Hàn Mai liếc mắt nhìn hai hộp trái cây trong tay Lưu Anh, đích xác là hàng ứ đọng năm trước của xưởng, tính ngày tháng, đến bây giờ hẳn là đã quá hạn rồi.

Tào Thái Ngọc bị Lưu Anh nói một phen thì ghen đỏ mặt, kì thật buổi sáng Đặng Chí Cường có đưa một khoản tiền để mua thuốc bổ nhưng Tào Thái Ngọc cảm thấy không cần thiết, nhưng đến tay không cũng không được, nếu Đặng Chí Cường biết lại cùng cô ta cãi vã, nhìn thấy hộp trái thích hợp liền giả bộ, còn cố ý bọc thêm một tầng túi bên ngoài vì nghĩ rằng không có ai sẽ mở quà trước mặt người tặng cả nên mới an tâm thoải mái cầm tới. Không nghĩ tới Lưu Anh lại không lễ phép như vậy, chưa hỏi đã mở ra rồi. Tào Thái Ngọc nhìn Lưu Anh, không cam lòng nói, “Cô đừng nói hươu nói vượn, cái này là buổi sáng tôi mới mua ở cửa hàng bách hóa, không phải đồ trong xưởng. Chỉ có bên ngoài là giống thôi!” Nói xong còn đi tới đoạt lại đồ trên tay Lưu Anh, lần nữa bỏ lại túi, cột chặt lại.

Lưu Anh nghe Tào Thái Ngọc nói, muốn nói thêm đôi ba câu nữa nhưng thấy Hàn Mai lắc đầu với mình, hơn nữa chị cũng chẳng thèm nói chuyện cùng thứ người một chút thành ý cũng không có như thế, liền không để ý tới Tào Thái Ngọc nữa mà đi hàn huyên cùng Hàn Mai.

Tào Thái Ngọc thử phỉ phò đem hộp trái cây đặt lại trong túi thì nhìn thấy một hộp tổ yến thượng hạn trên bàn, thiếu chút nữa thì chảy nước miếng, thầm nghĩ Triệu Kiến Quốc cũng quá tốt với vợ đi, tổ yến đắt như vậy cũng chịu mua, chuyện tốt như vậy sao Hàn Mai lại được mà cô ta thì không đây? Nghĩ thế liền buồn buồn ngồi lại trên ghế.

Thật ra hộp tổ yến không phải do Triệu Kiến Quốc mua mà là Dương Vân Tú mang tới mấy ngày trước, lúc đầu Hàn Mai cũng không chú ý tới, còn tưởng rằng là lễ phẩm bình thường, sau đó Triệu Kiến Quốc mới phát hiện ra.

Tào Thái Ngọc thấy không ai chú ý tới mình cũng cảm thấy vô nghĩa, nếu không phải Đặng Chí Cường buộc cô ta tới, cô ta cũng không muốn tới! Huống chi thời gian cô ta và Hàn Mai đến theo quân cũng không sai biệt lắm, mọi người đều như nhau, cô ta cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ người ta đã mang bầu, mấy tháng nữa sẽ sinh, còn cô ta ngay cả cái rắm cũng không có, tâm tình làm sao có thể thoải mái được. Tào Thái Ngọc và Đặng Chí Cường kết hôn cũng đã ba năm rồi, không biết tại sao vẫn chưa có thai, cũng vì chuyện này mà mẹ chồng chưa cho cô ta sắc mặt tốt bao giờ. Tuy cha Tào Thái Ngọc là bí thư chi bộ thôn, nhưng con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, ông cũng không tiện nói gì, huống chi cô ta lại gả vào Đặng gia đã lâu rồi mà vẫn chưa có thai, ông có muốn nói gì cũng toàn là những lời khuyên khích. Cũng bởi vì như vậy mà khi Đặng Chí Cường nói muốn để Tào Thái Ngọc theo quân, cô ta mới sáng khoái đồng ý. Trước kia ở nhà còn có thể nói là do Đặng Chí Cường quanh năm không ở nhà nên không mang thai, nhưng bây giờ cũng đã theo quân nửa năm rồi mà vẫn không có chút động tĩnh nào. Theo lẽ thường thì cũng phải mang bầu rồi chứ, huống chi Đặng Chí Cường cũng không phải không cố gắng, làm sao lại không có bầu được! Bởi vì cái bụng không có tiền đồ nên năm nay Tào Thái Ngọc cũng không dám về nhà ăn Tết, chỉ sợ mẹ chồng lại hỏi chuyện con cái.

Tào Thái Ngọc vừa nghĩ đến chỗ này thì nghe thấy Lưu Anh nói, “Không nghĩ tới mấy phương thuốc kia lại hữu dụng như vậy, mới uống có mấy tháng mà đã có thai rồi.”

“Thật ra thì phương thuốc này cũng không có lợi hại như chị nói đâu, chỉ là ít thuốc điều dưỡng thân thể thôi, trước kia em có hàn khí trong người nên mới không có thai được, điều dưỡng tốt rồi dĩ nhiên là phải có chứ.”

Tào Thái Ngọc vừa nghe liền đứng bật dậy, nhào tới trước giường, mãnh liệt nắm tay Hàn Mai, hai mắt sáng lên hỏi, “Hai người đang nói phương thuốc gì?”

Hàn Mai bị hành động của cô ta làm giật mình, muốn rút tay về lại bị nắm chặt hơn, trên cổ tay cũng đỏ hết lên.

“Cô đang làm gì đấy? Còn không mau buông tay ra! Mai Tử đang mang thai đấy!” Lưu Anh lớn tiếng quát.

Bị Lưu Anh quát, Tào Thái Ngọc mới ý thức được vừa rồi mình phản ứng hơi quá, ngượng ngùng thả tay ra hỏi, “Mai Tử, không nắm đau cô chứ? Tôi nhất thời kích động nên quên mất! Đúng rồi, vừa rồi các cô đang nói tới phương thuốc gì thế?”

Hàn Mai nhìn Tào Thái Ngọc mong đợi nhìn mình cũng biết vì sao vừa rồi cô ta lại có phản ứng như vậy, trong lòng thở rồi, xem ra không phải chỉ có một mình cô trong mong đứa bé.

“Cũng không có gì, chỉ là mấy phương thuốc điều dưỡng thân thể bình thường tôi hay uống.”

“Mau nói cho tôi nghe một chút đi.” Tào Thái Ngọc gấp gáp nói, lời ra khỏi miệng mới như nhớ tới cái gì, vội vàng nói tiếp, “Là như này, tôi có một cô em họ, em ấy kết hôn đã lâu rồi mà vẫn chưa có thai, cả nhà tôi đều lo lắng thay cho em ấy, nghe các cô nói có phương thuốc nên tôi mới hỏi để em họ thử một chút, nói không chừng lại có thể mang thai cũng thì sao.”

“À.. Không ngờ cô lại tốt với em họ như vậy. Nhìn cô kích động, ai không biết còn tưởng rằng chính cô vội vã sinh con đấy!” Lưu Anh trong bụng biết rõ, người phụ nữ này chính mình muốn đứa bé lại nhất định kéo ra một “em họ”, chẳng lẽ muốn có con là chuyện mất mặt sao?

Tào Thái Ngọc vừa nghe liền vội vã giải thích. “Tôi mới không vội vã sinh con! Trông trẻ con rất mệt mỏi, lại phải vừa dọn phân vừa dọn nước tiểu, bẩn lắm, nếu không phải vì em họ tôi thì còn lâu tôi mới muốn phương thuốc này.”

Lưu Anh không ưa chính là dáng vẻ này của cô ta, hừ một tiếng liền không thèm để ý tới nữa.

“Mai Tử, cô nói cho tôi biết phương thuốc này cũng không tổn thất gì đúng không, nếu không cô nói cho tôi một cái giá, tôi mua lại của cô.” Tào Thái Ngọc nghĩ cũng chỉ là một phương thuốc không phải sao? Có cái gì đặc biệt hơn người đầu, cùng lắm thì tiêu ít tiền mua lại là được.

“Chị Thái Ngọc, đưa cho chị phương thuốc này cũng được, chị đừng nói tới tiền bạc, em cũng sắp làm mẹ rồi, em họ chị muốn có con em cũng hiểu. Chỉ là em họ chị dùng thuốc này cũng chưa chắc chắn sẽ có tác dụng, đây chỉ là thuốc điều dưỡng thân thể, chưa chắc em họ chị cũng là do có hàn khí mà không có thai được. Cũng có khả năng là vấn đề không phải do cô ấy, nói không chừng là do chồng cô ấy cũng nên. Nếu không chị khuyên vợ chồng em họ chị đến bệnh viện làm kiểm tra đi.”

“Được rồi! Cô cứ đưa thuốc cho tôi trước đi, tôi thử không được rồi lại nói.” Tào Thái Ngọc có chút không kiên nhẫn, nói ra rồi mới thấy không đúng, vội vàng sửa lại, “Ý của tôi là để cho em họ thử trước, nếu không được thì lại nói!”

Hàn Mai bất đắc dĩ thở dài, lòng tốt của người ta cũng bị người phụ nữ này xem thành lòng lang dạ thú rồi! Cuối cùng Hàn Mai vẫn đưa phương thuốc cho Tào Thái Ngọc, chỉ là cô cũng không dám đảm bảo có sinh được đứa bé hay không.

.....

Hàn Mai nằm viện sáu ngày, ngày thứ hai ra máu không nhiều bằng ngày hôm trước, hơn nữa từ màu đỏ tươi chuyển thành đỏ sẫm, đến ngày thứ ba căn bản là sạch sẽ, bụng cũng không đau nữa.

Ngày thứ tư, bác sĩ kiểm tra cho Hàn Mai nói thai nhi đã tương đối ổn định, có thể xuất viện được rồi, khi về nhà chỉ cần chú ý nghỉ ngơi thật tốt là được. Nhưng Triệu Kiến Quốc lại không đồng ý cho cô lập tức xuất viện mà để cho Hàn Mai nằm thêm hai ngày nữa.

Đến ngày thứ bảy, rốt cuộc Hàn Mai cũng có thể xuất viện về nhà, lúc trở về Triệu Kiến Quốc còn cố ý dắt cô đến Hiệu sách Tân Hoa, muốn mua cho cô mấy quyển sách dạy cách chăm sóc phụ nữ khi có thai và sau khi sinh, dù sao cô cũng không có kinh nghiệm gì, đều là do nghe người này người kia nói mới biết, Hàn Mai vẫn cảm thấy có chút không đáng tin, chỉ sợ bản thân bỏ sót chỗ nào đó.

Triệu Kiến Quốc cũng cho là hết sức cần thiết phải mua mấy cuốn sách về học tập, muốn làm một người cha tốt anh cũng phải có chuẩn bị mới được, không có cơ sở thực tế sẽ rất dễ dàng phạm sai lầm.

Từ xa hai người đã nhìn thấy tấm bảng lớn viết bốn chữ “Tân Hoa Thư Điểm”, so với các cửa hàng bên cạnh khí phái hơn hẳn. Bây giờ chưa có nhiều hiệu sách tư nhân, Hiệu sách Tân Hoa lúc này đã coi như rất có khí phái, thậm chí có thể so sánh với cửa hàng bách hóa, bình thường người đến đây đều là giáo viên và học sinh.

Hiệu sách lúc này không giống với mấy chục năm sau, sách không được đặt tùy tiện trên giá cho đọc giả tự do xem mà được bày trong tủ, người đến mua sách nhìn trúng quyển nào sẽ bảo nhân viên lấy ra.

Hàn Mai nhìn hồi lâu, chọn được hai quyển, “Bảo vệ sức khỏe trong thời gian mang thai” và “Bảo vệ sức khỏe sau khi sinh con” mới gọi nhân viên lấy ra, đọc qua mấy trang đầu, cảm thấy nội dung rất thực tế mới gọi Triệu Kiến Quốc đến trả tiền.

Kêu vài tiếng nhưng không thấy người đáp lại, Hàn Mai quay đầu nhìn lại mới thấy anh đang đứng cách đó không xa, trên tay cầm một quyển sách chăm chú đọc, biểu tình có thể so với đang nghe lãnh đạo trong bộ đội nói chuyện, không chú ý tới nhân viên nữ sau quầy đang không được tự nhiên quan sát anh.

Hàn Mai đi tới nhìn bìa quyển sách kia, chỉ thấy chính giữa in hai đóa hoa hồng đỏ rực rỡ, phía dưới viết “Những điều cần học trước hôn nhân”.

Hàn Mai “Xì” một tiếng, bật cười, đoạt lấy quyển sách trên tay Triệu Kiến Quốc, thở dài nói quyển sách này viết thật là cận kề, từ chuyện trước hôn nhân đến sau khi cưới, từ tâm linh đến kỹ xảo, tư thế, mọi phương diện của sinh hoạt vợ chồng, hơn nữa miêu tả đến bộ phận nào còn có hình minh họa kèm theo.

Làm Hàn Mai giật mình nhất là vừa mở sách ra đã thấy hai bức tranh minh họa in hình nam nữ, bên trên hình còn có một hàng chữ nhỏ “Nên xâm nhập như thế nào để hiểu rõ chàng/nàng?”

Khó trách cô nhân viên lại lộ ra vẻ mặt kia, người khác mua loại sách này đều là núp trong nhà đọc lén, mà Triệu Kiến Quốc lại dùng vẻ mặt đương nhiên đứng trong hiệu sách mở ra đọc. Hàn Mai nhìn qua cũng biết là cô nhân viên kia chưa kết hôn, nhưng khẳng định cũng đã lén xem qua sách này, cũng hiểu rõ nội dung trong sách.

Hàn Mai cười đến nghẹn trả lại sách cho Triệu Kiến Quốc, nhỏ giọng nói bên tai anh, “Phó Doanh Triệu của chúng ta giờ mới đọc sách này, có phải là hơi trễ rồi không?”

Triệu Kiến Quốc nhận lấy sách từ tay Hàn Mai, mượn áo khoác ngoài che giấu, ban ngày ban mặt hung hăng bấm một cái trên móng nhỏ đáng thương của Hàn Mai, cũng nhỏ giọng nói, “Không muộn, về sau có cơ hội chúng ta đem nội dung trên sách thực hành một lần.” Sau đó cho Hàn Mai một ánh mắt ý vị, cầm sách đến quầy thu tiền thanh toán.

Hàn Mai vừa xoa xoa cái móng, vừa nghĩ người này xuống tay cũng quá mạnh đi!

.....

Đi dạo trên chợ, trong lúc vô tình Hàn Mai nhìn thấy một cửa hàng bán đài radio, liền mãnh liệt nhào tới, làm cho Triệu Kiến Quốc đi phía sau sợ hãi, nhanh chóng đuổi theo, cầm chặt lấy tay cô, không dám buông ra nữa.

Hàn Mai nhìn trúng một cái một cái đài nhỏ trong cửa hàng, lúc này đài radio tuyệt đối được xưng tụng là xa xỉ phẩm, nhìn qua bảng giá, số tiền này cũng ngang với nửa năm thu nhập của một người đi.

Khê cấn rằng, cuối cùng Hàn Mai vẫn mua một cái đài, một hộp băng nhạc... bên trong có đủ các bài hát thiếu nhi: Chuột da xanh và Mèo mặt to, Bài hát về ánh sáng bảy màu, Tôi đi ngang qua cửa sổ giáo viên.... Hàn Mai nghĩ sau này con của cô làm ca sĩ cũng không tồi.

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ ôm hộp băng ngây ngốc cười, trong bụng đầy nghi hoặc, con trai anh còn nhỏ như vậy có thể nghe hiểu được sao? Hay là vợ muốn nghe nhưng lấy con làm cớ? Nhưng mà mặc kệ thế nào, chỉ cần vợ anh thích, nhiều tiền hơn nữa cũng đáng giá.

49. Chương 49: Sói Lớn & Cừu Non

Về đến bộ đội, Triệu Kiến Quốc liền bắt đầu nghiên cứu hai quyển sách mà Hàn Mai mua, mỗi ngày không có việc gì anh liền an vị trên ghế ôm sách đọc, nghiêm túc như đang xem sách quân sự. Mỗi lần thấy hình dạng thai nhi qua các thời kỳ trong sách, liền hưng phấn kéo Hàn Mai ngồi lên đùi mình, vừa vuốt bụng cô vừa chỉ vào sách nói, “Vợ à, em xem, con trai anh hiện tại giống như này này, đây là đầu, đây là chân...”

Hàn Mai nhìn vẻ mặt dịu dàng khó có được của Triệu Kiến Quốc, liền ôm cổ anh, tựa vào trên bả vai anh. Nếu kiếp trước cô chịu kiên nhẫn đi tìm hiểu người đàn ông bên cạnh này, có lẽ cũng không phải chịu hậu quả sau đó, có lẽ bọn họ cũng sẽ hạnh phúc như hiện tại. Nhưng dù thế nào, cô rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, hạnh phúc này cô nhất định sẽ nắm chặt, sẽ không để cho nó dễ dàng tuột mất....

*****

Sau khi trở lại, Hàn Mai liền an tâm ở nhà dưỡng thai, không đến xưởng đóng hộp làm việc nữa. Mặc dù công nhân nữ cùng xưởng rất chăm sóc cô, không cần cô làm bất kỳ công việc nào cần đến thể lực, bình thường cô chỉ phụ trách đi đổ vỏ trái cây mà thôi, nhưng vì lý do an toàn, Hàn Mai vẫn quyết định chờ sinh xong đứa bé rồi mới tính tiếp.

Thật ra cũng có không ít phụ nữ có thai đi làm, nếu là ở nông thôn thì càng là chuyện bình thường. Trước kia ở nhà, Hàn Mai cũng nghe mẹ cô kể có vài gia đình ở nông thôn không đủ lao động vào ngày mùa nên phụ nữ có thai ở nhà đều giúp một tay, chờ đến lúc đau bụng thì đứa bé cũng không còn nữa. Thậm chí có vài người còn không biết mình có thai, đi làm ruộng, lúc đi nhà cầu tống ra tử thai còn tưởng là kinh nguyệt, tùy tiện xử lý một chút, đến hôm sau lại theo lệ thường xuống ruộng làm tiếp.

Hàn Mai nghĩ những thứ này đều là do điều kiện hạn hẹp, bây giờ trong nhà cô cũng không phải là nghèo, trợ cấp của Triệu Kiến Quốc cộng thêm lợi nhuận hàng tháng của tiệm ăn, trừ đi chi tiêu hàng ngày cũng dư lại không ít, cô cũng không cần thiết phải kiên trì đi làm, cho dù cô có muốn đi thì Triệu Kiến Quốc cũng không cho. Phó Doanh Triệu người ta đã nói rồi, hiện tại cô là đối tượng bảo vệ trọng điểm cấp quốc gia, một mỗi ai cũng được nhưng không thể mệt mỗi cô.

Vừa trở về, ngay ngày hôm sau Triệu Kiến Quốc đã trực tiếp đến xưởng đóng hộp xin nghỉ cho Hàn Mai, ban đầu Hàn Mai nói chuyện công việc, anh cũng thấy mình bận rộn việc trong bộ đội nên không có thời gian ở cạnh cô, để cô ở nhà một mình cả ngày cũng nhàm chán nên mới đồng ý. Nhưng bây giờ vợ anh có thai rồi, sau này cô chỉ cần ở nhà chờ sinh đứa bé là được, chuyện kiếm tiền nuôi gia đình cứ để anh lo.

Không chỉ vậy, Triệu Kiến Quốc còn cảnh cáo mấy binh sĩ dưới quyền nếu không có việc gì thì không được đến nhà anh ăn trực, nếu khiến chị dâu mệt mỏi, bọn họ cứ chờ bị lột da đi!

Phạm Bằng nhìn Triệu Kiến Quốc mặt mày hồng hào hả hê, trong lòng cũng không thoải mái, đặc biệt đến như vậy sao? Không phải chỉ là sắp được làm cha sao! Hơn nữa bọn anh cũng không phải luôn tới cửa ăn trực, mỗi lần đến đều có mang theo chút quà mua được hoặc thú hoang trong núi săn được đó!! Anh cũng biết thức ăn trong nhà ăn có mùi vị ra sao, chính là thỉnh thoảng thật nhớ tay nghề của chị dâu nên mới đến có được không? Phó Doanh chính là kẻ no không hiểu lòng người đói! Huống chi chị dâu cũng rất thích thú hoang bọn anh mang tới, mỗi lần tới cửa đều nhiệt tình chiêu đãi, trước khi về còn dặn lần sau nếu săn được cái gì cứ mang tới, chị dâu sẽ phụ trách làm. Nói là sợ chị dâu mệt mỏi, con mẹ nó, đều là lấy cớ! Triệu Kiến Quốc cũng quá không phúc đức đi, dầu gì cũng là chiến hữu vài chục năm lại có thể hẹp hòi như vậy sao!

Ngụy Bình lại đang suy nghĩ chuyện khác, lần trước chị dâu đã đồng ý giúp cậu chuyện của Đỗ Văn Tú, nhưng lúc đó lại vừa đúng kỳ nghỉ lễ, cậu còn chưa lấy được câu trả lời chắc chắn thì chị dâu đã về quê rồi, hại cậu đón Tết cũng không an ổn. Chuyện này tuy nói có chị dâu ra tay là có thể thành hơn phân nửa, nhưng chưa có tin chính xác, trong lòng cậu vẫn hoang mang, đang nghĩ chờ chị dâu trở về bộ đội rồi, đến ăn cơm sẽ thuận tiện hỏi một chút, nhờ chị dâu nói giúp nhiều hơn. Nghe Triệu Kiến Quốc nói xong, nghĩ thầm xem ra vẫn là phải tìm cớ đến cửa mới được.

*****

Mấy ngày sau, Ngụy Bình liền xách theo một con thỏ đến cửa.

Hàn Mai vừa mở cửa liền nhìn thấy hai hàng răng trắng hếu khiến cô chói cả mắt, tiếp đó lại thấy hàng răng kia nhiệt tình chào một tiếng “Chị dâu.”

“Là Ngụy Bình à.... Mau vào trong nhà ngồi đi..!!”

Hàn Mai vừa nhìn cũng biết Ngụy Bình tới làm gì, vội vàng mời người vào trong nhà, rót trà đưa tới, lại vội vàng lấy ra một đĩa đậu phộng mời khách.

“Chị dâu, chị đừng đi lại nhiều, em chỉ là tới thăm chị một chút, thuận tiện mang thỏ hoang tới cho chị bồi bổ thân thể, em ngồi một chút thôi, thật đó, chỉ ngồi một chút...” Ngụy Bình thẳng tắp sống lưng ngồi trên ghế salon, hai tay đặt trên đùi không tự chủ xoa xoa với nhau, thấy Hàn Mai không có ý muốn nhắc tới

chuyện của mình và Đỗ Văn Tú, trong lòng khản trương nhưng lại không biết phải hỏi như thế nào, về mặt muốn nói lại thôi.

Hàn Mai thấy bộ dáng kia liền buồn cười, thân làm lính, để cậu ta ra chiến trường giết địch cũng không thấy cậu ta chớp mắt cái nào, hiện tại chỉ muốn cậu ta mở miệng hỏi thăm con gái nhà người ta lại không dám mở miệng. Cô thật sự không rõ, người khác chỉ cần đôi lời là có thể làm nên chuyện, sao đến cậu ta lại khó khăn như vậy đây? Hàn Mai có ý xấu nghĩ, cậu đã không mở miệng, vậy tôi cũng làm bộ như không biết, xem cậu có thể ghen đến lúc nào.

Nghĩ như vậy cô liền cười nói với Ngụy Bình, “Nghe mọi người nói thỏ hoang sau núi rất tinh ranh, giữa mùa đông mà có thể bắt được con lớn như vậy, thật là làm khó cậu rồi. Cũng không biết có phải do mang thai hay không, dạo gần đây tôi rất thích thịt thỏ, về sau nếu lại bắt được, đừng có quên chị dâu này đó!”

Ngụy Bình nghe xong lời này tâm cũng muốn chết luôn, con thỏ này là do cậu ngồi xổm cả buổi chiều trong núi mới bắt được, nếu không phải vì để có cơ tới cửa hỏi thăm chị dâu về chuyện vợ tương lai thì ai rảnh rỗi, ăn no không có chuyện làm chạy vào núi làm gì? Có câu nói không bỏ được đứa bé bầy không được sói, nhưng đến cậu lại là buông tha đứa bé cũng không bầy được sói! Chuyện này càng nghĩ càng thấy thấy thiệt thòi!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ngụy Bình, Hàn Mai thầm vui mừng! Lấy đặc sản Tết ở quê ra mời, nhưng không hề nhắc tới chuyện của Tiểu Đỗ.

Ngụy Bình nóng nảy, không lẽ là chị dâu quên mất chuyện này rồi sao? Càng quỳnh lên, áp a áp ứng đem lời đang nín nhịn nói ra ngoài, “Chị dâu, em... Chuyện lần trước... ra sao rồi?”

“Chuyện nào?” Hàn Mai biết mà còn hỏi.

“Là.. Em và chị.. em gái nuôi của chị..”

Hàn Mai nhìn Ngụy Bình đỏ mặt, trong lòng buồn cười nhưng lại cố ý hỏi, “Hóa ra là chuyện này. Kỳ thực chuyện này cũng không dễ làm.”

Những lời này lọt vào tai Ngụy Bình không khác gì trực tiếp phán cậu án tử hình, cả trái tim cũng chìm xuống đáy cốc.

Hàn Mai nhìn bộ dạng ử rữ của Ngụy Bình, nghĩ thầm tiểu tử này thật là để ý đến Tiểu Đỗ, thật ra cô cũng coi trọng chuyện ghép đôi cho Ngụy Bình và Đỗ Văn Tú, nhưng lại sợ sau này bọn họ không tốt, cô là người giới thiệu cũng khó xử, bây giờ xem ra là có hy vọng rồi.

“Có điều chuyện này cũng không phải không có hy vọng.”

“Thật?” Ngụy Bình vừa nghe mắt liền sáng lên, lên tinh thần, lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

“Thật. Em gái nuôi của chị đã về nhà hỏi ý của mẹ cô ấy rồi, chờ cô ấy trở lại mới có thể cho cậu câu trả lời thuyết phục được.”

“Vậy... Cô ấy... Ý của cô ấy là gì?” Ngụy Bình khản trương nhìn Hàn Mai.

“Tôi đã nói qua về cậu với cô ấy rồi, nhưng lúc diễn văn nghệ cậu ngồi dưới đài, nhiều người ngồi cùng nhau như vậy, từ trên sân khấu nhìn xuống căn bản là không phân biệt được ai với ai, đây không phải là con gái nhà người ta không có ấn tượng với cậu, mà là bộ dáng cậu như thế nào cũng không biết, bây giờ cậu hỏi ý tứ của người ta, Tiểu Đỗ cũng khó mà nói ra được.”

“Chị dâu! Chị nhất định phải giúp em! Nửa đời sau này của em đều dựa hết vào chị đấy!” Ngụy Bình cầu khẩn nói.

“Nếu không, mấy ngày nữa tôi mời Tiểu Đỗ đến nhà ăn cơm, để hai người chính thức gặp mặt một lần, cậu thấy được không?”

“Được! Em nghe lời chị dâu!”

*****

Buổi tối, Triệu Kiến Quốc về nhà thấy trên bàn có nồi thịt thỏ hầm cách thủy thơm ngào ngạt, liền hỏi, “Vợ, thịt thỏ ở đâu ra thế?”

“Nguy Bình mang tới.”

“Tiểu tử kia có chuyện cầu xin em.” Không phải là câu nghi vấn, mà là giọng khẳng định.

“Sao anh biết?” Hàn Mai vừa múc canh cho Triệu Kiến Quốc vừa nói.

“Tiểu tử kia hai ngày nay huấn luyện đều mất hồn, bây giờ đoán chừng là buổi tối ra sau núi bắt thỏ. Nếu cậu ta không có việc gì cầu xin em làm sao ăn no không có chuyện làm, nửa đêm lên núi hóng gió chứ!”

Hàn Mai nhất thời vui mừng, ngồi xuống trên đùi Triệu Kiến Quốc, ôm cổ anh nói, “VẬY anh đoán xem cậu ấy cầu xin em chuyện gì?”

Triệu Kiến Quốc nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Hàn Mai, cẩn thận vòng tay quanh hông cô, cưng chiều hỏi, “Đoán trúng có thưởng không?”

“CÓ! Đương nhiên là có rồi...!”

“Thưởng cái gì đây?”

Hàn Mai cố ý nhịu mày, làm bộ như đang nghiêm túc suy nghĩ, “Cái này ư, em còn cần suy nghĩ thật kỹ, anh cứ đoán trước đi!”

Triệu Kiến Quốc vùi mặt vào hõm vai của Hàn Mai, hít vào hương thơm trên người cô, nói, “Trừ vấn đề cá nhân ra thì không còn chuyện gì khác, đúng không?”

“Sao anh biết được?” Hàn Mai tò mò hỏi.

“Ngày đó diễn văn nghệ, cậu ta nhìn cô gái đứng cạnh em không khác gì sói lớn nhìn thấy cừu non, anh không muốn biết cũng cảm thấy khó khăn.”

“Ha ha....” Nhìn vẻ mặt chắc chắn của Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai liền buồn cười, lại thú vị hỏi tiếp, “Sói lớn nhìn thấy cừu non là như thế nào? Có phải ban đầu anh nhìn thấy em cũng như vậy phải không?”

“Khụ...”

Triệu Kiến Quốc bị Hàn Mai hỏi như vậy liền mất tự nhiên ho một tiếng, không chớp mắt nhìn Hàn Mai hỏi, “Em muốn biết sói lớn nhìn cừu non là như thế nào?”

Nếu vợ đã muốn biết, anh cũng không có lý do gì mà không cho cô biết đúng không?

Hàn Mai thấy trên mặt Triệu Kiến Quốc thoáng qua nét cười quý dị, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, một cổ dự cảm xấu kéo tới.

Tay Triệu Kiến Quốc chậm rãi vuốt ve sau lưng Hàn Mai, trầm giọng nói, “VỢ à, anh đoán đúng, đến lúc được thưởng rồi..”

“Thưởng... Thưởng anh một chén canh...” Hàn Mai nhìn Triệu Kiến Quốc hai mắt tỏa sáng, giống như muốn đem cô nuốt vào bụng, bị sợ đến mức nói không rõ lời, giùng giàng muốn đứng lên.

Triệu Kiến Quốc đâu thể nào để cho cô được như ý, thấy vợ muốn chạy liền đuổi tay bế cô lên, vừa đi về phía phòng tắm vừa nói, “VỢ à, hình như lâu rồi anh không giúp em tắm...”

50. Chương 50: Xem Mắt

Bởi vì Triệu Kiến Quốc không cho Hàn Mai rời bộ đội, nên cô chỉ có thể nhờ người nhắn cho Đỗ Văn Tú, mời cô ấy tới ăn cơm, còn cố ý dặn dò cô bé nhớ chú ý ăn mặc.

Đỗ Văn Tú nghe dặn dò cũng biết đây là mượn cớ muốn mình đi xem mắt, trong lòng khó tránh khỏi khấn trương. Lần trước chị Mai Tử cùng cô nói chuyện, mặc dù ngoài miệng cô không bày tỏ, nhưng trong lòng thật ra đã cảm thấy Ngụy Bình cũng không tệ, thích hợp với mình. Cha cô mất sớm, em trai còn nhỏ, sức khỏe mẹ cô lại không tốt, không làm được việc nặng, bình thường phải dựa vào bán nhang đèn, vàng mã để kiếm chút tiền, trong nhà hiện tại đều trông vào tiền công ở xưởng đóng hộp của cô. Hiện tại cô cũng đến tuổi kết hôn rồi, mẹ cô cũng không chỉ một lần nhắc tới chuyện này, nhưng mỗi lần đều bị cô qua loa tránh đi. Tới nơi này làm công nhân, một mặt là bởi vì sợ bị mẹ cô nhắc chuyện kết hôn, mặt khác là vì có thể kiếm thêm ít tiền phụ giúp cho gia đình.

Thật ra cô cũng muốn lập gia đình, nhưng trong lòng lại không bỏ được người nhà, hơn nữa dù gả cho ai cô cũng không thể để mẹ và em trai chịu khổ, nhưng có mấy người nguyện ý cưới vợ mà còn phải chăm mẹ và em vợ đây, đến lúc đó lại nói cô là người ăn cây táo rào cây sung. Nếu gặp phải mẹ chồng khó tính, ngày ngày tới nhà la lối om sòm, mẹ cô và em trai liền không cần ra ngoài gặp người khác rồi! Cô đều đã nghĩ xong, về sau lập gia đình nhất định phải tìm một người nguyện ý cùng cô chăm sóc người nhà của cô, nhưng lấy điều kiện của nhà cô, thật đúng là khó tìm ra một người như vậy! Cho nên năm trước, chị Mai Tử nhắc tới Ngụy Bình, cô liền động lòng, mặc dù không biết mặt mũi người ta như thế nào, nhưng cô tin tưởng vào ánh mắt của chị Mai Tử.

Tết về nhà, Đỗ Văn Tú đã nói chuyện này với mẹ cô, mẹ cô cũng cho là quân nhân rất tốt, hơn nữa nghe nói nhà trai không có ai, con gái gả cho người ta cũng không cần phục vụ cha mẹ chồng, không cần bị khinh bỉ, liền đồng ý cho con gái cùng người ta gặp gỡ, nếu hai bên vừa ý thì dắt về nhà cho bà xem mặt.

*****

Đến ngày hẹn, sáng sớm Hàn Mai đã bắt đầu chuẩn bị, cô nhờ Triệu Kiến Quốc đi mượn một cái bàn lớn về, sau đó là dọn dẹp lại nhà cửa mới đi chuẩn bị đồ ăn cho bữa trưa.

Buổi trưa Triệu Kiến Quốc có việc, không về nhà ăn cơm, nhìn vợ, anh lại lo cô mệt mỏi, liền sang nhờ Lưu Anh đến giúp một tay mới yên tâm ra cửa.

Cả tối hôm qua, Ngụy Bình hưng phấn không ngủ được, buổi sáng chưa đợi còi báo hiệu rời giường vang lên đã bò dậy lựa quần áo mặc, thỉnh thoảng lại gây ra tiếng vang khiến mấy anh em đang ngủ bên cạnh nổi giận. Đặc biệt là người ngủ ở giường bên dưới, Tạ Phi, vốn dĩ làm quân nhân, ngay cả khi đi ngủ cũng cảnh giác, chỉ cần có tiếng động sẽ tự giác tỉnh lại, bị Ngụy Bình hành hạ một đêm như thế, gần sáng mới vất vả chợp mắt được một lát, nghĩ thầm cuối cùng cũng có thể ngủ yên, ai ngờ tiểu tử Ngụy Bình kia lại điên khùng cái gì, sáng sớm không ngủ còn mò mẫm, con mẹ nó, người không ngủ cũng phải để cho lão tử ngủ chứ!?

Mấy người cùng nhau ló đầu ra khỏi chăn, dùng ánh mắt muốn ăn thịt người nhìn Ngụy Bình, nhưng người ta đang nở hoa trong lòng, căn bản là không chú ý tới mùi thuốc súng xung quanh, hết sức chuyên chú lau giày da mới lấy ra khỏi tủ.

Đợi đến lúc Ngụy Bình ra khỏi phòng, Tạ Phi hướng Thiết Đầu và Đại Hổ ở giường bên cạnh nháy mắt, hai người kia liền quàng chăn ra bu lại giường Tạ Phi.

“Thấy không?” Tạ Phi hỏi.

“Thấy gì?” Thiết Đầu thành thật hỏi.

“Ngu ngốc! Miệng! Cậu không thấy tiểu tử kia cười không khép miệng sao?” Tạ Phi chỉ tiếc rên sát không thành thếp nói.

“Đúng! Tôi cũng thấy thế! Ngay cả đôi giày cậu ta luôn xem như bảo bối cũng lấy ra đi, xem ra là có biến rồi!” Đại Hổ ở bên cạnh nói chen vào.

“Mấy ngày trước chẳng phải cậu ta đến chân núi săn thỏ hoang đưa cho chị dâu sao?”

“Theo tôi thấy thì thỏ chắc chắn có liên quan tới chuyện này.”

.....

Ba người ồn ào thảo luận.

“Chúng ta đừng ở đây đoán mò nữa, đi theo tiểu tử kia chẳng phải sẽ biết sao!” Tạ Phi kết luận.

*****

Hàn Mai chuẩn bị cũng coi như xong, bây giờ cô chỉ cần ngồi mùi khói dầu là sẽ buồn nôn nên buổi trưa liền ăn lẩu, đơn giản, dễ làm, hơn nữa trời lạnh ăn lẩu rất ấm áp, cũng không cần lo lắng món ăn sẽ bị lạnh. Nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ hẹn với Đỗ Văn Tú, Hàn Mai liền nhờ Lưu Anh trông giúp nồi canh, cởi tạp dề xuống, đi ra ngoài đón người.

Hàn Mai chờ dưới lầu một lát thì Đỗ Văn Tú cũng tới. Đỗ Văn Tú mặc áo bông chỉ vàng, tóc tết thành đuôi sam rũ xuống sau lưng, cả người sạch sẽ, sáng khoải.

Đỗ Văn Tú bị Hàn Mai nhìn thì xấu hổ, vội vàng đưa túi đồ trên tay cho Hàn Mai, nói, “Chị Mai Tử, đây là đặc sản ở quê em, mang tới một ít cho chị ném thử.”

“Vây chị không khách khí nha...!!”

“Chị Mai Tử, có chuyện này em phải nói trước với chị.”

“Chuyện gì? Em nói đi.” Hàn Mai thấy vẻ mặt Đỗ Văn Tú trịnh trọng, vội hỏi.

“Chị cũng biết hoàn cảnh gia đình em đấy, coi như về sau em có kết hôn cũng không thể bỏ lại mẹ và em trai được, cho nên... Cho nên... Nếu như anh ấy để ý việc này, vậy thì hôm nay không cần gặp mặt nữa... tránh cho về sau mọi người đều lúng túng.” Đỗ Văn Tú đáp ứng, thật vắn vỏi mới nói xong.

“Em yên tâm, chị đã nói với Ngụy Bình về gia đình em rồi, cậu ấy nói cậu ấy nguyện ý cùng em chăm sóc người nhà.”

“Thật? Anh ấy thật sự nói như vậy?”

“Xem em kìa, chuyện này chị nói dối em làm gì! Ban đầu chị đồng ý giới thiệu hai người với nhau cũng là vì thấy trong nhà em thật sự cần một người đàn ông, mà Ngụy Bình lại không còn người thân nào, về sau hai người có kết hôn cũng chỉ có một mẹ, cậu ấy có thể không coi mẹ vợ như mẹ ruột mà hiếu kính sao?”

Đỗ Văn Tú nghe Hàn Mai nói liền ngượng ngùng nở nụ cười, hai người một đường vừa nói vừa cười đi về nhà.

*****

Hàn Mai vừa đi không bao lâu thì có tiếng gõ cửa, Lưu Anh đặt Bình Bình ngồi xuống ghế salon liền vội vàng chạy đi mở cửa.

Vừa mở cửa nhìn thì ra là Ngụy Bình đến! Chỉ thấy tiểu tử kia mặc quân trang trắng thấn, dưới chân là giày da được lau sáng bóng, đoán chừng nếu có con ruồi đậu trên đấy cũng có thể trượt chân mà ngã! Miệng cười toét đến mang tai, lộ ra hai hàng răng trắng sáng.

Ngụy Bình thấy là chị dâu nhà Phó Liên ra mở cửa, chào một tiếng liền vội vàng hỏi thăm con gái nhà người ta đã tới chưa.

Lưu Anh nói, “Chị dâu Hàn Mai của cậu đi đón người rồi, cũng sắp về rồi đấy, cậu vào phòng khách ngồi trước đi, tôi vào bếp một chút.”

Ngụy Bình vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng rằng chị dâu dắt người trở lại, trong lòng liền trở nên kích động. Ai ngờ vừa mở cửa lại thấy Tạ Phi cùng mấy chiến hữu cùng phòng đang cười không có ý tốt.

“Các cậu tới làm gì?” Ngụy Bình cảnh giác nói.

“Thế nào? Chẳng lẽ chỉ có cậu được tới còn chúng tôi thì không à?” Đại Hổ hỏi ngược lại.

Tạ Phi nhìn vẻ mặt hoài nghi của Ngụy Bình, trong lòng vẫn còn đang ghi hận chuyện tối qua, liền cố ý tiến tới bên tai Ngụy Bình nói, “Chúng tôi đây không phải là sợ cô nương nhà người ta nhìn cậu không vừa mắt nên mới vội vàng tới đây làm người thay thế bổ sung sao?” Xong rồi còn giả bộ rất đau lòng, vỗ bả vai Ngụy Bình, hiền ngang lăm liết nói, “Người anh em, cậu yên tâm, nếu chẳng may cậu tử trận thì còn có

các huynh đệ thay cậu tiến lên, nếu chúng tôi cũng không được thì còn rất nhiều người xếp hàng phía sau! Không lo không có người đâu!”

Ngụy Bình nghe xong giận đến phát hỏa, không nói hai lời đập một cước vào hông Tạ Phi.

Tạ Phi đã sớm cảnh giác, sao có thể dễ dàng để bị đập trúng chứ! Lắc mình một cái tránh về sau hai bước, nháy mắt với Đại Hồ và Thiết Đầu ở phía sau, ba người chọn đúng thời cơ cùng tiến lên ép Ngụy Bình xuống đất.

“Lão tử cảnh cáo các ngươi, nếu phá hỏng chuyện tốt của lão tử, các người không xong với tôi đâu.....” Ngụy Bình bị người ta ép dưới đất không thể động đậy, tức giận quát.

“A..! Tôi chỉ sợ cậu không theo được chúng tôi thôi! Xem trong chúng ta, ai có thể nhịn đến cuối cùng! Thiết Đầu!”

“Có!”

“Cậu đi xem vì sao chị dâu đi đón người còn chưa trở lại?”

“Rõ!”

Thiết Đầu chạy ra ngoài trong chốc lát liền vội vã trở lại.

“Báo cáo! Chị dâu đã đến dưới lầu!”

Ngụy Bình vừa nghe liền nóng nảy, nếu để con gái người ta nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của mình thì chuyện tốt có quý mới thành, càng dùng sức quát, “Ông nội ngươi, còn không mau buông lão tử ra!”

Tạ Phi cùng Đại Hồ vẫn bất động, không hề có ý tứ thả người.

Bình Bình ở một bên còn tưởng các chú đang chơi trò gì, ôm búp bê vải Hàn Mai mua cho vừa vỗ tay vừa hô cổ lên.

Ngụy Bình đầu đầy mồ hôi, vừa muốn tránh thoát trói buộc trên người vừa lắng tai nghe động tĩnh dưới lầu. Khi Hàn Mai và Đỗ Vân Tú đến tầng hai, giọng nói rõ ràng bay vào tai thì Ngụy Bình khẽ cắn răng nhỏ giọng quát ba người Tạ Phi, “Con bà nó, hôm nay lão tử chịu thua! Các cậu nói đi, như thế nào mới bằng lòng thả tôi?”

Tạ Phi cùng, Đại Hồ, Thiết Đầu liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười thực hiện được ý đồ.

“Cái này sao? Thật đúng là khó nghĩ!” Tạ Phi ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ nói.

“Các người nhanh chút cho lão tử!!!” Ngụy Bình cắn răng cắn lợi quát.

Tạ Phi cùng Đại Hồ còn đang giả bộ suy nghĩ phải chỉnh tiểu tử Ngụy Bình kia như thế nào cho hả giận thì Thiết Đầu mở miệng nói, “Nếu không để cho cậu ta giặt quần áo cho ba chúng ta một tháng đi?”

“Được! Cậu thông minh lên rồi đấy, biết cách chỉnh người rồi!” Đại Hồ vỗ đầu Thiết Đầu, cười nói.

Thiết Đầu xấu hổ cười cười, không dám nói đây là do từ nhỏ ở nhà nhìn mẹ trừng phạt cha mà biết!

“Như thế nào? Cậu giặt hay không giặt?” Tạ Phi ngồi trên lưng Ngụy Bình, hai tay khoanh trước ngực, hả hê hỏi.

Ngụy Bình thật muốn tìm mảnh đất chôn mình xuống, cậu làm sao lại đắc tội ba tên thối này đây! Nghe thanh âm càng ngày càng gần, sắp đến cửa rồi, không đứng lên sẽ không kịp, Ngụy Bình nhìn ba người kia chăm chăm như muốn ăn thịt người, chậm rãi thốt ra chữ “Được” từ kẽ răng...

*****

Hàn Mai vừa mở cửa liền nhìn thấy bốn người xếp hàng đứng trong phòng khách, toét miệng hô một tiếng “Chị dâu” liền đồng loạt chuyển ánh mắt ra sau lưng cô.

Chỉ thấy một cô gái dáng đẹp thanh tú, nhỏ nhắn đáng yêu đứng phía sau.

Ngụy Bình nhìn thấy con gái nhà người ta thì lập tức quên chuyện khi nãy, chỉ lo nhìn người ta cười khúc khích.

Tạ Phi liếc mắt nhìn Đỗ Văn Tú, lại xoay đầu nhìn Ngụy Bình, lắc đầu thở dài, một đóa hoa tươi vừa cắm vào bãi phân trâu!

Đại Hổ nghĩ em gái xinh đẹp như kia làm sao lại nhìn trúng Ngụy Bình, để cho Ngụy Bình chiếm được tiện nghi lớn như vậy, phải nói là ánh mắt của tiểu tử kia cũng quá độc đi!

Thiết Đầu không có như hai người kia nghĩ xấu Ngụy Bình mà đang nghĩ xem có nên nhờ chị dâu giới thiệu mình một người hay không.

Đỗ Văn Tú bị nhìn đến xấu hổ, cả gương mặt đều đỏ hết lên, nghĩ thầm thế nào lại có tới bốn người, rốt cuộc ai mới là Ngụy Bình đây? Nếu chẳng may nhận lầm người thì chẳng phải là chuyện cười sao, không thể làm gì khác hơn là ở phía sau kéo vạt áo Hàn Mai xin giúp đỡ.

Hàn Mai cảm thấy sau lưng bị kéo, cười cười chỉ vào Ngụy Bình, giới thiệu, “Cậu ấy chính là Ngụy Bình!”

Đỗ Văn Tú ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Bình một cái, chỉ thấy đối phương dáng dấp cao lớn, cười lên lộ ra hàm răng trắng tinh, trên người mặc quân trang màu ô liu.

Ngụy Bình thấy Đỗ Văn Tú đang nhìn mình, càng cười lớn hơn, vừa định nói chuyện liền bị Tạ Phi cắt đứt.

“Xin chào, tôi là Tạ Phi!”

“Tôi là La Hổ, cô cứ gọi tôi là Đại Hổ! Hắc hắc!” Đại Hổ không cam chịu yếu thế, nói xong còn cảm thấy chưa đủ, lại chỉ vào Thiết Đầu nó, “Cậu ta là Tôn Thiết, nhưng chúng tôi đều gọi là Thiết Đầu, bởi vì cậu ta có thể dùng đầu đập gãy năm viên gạch một lúc.”

“Thật sao? Thật là lợi hại!”

.....

Ngụy Bình thấy bọn họ vui vẻ trò chuyện thì không rõ tư vị trong lòng là gì. Rốt cuộc là cậu xem mắt hay là bọn họ xem mắt? Mỗi lần cậu muốn nói đều bị Tạ Phi cùng Đại Hổ đoạt trước, thỉnh thoảng còn thừa dịp nói đôi ba câu với vợ tương lai của cậu, người ta lại luôn cúi đầu không nhìn cậu, làm trong lòng cậu rất buồn bực!

Còn có đám người Tạ Phi nữa, khi ăn cơm không ngừng kể chuyện xấu của cậu với con gái người ta, cái gì mà nửa đêm tập hợp không kịp mặc quần, cái gì mà khi tắm bị trộm mất quần áo, toàn bộ đều bị bọn họ kể hết, khiến cho cả bàn người đều cười, ngay cả vợ tương lai của cậu cũng cười. Cậu giận, chỉ hận không thể đi lên đập ối tên một cước, nhưng lại phải giữ vững hình tượng, chỉ có thể cười khan. Thật là ghen chết cậu mà!

Tạ Phi nhìn vẻ mặt Ngụy Bình không khác gì vừa mới chết cha, trong lòng liền thoải mái, ai bảo người không có việc gì lại mò mẫm lúc nửa đêm, sáng sớm lại quấy rầy đến giấc ngủ của người khác, cho người gấp chết!

Đến tận lúc ăn xong cơm, Ngụy Bình cũng không biết thức ăn hôm nay có mùi vị gì, trong lòng đầy thương tiếc.

Hàn Mai và Lưu Anh là người từng trải, thấy rõ phản ứng của Đỗ Văn Tú, làm sao không nhìn ra người ta rất vừa ý Ngụy Bình chứ? Bằng không cũng sẽ không mới nói chuyện với Ngụy Bình một chút đã đỏ mặt, mắt cũng không dám nhìn thẳng!

Chuyện này xem ra là thành công, cho nên Hàn Mai cũng không ngăn cản mấy người Tạ Phi, tùy bọn họ làm càn, ngay cả Ngụy Bình nhìn cô cầu cứu, cô cũng không để ý tới.

Sau khi ăn xong một lúc, rốt cuộc Hàn Mai cũng lên tiếng, bảo Ngụy Bình thay mình đưa Đỗ Văn Tú trở về xưởng đóng hộp, Tạ Phi vừa định lên tiếng thì bị Hàn Mai trừng mắt nhìn liền ngoan ngoãn không dám nói tiếp nữa.

Ngụy Bình cảm kích nhìn Hàn Mai liền dẫn Đỗ Văn Tú ra cửa.

51. Chương 51: Nhà Vệ Sinh

Hàn Mai mang thai đến tháng thứ tư, thì không còn buồn nôn nữa, khẩu vị cũng thay đổi khá nhiều, cái gì cũng có thể ăn, cái gì cũng đều thích ăn.

Triệu Kiến Quốc thấy khẩu vị của vợ tốt lên cũng vui mừng, thấy trong sách viết phụ nữ có thai ăn nhiều trái cây sẽ sinh ra đứa bé da dẻ trắng trẻo, anh liền bảo ban cấp dưỡng cứ cách mấy ngày lại đem một túi trái cây tới nhà, Hàn Mai cũng rất lợi hại, người ta đưa bao nhiêu cô sẽ ăn bấy nhiêu, một chút cũng không lãng phí.

Mấy tháng trước bụng Hàn Mai chưa nổi rõ, mặc áo rộng một chút căn bản không nhìn ra là cô có thai. Triệu Kiến Quốc còn tưởng rằng mình tầm bổ không đủ, liều mạng ép cô ăn thứ này thứ kia, Hàn Mai cũng bị anh dọa sợ, coi như khẩu vị của cô có lớn hơn nữa cũng không chịu nổi anh coi dạ dày cô như cái bao bố mà muốn nhét gì vào cũng được!

Đến hơn năm tháng gần sáu tháng, bụng Hàn Mai to như bóng được thổi hơi. Nhìn từ sau vẫn là eo nhỏ giống như trước kia, nhưng từ trước mặt nhìn chắc chắn sẽ giật mình, hơn nữa dáng người Hàn Mai tương đối nhỏ nhắn, vì thế bụng càng có vẻ lớn hơn, bước đi còn khiến người khác có cảm giác cô không có trọng tâm, một khắc sau sẽ lập tức ngã xuống.

Triệu Kiến Quốc nhìn bụng của vợ càng ngày càng lớn, mặc dù ngoài mặt không sao nhưng trong lòng lại mừng rỡ, vừa vuốt bụng Hàn Mai vừa cười hả hê nói, “Cuối cùng cũng không phí công tầm bổ, nhìn có chút dáng vẻ của phụ nữ có thai rồi.”

Hàn Mai liếc anh một cái nói, “Cái gì là dáng vẻ của phụ nữ có thai? Khó coi chết đi được!”

Hiện tại, hai má cùng trên sống mũi cô chỉ chút vết tàn nhang, giống y như con mèo hoa. Cái này cũng chưa tính, bụng cô vốn trắng trẻo mịn màng lại không biết từ lúc nào mọc ra rất nhiều vết rạn hồng hồng, Hàn Mai nhìn thấy liền buồn bực! Cô đã nhìn bụng của Lưu Anh, phía trên đầy những vân mảnh màu trắng bạc, thật sự rất không đẹp mắt. Tuy nói cô cũng không thể nào đi mặc mấy thứ quần áo hở eo, người khác cũng không xem bụng của cô, nhưng chỉ cần nghĩ tới sau này bụng của mình sẽ giống như của Lưu Anh, Hàn Mai không vui mừng nổi.

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ xì mặt, cau mày cũng biết cô đang suy nghĩ cái gì, kể từ khi phát hiện mất vết rạn trên bụng, vợ anh liền không cho anh nhìn bụng của cô nữa, còn luôn tránh anh, một mình núp trong phòng vén áo lên soi trái soi phải, mỗi lần thấy trên bụng lại xuất hiện thêm mất vết rạn mới liền đứng trước gương thở dài.

Thật ra anh cũng không thấy trên bụng vợ có thêm mấy vết hồng hồng thì có gì là khó coi cả! Hoa văn màu hồng phối hợp với bụng tròn vo của vợ, nhìn rất giống quả dưa hấu, rất đáng yêu!

Thấy Hàn Mai còn đang buồn bực, Triệu Kiến Quốc bắt đầu thuyết giáo, “Nơi nào khó coi? Anh thấy rất đẹp mắt! Hơn nữa, đẹp mắt hay khó coi cũng chỉ có một mình anh nhìn, hay là em lại còn muốn cho người khác xem nữa đúng không?” Nói xong còn bày ra vẻ muốn hưng sư vấn tội.

“Xì” Biết rõ là Triệu Kiến Quốc giả bộ tức giận, nhưng Hàn Mai vẫn bị anh chọc cười, cố ý hoài nghi nhìn anh hỏi, “Anh thật sự không cảm thấy khó coi?”

Thấy rốt cuộc vợ cũng cười, Triệu Kiến Quốc cũng không nghiêm mặt nữa, đưa tay ra vén mấy sợi tóc rối xuống má Hàn Mai, nói tiếp, “Anh nói cho em nghe, em đừng có xem thường mấy đường vân trên bụng, đây chính là tượng trưng cho vinh dự của em, giống như mấy vết sẹo trên người anh vậy, chúng là nhân chứng cho việc em đã lập công lớn cho nhà chúng ta! Chờ con chúng ta lớn lên, nếu nó dám không nghe lời em, em liền nhắc bụng lên cho nó nhìn xem năm đó lúc em sinh nó có bao nhiêu vất vả, khổ sở!”

Hàn Mai nghe Triệu Kiến Quốc nói vừa nhào vào trong ngực anh cười vừa dùng tay đấm anh, nghĩ thầm, người đàn ông này so với lúc đầu tiên bộ không ít. Đã học được cách kể chuyện cười chọc cô vui vẻ rồi!

*****

Gần đây, không biết có phải do mang thai hay không mà trí nhớ của Hàn Mai bắt đầu trở nên không tốt, thường hay quên mất chuyện đang hoặc muốn làm. Nấu cơm thì quên không uối, có lần làm món thịt hầm Triệu Kiến Quốc thích nhất lại có thể cho tới ba lượt muối! Còn có lúc đan áo len, rõ ràng một phút trước còn nhớ chút nữa đủ mũi phải thay màu len, một phút sau lại quên mất, lại phải đếm lại một lần nữa.

Cái này cũng chưa là gì, làm cho Hàn Mai không chịu nổi nhất chính là vấn đề đi vệ sinh, hiện tại cứ cách một tiếng cô sẽ phải đi vệ sinh một lần, số lần buồn tiểu nhiều không cần nói, quýnh lên liền không nhịn được, bây giờ chỉ cần hơi xa nhà một chút, Hàn Mai cũng không dám đi, cả ngày vui trong nhà mình hoặc sang nhà Lưu Anh, cô chỉ sợ rời khỏi nhà, đột nhiên không tìm được nhà vệ sinh lại lúng túng.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, trong sân huấn luyện quanh quẩn tiếng hô khẩu hiệu của quân lính.

Hàn Mai đang chuẩn bị cơm trưa trong phòng bếp, vừa mới đặt nồi lên bếp liền phát hiện ra hết muối, lúc này mới nhớ ra là đã hết từ hôm kia rồi, ngày đó vội nấu nên đành sang xin Lưu Anh dùng trước. Lúc ấy cô thầm nghĩ hôm sau sẽ nhờ người bên cấp dưỡng mua giúp. Nhưng ngày hôm sau, đến lúc nấu ăn lại nhớ ra chưa mua muối, nghĩ tới nghĩ lui lại mất dầy đến nhà Lưu Anh xin tiếp, trong lòng nghĩ ngày mai nhất định phải nhớ mua muối về. Nhưng ai biết cô lại không nhớ được, lúc này thì tốt rồi, trực tiếp đợi đến lúc nấu mới nhớ còn chưa kịp mua muối!

Nghĩ muốn sang nhà Lưu Anh lần nữa, nhưng cô thật sự là không dám gõ cánh cửa kia! Hôm kia xin lần đầu tiên, ngày hôm qua lại xin một lần nữa, mặc dù chút muối chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, người ta cũng không ghi nợ gì cô nhưng nếu đến xin nhiều lần chắc chắn cũng sẽ có chút không thoải mái. Huống chi, đằng nào cũng phải mua, chẳng bằng thừa dịp lúc này cô còn đang nhớ mà nhanh đi mua về, tránh cho sau đây lại quên mất.

Hàn Mai hung hăng vỗ đầu mình một cái, cầm tiền lẻ liền đi ra ngoài.

Mấy phút sau, Hàn Mai cầm một túi muối, vất vả leo bốn tầng lầu mới lên tới cửa nhà, vừa sờ túi, xong rồi! Cô quên mang chìa khóa! Không thể làm gì khác hơn là lại lè hực xuống lầu đến sân huấn luyện tìm Triệu Kiến Quốc.

Nhà Hàn Mai cách sân huấn luyện cũng không xa, đứng ở trên ban công là có thể nhìn thấy sân huấn luyện, nhưng bởi vì phải đi quanh một tường rào thật dài, hơn nữa hiện tại Hàn Mai còn mang theo bụng lớn, không thể đi quá nhanh được, cho nên tốn nhiều thời gian đi đường hơn.

Triệu Kiến Quốc đang giảng giải kỹ thuật động tác ném bom cho đám lính thì nhất định phải vượt qua phạm vi an toàn, vừa mới xoay người liền nhìn thấy bóng vợ đang đi tới, anh tưởng rằng có chuyện gì gấp, nhanh chóng để lính của mình luyện tập động tác, chạy tới bên cạnh vợ.

“Vợ à, có chuyện gì thế?” Triệu Kiến Quốc lo lắng hỏi, mắt quét một vòng trên người Hàn Mai, cuối cùng rơi vào trên bụng của cô.

“Em xuống lầu mua muối, quên mang chìa khóa.” Hàn Mai lắc lắc túi muối trong tay, mặt bắt đấm dĩ nói.

“Làm anh sợ muốn chết, còn tưởng con trai anh lại xảy ra chuyện gì...” Triệu Kiến Quốc lấy chìa khóa trong túi ra đưa cho Hàn Mai, cầm tay nhỏ bé của cô, lại nói, “Ồ nhà ngoan ngoan chờ anh, anh sắp xong việc rồi.”

“Ừ! Buổi trưa em làm bún thịt anh thích ăn, về sớm một chút!” Hàn Mai nhận lấy chìa khóa, trả lời.

“Đi đường cẩn thận! Chớ đi quá nhanh đấy!”

“Biết rồi, thật là càng ngày càng dài dòng, anh mau quay lại đi, em về đây...”

Chưa đi được tới hai bước, Hàn Mai đột nhiên cảm thấy mắc tiểu, rất muốn đi vệ sinh, ôm bụng thầm mắng một câu: Đáng chết! Thế nào lại đứng vào lúc này!

Triệu Kiến Quốc vẫn nhìn bóng lưng Hàn Mai, một phút trước thấy cô vẫn tốt, một phút sau đã thấy cô khổ sở ôm bụng rồi, trong lòng quýnh lên, không quản những thứ khác, xông lên phía trước đỡ bả vai Hàn Mai khẩn trương hỏi, “Sao vậy? Đau bụng?”

Anh khẩn trương, thanh âm cũng tự nhiên lớn hơn bình thường, truyền đến tai những binh lính đang tập động tác, nhất thời cả đám người nổ tung.

“Chị dâu đau bụng?”

“Sẽ không phải là sắp sinh chứ?”

“Mới có sáu tháng, sinh sinh cái chim!”

“Chẳng lẽ là sinh non?”

....

Phạm Bằng vốn dĩ cũng dừng tai lên nghe, lúc này cũng nghe được câu nói của Triệu Kiến Quốc, lo lắng chị dâu xảy ra chuyện, vội vàng chỉ vào mấy binh lính sau lưng, ra lệnh, “Hai người các cậu đi lấy xe tới đây, còn mấy người kia, đi lấy băng ca, nhanh lên! Cần phải đảm bảo đưa chị dâu cùng đứa nhỏ trong bụng đến bệnh viện kịp thời. Mau!”

‘Vèo’ một tiếng, mấy binh lính liền tản ra.

Bọn họ bên này còn đang bận rộn, bên kia Phó Doanh Triệu đã ôm lấy vợ mình chạy trước. Mấy binh sĩ còn dư lại cũng vội đuổi theo sau lưng, bọn họ bình thường đều đến nhà Hàn Mai ăn tiệc, trong lòng rất cảm kích chị dâu tốt, vào lúc này đi theo nhờ đâu lại giúp được chuyện gì.

Cho nên, ngày hôm nay, Đoàn trưởng Ngô Bân đang làm việc tại lầu hai, qua cửa sổ liền thấy trong sân huấn luyện xuất hiện một bức tranh quý dị: Phó Doanh Triệu thân hình cao lớn, đang mặc trang phục huấn luyện, ôm vợ bụng bự trong ngực gấp gấp chạy, sau lưng là một đám binh lính đuổi theo, xa nữa là một chiếc xe việt dã xanh lá cây chở mấy binh lính mang theo băng ca đuổi tới.

Đây là tình huống gì?

Ngô Bân nghi ngờ, vội vàng dập tắt thuốc lá trong tay, chạy xuống lầu.

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai chạy một đường vọt tới nhà vệ sinh bên cạnh sân huấn luyện, vừa mới tiến vào chưa đến hai giây, bên trong liền vang lên một mảnh thét chói tai, có nam, có nữ, tiếp theo lại thấy Phó Doanh Triệu của chúng ta ôm vợ vọt ra.

Anh đứng ở cửa hắng giọng quát, “Người bên trong nghe rõ, trong vòng mười giây lập tức ra ngoài!”

Binh lính đang giải quyết chuyện lớn của đời người đầu tiên là nhìn thấy Phó Doanh Triệu ôm chị dâu xông thẳng vào mà giật mình, còn chưa kịp từ trong kinh hách phục hồi lại đã nghe thấy Phó Doanh đứng ngoài rống to, còn tưởng là xảy ra chuyện gì lớn, ai cũng không dám chờ lâu, vội vàng kéo quần lên, tựa như một làn khói chạy nhanh ra ngoài đứng nghiêm trước cửa.

Hàn Mai nhô đầu ra khỏi ngực Triệu Kiến Quốc, nhìn một tiểu đội quần áo xốc xếch, vội vàng lùi đầu về, tiếp tục giả vờ vô tội, nghĩ thầm mất hết cả mặt mũi rồi!

Triệu Kiến Quốc mặc kệ những thứ này, đối với anh mà nói, bây giờ vợ và đứa nhỏ trong bụng là quan trọng nhất, không để ý tới mấy người đứng ở cửa, ôm Hàn Mai vào trong.

Chờ Hàn Mai cùng Triệu Kiến Quốc ra ngoài, liền nhìn thấy Đoàn trưởng Ngô Bân đứng trước nhất, Phạm Bằng theo phía sau, bên cạnh còn cả một đoàn người đang thổ hồng hển, sau lưng là chiếc việt dã quân dụng, hai bộ băng ca chỉnh tề đặt trên đất!

Mặt Triệu Kiến Quốc không chút biểu tình nhưng mặt Hàn Mai lại đỏ như tôm luộc!

Cô nhìn mọi người cười xấu hổ, để lại một câu, “Mọi người bận rộn, tôi đi trước...” liền vội vàng ảo não chạy trốn.

Vừa đi được hai bước liền nghe thấy tiếng cười sau lưng, càng vội vàng bước nhanh hơn.

“Vợ à, đi chậm một chút! Đừng đi nhanh như vậy!” Thanh âm khẩn trương của Triệu Kiến Quốc từ phía sau truyền đến.

“Ha ha...”

Lại là một tràng cười nữa....

52. Chương 52: Chuyện Mang Thai

Mang thai đến tháng thứ tám, bụng Hàn Mai lớn một cách kỳ cục, còn lớn hơn cả bụng của người sắp sinh! Vân trên bụng cũng chuyển sang màu đỏ tím sậm hơn. Nguyên nhân có thể là bởi vì bụng bị căng quá lớn, sờ lên thì thấy thô sấp, da phía trên cũng trở nên đặc biệt mỏng, thỉnh thoảng còn có điểm nhọt. Mỗi lần Hàn Mai thấy nhọt bụng, Triệu Kiến Quốc đều dùng lòng bàn tay xoa nhẹ cho cô, lòng bàn tay nhiều năm làm lính lưu lại vết chai thật dày, nhẹ nhàng cọ xát trên da bụng mềm mại của Hàn Mai, cảm giác kia thật thoải mái.

Lần đầu tiên Hàn Mai cảm thấy máy thai thì bụng của cô chưa lớn như hiện tại, lúc ấy Triệu Kiến Quốc đang ôm hông của cô nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Lúc vừa muốn ngủ thì cảm thấy trong bụng giống như có con cá nhỏ khê quẫy đuôi bơi từ trái qua phải, cảm giác kia không nói rõ ra được, lần đầu tiên chân thực cảm thấy sự tồn tại của đứa bé, Hàn Mai không nói hết có bao nhiêu hạnh phúc cùng vui sướng, đồng thời lại có chút sợ hãi, lo lắng mình không thể chăm sóc tốt cho đứa bé.

Triệu Kiến Quốc trực tiếp ngồi dậy, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm bụng của Hàn Mai, không biết có phải là do chưa tỉnh ngủ hay không mà hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, ngây ngốc nói, “Vợ, bên trong có người!”

Hàn Mai dở khóc dở cười, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của người bên cạnh, trêu ghẹo nói, “Thật á? Bên trong có người cá tí hon đấy!”

Triệu Kiến Quốc cũng không để ý tới giễu cợt của Hàn Mai, đặt lại tay lên bụng cô, nhưng chờ cả ngày cũng không thấy đứa nhỏ trong bụng Hàn Mai có phản ứng, không thể làm gì khác hơn là thất vọng đi ngủ.

Từ đó về sau, mỗi ngày đến khi đi ngủ Triệu Kiến Quốc liền yêu thích đặt tay lên bụng Hàn Mai, còn không chịu cách áo ngủ, nhất định phải chạm vào da thịt mới chịu, nói như thế mới không cản trở anh và con trai giao tiếp, Hàn Mai giận, trợn trắng mắt nhìn anh. Thật may là từ lúc cô mang thai, so với những bộ phận khác thì bụng lạnh hơn một chút, được Triệu Kiến Quốc vuốt ve như vậy, cảm giác ấm áp cũng không quá khó chịu.

Từ lần máy thai đầu tiên đến bây giờ, bảo bảo trong bụng Hàn Mai càng lúc càng náo động, thường thường thì cho cô một đấm hoặc đạp cho cô một cước, hơn nữa tính khí càng lúc càng lớn, có lúc có thể là tư thế ngồi của Hàn Mai khiến nó không thoải mái, nó liền ở trong bụng cô vùng lên tiếp bốn, năm quyền, trái một quyền, phải một quyền, rất có sức lực, chỉ khổ Hàn Mai không biết nên ngồi như thế nào mới tốt.

Triệu Kiến Quốc biết được còn ở bên cạnh cười lạnh nói, tương lai tiểu tử này chắc chắn là mầm non quân nhân, không hổ là con trai của anh. Hàn Mai mỗi lần nghe anh nói như vậy đều trả cho anh một ánh mắt xem thường, con của cô, mặc kệ là con trai hay con gái, cô sẽ không buộc nó phải làm chuyện nó không thích.

Nói ra cũng kỳ quái, vật nhỏ trong bụng Hàn Mai hình như đặc biệt nhạy cảm với giọng nói của Triệu Kiến Quốc, ban ngày Triệu Kiến Quốc không ở nhà thì rất ngoan ngoãn, đến tối anh về nhà, chỉ cần mở miệng nói một câu, vật nhỏ liền bắt đầu ầm ĩ chơi đùa khiến cô cực kỳ khó chịu, mỗi lần đều là Triệu Kiến Quốc dùng tay xoa xoa bụng, nói đôi câu nó mới bằng lòng bỏ qua.

Sau đó Hàn Mai thông minh ra, mỗi lần Triệu Kiến Quốc về nhà đều che miệng anh lại không cho nói chuyện, quả nhiên vật nhỏ trong bụng liền ngoan ngoãn, không gây chuyện nữa. Nhưng cũng chỉ được một thời gian ngắn, tiểu tử kia lại bắt đầu nghịch ngợm, mỗi đêm đúng mười một giờ liền vui mừng múa một bài quân quyền, hại Hàn Mai đang ngủ say cũng bị tiểu tử thối này đánh thức, ngồi dậy bật đèn lên, bắt đấm dấm nhìn bụng, không biết phải làm sao.

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai im lặng, ngồi một bên mím môi cười trộm, nghĩ thầm ai bảo mấy ngày nay em không cho anh nói chuyện với con, anh cũng kìm nén khó chịu lắm rồi, xem ra vẫn là con trai anh thương anh! Chờ tiểu tử thối con ra đời, cha nhất định sẽ tặng con một phần thưởng thật lớn!

Nhìn vợ bị con con trai âm ỉ mà khó chịu, anh lại đau lòng, sờ sờ bụng Hàn Mai nói, “Con trai ngoan! Nên đi ngủ rồi, nếu không một lát nữa mẹ con sẽ tức giận!” Nói xong còn hôn lên bụng Hàn Mai một cái thật mạnh, sau đó thì nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô.

Quả nhiên, một lát sau, số lần máy thai liên ít đi, sau đó dần dần ngừng lại.

Hàn Mai thấy vẻ mặt hắc hê của Triệu Kiến Quốc thì giận, tại sao cô mệt nhọc mang thai đứa bé mười tháng mà con trai lại thân thiết với cha nó hơn? Càng nghĩ càng giận, không nhịn được mà chua xót nói với Triệu Kiến Quốc, “Anh thật ra rất biết làm cha đúng không?”

Triệu Kiến Quốc biết trong lòng vợ không thoải mái, lúc này ngàn vạn lần cũng không thể tiến công chính diện, mà phải vu hồi*, vì thế anh liền cợt nhả nói, “Không có em, anh có tốt hơn nữa cũng không dùng được!”

(vu hồi: trong quân sự, cách đánh vu hồi được dùng để chỉ tấn công địch từ hai bên sườn hoặc từ sau lưng. Ý của TKQ là phải nịnh nọt HM, để cô hết giận)

Hàn Mai lườm anh một cái liền nằm xuống ngủ.

Triệu Kiến Quốc cũng không thức nữa, tắt đèn nằm xuống ôm vợ ngủ.

*****

Sống trong bộ đội nhiều năm, Triệu Kiến Quốc có thói quen dậy sớm, đến giờ liền tự nhiên tỉnh lại. Trước kia chưa mang thai, Hàn Mai cũng sẽ dậy cùng lúc chuẩn bị điểm tâm cho anh, nhưng sau khi cô có thai rồi thì đặc biệt thích ngủ, hôm nào dậy quá sớm thì cả ngày hôm đó sẽ không có tinh thần. Triệu Kiến Quốc thương vợ nên cũng không để cô phải dậy sớm cùng mình mà để cho cô tiếp tục nằm ngủ. Cho nên điểm tâm đều là do Hàn Mai chuẩn bị từ tối hôm trước, sáng hôm sau Triệu Kiến Quốc chỉ cần hâm nóng lại là ăn được, còn cô thì vẫn tiếp tục ngủ nướng.

Mỗi sáng, trước khi ra ngoài, Triệu Kiến Quốc đều đến bên giường dặn dò Hàn Mai một tiếng, nhắc cô dậy thì nhớ uống canh anh cất trong nồi giữ nhiệt, có chuyện gì cần gọi anh thì không cần tự mình đi, sang bảo Lưu Anh đi gọi là được..

Huyền thuyên một đồng chuyện, Hàn Mai nghe xong, tai cũng muốn chai luôn. Nhưng Triệu Kiến Quốc một chút cũng không ngại phiền, mỗi ngày đều phải khiến Hàn Mai nghe xong, anh mới bằng lòng để cô về lại giường.

Cũng không biết là từ lúc nào mà vật nhỏ trong bụng Hàn Mai đã bắt đầu thích tiếng còi rời giường trong bộ đội. Mỗi ngày còi báo hiệu rời giường vang lên là bắt đầu đập, mỗi lần đều phải hơn một tiếng đồng hồ, lần nào cũng đợi Hàn Mai cử động xong mới để im cho cô tiếp tục ngủ nướng. Hàn Mai nghi ngờ, chẳng lẽ trong bụng cô thực sự là con trai? Bằng không thế nào lại cùng một đức hạnh với cha nó, mỗi ngày đều không bỏ qua cho cô như vậy? Nghĩ tới đây, Hàn Mai đột nhiên cảm thấy sinh một đứa con gái khéo léo, hiểu chuyện thì tốt biết bao! còn nhiều truyện mới tại .

Không tới một tháng nữa là tới ngày sinh dự tính, Hàn Mai đã bắt đầu chuẩn bị đồ dùng cần thiết khi sinh từ hai tháng trước. Đến lúc sinh, cô không biết mình sẽ phải đợi bao lâu, nếu như thuận lợi thì không nói làm gì, nhưng nếu chẳng may có gì ngoài ý muốn cũng không cần về lấy nữa. Trường hợp cần thiết thì nhất định là phải sinh mổ rồi, chờ vết mổ bình phục cũng phải sáu, bảy ngày mới có thể ra viện, hơn nữa Triệu Kiến Quốc luôn không yên lòng, nói không chừng sẽ bắt cô nằm viện mười ngày, nửa tháng. Cho nên, đến lúc đó, khả năng Hàn Mai sẽ cần dùng đến nhiều đồ hơn, chỉ riêng quần áo cho bảo bảo mặc cũng đã sáu bộ, còn có mũ quả dưa, tất nhỏ... Hàn Mai sợ mình không đủ sữa liền mua trước mấy hộp sữa bột về, chờ đến lúc vào viện sẽ mang theo. Những thứ cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong, hiện tại chỉ còn chờ tiểu tử trong bụng cô đi ra nữa thôi.

Bây giờ, Hàn Mai cả ngày nâng cao bụng bự, không có Triệu Kiến Quốc, muốn đi xuống cầu thang cũng khó khăn chứ đừng nói đến ra ngoài. May mà có Lưu Anh ở cùng tầng với cô, nhàn chán còn có thể đến

bên đây chơi, nếu không thì cô có thể sẽ buồn chết mất!

Gần đây, bảo bảo trong bụng Hàn Mai hoạt động ngày càng thường xuyên, thỉnh thoảng trên bụng cô sẽ hiện lên hình như quả dấm nhỏ, có lúc lại giống như cái mông nhỏ, thậm chí có vài lần Hàn Mai có thể cảm thấy được bảo bảo lật người trong bụng cô.

Hiện tại, tiểu tử này nghe lời hơn trước kia rất nhiều, có lúc nó ở trong bụng Hàn Mai trở mình, chân nhỏ không cần thận chạm tới dạ dày cô, chỉ cần sờ sờ nó, nói đôi câu nhẹ nhàng, nó sẽ ngoan ngoãn đem chân dờ đi.

Triệu Kiến Quốc thì càng ngày càng nhàn rỗi, mỗi ngày huấn luyện xong đều chạy về nhà, dính vào sau mông Hàn Mai nhìn chăm chăm.

Hàn Mai nhìn ra được, ngoài mặt anh tỏ ra không sao, nhưng trong nội tâm còn khẩn trương hơn cả cô, chỉ sợ mẹ con cô xảy ra chuyện mà anh lại không kịp chạy về. Bình thường lúc huấn luyện còn luôn nhìn về ban công nhà mình, gần đây lại càng thêm suy nghĩ tìm ra biện pháp để trông chừng cô, anh đặt một mặt gương trên ban công, nếu Hàn Mai cảm thấy bụng không thoải mái thì cầm gương giơ lên, như vậy anh ở trong sân huấn luyện thấy ánh sáng phản chiếu cũng có thể biết là vợ đang gọi mình.

Hàn Mai nhìn Triệu Kiến Quốc đứng ngoài ban công chuyên chú giải thích cho cô vị trí đặt gương, góc độ như thế nào, trong lúc bất chợt liền có loại kích động muốn khóc, đi qua ôm ngang hông anh. Kể từ khi bụng bắt đầu to lên, đã thật lâu rồi cô không ôm anh, đều là Triệu Kiến Quốc từ phía sau ôm cô, hiện tại cô chỉ có thể nghiêng thân mới ôm được anh.

“Anh không cần lo lắng, em và con sẽ không sao đâu!” Hàn Mai kê mặt lên lưng Triệu Kiến Quốc, nhẹ giọng nói ra.

“Anh chỉ còn có em và con...” Anh không quay đầu lại, trong tay còn cầm tấm gương, Hàn Mai không thấy được vẻ mặt của anh, hai người cứ lẳng lặng đứng như vậy, một lúc sau Triệu Kiến Quốc mới thở dài, thả gương trong tay ra, xoay người ôm lấy Hàn Mai.

53. Chương 53: Sinh Con

Hàn Mai dự định trước ngày sinh dự tính một tuần sẽ vào viện chờ sinh, dù sao ở bộ đội muốn đi ra ngoài đều là đường núi, chưa nói đến chuyện bệnh viện cách có xa hay không, bình thường lái xe ra ngoài cũng đã mất hơn hai giờ đồng hồ rồi, nếu chẳng may bảo bảo lựa buổi tối để ra đời thì càng mất thêm nhiều thời gian.

Nhưng tiểu tử trong bụng Hàn Mai lại giống như có ý định đi ra sớm một chút, cách ngày sinh dự tính nửa tháng, cô cảm thấy số lần máy thai nhiều hơn rất nhiều thời gian trước, cơ hồ là cứ cách mấy phút, tiểu tử này sẽ đạp một lần, hơn nữa động tác cũng mạnh hơn trước kia.

Hàn Mai không có kinh nghiệm nên không biết tình trạng này có phải là sắp sinh hay không, đi hỏi Lưu Anh thì chị cũng không rõ lắm, chị nói mỗi người sẽ không giống nhau, có vài người còn không hề có cảm giác máy thai thì đã vỡ nước ối rồi. Thời điểm chị sinh thì bụng cũng rất an tĩnh, buổi sáng phát hiện có chút máu đỏ, liền đến bệnh viện, chưa tới hai tiếng thì đứa bé đã ra đời. Lúc ấy có một người cùng phòng với chị, vì máy thai hơi nhiều một chút liền cho là sắp sinh, vội vàng chạy tới viện làm thủ tục, bác sĩ kiểm tra xong liền mừng cho cô ấy một trận, nói cô ấy rảnh rồi, chưa tới lúc sinh còn chạy tới bệnh viện giành chỗ với người khác.

Nghe Lưu Anh nói, Hàn Mai càng thêm không dám khẳng định, nghĩ chờ thêm xem như thế nào, nhưng tới đêm hôm đó, bụng của cô liền bắt đầu đau.

Vừa bắt đầu cũng không phải là rất đau, mà cảm giác giống như mấy ngày trong kỳ kinh, ngang hông có chút ê ẩm, hơn nữa còn là đau từng trận một. Hàn Mai còn tưởng rằng do cô mang bụng to nên bị mệt, cũng không quá để ý nhưng qua một lát, cảm giác đau đớn càng mạnh hơn, hơn nữa khoảng cách giữa từng

đột cũng ngắn hơn, lúc này Hàn Mai mới nghĩ đến có thể là cô sắp sinh, vội vàng bò dậy, bật ngọn đèn nhỏ đầu giường.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Kiến Quốc cũng không dám ngủ quá sâu, chỉ sợ vợ cùng đứa bé xảy ra chuyện, Hàn Mai vừa động anh liền tỉnh dậy, vội hỏi, “Vợ, em muốn uống nước hay đi vệ sinh?”

“Em... Đau bụng... Giống như sắp sinh...” Hàn Mai vừa vuốt bụng vừa nói.

“Cái gì? Sắp sinh? Không phải còn hơn nửa tháng nữa mới tới ngày sinh dự tính sao?” Triệu Kiến Quốc vừa nghe vợ nói sắp sinh, lập tức giật mình chấn kinh, vội vàng gấp gấp hỏi.

“Em cũng không biết, có thể là sinh non!” Hàn Mai lo âu nhìn Triệu Kiến Quốc trả lời, nhưng cô vừa nói xong thì cảm thấy có chất lỏng chảy ra, vội vàng nắm tay Triệu Kiến Quốc, luống cuống nói, “Ướt! Phải nhanh đến bệnh viện mới được!”

Triệu Kiến Quốc không nói thêm gì nữa, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, thay luôn quần áo cho Hàn Mai, để cô nằm ngang trên giường mới đi ra gõ cửa nhà Lâm Đại Vĩ.

Lâm Đại Vĩ và Lưu Anh đang ngủ ngon thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, chăm chú lắng nghe còn có thể nghe thấy tiếng của Triệu Kiến Quốc, Lâm Đại Vĩ vội vàng bò dậy đi mở cửa, Lưu Anh vừa mặc thêm quần áo vừa nhìn đồng hồ, mới có hơn ba giờ sáng.

Triệu Kiến Quốc nói sơ qua tình huống với Lâm Đại Vĩ, bảo Lâm Đại Vĩ đi gọi một lái xe quen thuộc địa hình đến chờ anh dưới lầu, xong rồi lại vội vã chạy về nhà.

Hàn Mai bắt đầu tính quy luật co rút, cứ cách 4-5 phút lại đau một lần, Cô nằm im trên giường, không dám động dậy, thấy Triệu Kiến Quốc gấp gấp chạy về tìm quần áo trong tủ, mới hỏi, “Anh tìm cái gì đấy? Đồ mang theo đến bệnh viện em đã chuẩn bị xong rồi, để trong ngăn kéo dưới cùng đó!”

Triệu Kiến Quốc nghe Hàn Mai nói thế, lập tức tìm được một túi du lịch đen trong ngăn kéo, anh lấy ra một cái áo khoác thật dài của mình đi tới khoác lên người Hàn Mai, “Đại Vĩ đã đi gọi xe rồi, chúng ta phải lập tức đi bệnh viện. Ban đêm trên núi lắm sương, em khoác tạm cái này vào, đến bệnh viện thì cởi ra. Lát nữa ngồi xe có thể sẽ có chút sóc nảy, em không thoải mái ở đâu nhất định phải nói với anh, không được cố chịu đâu đấy!”

Nghe Triệu Kiến Quốc dặn dò, Hàn Mai cảm thấy rất ấm áp, bụng dường như cũng không còn đau đớn nhiều nữa.

Không bao lâu sau thì nghe thấy tiếng còi xe vang lên từ dưới lầu.

Sau khi leo lên tầng 4, Lâm Đại Vĩ về nhà báo với Lưu Anh trước, để chị ở nhà chăm sóc Bình Bình, còn anh thì sang giúp Triệu Kiến Quốc mang đồ lên xe.

Hàn Mai vốn muốn tự mình đi xuống lầu nhưng Triệu Kiến Quốc nhất định muốn bế cô xuống, cô chỉ có thể thỏa hiệp.

Cầu thang có chút chật hẹp, một người đi thì rộng rãi, hai người đi song song thì có chút cảm giác chen lấn, chứ đừng nói đến người cao lớn như Triệu Kiến Quốc, lại ôm thêm Hàn Mai trong ngực nữa thì đi lại càng khó khăn.

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai, chỉ có thể nghiêng người thế mới đi được, cẩn thận không để cô bị đập đầu, Hàn Mai tựa vào trong ngực anh, đôi tay ôm chặt cổ của Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai lên xe, đặt cô ngồi xuống ghế xong mới chú ý tới mấy người đứng bên ngoài, có người anh biết, có người anh không biết, còn có cả mấy người anh đã gặp qua nhưng không nhớ tên.

Lâm Đại Vĩ đi tới trước mặt Triệu Kiến Quốc, nói, “Bọn họ vừa nghe nói vợ cậu đi bệnh viện đều nói mình lái xe vừa nhanh vừa ổn, nhất thời tôi không biết phải chọn người nào nên gọi tất cả đến, cậu tự chọn một người đi.”

Triệu Kiến Quốc nhìn mấy binh sĩ do một tay anh huấn luyện, đoạn chánh chào theo kiểu nhà binh, đi tới đứng trước mặt Tạ Phi nói một câu “Lên xe” liền chui vào trong xe.

Xe quân dụng xanh lá cây nhanh chóng chạy trên đường núi quanh co khúc khuỷu, trong xe, Hàn Mai nằm ngang trên ghế sau, đầu gối lên đùi Triệu Kiến Quốc, tay phải đặt trên bụng, tận lực không để nước ối chảy ra.

Tay phải Triệu Kiến Quốc nhẹ nhàng vuốt tóc Hàn Mai, tay trái nắm chặt tay còn lại của cô, ánh mắt chuyên chú nhìn Hàn Mai, không bỏ sót bất kì vẻ mặt nào của cô, vừa phát hiện ra Hàn Mai lộ vẻ khổ sở liền gấp gấp hỏi cô cảm thấy thế nào? Có đau hay không?

Sinh con có thể không đau sao? Hàn Mai sợ Triệu Kiến Quốc lo lắng nên đều lắc đầu, hơn nữa còn cố gắng mỉm cười với anh.

Tạ Phi chuyên chú lái xe không lưu ý tới chuyện phía sau, nhưng Lâm Đại Vĩ ngồi bên ghế lái phụ lại nhìn thấy tất cả, khó trách mỗi lần vợ anh về nhà đều oán trách anh không thương vợ, anh là người thô lỗ, bảo anh dùng ánh mắt nổi da gà như của Triệu Kiến Quốc nhìn vợ, thực sự anh không làm được.

Rốt cuộc, hơn hai tiếng sau Hàn Mai cũng được đưa vào bệnh viện lúc.

Y tá ghi thủ tục vẫn còn nhớ Hàn Mai, bởi vì Vương trưởng khoa đã sớm thông báo phải lưu lại một phòng bệnh cho sản phụ tên Hàn Mai, có điều hiện tại hình như chưa tới ngày sinh dự tính mà, thế nào mà Hàn Mai đã tới rồi? Hay là vẫn bị chồng cô ấy ôm tới? Y tá thấy hai người có thể khiến Vương trưởng khoa trực tiếp ra mặt, sợ rằng là sau lưng có quan hệ liên trực tiếp mời y tá trưởng tới.

Y tá trưởng vừa tới đã nghe nói nước ối đã vỡ rồi, lại còn chạy xe trên đường hơn hai tiếng, sợ thai nhi trong bụng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền vội vàng đưa Hàn Mai vào phòng bệnh nghỉ ngơi, sau đó đi tìm bác sĩ trực đêm đến kiểm tra trước rồi mới vội vàng gọi điện cho Vương trưởng khoa.

Thật ra sau khi mấy người Triệu Kiến Quốc lên đường không lâu, Ngô Bản cũng nghe được động tĩnh dưới lầu, có điều lúc anh xuống tới nơi thì Triệu Kiến Quốc đã đi rồi, biết là Hàn Mai sắp sinh liền vội vàng gọi điện cho vợ.

Sau khi nhận được điện thoại của chồng, Dương Văn Tú lập tức gọi điện cho bạn học cũ là Vương Quế Anh, nhờ Vương Quế Anh bảo đảm bình an cho hai mẹ con Hàn Mai. Bé con trai sang phòng cha mẹ, sau đó chị tới phòng bếp chuẩn bị ít đồ ăn lót dạ mang theo. Lần trước bởi vì một câu nói của Hàn Mai, sau khi trở về công ty, chị lập tức cho tìm chuyên gia tới kiểm tra mảnh đất ở Hà Đông, kết quả, quả nhiên bên dưới lòng đất có một cái hố lớn. Thật may là phát hiện kịp thời, hợp đồng còn chưa ký, bằng không đợi đến lúc chị đổ hết tiền bạc của công ty vào dự án này rồi, muốn rút lại cũng khó khăn. Nếu chuyện xử lý không tốt, mấy đối thủ cạnh tranh sẽ lập tức nhảy vào, như thế thì tâm huyết cả đời của ông ngoại chị chẳng mấy chốc mà sụp đổ trong tay chị. Cho nên bây giờ, Dương Văn Tú xem Hàn Mai như phúc tinh của mình, mấy tháng nay Hàn Mai ở bộ đội dưỡng thai, chị lại bận rộn chuyện mảnh đất ở Hà Đông, sau đó là triển khai dự án mới, còn chưa kịp cảm ơn người ta. Bây giờ nghe nói Hàn Mai sắp sinh, hơn nữa nghe lão Ngô nhà chị nói thì hình như là sinh non, tình huống không được tốt cho lắm, chị lại rất thích Hàn Mai nên trong lòng không yên, sợ hai vợ chồng Triệu Kiến Quốc không có kinh nghiệm, định tự mình đến bệnh viện.

Lục Hạo khát nước mà tỉnh ngủ, nghe được bên ngoài có tiếng vang, tưởng là ăn trộm vào nhà, mở cửa ra mới thấy là chị gái, liền ngáp một cái, mắt nhắm mắt mở, hỏi, “Chị gái, trời còn chưa sáng, sao chị làm thức ăn sớm vậy? Tính đi đến chỗ anh rể à?”

Ở nhà, Lục Hạo luôn nói chuyện không lớn không nhỏ như vậy, hơn nữa ông ngoại anh cũng không có ý kiến, huống chi là chị gái thích tranh cãi với anh từ nhỏ!

Dương Văn Tú cũng không để ý tới những thứ này, vừa nếm thức ăn trong nồi vừa nói, “Vợ Triệu Kiến Quốc sắp sinh, nghe anh rể em nói thì tình hình không được tốt lắm, chị định tới bệnh viện thăm cô ấy.”

“Cái gì? Hàn Mai sắp sinh?” Lục Hạo nghe xong lập tức giật mình, kích động hỏi.

Dương Văn Tú quay đầu lại, hoài nghi nhìn em trai mình chằm chằm, cho đến khi tiểu tử kia né tránh ánh mắt, tai cũng đỏ lên, chị mới nói, “Phụ nữ có chồng sinh con là chuyện bình thường, em kích động cái gì? Cũng không phải là vợ của em! Chị nhắc nhở em, mẹ đã phát động lực lượng khắp nơi để tìm con dâu rồi đấy! Em đừng thấy chị giới thiệu vài người mà cho là bình an vô sự, ngày tốt thật sự của em còn ở phía sau..!”

Lục Hạo cũng biết phản ứng vừa rồi mình hơi quá, thật may là chị gái anh không hỏi tiếp, liền nói, “Mẹ tìm con dâu của mẹ, chuyện này không liên quan đến em, cùng lắm thì em dọn đồ đi là được!” Thấy Dương Văn Tú đã nấu xong canh, Lục Hạo vội vàng nói, “Chị! Một mình chị lái xe rất nguy hiểm, để em đưa chị đi!”

Dương Văn Tú trừng mắt liếc Lục Hạo, nói, “VẬY còn không đi thay quần áo đi, chờ thêm chút nữa có khi Hàn Mai đã vào phòng sinh rồi cũng nên!”

Lục Hạo vội vàng chạy tóe khói về phòng.

Nhìn bóng lưng của em trai, Dương Văn Tú lắc đầu một cái, cậu em trai này đúng là không để cho người ra an tâm!

*****

Lúc Dương Văn Tú và Lục Hạo đến bệnh viện thì trưởng khoa phụ sản Vương Quế Anh đang kiểm tra cho Hàn Mai, thấy sản đạo của cô mới mở ra một phân liền để cô nghỉ ngơi trong phòng bệnh, ăn chút đồ ăn.

Dương Văn Tú vội vàng đổ canh ra bát, Triệu Kiến Quốc ngồi cạnh giường đút cho Hàn Mai từng muỗng một.

Mặc dù vì đau bụng mà khẩu vị cũng không còn, nhưng Hàn Mai vẫn cố ép mình ăn nhiều một chút, cô chỉ sợ lát nữa vào phòng sinh mình lại không có đủ sức sinh đứa bé.

Sau khi uống canh xong, Hàn Mai liền nằm im trên giường, vừa nãy ở trên xe đau đến nỗi cô tưởng đến bệnh viện sẽ lập tức vào phòng sinh, ai biết bác sĩ kiểm tra xong lại nói cô còn lâu mới sinh, để cho cô từ từ đợi. Hàn Mai bắt đầu nghĩ, còn lâu rồi cuộc là bao lâu đây? Không thể cho cô một con số cụ thể sao?

Triệu Kiến Quốc nhìn khuôn mặt của Hàn Mai nhăn thành một đoàn, trên trán còn vương mồ hôi, khiến anh còn khó chịu hơn cả bị đao chém. Suy nghĩ một chút, anh nắm tay Hàn Mai nói, “Nếu không... chúng ta sinh mổ được không?”

“Không được!” Hàn Mai kiên quyết cự tuyệt đề nghị của Triệu Kiến Quốc, sinh mổ mặc dù không đau nhưng hết thuốc tê rồi thì mới biết đau là như thế nào, hơn nữa thời gian hồi phục cũng dài hơn, quan trọng hơn là cô biết sinh tự nhiên tốt cho đứa bé hơn, huống chi vừa rồi bác sĩ cũng nói điều kiện của cô có thể thuận lợi sinh tự nhiên. Cô hy vọng có thể chân thực cảm thấy đứa bé chui ra khỏi bụng mình, đó là thời khắc kiêu ngạo nhất của một người mẹ, kiếp trước cô không có cơ hội, kiếp này cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai kiên quyết, biết là dù anh nói thế nào đi nữa thì chắc chắn cô cũng sẽ không đồng ý, không thể làm gì khác hơn là cùng vợ chờ đợi. Anh đã quá hiểu vợ anh, cô có lúc sẽ nhu thuận như con cừu nhỏ, người khác muốn xoay cô như thế nào cũng được, nhưng chỉ cần đụng phải chuyện cô đã quyết định thì người khác có nói gì cô cũng không thay đổi. Đặc biệt là chuyện có liên quan đến đứa bé, chỉ cần cô cho rằng tốt cho đứa bé thì sẽ kiên trì tới cùng, mặt mũi người nào cũng không nể. Có lúc anh cũng có chút ghen tỵ với đứa nhỏ trong bụng vợ, lo lắng sau khi đứa bé ra đời rồi, anh không còn chỗ đứng trong lòng vợ nữa!

*****

Hai tiếng trôi qua, Hàn Mai cảm giác đau bụng sinh dường như đã biến mất lại không ngừng kéo đến, đau đớn như sóng biển từng đợt đánh úp tới, đang lúc cô sắp chết đuối thì bác sĩ tới kiểm tra, nói sản đạo đã mở ra bảy phân, có thể đưa vào phòng sinh rồi.

Trong phòng sinh đã có một sản phụ nằm sẵn, bác sĩ và y tá vây tại một chỗ, Hàn Mai cũng không thấy rõ tình huống cụ thể, chỉ nghe tiếng kêu của sản phụ kia có vẻ khàn khàn, cô đoán là người này đã vào đây được một lúc rồi.

Hàn Mai được một y tá đỡ nằm lên giường sinh, vừa nằm xuống thì quần đã bị cởi ra, sống qua hai kiếp còn chưa có bị nhiều người nhìn như vậy, mặc dù bác sĩ cùng y tá đỡ đều là nữ nhưng Hàn Mai vẫn cảm thấy thẹn thùng.

Cô vẫn còn đang tích cực vượt qua chướng ngại tâm lý đã cảm thấy có người tách hai chân mình ra, cần thận cọ sạch lông cho cô, lần này thì Hàn Mai càng không được tự nhiên.

Có lẽ là biết Hàn Mai lúng túng, y tá liền nhìn cô cười, mặc dù đeo khẩu trang nên không nhìn rõ nhưng lúc y tá cười lên, hai vành mắt cong cong khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Một lát sau, Vương trưởng khoa đi vào. Bởi vì Hàn Mai là sinh non, sợ đứa bé sau khi ra đời có chuyện nên Vương trưởng khoa đặc biệt dẫn theo hai bác sĩ ở khoa nhi tới, chờ đứa bé ra ngoài sẽ lập tức để hai người kiểm tra toàn diện.

Vương trưởng khoa cẩn thận kiểm tra sản đạo của Hàn Mai, sau đó nói với cô, “Đã mở được khoảng mười phân rồi, trước mắt cũng tạm ổn, chờ chút nữa tôi nói dùng sức cô liền dùng sức, hiểu chưa?”

Hàn Mai gật đầu một cái, bắt đầu làm theo từng bước như bác sĩ nói, có điều cô dùng sức nửa ngày cũng không thấy bụng mình có động tĩnh gì, ngược lại càng đau đớn hơn, giống như có người cầm dao nhọn đâm cho cô một cái vậy. Mồ hôi càng chảy càng nhiều, quần áo Hàn Mai chẳng mấy chốc đã ướt đầm.

Đang lúc này, sản phụ bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó thì im bật, Hàn Mai nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy bác sĩ luống cuống tay chân dọn dẹp, y tá không ngừng kêu tên của sản phụ kia, hi vọng cô ta có thể tỉnh táo lại, nhưng gọi kiểu gì cũng không thấy người trên giường có phản ứng.

Đột nhiên, tầm mắt của Hàn Mai bị một cái áo khoác trắng chặn lại.

“Nếu không sinh ngay, đứa bé sẽ gặp nguy hiểm, cô đã vỡ nước ối rồi, đứa nhỏ còn ở trong bụng cô lúc nào là nguy hiểm lúc đó, nhớ kỹ, cô là một người mẹ!” Vương trưởng khoa nhìn Hàn Mai rất nghiêm túc nói.

Hàn Mai nghe xong những lời này, lần nữa lên tinh thần, tay gắt gao nắm chặt hai bên giường, theo tiết tấu đau bụng mà dùng sức. Mỗi lần dùng sức là một lần đau đớn đến cực hạn, mỗi lần càng đau nhiều hơn. Con người Hàn Mai từ từ phóng đại, mắt nhắm nghiền nhìn chăm chăm vào trần nhà, đầu óc trống rỗng, bộ ngực vì thở dốc mà lên xuống phập phồng.

Giây phút nhìn Hàn Mai được đẩy vào phòng sinh, tâm Triệu Kiến Quốc liền căng lên, lúc đầu anh còn có thể giả bộ bình tĩnh, lẳng lặng ngồi trên ghế dài trước phòng sinh chờ đợi, ngược lại Dương Văn Tú, Lục Hạo, Tạ Phi và Lâm Đại Vĩ lại có vẻ gấp gáp hơn. Nhưng chờ hơn một tiếng còn không thấy bên trong có tin tức gì, chân mày Triệu Kiến Quốc liền nhíu lại, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh.

Ngay vào lúc này, một y tá đeo khẩu trang đột nhiên đi ra, mọi người lập đứng đứng dậy vây quanh. Chỉ nghe y tá kia nói, “Ai là người thân của sản phụ Phí Xuân Lan?”

“Tôi.. Tôi.. Tôi là chồng cô ấy..” Một người đàn ông chui ra từ sau lưng Triệu Kiến Quốc.

“Ký tên đi!”

“Đây là cái gì?”

“Vợ của anh, Phí Xuân Lan ở bên trong sinh đến một nửa liền mất sức, hôn mê bất tỉnh, đầu đứa bé ra đã ra được một nửa rồi bị mắc kẹt, hơn nữa cuống rốn còn quấn hai vòng trên cổ đứa bé, tình huống bây giờ rất nguy hiểm! Dĩ nhiên chúng tôi sẽ tận lực bảo đảm bình an cho hai mẹ con, nhưng tốt nhất là anh nên chuẩn bị tâm lý, nếu phát sinh tình huống xấu thì bảo vệ người mẹ hay bảo vệ đứa bé?”

“Là con trai sao?” Người đàn ông kia gấp gáp hỏi.

“Đứa bé còn chưa đi ra, chưa biết là con trai hay con gái.” Vì đã gặp nhiều trường hợp như thế này nên y tá trả lời rất tỉnh táo. Nhìn người đàn ông này cũng đã lớn tuổi, hẳn là gấp gáp muốn có một đứa con trai, bằng không cũng sẽ không để vợ anh ta đã hơn ba mươi rồi mà vẫn còn mang thai.

Người đàn ông kia suy nghĩ trong chốc lát liền ký tên, y tá nhận lại giấy, nhìn qua chữ ký rồi lại xem thường nhìn người đàn ông kia một cái, không nói gì, xoay người đi vào phòng sinh.

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người đàn ông kia, anh ta cũng chẳng cảm thấy có gì không đúng, ảo não ngồi lại trong góc chờ đợi.

Triệu Kiến Quốc nắm tay thật chặt, gân xanh nổi hết lên, anh không ngồi yên nổi nữa, liên tục đi đi lại lại trước cửa phòng sinh.

“Kiến Quốc, cậu đừng quá lo lắng, phụ nữ sinh con chính là chậm như thế đấy! Năm đó tôi sinh con trai cũng phải đau hết một ngày một đêm! Mai Tử đã vào phòng sinh rồi, cũng nhanh thôi! Huống chi, còn có Vương trưởng khoa trong đó, cậu không cần lo lắng đâu!” Thấy Triệu Kiến Quốc khẩn trương, Dương Văn Tú nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Đúng, đúng! Vợ tôi cũng nói phụ nữ khi sinh con giống như đi nhà vệ sinh vậy, có hai cái là đứa bé đã ra ngoài rồi! Cậu đừng lo lắng quá!” Lâm Đại Vĩ nói đều là thật, có điều anh không nói cho Triệu Kiến Quốc biết lúc ấy vợ của anh đau đến mức dám cầm đầu đi đánh người!

Lục Hạo cùng Tạ Phi bình thường miệng lưỡi đều trơn trượt, lúc này lại đồng thời không biết nên nói gì, chỉ đơn giản vỗ bả vai Triệu Kiến Quốc khích lệ.

Triệu Kiến Quốc đang đứng trước cửa phòng sinh, lập tức đi tới trước mặt Lâm Đại Vĩ hỏi có thuốc lá hay không.

Lâm Đại Vĩ nghĩ thầm, tiểu tử này không phải là bị vợ bắt cai thuốc rồi sao? Thế nào bây giờ lại muốn hút?

Triệu Kiến Quốc trực tiếp cầm cả bao thuốc trong tay Lâm Đại Vĩ, ngồi xuống ghế châm một điếu.

Trong phòng sinh, Hàn Mai cắn răng dùng sức dưới hạ thân.

“Cố gắng lên! Đã thấy đầu của đứa bé rồi, rất nhanh là có thể đi ra rồi!” Y tá hộ sinh một mực ở bên tai động viên Hàn Mai, thỉnh thoảng lại thông báo với cô về tình trạng của đứa bé.

Hàn Mai cũng cảm thấy bảo bảo đang dần dần đi ra khỏi bụng của mình, liên điều chỉnh hô hấp, dùng sức lần cuối. Chỉ nghe tuột một tiếng, Hàn Mai lập tức cảm thấy đứa bé chui ra khỏi bụng mình, tiếp đó là tiếng khóc vang dội của bảo bảo.

“Chúc mừng cô! Là một tiểu tử mập mập, bảy cân hai*, cô nhìn con trai của cô đi!” Lâm xong kiểm tra, Vương trưởng khoa tươi cười ôm đứa bé tới trước mặt Hàn Mai.

(*1kg của Trung Quốc = 0,5kg của Việt Nam)

Hàn Mai chống thân thể lên nhìn vật nhỏ đã hành hạ cô nửa ngày nay, khuôn mặt hồng hồng đầy nếp nhăn, mắt còn chưa mở ra được, đôi tay nhỏ bé nắm thành nắm đặt trước ngực, có thể là do ngâm trong nước ối quá lâu nên da tay hơi nhợt nhạt. Hàn Mai sờ sờ cầm con trai, nó như sợ nhột liền lập tức rụt cổ lại, cọ xát trên tay của cô.

Hàn Mai mong đợi hai kiếp, hôm nay rốt cuộc cũng được làm mẹ, hơn nữa còn là con của cô và Triệu Kiến Quốc, vui mừng rơi nước mắt.

Vương trưởng khoa giao đứa bé cho bác sĩ khoa nhi xong liền vội vã muốn đi ra ngoài báo tin cho bạn học cũ, vừa mới xoay người liền cảm giác vật áo bị người khác kéo lại, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hàn Mai giống như đang chịu uất ức rất lớn, nhăn mặt nặn ra một câu từ trong kẽ răng, “Khoan... Còn một đứa nữa!”

Theo câu đã nói ra, một vòng đau bụng sinh mới lại bắt đầu, hiện tại nếu như còn sức lực, Hàn Mai chỉ muốn quất hai bàn tay của chính mình, ai bảo cô không có việc gì lại đi mua tranh Tết là hai đứa bé sinh đôi đây?

Có điều cũng may là thai thứ hai không khiến Hàn Mai phải chịu đau nhiều, chỉ mấy phút sau là đứa bé đã chui ra rồi.

“A..! Cô thật đúng là có phúc, vừa có con trai lại vừa có con gái!” Vương trưởng khoa lại ôm tới một bé gái cho Hàn Mai nhìn.

Sinh đôi. Hàn Mai sớm đã kiệt sức, phải nhờ đến y tá đỡ sau lưng cô mới hơi ngẩng đầu lên được, Nhìn con gái rõ ràng yếu hơn anh trai, trong lòng cô không tránh khỏi lo lắng, vội vàng hỏi, “Sao lại yếu như vậy? Thân thể con gái tôi không có vấn đề gì chứ bác sĩ?”

“Cô yên tâm! Con gái của cô tuy nhẹ hơn anh trai nó một chút, chỉ có bốn cân tám, nhưng đây là thể trọng bình thường của trẻ sơ sinh, không có vấn đề gì, cô cũng đừng lo lắng linh tinh, sinh non, mà lại là sinh đôi thường sẽ như vậy, huống chi hai bảo bối nhỏ nhà cô còn sớm hơn tới nửa tháng.”

Lần này, rốt cuộc Hàn Mai cũng yên tâm.

54. Chương 54: Nạn Người

Triệu Kiến Quốc im lặng ngồi trên ghế dài ngoài phòng sinh, cầm điều thuốc cuối cùng trong bao ra, dưới chân anh đã đầy một đồng tàn thuốc.

Mới vừa rồi anh rõ ràng nghe được hai tiếng khóc của trẻ con truyền ra từ trong phòng sinh, nghĩ chắc là Hàn Mai và sản phụ khác cùng sinh, thế nào đến bây giờ còn chưa có động tĩnh gì? Không biết là có xảy ra chuyện gì hay không?

Thật ra mọi người ai cũng lo lắng, chỉ là không nói ra mà thôi.

Ngay lúc Triệu Kiến Quốc dập tắt điều thuốc cuối cùng thì cửa phòng sinh mở ra, mọi người lập tức chạy đến, ngay cả người đàn ông ngồi trong góc kia cũng xông tới.

Hàn Mai nằm trên giường được đẩy ra ngoài, Triệu Kiến Quốc phản ứng nhanh nhất, chạy tới trước tiên, vừa thấy là vợ mình, lập tức khom lưng xuống, nắm chặt tay Hàn Mai hỏi, “Vợ à, em sao rồi? Còn khỏe không?”

Hàn Mai thấy Triệu Kiến Quốc khẩn trương như vậy, trong lòng liền ngọt ngào, cười trấn an với anh, “Em không sao!” Sau đó nhìn thấy xe đẩy hai đứa bé đi ra, mong đợi nói, “Kiến Quốc, anh mau nhìn con của chúng ta đi!”

Lúc này, Triệu Kiến Quốc mới ngẩng đầu lên, thấy hai đứa bé nằm song song trên xe đẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, mặc dù không biết đâu mới là con của mình, nhưng cũng yên lòng vì không có đứa nào đen giống anh, quay đầu lại mở miệng hỏi Hàn Mai, “Đứa nào là con của chúng ta?”

Nhất thời, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hai đứa trẻ, chỉ thấy đứa bên trái rõ ràng là mập mạp hơn đứa bên phải, hai đứa trẻ nhìn có chút giống nhau, mang nhiều nét giống với cả Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc, cái miệng của đứa bên trái quả thật là cùng một khuôn đúc ra với Triệu Kiến Quốc, mà đứa bé bên phải lại có cái mũi cực kỳ giống với Hàn Mai, khiến mọi người cũng không biết rốt cuộc là đứa nào mới đúng.

Dương Văn Tú nhìn hai bảo bối so với đứa bé đủ tháng cũng không sai biệt lắm, cũng yên tâm. Thấy Hàn Mai tuy sắc mặt có chút mệt mỏi nhưng khuôn mặt lại đỏ thắm, hơn nữa mặt mày còn tràn đầy vui sướng cùng thỏa mãn, chỉ cần không phải là người mù, ai cũng có thể nhìn ra được!

Người đàn ông đứng sau lưng Triệu Kiến Quốc này giờ cũng chui ra, gấp gáp hỏi, “Đúng vậy! Đúng vậy! Đây là con của tôi? Là con trai sao?”

Mọi người nghe xong lời này, cùng nhau liếc anh ta một cái, không thèm để ý.

Đẩy xe ra chính là ý tá lúc này tìm người đàn ông kia ký tên, xem thường liếc người đàn ông kia liền quay đầu cười với Triệu Kiến Quốc, “Chúc mừng anh! Vợ của anh sinh Long Phượng thai! Con trai, con gái đều là của anh đấy!”

Người đàn ông kia bị y tá nói như thế cũng cảm thấy ngỡ ngàng, bĩu môi, đành phải trở lại ngồi trong góc chờ đợi.

Triệu Kiến Quốc vừa rồi không nghe rõ lời Hàn Mai nói, lúc này nghe y tá nói như vậy, nhất thời không bình tĩnh nổi, quay đầu lại, trợn to hai mắt, không dám tin nhìn Hàn Mai, cho đến khi thấy Hàn Mai cười kiêu ngạo gật đầu, anh mới nhếch môi cười to thành tiếng. Chưa hết, ngay sau đó, Phó Doanh Triệu nổi tiếng là luôn luôn tỉnh táo, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc lại làm ra một hành động khiến mấy chục năm sau, chỉ cần nghĩ lại Hàn Mai vẫn cảm thấy mất hết cả mặt mũi. Anh cười cười, nhào tới trên người Hàn Mai, nâng mặt của cô lên hung hăng gặm một ngụm, kích động hỏi, “Vợ à, sao em nặn người lợi hại như vậy?”

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Hàn Mai không kịp phản ứng, đến khi nghe được tiếng cười ở bên cạnh mới hiểu mọi người đang cười cái gì, trong nháy mắt liền đỏ bừng mặt, hận không thể một tát đập chết Triệu Kiến Quốc tại chỗ! Người đàn ông này thế nào lại kích động thành ra như thế! “Nạn người”? Người nạn không phải là anh sao? Thời điểm cô nạn anh không có mặt chắc? Không có anh, một mình cô có thể tự nạn ra hai cục cứng sao?

Những người khác đứng bên cạnh cũng bị hai vợ chồng nhà này chọc cười.

“Đúng thế! Mai Tử, em sao có thể nạn ra hai đứa liền như vậy đây? Cũng quá có phúc phần đi!” Dương Vân Tú cười trêu ghẹo một câu liền lặng lẽ phân phó Lục Hạo đang có vẻ mặt phức tạp đứng bên cạnh về nhà bảo bảo mẫu hầm canh móng heo đậu phộng mang tới, còn chị thì đi gọi điện báo tin mừng cho lão Ngô.

Lục Hạo nhìn Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc, lại nhìn hai bảo bảo đáng yêu một lần, thoải mái cười cười, không lên tiếng chào hỏi mà lặng lẽ rời đi.

Lúc này, Lâm Đại Vĩ vẻ mặt mập mờ tiến tới bên tai Triệu Kiến Quốc, nhỏ giọng nói, “Chuyện làm sao nạn người cũng không cần thiết phải hỏi vợ cậu! Bình thường cậu nạn như thế nào thì chính là nạn như thế đó!” Lâm Đại Vĩ không nhịn được, cười to hai tiếng, không có ý tốt, tiếp tục nói, “Hay là hai vợ chồng cậu đa dạng quá, mỗi ngày một tư thế khác nhau, cho nên bây giờ mới không nhớ gì cả!”

Tạ Phi khó gặp được cơ hội khiến Phó Doanh đại nhân kinh ngạc, cũng không tính bỏ qua, liền đứng bên kia vỗ vai Triệu Kiến Quốc, nói, “Anh xem, bọn em đi theo anh bao nhiêu năm rồi, chuyện may mắn không có, ngược lại phải chịu không ít khổ, ngày nào đó anh nhớ ra chiêu thức rồi, nhất định phải nói với bọn em một tiếng, dầu gì cũng phải truyền thụ cho em hai chiêu, tương lai em cũng muốn sinh Long Phượng thai, như thế cũng không phụ lòng cha mẹ đã mất của em, bọn họ có thành quỷ cũng sẽ nhớ đến anh...” Tạ Phi vừa thao thao bất tuyệt nói, vừa bày ra bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt.

Mặc dù Lâm Đại Vĩ và Tạ Phi đều rất nhỏ giọng, nhưng Hàn Mai vẫn nghe thấy rất rõ ràng, mặt càng thêm đỏ, lại không thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là liếc Triệu Kiến Quốc một cái, làm bộ như cô không nghe thấy.

Triệu Kiến Quốc tỉnh táo lại, vừa rồi anh nhất thời kích động để cho hai tên này thừa cơ, còn hại mình bị vợ xem thường, liền danh mặt lại. Lâm Đại Vĩ cảm thấy khí thế xung quanh có biến hóa, lập tức dừng tươi cười, thức thời chạy sang bên cạnh, thấy Tạ Phi không có ý dừng lại liền nháy nháy mắt ra hiệu, nhưng người ta đang nói nước miếng văng tung tóe, căn bản không để ý đến ám hiệu của anh, anh muốn giúp cũng không giúp được, chỉ có thể yên lặng cầu phúc cho Tạ Phi.

“E hèm!” Triệu Kiến Quốc cố ý hắng giọng, thấy Tạ Phi cuối cùng cũng yên tĩnh lại, liền bình tĩnh nói, “Viết thêm một báo cáo nữa về lần sát hạch lần trước. Tối nay giao lên!” Nói xong cũng không thèm để ý tới Tạ Phi nữa, trực tiếp đi theo y tá, đẩy Hàn Mai cùng hai đứa bé trở về phòng bệnh.

“Không phải thật chứ? Lần trước không phải anh nói viết rất tốt sao?”

“Bởi vì rất tốt nên mới để cho cậu viết!” Triệu Kiến Quốc không quay đầu lại nói.

“Không cần đùa như vậy! Anh biết rõ lão tử sợ nhất là cầm bút viết...”

Tạ Phi còn đang muốn nói tiếp, thấy Triệu Kiến Quốc quay đầu lại liền lập tức ngậm miệng lại, bộ mặt kìm nén, nhìn sang Lâm Đại Vĩ đang hả hê bên cạnh.

“Nhìn tôi làm gì? Cũng không phải là tôi bắt cậu viết! Tôi thấy cậu cứ ở nơi này suy nghĩ câu chữ đi! Tôi trở về bộ đội trước đây!” Nói xong liền không quay đầu lại chạy đi.

“A! Anh chờ em một chút...” Tạ Phi nhanh chóng đuổi theo.

*****

Về tới phòng bệnh, Hàn Mai muốn tự mình xuống xe đẩy lên giường, nhưng hiện giờ cô không còn chút sức lực nào, Triệu Kiến Quốc không nói hai lời, trực tiếp bế cô đặt lên giường bệnh, một tay nâng nửa người trên của Hàn Mai để cô dựa vào trong ngực anh, một tay điều chỉnh độ cao của gối đầu, sau đó mới cẩn thận đỡ cô nằm xuống, nhẹ nhàng đắp kín chăn cho cô.

Hàn Mai nhìn động tác của Triệu Kiến Quốc, thế nào cũng cảm giác như anh đang chăm sóc một bệnh nhân chân tay tê liệt, không thể tự lo liệu, cô cũng chỉ là hơi mệt thôi. Có điều nhìn anh tỉ mỉ như vậy, Hàn Mai vẫn cảm thấy rất thỏa mãn, không so đo chuyện Triệu Kiến Quốc khiến cô mất mặt khi nãy nữa.

Hai bảo bối vừa bị y tá đưa đi tắm, một lát nữa mới có thể trở về, hiện tại trong phòng bệnh chỉ có Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc.

“Sao tay lại lạnh như vậy? Có phải có nơi nào không thoải mái không?” Triệu Kiến Quốc ngồi ở đầu giường, nắm tay phải của Hàn Mai, cau mày hỏi.

Hàn Mai không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn anh, hưởng thụ sự dịu dàng khó có được của người đàn ông này.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ chỉ im lặng cười, căn bản là không coi trọng thân thể của chính mình, chân mày càng nhíu chặt hơn, dịch góc chăn giúp cô liền bắt đầu dùng hai bàn tay to lớn của mình bao quanh tay của Hàn Mai, từ từ xoa nắn, cảm thấy tay cô ấm trở lại mới đem tay phải của Hàn Mai thả lại trong chăn, nghiêm mặt nói, “Tay kia!”

Hàn Mai mím môi cười trộm, ngoan ngoãn đưa tay trái ra.

Triệu Kiến Quốc vừa xoa tay trái cho Hàn Mai vừa nói, “Em ngủ một lát đi, từ rạng sáng đến bây giờ đều chưa ngủ còn gì!”

Hàn Mai cũng cảm thấy mệt mỏi, nghe lời anh nhắm hai mắt lại, trong chốc lát liền ngủ mất.

Triệu Kiến Quốc thả tay trái của Hàn Mai vào lại trong chăn, sau đó cứ ngồi đó, ngơ ngác ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Mai đến mất hồn, không nhận được đưa tay phải ra áp lên má Hàn Mai, dùng ngón cái vuốt nhẹ lông mày của cô.

Trong giấc mộng, Hàn Mai cảm thấy nhột, khẽ nhíu mày, Triệu Kiến Quốc thấy thế thì hơi nhếch môi lên, thu tay về, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán Hàn Mai.

Vợ à, cảm ơn em! Cảm ơn em vẫn còn ở đây... Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

Dương Vân Tú nói chuyện điện thoại xong trở lại, đến cửa phòng bệnh liền thấy một màn như vậy, Triệu Kiến Quốc dĩ nhiên cũng chú ý tới người ngoài cửa, thu hồi nụ cười, không chút để ý quay đầu lại, một chút cũng không có kinh hoảng bị người ta bắt được làm chuyện xấu.

Ngược lại, Dương Vân Tú cảm thấy không khí có điểm lạ lùng, lúng túng nói, “Hai người tiếp tục, tiếp tục! Chị đi xem hai bảo bối!” Nói xong liền nhắc chân chạy mất, nghĩ thầm tiểu tử Triệu Kiến Quốc này đúng là cứng chiều vợ! Chị nghĩ xem có nên để lão Ngô tới học một ít hay không, nhìn xem người ta thương vợ như thế nào. Lần trước, Hàn Mai nằm viện, lúc chị tới thăm thì thấy Triệu Kiến Quốc bón cơm cho Hàn Mai, trong lòng hâm mộ cực kỳ, nhớ lại chị cùng lão Ngô lúc ấy cũng ngọt như mật giống thế, sau đó là sinh con trai, chị cũng bắt đầu tiếp quản chuyện công ty, dần dần cũng phai nhạt dần.

Từ bệnh viện trở về, càng nghĩ Dương Vân Tú càng thấy cuộc sống của mình dường như bị thiếu hụt cái gì đó, trước kia không lưu ý đến, bây giờ suy nghĩ mới thấy lão Ngô nhà chị không còn giống lúc trẻ cả ngày ở bên tai chị nói những lời buồn nôn nữa. Vài năm qua, chị dành phần lớn tinh lực cho công ty, không lo lắng chuyện trong nhà. Cũng may con trai theo bên người chị, lại có ông ngoại chị chăm sóc, ngược lại chỉ khổ cho cha thằng bé. Có lúc chị bận rộn, hai vợ chồng thậm chí một tháng cũng không gặp mặt nhau, nghĩ con trai phải đợi chị hết bận mới đưa tới thăm cha, bây giờ nghĩ lại khó trách lão Ngô luôn oán trách chị không có thời gian bồi anh, cũng không biết anh có từng hối hận vì đã lấy chị hay không.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Dương Vân Tú có loại kích động muốn trẻ lại lần nữa, tìm lại cảm giác yêu đương năm xưa. Ngày hôm sau liền cố ý tìm cơ hội quần lấy lão Ngô nhà chị, muốn anh bón cơm cho chị như Triệu Kiến Quốc bón cơm cho Hàn Mai, kết quả Doanh trưởng Ngô đổ ba giọt mồ hôi trên trán, thiếu chút nữa đưa chị tới bệnh viện tâm thần! Lên tiếng hỏi xong ngọn nguồn còn rất không nề tình cười to nửa ngày, cuối cùng bị chị nhìn mới miễn cưỡng dừng lại, cười đến nghẹn liền bắt đầu kiên nhẫn làm công tác tư tưởng cho chị, bảo hai người cũng nhiều tuổi như vậy rồi, con trai cũng lớn rồi, truyền ra ngoài sẽ bị binh sĩ cười cho rụng răng.. Tổng kết lại chính là: lão tử kiên quyết không làm, người muốn làm gì thì làm! Chị giận đến cơm cũng không ăn, sau đó hai người cãi vã cả ngày, vừa thấy mặt đã tức khí!

Thật ra thì, Dương Vân Tú không biết là trong lòng Doanh trưởng Ngô của chúng ta có vài phần hưởng thụ chuyện gây gổ với chị! Hai vợ chồng anh một ngày không cãi nhau liền không thoải mái, thời gian gặp mặt so với trước kia càng nhiều. Ngô Bản tiếc rẻ nghĩ, nếu sớm biết như thế này có thể khiến vợ anh chạy tới cãi nhau với mình, anh đã sớm làm từ trước! Xem ra sách lược tác chiến trước kia nhất định là sai lầm rồi, làm sao đến bây giờ anh mới phát hiện chứ! Lãng phí vài chục năm, thua thiệt lớn mà! Thật may là còn kịp tu chính, hiện tại, chỉ cần anh thấy nhớ vợ, liền gọi điện tới kích thích cô hai ba câu, hôm sau vợ anh nhất định sẽ thở phò phò đuổi giết tới tận bộ đội, đến lúc đó anh lại dùng chính sách dụ dỗ cùng trấn an, vợ anh sẽ không giận nữa. Người đã trung niên rồi, cuộc sống mấy năm gần đây tuy trôi qua nhẹ nhàng mà rất có tư vị, Doanh trưởng đại nhân chỉ cần nghĩ tới cũng thấy vui mừng!

55. Chương 55: Tên

Hàn Mai ngủ không được bao lâu liền tỉnh lại, không phải là cô không muốn ngủ, mà hình như là cô đã bắt đầu xuống sữa rồi, bộ ngực căng lên rất không thoải mái, ngủ cũng không ngủ được.

Vừa mở mắt ra đã cô đã thấy Triệu Kiến Quốc đang dịu dàng nhìn mình, Hàn Mai lập tức cảm thấy ấm áp trong lòng.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ đã tỉnh, vội vàng giúp cô ngồi dậy, vừa muốn nói thì thấy y tá đẩy hai bảo bối đang khóc vào phòng, Dương Vân Tú cũng theo ở phía sau.

“Sao rồi? Sao bảo bối lại khóc như vậy?” Hàn Mai nghe hai con “Oa oa” khóc lớn thì không chịu nổi, gấp gáp hỏi.

Triệu Kiến Quốc nhìn con trai con gái khóc cũng đau lòng, nhủ mày.

“Không có việc gì! Bọn chúng đói bụng đó, em cho hai đứa nó bú sữa là tốt ngay!” Dương Vân Tú nhìn hai người mới lên chức cha mẹ trước mặt, giải thích.

“Đúng thế! Cho đứa bé bú sớm một chút, như thế về sau cô sẽ có nhiều sữa hơn.” Y tá trưởng vừa nói vừa ôm con trai con gái tới cho Hàn Mai.

Hàn Mai nhận lấy con gái từ tay y tá trưởng, thấy bé con mở miệng khóc, khóe mắt ẩm ướt, tóc bởi vì mồ hôi mà dính vào trên da đầu, bộ dạng hết sức đáng thương. Hàn Mai cũng không quản xấu hổ gì nữa, vội vàng cởi cúc áo cho con gái bú sữa, nhưng cô bé hút được hai cái liền phun ra, khóc càng thêm uất ức. Thử mấy lần, kết quả đều giống nhau, Hàn Mai gấp gáp không biết phải làm sao mới đúng.

Y tá trưởng đã thấy nhiều trường hợp như vậy, ung dung nói, “Vừa bắt đầu đều là như vậy, mút mạnh một chút là ra sữa thôi, nếu không đổi anh trai xem, có lẽ hơi sức lớn hơn, sẽ nhanh ra sữa hơn.”

“Đúng vậy, lúc chị mới sinh con trai cũng như vậy, sau đó thím chị dùng khăn nóng chườm ngực cho chị cả ngày mới ra sữa được đó.” Dương Vân Tú thấy Hàn Mai gấp gáp cũng an ủi.

Hàn Mai nghe xong liền đưa con gái cho Triệu Kiến Quốc ôm, bế con trai lên, kết quả một giây trước tiểu tử này còn đang gào khóc, một giây sau ngậm vú mẹ trong mồm rồi liền im bật, liền mạng hút vào, tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đặt trước ngực, không hút ra sữa nhưng cũng không đem đầu vú phun ra ngoài mà cứ ngậm trong miệng, thỉnh thoảng sẽ dừng lại khóc lên đôi ba câu, khóc xong lại dùng sức lớn hơn mãnh liệt hút. Hàn Mai bị con trai hút cũng đau, thấy trên đầu con trai cũng có một tầng mồ hôi mỏng, nghĩ thầm tiểu tử này đúng là khỏe hơn em gái!

Nỗ lực nửa ngày trời, cuối cùng cũng có sữa, con trai không khóc nữa, ừng ực ừng ực uống. Có điều cậu bé còn chưa uống được hai ngụm, cha của nó đã lên tiếng.

“Vợ, đã được chưa? Con gái của chúng ta đói lắm rồi, em đừng để cho tiểu tử thối kia ăn hết!”

Hàn Mai nghe xong, không biết là nên khóc hay nên cười mới tốt.

Dương Văn Tú cùng y tá trưởng nghe xong cũng ha ha mà cười lên, người cha này xem ra là thiên vị con gái hơn rồi.

Hàn Mai vừa rồi không kịp chú ý mới tiện tay đưa con gái cho Triệu Kiến Quốc ôm, hiện tại cô mới nhớ đây là lần đầu tiên anh ôm trẻ con! Khi này sự tập trung của mọi người đều dành hết cho cô, cũng không có ai dạy cho anh cách ôm đứa bé. Nghĩ tới đây, Hàn Mai quay đầu nhìn sang, thấy chồng hai chân thẳng tắp đứng tại chỗ, nhún vai, kẹp chặt hai cánh tay, hai bàn tay to mở rộng trước ngực nâng thân thể nhỏ bé của con gái, bộ dáng kia nhìn kiểu gì cũng không phải là đang ôm đứa bé mà giống như cầm bao thuốc nổ tùy thời sẽ nổ tung, cực kỳ khôi hài.

Một lát sau, Hàn Mai cảm thấy con trai ăn đã đủ no, liền đưa bé cho Dương Văn Tú bế, đón lấy con gái từ tay Triệu Kiến Quốc tiếp tục cho con bú. Có điều nha đầu này khóc đến lợi hại, ăn chưa bằng một nửa của anh trai đã ngủ mất rồi, Hàn Mai thấy thế, không thể làm gì khác hơn là cài áo lại, tiếp tục ôm con gái, chờ cô bé tỉnh lại cho nó ăn tiếp.

Triệu Kiến Quốc thấy con gái cuối cùng cũng được ăn no, không còn khóc nữa, khuôn mặt nho nhỏ tựa vào trong ngực vợ, im lặng ngủ, khác xa bộ dạng gào khóc náo loạn lúc còn nằm trong ngực anh, khóe mắt vẫn còn ẩm ướt, lông mi thật dài cong vút lên, bộ dáng đáng yêu khắc sâu vào tim anh. Anh muốn ôm con gái nhưng lại sợ chân tay mình vụng về, sẽ khiến cô bé không thoải mái, đành phải ngồi bên cạnh nhìn vật nhỏ đang nằm trong ngực vợ.

Hàn Mai nhìn bộ dạng lạ lùng của Triệu Kiến Quốc, nhớ lại tư thế tức cười khi này của anh liền buồn cười hỏi, “Anh muốn ôm con gái không?”

Đương nhiên là Triệu Kiến Quốc nguyện ý mười phần, vươn tay muốn ôm, nhưng nhất thời lại không biết nên để tay như nào, lập tức nhìn Hàn Mai cầu cứu.

Hàn Mai thấy Triệu Kiến Quốc khấn trương, “Xì” một tiếng bật cười, thấy Triệu Kiến Quốc lườm mình, biết anh trọng sĩ diện nên cô cũng không dám cười nữa, nhẹ nhàng đặt con gái tựa đầu vào khuỷu tay Triệu Kiến Quốc, kéo tay khác của anh đỡ dưới mông nhỏ của con gái. Có thể là do mới đổi tư thế nên không thoải mái, con gái ở trong ngực Triệu Kiến Quốc khẽ rụt cổ một cái, hừ hừ hai tiếng, Hàn Mai liền vỗ nhẹ lên cánh tay của cô bé, bé liền ngừng lại.

Lần này, Triệu Kiến Quốc mới cẩn thận quan sát con gái mình, nha đầu này trừ cái mũi giống vợ anh ra thì cái miệng cũng rất giống cô. Mỗi lần tức giận vợ anh đều vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên thật cao, thiếu chút nữa là có thể treo được cả bình dầu lên đó rồi, mỗi lần nhìn cô như vậy, anh đều sẽ cảm thấy ngứa ngáy, hận không thể một hơi nuốt luôn cô vào trong bụng. Nghĩ tới đây, Triệu Kiến Quốc ngẩng đầu nhìn Hàn Mai, trong lòng cảm thán cuộc sống khổ sở cuối cùng cũng chấm dứt, một tháng sau là anh có thể cởi bỏ áo hòa thượng xuống, có thể há to miệng uống rượu ăn thịt, càng nghĩ càng cảm thấy cả người hưng phấn!

Hàn Mai đang nhìn con gái ngủ, đột nhiên quay sang nhìn Triệu Kiến Quốc, ánh mắt anh nóng bóng khiến cô không tự chủ được mà đỏ mặt, tim đập rộn lên, nghiêng đầu đi không dám nhìn lại.

Triệu Kiến Quốc không được vợ đáp lại, lại nhớ tới khi này Hàn Mai còn cười anh, liền dâng lên bất mãn, thấy không có ai chú ý tới bên này liền vươn một cánh tay ra, thò vào trong chăn bấm hông của Hàn Mai.

“Á!”

Hàn Mai không ngờ Triệu Kiến Quốc sẽ làm thế, vốn dĩ cô đã rất sợ nhột, bàn tay thô ráp của Triệu Kiến Quốc xẹt qua da thịt mịn màng của cô, ngón giữa mang theo lạnh lẽo khiến cô không nhịn được, kêu thành tiếng.

“Sao vậy?” Dương Văn Tú đang ôm bé trai nói chuyện với y tá trưởng, đột nhiên nghe được tiếng kêu của Hàn Mai, lập tức xoay đầu lại, nghi ngờ nhìn Hàn Mai chằm chằm.

Hàn Mai mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, chặn lại bàn tay không đành lòng của Triệu Kiến Quốc, nhân lúc Dương Văn Tú còn chưa nhìn ra, vội vàng lấy lòng hỏi Triệu Kiến Quốc, “Anh đã nghĩ ra nên đặt tên gì cho con chưa?”

“Đúng vậy! Chị quên mất chuyện đặt tên cho hai bảo bối, vẫn là mẹ bọn trẻ chu đáo nhất! Kiến Quốc, hai đứa bé nhà em tên là gì?”

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai kịp thời hối cải, thái độ thành khẩn, giác ngộ cao hơn trước kia, tạm tha cho cô, nhưng vẫn bấm cô thêm một cái nữa mới rút tay về, vừa định nói chuyện liền bị Ngô Bản cắt đứt.

“Gọi Anh Kiệt đi! Anh hùng hào kiệt, vang dội lại dễ nhớ.” Ngô Bản vừa đi tới cửa, nghe thấy câu hỏi của vợ, vội vàng tiếp lời nói.

“Sao anh lại tới?” Dương Văn Tú thấy chồng đột nhiên xuất hiện, bị sợ giật mình.

“Còn không phải là nghe em nói Hàn Mai sinh Long Phượng thai nên tò mò sao!” Nhìn trên tay vợ mình và Triệu Kiến Quốc đều có đứa nhỏ, vội hỏi, “Đứa nào là con gái?”

Ngô Bản vẫn luôn muốn có con gái, đáng tiếc vợ anh lại sinh con trai, vừa nghe thấy Hàn Mai sinh được Long Phượng thai, thầm nghĩ anh mong đợi nhưng không có con gái, bây giờ nhận con gái nuôi cũng không tệ, cho nên mới cúp điện thoại của vợ, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Dương Văn Tú biết Ngô Bản rất thích con gái, không nói gì liền chỉ chỉ về phía Triệu Kiến Quốc, Ngô Bản lập tức hứng thú trùng trùng chạy tới, đưa tay ra muốn ôm đứa bé trong ngực Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc thấy Ngô Bản muốn giành con gái bảo bối của mình, dĩ nhiên là không chịu, lập tức ngã xuống giường, lộn một vòng rồi nhanh chóng văng vẳng đứng ở phía bên kia, tiểu nha đầu trong ngực anh vẫn an tĩnh ngủ như cũ.

Ngô Bản không ôm được con gái mà bản thân tâm tâm niệm niệm, trong lòng cực kỳ khó chịu, cắn răng nói với Triệu Kiến Quốc, “Giờ sao? Tôi đây làm cha nuôi muốn ôm con gái cũng không được sao!”

“Đừng có nhận bừa thân thích! Ai là con gái nuôi của anh hả? Muốn ôm con gái thì tự mình sinh đi!” Triệu Kiến Quốc không đổi sắc mặt nói.

Ngô Bản cảm thấy Triệu Kiến Quốc chính là đang khoe khoang, tức giận nhìn người đang ôm con gái, đang muốn cãi lại thì bị Dương Văn Tú cắt đứt.

“Quên mất! Xem chị này, mãi nhìn hai cục cứng mà quên mất việc chính!” Dương Văn Tú vỗ đầu mình, nói xong liền lấy ra khăn tay thêu bướm được gấp chỉnh tề từ trong túi xách ra, sau đó mở khăn tay ra, bên trong là hai miếng ngọc bội xanh lá cây, nhìn Hàn Mai nói, “Theo như thế hệ trước dạy thì là nam mang Quan Âm, nữ mang Phật, ban đầu chị không biết là em sinh con trai hay con gái nên chuẩn bị sẵn một đôi, không nghĩ tới lại chính xác như vậy! Ha ha!”

Mặc dù Hàn Mai không hiểu cách phân biệt ngọc tốt ngọc xấu, nhưng những thứ mà Dương Văn Tú đưa chắc chắn không phải là đồ tầm thường, hơn nữa màu sắc của hai miếng ngọc này rất đẹp, cho nên Hàn Mai do dự nói, “Chị dâu, đồ quý như vậy, thật sự chúng em không thể nhận được! Hai đứa bé vẫn còn nhỏ, cũng không đeo cái này được!”

“Nghe em nói kìa, lúc hai đứa nhỏ vẫn còn ở trong bụng em, chị đã nói với em là sẽ làm mẹ nuôi của bọn nó, không phải là em muốn đổi ý chứ?”

“Làm sao có thể chứ? Chị dâu dĩ nhiên là mẹ nuôi rồi, nhưng vật này chúng em vẫn không thể nhận được!”

“Vật này cũng không phải là đưa cho các em, các em có nhận hay không chị cũng không quan tâm, huống chi đây cũng không phải là đồ quý hiếm gì, chỉ là ngọc bình thường thôi, coi như là lễ vật ra mắt của chị cho con trai con gái nuôi.” Nói xong liền đeo miếng ngọc Quan Âm vào cổ đứa nhỏ trong ngực, đang mở mắt to đen lúng liếng nhìn chị.

Hàn Mai còn muốn nói thêm nhưng thấy Triệu Kiến Quốc lắc đầu nên cô cũng không nói gì nữa.

Dương Văn Tú lại đeo ngọc Phật cho bé gái, Ngô Bản thấy thế liền đi nhanh tới, giương mắt nhìn vật nhỏ trong ngực Triệu Kiến Quốc, nói, “Hiện tại tôi có thể ôm con gái nuôi của mình rồi chứ?”

“Ai nói? Con gái tôi mới chỉ nhận mẹ nuôi thôi, ở đâu ra mà có cha nuôi? Muốn ôm con gái của tôi hả, không có cửa đâu!”

“Hắc! Tiểu tử cậu còn muốn ngại biện à? Hôm nay lão tử không thể không ôm được con gái!” Nói xong liền nhào qua muốn cướp người.

Triệu Kiến Quốc cũng chỉ là muốn chọc tức Ngô Bản một chút, lúc này thấy Ngô Bản thực sự nhào tới, liền tránh trái tránh phải, nhất định không để Ngô Bản chạm vào con gái của anh.

Hàn Mai nhìn Triệu Kiến Quốc và Ngô Bản đi tới đi lui, sợ không cẩn thận sẽ đụng trúng con gái bảo bối của cô, trong lòng gấp gáp.

Dương Văn Tú cũng lo lắng, mặc dù biết hai người chỉ là đùa giỡn nhưng hai người đàn ông cao lớn cũng không nên tranh giành một đứa con nít trong phòng bệnh như vậy, thấy hai người náo loạn đã lâu mà không hề có ý dừng lại, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói, “Hai người dừng được rồi đó! Mấy chục tuổi rồi còn không thấy xấu hổ sao!” Chị vừa nói còn vừa liếc mắt nhìn Ngô Bản.

Doanh trưởng Ngô nhận được sự xem thường của vợ, tâm bất cam tình bất nguyện thu tay lại, trong lòng ghi nhớ Triệu Kiến Quốc một khoản, chờ sau này có cơ hội sẽ đòi lại.

“Đúng rồi, Kiến Quốc, cậu còn chưa nói tên của hai bảo bối đâu đấy?” Dương Văn Tú thấy cuối cùng hai người cũng dừng lại, liền vội vàng nói sang chuyện khác.

“Có gì mà phải nghĩ nữa chứ, anh nói rồi, cứ gọi là Anh Kiệt đi!” Ngô Bản không ôm được con gái nuôi, đành phải chạy tới ngắm tiểu tử đang nằm trong ngực vợ, thấy tiểu tử này khê chuyển con người đen nhánh, mười phần cơ trí, liền nhớ tới dáng vẻ đáng yêu lúc mới sinh của con trai mình. Anh vốn đã nghĩ xong tên cho con trai, gọi là Anh Kiệt, nhưng anh còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì ông ngoại Dương đã ôm chặt trai cười to ba tiếng, vui mừng đoạt mất quyền lợi đặt tên cho con trai của anh, trực tiếp đặt cho thằng bé cái tên mười phần khí phách, Ngô Dịch. Bởi vì chuyện này mà anh buồn bực mất một lúc, cuối cùng cũng không thể không thỏa hiệp được!

Triệu Kiến Quốc không thêm để ý liếc Ngô Bản một cái, quay đầu nhìn Hàn Mai, nói, “Tên của con gái, chữ thứ hai đổi thành chữ Lôi, em thấy thế nào?”

Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc vốn đã thương lượng thật lâu mới quyết định chữ thứ nhất trong tên của đứa bé sẽ hòa âm với tên của Hàn Mai, nếu như sinh con trai, sẽ đặt tên là Hàm Nghi, Triệu Kiến Quốc nói vì anh hi vọng sau này con trai lớn lên, có thể trở thành một người quân nhân cương nghị chính trực; nếu như sinh con gái, sẽ đặt tên là Hàm Dịch, hi vọng con gái lớn lên sẽ xinh đẹp giống mẹ của nó. Lúc ấy Hàn Mai mang thai tám tháng, nằm trên giường tựa vào trong ngực Triệu Kiến Quốc, trong tay ôm quyển Từ điển Tân Hoa, nghe Triệu Kiến Quốc nói xong liền chôn mặt trong ngực anh cười khúc khích.

“Còn con trai vẫn tên là Hàm Nghi, em thấy được không?” Thấy vợ không đáp lại, Triệu Kiến Quốc lần nữa ngồi xuống giường, đến gần cô nói.

“Triệu Hàm Nghi, Triệu Hàm Lôi, Tiểu Nghi, Tiểu Lôi!” Hàn Mai nhỏ giọng, lặng lẽ ghi nhớ.

“Vợ à, em thấy sao?”

“Được.”

56. Chương 56: Kêu Thảm Thiết

Bởi vì là sinh tự nhiên nên thân thể Hàn Mai cũng không bị tổn thương gì quá lớn, thật ra thì ngày đó sinh con xong, cô đã có thể đi lại được rồi, ra viện cũng không có vấn đề gì, hơn nữa cũng có nhiều sản phụ mang con về nhà ở cũ, có điều cả Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc đều nghĩ rằng dù sao Tiểu Nghi, Tiểu Lôi cũng sinh sớm hơn nửa tháng, mặc dù bác sĩ nói sức khỏe hai đứa nhỏ cũng bình thường, nhưng trong lòng của đôi vợ chồng son vẫn lo lắng, liền quyết định ở lại viện thêm vài ngày nữa mới trở về bộ đội.

Hàn Mai vốn định ở bệnh viện nửa tháng sẽ về bộ đội, nhưng Dương Văn Tú sợ sau khi cô trở về rồi, một mình Triệu Kiến Quốc không thể chăm sóc hai đứa nhỏ cùng lúc được, Hàn Mai trong ngày ở cũ một mình chăm hai đứa sẽ mệt nhọc, liền đề nghị Hàn Mai ở lại bệnh viện đến hết tháng cũ rồi hãy trở về, chị cũng tiện mà thường xuyên tới thăm con trai, con gái nuôi của mình.

Triệu Kiến Quốc suy nghĩ, cũng thấy lời Dương Vân Tú có lý, nếu trở về bộ đội rồi, anh là đàn ông cũng không biết làm sao mà chăm sóc tốt cho vợ được, hơn nữa ban ngày anh cũng không có thời gian rảnh, cho dù có Lưu Anh giúp đỡ nhưng nhà người ta cũng có không ít chuyện cần phải làm, Lưu Anh cũng không thể bỏ bê con gái được, không khéo lại gây phiền phức cho người ta. Bây giờ ở trong bệnh viện có bác sĩ và y tá chăm sóc, thức ăn lại có Dương Vân Tú giúp chuẩn bị, vợ anh ở cữ cũng có thể thoải mái hơn. Hơn nữa, nghe nói thời gian ở cữ của phụ nữ rất quan trọng, nếu làm không tốt thì sau này già rồi sẽ phải chịu khổ. Càng nghĩ, Triệu Kiến Quốc càng cảm thấy để vợ anh ở lại trong bệnh viện an toàn hơn, liền không bảo Hàn Mai xuất viện nữa.

Ngược lại, Hàn Mai lại không cảm thấy khổ cực chút nào, hai bảo bối nhà cô cũng rất ngoan, bây giờ còn chưa nhận thức được, người nào ôm cũng được. Bình thường, hai anh em trừ ăn ra thì chính là ngủ, giống y như heo nhỏ, Hàn Mai chỉ cần cho hai đứa bú sữa là được, việc tắm rửa đã có y tá giúp đỡ. Hơn nữa, mấy ngày nay Triệu Kiến Quốc đã có thể thuận thực thay tã cho Tiểu Nghị và Tiểu Lôi rồi, ôm đứa bé cũng có hình có dáng hơn, mỗi lần có tã bẩn, anh sẽ lập tức mừng rỡ nhặt lấy mang vào phòng tắm.

Phòng bệnh lần này của Hàn Mai có hai giường đơn, có điều lần này không đợi Triệu Kiến Quốc tự mình động thủ, người ta đã giúp anh kê hai chiếc giường sát lại với nhau, bên cạnh còn đặc biệt chuẩn bị giường nhỏ cho hai tiểu bảo bối nhà cô. Đối với sự an bài này, Triệu Kiến Quốc hết sức hài lòng, chỉ cần buổi tối anh có thể ôm vợ đi ngủ, những thứ khác như thế nào cũng được.

Phòng bệnh nhỏ trong bệnh viện bây giờ đã nghiễm nhiên trở thành thiên đường của cả nhà bốn người bọn họ rồi!

Hai ngày đầu, Hàn Mai không đủ sữa, may mà cô có mang theo sữa bột tối, liền thử pha sữa bột cho hai đứa nhỏ nhưng không hiểu vì sao hai bảo bối nhà cô không chịu uống.. không biết có phải là vì ngửi thấy mùi sữa không đúng hay không mà mới hút được hai cái liền phun hết ra ngoài, ăn không đủ no lại bắt đầu oa oa khóc to. Hàn Mai khẩn trương nhưng cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là liều mạng ép bản thân ăn, chỉ cần là đồ người ta nói giúp có nhiều sữa, cô sẽ ăn. Dương Vân Tú ngày ngày đều đưa cơm tối, có đôi khi là tự mình mang tới, đôi khi là sai bảo mẫu mang tới, chưa bỏ sót bữa nào bao giờ.

Đến ngày thứ ba thì khẩu phần lương thực của hai nhóc kia cũng đầy đủ, hơn nữa buổi tối mỗi ngày, trước khi đi ngủ, Hàn Mai còn có thể cảm thấy ngực căng căng rất khó chịu, làm cô chỉ có thể hút lượng sữa thừa ra, vài ngày sau tình trạng trướng sữa cũng từ từ tốt hơn nhiều, có điều hiện tại chỉ cần vừa nghe tiếng hai bảo bối khóc, sữa của Hàn Mai sẽ tự động chảy ra. Để tiện cho con bú sữa, bình thường Hàn Mai đều mặc áo rộng, tuy bây giờ trời đã dần dần chuyển lạnh nhưng ở trong nhà mặc một bộ quần áo mỏng cũng cảm thấy ấm áp. Có điều thỉnh thoảng Hàn Mai lại có sữa chảy ra, khiến ngực áo đều ẩm ướt hết, lạnh lạnh rất khó chịu, bị người khác nhìn thấy cô cũng lúng túng. Cũng may là trừ Triệu Kiến Quốc ra, cũng không có người đàn ông nào khác lui tới, nếu có người đến thăm, cô cũng chỉ cần khoác thêm một cái áo ngoài vào là được.

Triệu Kiến Quốc lại luôn lấy chuyện này giấu cợt cô, bởi vì hai bảo bối nhà cô đều cảm tình con trâu, cho nên người đàn ông kia liền biên ra một bộ lý luận gọi là ‘Gia đình ngư nhân’. Anh giải thích, anh chính là trâu bố cường tráng, con trai con gái mới sinh thì là nghé con, còn Hàn Mai cả ngày chỉ biết có ăn thôi, ăn nhiều đến nỗi thành bò sữa rồi! Lúc không có người khác trong phòng bệnh liền gọi Hàn Mai là bò mẹ, còn anh chính là bò cha, buổi tối lên giường còn ôm Hàn Mai, gọi cô là bò bò, còn có ý dánh lên trước ngực Hàn Mai, có đấy anh ra thì anh vẫn tiếp tục, khiến cô cảm thấy chẳng mấy chốc mà cô sẽ thăng cấp thành mẹ của ba đứa bé!

Thực ra Hàn Mai cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù bình thường cô rất thích sạch sẽ, trời nóng nực, chỉ cần hơi ra mồ hôi cô cũng sẽ nâng cao bụng bị chạy đi tắm gội. Nhưng trong tháng cữ, cô lại không được tắm, mỗi ngày chỉ dùng nước nóng lau người, nhất là bộ ngực. Mỗi lần trước khi cho con bú sữa, Hàn Mai đều dùng khăn ẩm lau qua một lần. Nhưng cho dù như vậy thì Hàn Mai vẫn cảm thấy trên người mình có mùi kỳ quái, đặc biệt là mấy ngày đầu sau khi sinh, cho nên mỗi lần Triệu Kiến Quốc tới gần cô đều cảm thấy không được tự nhiên.

Thật ra lo lắng của Hàn Mai đều là dư thừa, cô cũng không suy nghĩ xem Triệu Kiến Quốc là ai? Vài chục năm lăn lộn cùng đám đàn ông trong bộ đội, có lúc gặp phải nhiệm vụ đặc biệt, mấy tháng không tắm, mùi

gì anh cũng đã ngủ qua! Hơn nữa, sau khi Hàn Mai bắt đầu xuống sữa, trên người cô luôn mang theo một mùi sữa nhàn nhạt, trên người hai con ghé nhỏ nhà anh cũng có, nhưng lại không hề giống với mùi hương trên người Hàn Mai, Triệu Kiến Quốc chẳng những không ghét bỏ, ngược lại còn cảm thấy rất thơm, buổi tối mỗi ngày đều phải ôm vợ đi ngủ mới chịu.

Kể từ khi mang thai đến tháng thứ tám, bộ ngực của Hàn Mai liền bắt đầu trướng lên, hiện tại sinh con xong càng trướng tức hơn trước. Hơn nữa gần đây ngày nào cô cũng ăn canh móng heo, so với trước kia thì đầy đặn hơn rất nhiều. Hơn nữa cả tháng ở cữ, cả ngày cô chỉ nằm trên giường, không phải làm gì, Dương Vân Tú lo lắng ban đêm hai bảo bối sẽ khóc nháo, khiến cô không ngủ được nên dặn Hàn Mai nhớ thừa dịp ban ngày hai đứa nhỏ đi ngủ thì ngủ bù. Cho nên hiện tại Hàn Mai không khác gì hai bảo bối nhà cô, ăn xong rồi lại nằm ngủ, tỉnh ngủ thì ăn tiếp, cả ngày trôi qua giống hệt như heo nhỏ. Đến lúc hết một tháng này, sợ là trên người cô sẽ dư ra không ít thịt, bắp tay cũng tròn vồ, trên lưng từng ngấn từng ngấn một! Cũng may là Hàn Mai trắng trẻo, hiện tại cho dù có mập mà một chút thì nhìn cũng không mập, ngược lại nhiều thêm mấy phần thành thực, quyến rũ của phụ nữ.

Triệu Kiến Quốc thấy, đương nhiên là không thể không thích được, buổi tối mỗi ngày nằm lên giường liền bắt đầu không thành thật, sờ sờ bên này một chút, lại siết chặt bên kia một chút, mặc dù vợ anh vẫn đang trong thời gian ở cữ, anh cũng không làm được chuyện gì, nhưng ít thịt vụn này cho dù không đủ lót dạ thì cũng đủ cho anh nhét kẽ răng, có một chút để an ủi còn tốt hơn là không có gì! Triệu Kiến Quốc vừa vuốt ve làn da trơn bóng của vợ vừa tiếc nuối nghĩ, sớm biết như thế này có thể nuôi mập vợ thì anh đã sớm trối cô lên giường, không để cô phải làm gì ngoài việc ngủ ra.

Hàn Mai sợ anh huấn luyện cả ngày còn phải lái xe sẽ cực khổ, hơn nữa đoạn đường núi kia cũng không dễ đi, nếu chẳng may trên đường xảy ra chuyện gì, muốn tìm người giúp đỡ cũng khó khăn. Nghĩ thế nên cô bảo nếu như quá muộn thì hôm sau anh đến viện cũng được. Nhưng cô nói nửa ngày mà người đàn ông kia vẫn cứ ôm con gái nhỏ giọng nói chuyện, không thèm nghe cô nói. Hàn Mai xị mặt xuống, không nói chuyện nữa, ngồi trên giường vừa cho con trai bú sữa vừa buồn bực.

Triệu Kiến Quốc không hề phát hiện ra bản thân trong lúc mơ màng đã đập trúng mìn, vẫn vui vẻ chơi đùa với con gái, thấy khoe miệng của con gái khê nhếch lên, anh liền kích động, vội vàng ôm con gái đến bên cạnh Hàn Mai, nói, “Vợ, em mau nhìn này, Tiểu Lôi vừa cười với anh! Em mau nhìn đi!”

Hàn Mai liếc anh một cái, nói, “Bác sĩ nói đó là cơ mặt vận động, không phải cười!” Buổi trưa hôm nay cô cũng phát hiện ra trong lúc ngủ mà con gái vẫn cười, tìm bác sĩ hỏi mới biết nguyên nhân.

Thấy vợ xị mặt, tinh thần của Triệu Kiến Quốc có vũng vàng đến đâu đi nữa cũng biết là mình đã chọc tới phong ba rồi, anh vội vàng đặt con gái xuống giường, cẩn thận ngồi xuống trước mặt Hàn Mai.

Nhưng mặc kệ Triệu Kiến Quốc nói như thế nào, Hàn Mai đều cố ý không để ý đến anh, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh một lần nào, cúi đầu nhìn chăm chăm vào con trai đang ra sức bú sữa trong ngực mình.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ im lặng thì nóng nảy, dựa vào kinh nghiệm trước đây, lúc này anh có nói gì cũng vô dụng, nói nhiều lại càng sai nhiều, nên anh dứt khoát không nói gì nữa, nghiêm túc ngồi nhìn con trai bú sữa mẹ.

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói chuyện, bốn phía im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng đứa bé ừng ực ừng ực bú sữa.

Hàn Mai chờ mãi cũng không thấy Triệu Kiến Quốc lên tiếng dỗ cô như dạo trước, cảm thấy kỳ lạ liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đàn ông kia đang nhìn chăm chăm vào con trai, có điều ánh mắt kia khiến cô có cảm giác rất lạ.

“Ah!” Triệu Kiến Quốc thấy rốt cuộc vợ cũng chịu nhìn mình liền giả bộ kinh ngạc, giống như phát hiện ra chuyện lạ.

“Thế nào?”

Triệu Kiến Quốc không trả lời, tiếp tục nhìn chăm chăm vào con trai.

“Rốt cuộc là làm sao? Anh mau nói đi!” Hàn Mai tưởng trên người con trai bị làm sao, gấp gáp hỏi.

“Con trai giống như đã trưởng thành lên rất nhiều!”

Hàn Mai nghe xong liền lườm Triệu Kiến Quốc, không cho là đúng, nói, “Trẻ sơ sinh đều là như vậy, mỗi ngày mỗi vẻ đấy!”

Triệu Kiến Quốc khoanh hai tay trước ngực, cười xấu xa nói, “Làm sao em biết là anh đang nói tới con trai!” Cuối cùng còn làm như vô tình chạm nhẹ lên ngực Hàn Mai.

Hàn Mai dĩ nhiên đoán được ý của anh, vừa ở trong lòng tức giận Triệu Kiến Quốc không đứng đắn, vừa không có tiền đồ mà đồ mặt. Thấy con trai ăn đã no, cô vội vàng kéo áo xuống, đứng dậy ôm con trai đặt vào giường nhỏ, để nó nằm song song với em gái Tiểu Lôi, cầm đồ chơi màu sắc rực rỡ bắt đầu chơi đùa với hai anh em.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ lại bắt đầu không để ý đến mình, anh gọi cô cũng không đáp lại, không nói gì nữa, trực tiếp bế cô lên xoay tròn.

“A!!!”

Hàn Mai bị giật mình liền thét chói tai ra tiếng. Động tác của Triệu Kiến quá nhanh, cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khăn trương ôm chặt cổ của Triệu Kiến Quốc, cuối cùng dứt khoát vùi đầu vào trong ngực của anh.

Triệu Kiến Quốc rất hài lòng với biểu hiện của vợ, trong lòng hả hê nghĩ ai bảo em dám không để ý đến anh!

“Anh mau dừng lại, mau!”

“Không ngừng!”

“Người khác nhìn thấy bây giờ!” Hàn Mai thấy cửa phòng không khóa, nửa khép nửa mở, bên ngoài thỉnh thoảng lại có người đi lại, gấp gáp nói.

“Nhìn thấy thì nhìn thấy! Anh ôm vợ của mình thì có gì phạm pháp sao?” Triệu Kiến Quốc thờ ơ trả lời.

Hàn Mai không nói nên lời, Phó Doanh đại nhân anh cả ngày đi sớm về trễ, không quen mặt với các bác sĩ, y tá trong viện, đương nhiên là không sao! Nhưng cô ngày ngày đều ở đây, cùng những người đó là cúi đầu không gặp ngẩng đầu gặp, có thể không sao được sao?

Triệu Kiến Quốc thấy vợ lại chu cái miệng nhỏ nhắn lên, buồn cười hỏi, “Còn dám không để ý tới anh hay không?”

“Không dám!” Hàn Mai không tình nguyện trả lời.

“Vậy thì tốt!” Triệu Kiến Quốc hài lòng.

“Anh còn không thả em xuống!”

“Thả em xuống cũng được, nhưng em phải hôn anh một cái trước đã!” Triệu Kiến Quốc nói xong, liền nghiêng má phải lên.

Thực lực cách xa anh, Hàn Mai không thể không cúi đầu, ngoan ngoãn hôn lên má Triệu Kiến Quốc.

“Không nghe thấy tiếng vang, không tính!”

Hàn Mai cắn răng “Chụt” một tiếng hôn lên mặt của Triệu Kiến Quốc.

“Má trái nữa!”

Lúc này, hai mắt Hàn Mai đã muốn phun ra lửa, có điều có người đang vùi chìm đắm trong hả hê nên không có chú ý tới.

“Còn miệng nữa!” Thấy vợ lại ngoan ngoãn hôn một cái vang dội lên má trái của mình, Triệu Kiến Quốc không sợ chết mà đem miệng đưa tới.

Sự thật chứng minh, thổ trắng hiền lành cũng có thể cắn người! Cho nên, khi Triệu Kiến Quốc bày xong tư thế, mong đợi nụ hôn của vợ, trong nháy mắt, thổ trắng liền hóa thân thành cọp mẹ, Hàn Mai quả quyết ôm mặt cha đứa bé nhà mình, nhào tới cắn một hớp.

Lúc đó, y tá Lưu ở cách đó không xa nghe được một tiếng kêu thê lương trong phòng bệnh liền vội vàng chạy tới. Có điều khi chị chạy tới cửa phòng bệnh, nhìn vào chỉ thấy hai vợ chồng bên trong quay lưng về phía cửa, vai kề vai đứng trước giường của hai đứa bé, người chồng cầm trống nhỏ khê lắc, người vợ thì khom người đùa với con, tiếng trống thùng thùng quanh quẩn trong phòng bệnh, tiếng cười khoan khoái của người vợ hòa cùng tiếng y y nha nha của đứa bé, không khí ấm áp khiến cho người ta phải hâm mộ.

Y tá Lưu kỳ quái gãi đầu, vừa rồi rõ ràng là chị nghe thấy tiếng kêu phát ra từ phòng này, hơn nữa còn là tiếng đàn ông! Chị đã đến hết mấy phòng bệnh bên cạnh nhưng không có phát hiện ra được gì, người đàn ông kia kêu thảm thiết như vậy, sao tự nhiên lại biến mất được? Chẳng lẽ là do gần đây chị trực đêm quá nhiều, nên nghe nhầm sao?

Đêm đó cũng có rất nhiều người nghe thấy tiếng đàn ông kêu thảm thiết quanh quẩn ngoài hành lang của phòng bệnh số 308, có người còn nói rằng đó là hồn ma của ông cụ bị ung thư gan mới qua đời mấy hôm trước hiện về. Người khác lại nói mấy năm trước cũng nghe được tiếng kêu ở phòng đó! Những người nghe được chuyện này liền có ít nhiều sợ hãi trong lòng, ban đêm không dám đi qua đoạn hành lang này nữa.

Tóm lại là có rất nhiều phiên bản, mọi người lại không thể kiểm chứng tính chân thực, nhưng nghe nói từ sau đó trở đi, ban đêm đi qua nơi đó đều sẽ nghe được tiếng kêu thê lương của đàn ông, nhưng mà điều này để sau này rồi nói...

Trong phòng bệnh số 308, vẻ mặt Triệu Kiến Quốc buồn rầu, mày nhíu lại, ánh mắt rất phức tạp, nhìn kỹ sẽ thấy được khóe miệng bên trái của anh bị sưng lên, vết máu còn chưa kịp khô, rõ ràng là vừa mới bị cắn. Nghe tiếng bước chân ngoài cửa đã đi xa, anh liền để trống nhỏ xuống, thấy vợ đang khom người trêu chọc con trai liền đen mặt, nói, “Vợ à, người đã đi rồi!” Bởi vì nói chuyện chạm đến vết thương trên khóe miệng nên “Xuy” một tiếng.

Hàn Mai cũng biết người đã đi rồi, nhưng cô buồn cười không đứng lên nổi! Bàn tay vẫn chạm nhẹ vào bả vai của con trai, nhưng thật ra trong lòng cô đang nghĩ phải nén lại, không được cười ra tiếng, nhưng... Nhưng... cô không nhịn được!

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai như vậy lại càng thêm âm ỉ, trong lòng hối hận vì đã khinh thường cô, dịu dàng xứng anh hùng thật đúng là không có sai!

Đêm hôm đó là lần đầu tiên Hàn Mai ngửa quay lưng lại với Triệu Kiến Quốc, bởi vì muốn đi tiểu đêm, cho nên ngọn đèn nhỏ trong phòng vẫn bật sáng, Hàn Mai sợ đối mặt với Triệu Kiến Quốc, không tự chủ được lại nhìn đến đôi môi của anh, sau đó không tự chủ được mà bật cười, cuối cùng lại đối lấy ánh mắt tràn đầy ý cảnh cáo của anh. Có điều như bây giờ, cô nằm quay lưng lại phía anh, hai tay đè chặt lên ngực nhưng cũng không có bao nhiêu hiệu quả, bả vai bất thành linh còn run rẩy.

Triệu Kiến Quốc dĩ nhiên có thể cảm thấy được động tĩnh của cô vợ nhỏ, nhưng bây giờ anh còn đang bận nghĩ đến một vấn đề khác.... Vợ anh còn phải ở cỡ bao nhiêu ngày nữa đây?

57. Chương 57: Hồng Viễn

Sáng hôm sau lúc Hàn Mai tỉnh dậy thì Triệu Kiến Quốc đã đi rồi. Hàn Mai thầm cảm thấy may mắn vì anh đã đi rồi, nếu không sáng sớm nhìn thấy khóe miệng của anh, cô sẽ lại cười không dừng lại được giống hôm qua. Không biết vết thương của anh đã khá hơn chút nào chưa? Có còn sưng hay không đây?

Thật ra tối hôm qua Hàn Mai cũng không cố ý, cô chỉ muốn trả thù Triệu Kiến Quốc một chút thôi, ai bảo anh tham lam như vậy làm gì!

Hàn Mai vốn chỉ định giả vờ giả vịt nhào qua thôi, ai ngờ không khống chế được sức lực mới khiến răng cửa cắn trúng môi dưới của Triệu Kiến Quốc, lúc ấy cô còn cảm thấy ê ẩm cả hàm răng thì chắc chắn là Triệu Kiến Quốc cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ cần nghe tiếng kêu của anh là biết.

Nhìn khoe miệng sưng đỏ vẫn còn đang rỉ máu của anh, Hàn Mai tự trách mình. Cô định đi tìm y tá xin thuốc bôi cho anh, nhưng Triệu Kiến Quốc lại ngăn lại, sống chết không cho cô đi, Hàn Mai cũng không còn biện pháp, chỉ có thể hi vọng sức hồi phục của Triệu Kiến Quốc mạnh mẽ một chút, vết thương sớm hết sưng.

Sáng sớm về đến bộ đội, Triệu Kiến Quốc lập tức vào phòng làm việc. Phạm Bằng nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của Triệu Kiến Quốc thì cười không khép miệng lại được, này rõ ràng chính là vết răng cắn. Có thể gây thương tổn cho Phó Doanh của anh, mà lại là ở vị trí đó, phương thức đó, trừ chị dâu ra thì không còn ai nữa. Phạm Bằng xấu xa nghĩ, nhất định là Phó Doanh đại nhân không chịu được cháo trắng rau dưa, muốn ăn thịt, kết quả là chị dâu thà chết cũng không theo, nhất thời kích động nên mới cắn Phó Doanh một ngụm. Có điều, cũng phải nói rằng, quả thật chị dâu rất lợi hại, nhìn bề ngoài thì có vẻ mềm mại yếu ớt, thời khắc mấu chốt lại có thể hạ được miệng, nhìn đôi môi sưng đỏ kia cũng biết chiến hướng lúc đó có bao nhiêu kịch liệt!

Nhớ ra dạo này vì vợ sinh Long Phượng thai mà cả ngày Triệu Kiến Quốc đều mang vẻ mặt rầu rĩ, Phạm Bằng không nhịn được, muốn đi kích thích người kia đôi câu.

“Người anh em, có câu này tôi nhất định phải nói với cậu, cậu có nóng lòng hơn nữa cũng không thể nhịn thêm vài ngày sao? Chị dâu vẫn còn đang ở cử đấy? Cậu như vậy, khó trách chị dâu lại hạ miệng không lưu tình...!!!”

“Cút!”

Phạm Bằng còn chưa nói xong đã bị Triệu Kiến Quốc đuổi ra khỏi phòng làm việc, anh cũng không giận, chỉ cười một tiếng liền rời đi, thế nhưng tiếng cười kia lại khiến người ta cảm thấy không có ý tốt.

Cả ngày hôm đó, bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại có một hai cái đầu ló ra, nhìn trộm vào trong phòng làm việc, chính xác mà nói là nhìn trộm Triệu Kiến Quốc, dĩ nhiên, trọng điểm chú ý là miệng của anh, mỗi lần vừa thấy Triệu Kiến Quốc muốn ngẩng đầu lên sẽ lập tức nhanh chân bỏ chạy.

Triệu Kiến Quốc nhìn bóng lưng hấp tấp chạy trốn ngoài cửa sổ, thầm tính toán xem có nên gia tăng cường độ huấn luyện hay không?

*****

Vài ngày trước khi Hàn Mai xuất viện, Dương Vân Tú đến gặp cô, nói muốn làm tiệc đầy tháng cho Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, đã đặt sẵn ở khách sạn rồi.

Hàn Mai vừa nghe liền giật mình chấn kinh.... Sao ngay cả tiệc đầy tháng của hai bảo bối nhà cô chị ấy cũng muốn giúp đỡ?

Hàn Mai vốn đã tính chờ hai bảo bối đầy tháng, cô sẽ mở tiệc mời khách, ở quê cô có tục lệ, vào ngày đầy tháng của đứa bé, nhất định phải mời người cao tuổi nhất trong thôn tới nhà, coi như là cầu phúc cho đứa bé cả đời được khỏe mạnh an khang. Cho dù trong nhà có khó khăn thế nào đi chăng nữa cũng đều cố gắng làm một bàn tiệc rượu nho nhỏ, nhà nào khá hơn thì tiệc đầy tháng và trăm ngày cho đứa bé sẽ náo nhiệt hơn. Có người mẹ nào mà không hi vọng con cái của mình được bình an chứ, lấy điều kiện bây giờ của cô mà nói, cũng không phải là cô không làm được vài bàn tiệc. Hơn nữa, lúc cô vừa tới bộ, nói là mời khách nhưng cuối cùng lại vì chuyện Tào Thái Ngọc mà không thành công. Trong thời gian cô mang thai, các binh sĩ của Triệu Kiến Quốc cũng chăm sóc cô không ít, rau xanh, trái cây đều chọn thứ tốt nhất đưa tới cho cô, nói Hàn Mai không cảm động là giả, cô tính chờ sinh con xong, sẽ mời mọi người tới ăn tiệc đầy tháng.

Triệu Kiến Quốc cũng có ý giống như vậy, nhưng hiện tại anh không quản chuyện tiền nong trong nhà, trợ cấp mỗi tháng cũng đưa hết cho Hàn Mai giữ, một năm bốn mùa bộ đội đều phát quân trang xuống, trước kia còn có thể mua mấy bao thuốc, uống chút rượu, nhưng vì Hàn Mai muốn sinh con nên anh cũng cai hết. Cho nên bây giờ, hằng ngày Triệu Kiến Quốc trừ tiền cơm ba bữa ra cũng không còn gì phải tiêu xài cả. Thỉnh thoảng Hàn Mai sẽ bỏ ít tiền vào túi áo của Triệu Kiến Quốc, nhưng một thời gian sau kiểm tra thì số tiền đó hầu như vẫn còn nguyên. Hàn Mai cũng không phải là loại phụ nữ quản lý chồng chặt chẽ, Triệu Kiến Quốc cũng không có điểm gì khiến cô không yên lòng cả. Số tiết kiệm và tiền mặt cất ở đâu trong nhà, anh cũng biết, nhưng cho tới giờ anh đều không chạm qua mấy thứ đó, cũng không hỏi Hàn Mai tiêu pha như thế nào, chỉ đến lúc cô bàn chuyện làm tiệc đầy tháng cho con, anh mới hỏi cô có đủ tiền không,

nhận được đáp án khẳng định của Hàn Mai thì bắt đầu vui vẻ, theo sát bên cô thảo luận chuyện làm tiệc đầy tháng cho con.

Hai người cùng cảm thấy không cần thiết phải làm lớn. Bọn ở ở đây không có thân thích nào, chỉ cần làm mấy bàn rượu, mời mấy chiến hữu trong bộ đội đến là được.

Hàn Mai vốn lên kế hoạch bày vài bàn trên mảnh đất trống dưới lầu, nhờ mấy công nhân có quan hệ tốt với cô ở xưởng đóng hộp tới nấu nướng giúp. Có điều cô không ngờ tới mình sẽ sinh non hơn nửa tháng, còn là sinh đôi, lại ở lại trong viện hết cả tháng trời. Cô không trở về được, cũng không tiện bảo Triệu Kiến Quốc chuẩn bị trước, sau khi thương lượng, hai người không thể làm gì khác hơn là đem tiệc đầy tháng đổi thành tiệc trăm ngày. Nhưng đến lúc đó trời đã chuyển lạnh rồi, chỉ sợ bày tiệc trên khu đất kia sẽ không tốt.

Hiện tại, Dương Văn Tú lại đột nhiên chạy tới nói muốn làm tiệc đầy tháng cho Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, ngay cả khách sạn cũng đã đặt rồi, Hàn Mai suy nghĩ một lúc lâu cũng không biết nên trả lời chị ra sao, đành phải nói chuyện này một mình cô không quyết định được, phải đợi Triệu Kiến đến bàn bạc với anh đã.

Dương Văn Tú thấy Hàn Mai nói như vậy cũng không nói thêm gì nữa, ôm Tiểu Lôi hàn huyên thêm đôi ba câu.

Hàn Mai biết Dương Văn Tú là thật lòng yêu thích hai bảo bối nhà cô, đặc biệt là Tiểu Lôi, mỗi lần tới bệnh viện, chị đều ôm Tiểu Lôi không chịu buông tay. Chuyện này Hàn Mai có thể hiểu được, nếu như cô chỉ sinh được một mình Tiểu Nghị thì cũng sẽ muốn có thêm một bé gái nữa, phụ nữ luôn luôn hi vọng mình có thể nam nữ song toàn, có con trai lại muốn con gái, có con gái lại muốn con trai, đây là chuyện thường tình. Dù sao Dương Văn Tú cũng chỉ sinh được một đứa con trai, thấy con gái nhỏ nhà người ta đáng yêu liền yêu thích thì cũng bình thường. Có điều lúc trước chị đã giúp cô nhiều chuyện như vậy rồi, hiện tại ngay cả tiệc đầy tháng cho Tiểu Nghị và Tiểu Lôi cũng là chị đứng ra làm, hình như không đơn giản chỉ là vì yêu thích hai đứa bé mà thôi.

Hàn Mai biết trong này có một phần là vì giao tình vài chục năm giữa Triệu Kiến Quốc và Ngô Bán, nhưng cô luôn cảm thấy phần lớn là vì chuyện mảnh đất ở Hà Đông lần trước.

Sau khi Dương Văn Tú ra về, Hàn Mai cẩn thận nhớ lại, kiếp trước có một lần Lý Khải Dân cùng đám bằng hữu chớ má của hắn uống tới nửa đêm, cô chờ mọi người về hết mới dám ra khỏi phòng. Đến phòng khách, chỉ thấy Lý Khải Dân nằm im trên bàn, không nhúc nhích gì, vỏ đậu phộng, vỏ chai rượu vắt bừa bãi khắp sàn nhà. Thấy cửa nhà nửa đóng nửa mở, cô vội vàng chạy ra khóa trái cửa lại trước.

Trước kia cũng có nhiều lần Hàn Mai tỉnh dậy lúc nửa đêm, lúc cô đi ra ngoài tìm Lý Khải Dân đều thấy hắn say khướt nằm trên bàn như vậy, những người ngày thường cùng hắn xưng huynh gọi đệ, ăn uống no đủ liền phỉu mông rời đi, lúc ra về lại không chịu đóng cửa cẩn thận. Trong nhà chỉ có một người phụ nữ là cô và một người say như chết là Lý Khải Dân, Hàn Mai không dám tưởng tượng nếu như có ăn trộm chạy vào thì cô phải đối phó như thế nào. Sau đó, Hàn Mai nói với Lý Khải Dân mấy lần, nhưng hắn căn bản là không nghe lọt tai, thậm chí có lần Hàn Mai tỉnh lại, trong nhà trống không chỉ có một mình cô, Lý Khải Dân không biết đã đi đâu rồi, cửa chính mở rộng, cô đứng trong phòng khách nhìn cánh cửa đang mở rộng kia mà lạnh hết cả người.

Từ đó về sau, mỗi lần Lý Khải Dân dẫn người về nhà, Hàn Mai chuẩn bị xong rượu và đồ nhắm liền trốn vào trong phòng ngủ, nhưng cô cũng không dám ngủ, cứ thế ngồi đợi trên giường, chờ phòng khách an tĩnh trở lại, mọi người đi hết rồi cô mới đi ra, trước tiên đóng cửa nhà lại rồi mới bắt đầu dọn dẹp phòng.

Có lúc ngồi đợi nhàm chán, cô sẽ đọc mấy tờ báo và tạp chí của Lý Khải Dân, phần lớn là tin tức có liên quan đến địa ốc, Lý Khải Dân rất quan tâm tới loại tin tức này, còn đánh dấu rất nhiều chỗ bằng bút đỏ. Những chỗ được đánh dấu đó, Hàn Mai đều đọc cẩn thận, cô phát hiện phần lớn những tin tức này đều nói về dự án khai thác và những đánh giá của chuyên gia về mảnh đất ở Hà Đông.

Nội dung đại khái là tập đoàn Hồng Viễn lớn nhất tỉnh đầu tư một số tiền lớn vào dự án khai thác mảnh đất ở Hà Đông, chuẩn bị xây dựng một trung tâm thương mại lớn, kết quả Chính phủ còn chưa tu sửa xong đường thì phát hiện bên dưới nền đất có một cái hồ lớn, những công trình đã xây dựng được một nửa của Hồng Viễn bị buộc phải ngừng lại. Lúc này Hồng Viễn giống như bị rơi vào một vùng bùn, lùi không được mà tiến cũng không xong, cuối cùng chỉ có thể tuyên bố phá sản, bị tập đoàn Cao thị thu mua.

Báo chí lại tiếp tục phanh phui chuyện chủ tịch của Hồng Viễn vì một mảnh đất kia mà mất cả công ty là do Cao thị đứng đằng sau phao tin đồn, mọi tờ báo lớn nhỏ đều đăng lên tin này lên trang đầu, Lý Khải Dân cũng thảo luận chuyện này với đám bạn cả ngày, Hàn Mai có muốn không chú ý tới cũng khó khăn.

Hàn Mai còn nhớ rõ, kiếp trước có lần cô đỡ Lý Khải Dân đã say khướt về phòng thì hần đột nhiên nắm vai cô, nửa tỉnh nửa say nói, “Anh nói cho em biết... đám người Hồng Viễn kia.. con mẹ nó chính là kẻ ngu.. Tập đoàn Cao thị đào sẵn một cái hố mà bọn họ vẫn ngoan ngoãn nhảy vào! Đám khai trừ lão tử, lão tử.. con mẹ nó khiến người phá sản...”

Lúc ấy Hàn Mai cũng không quá để ý, chỉ vì nghe thấy hai chữ Hồng Viễn nên mới lưu ý. Kiếp này cũng là vì từ Triệu Kiến Quốc mà biết được Dương Vân Tú chính là Chủ tịch của Hồng Viễn, những ký ức này mới từ từ hiện về. Kiếp trước trừ tập đoàn Hồng Viễn ra, còn có rất nhiều nhà đầu tư bị phá sản. Ban đầu, Hàn Mai còn tưởng rằng Dương Vân Tú chỉ là bà chủ của xưởng đóng hộp, không hề đem chị và Hồng Viễn liên hệ với nhau. Nhưng chuyện này cũng không thể trách cô được, thời này phụ nữ ra ngoài làm ăn đã ít, ai sẽ nghĩ tới Dương Vân Tú lại quản lý một công ty lớn như vậy chứ?

Bây giờ nghĩ lại, nếu những lời kia của Lý Khải Dân là thật thì lần này Hồng Viễn chính là bị người trong bóng tối hãm hại. Lần trước cô nhắc nhở như vậy, chẳng những là ngăn Hồng Viễn sa chân vào bùn lầy, mà gặp phải chuyện như vậy, Dương Vân Tú nếu đã có thể tự mình chèo chống một công ty lớn thì sẽ nhìn ra được mờ ám đằng sau. Tập đoàn Cao thị kia bại lộ ra ánh sáng trước thời hạn, sợ rằng về sau muốn đứng vững trên thương trường cũng không dễ dàng gì, trải qua sự kiện lần này, muốn tìm một cơ hội tốt hơn khẳng định càng thêm khó khăn.

Hàn Mai không nghĩ tới một câu nói của cô lại gây ra thay đổi lớn như vậy, cũng coi như là giúp Hồng Viễn một việc lớn, thế thì Dương Vân Tú làm những thứ này cũng có chút giống như báo ơn.

Sống lại lần nữa, Hàn Mai không muốn làm chuyện lớn, cô cũng không có cảm giác bản thân mình có thể có bản lĩnh làm ra chuyện lớn gì, cô chỉ muốn an ổn cùng Triệu Kiến Quốc sống qua ngày, cùng nhau chăm sóc con cái, chờ con cái trưởng thành, kết hôn, cô có thể ôm cháu nội cháu ngoại, cuộc sống như thế cô đã rất thỏa mãn rồi. Nhưng những ý nghĩ này đều là trước khi Hàn Mai chưa trở thành mẹ, hiện tại nhìn hai bảo đang an tĩnh ngủ trên giường nhỏ, Hàn Mai lại có chút dao động.

58. Chương 58: Dị Năng

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Dương Vân Tú không trở về công ty như ngày thường mà trực tiếp lái xe về nhà.

Lúc về đến nhà, dì Trần đã chuẩn bị xong cơm tối, bốn món mặn, một món canh, đủ cho ba người ăn, ông cụ nhà chị luôn luôn chủ trương tiết kiệm, không thích lãng phí.

Trong phòng trống không, luôn có vẻ quá mức yên tĩnh. Mấy năm nữa, nếu Lục Hạo kết hôn thì sẽ có thêm bảo bảo, có lẽ trong nhà sẽ náo nhiệt hơn. Tiểu tử thói vì tránh mẹ mà đã không về nhà mấy hôm nay, cũng không biết bây giờ nó đang ở xó xỉnh nào rồi. Hắn là nó chưa biết ngày hôm qua, Lục tiên sinh và Dương nữ sĩ nhà bọn họ đã đi du lịch nước ngoài rồi, bằng không nó đã lăn trở về. Dương Vân Tú cũng không báo cho em trai, cứ để cho tiểu tử kia chịu khổ một chút, nếu không chịu được nữa thì nó đã sớm về nhà rồi.

Dương Vân Tú vào phòng ngủ thay quần áo xong liền đi lên lầu gõ cửa, chỉ thấy con trai bảo bối nhà chị đang mím môi ngồi trước bàn, nghiêm túc luyện chữ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có thể nhìn ra mấy phần bóng dáng của Ngô Bản.

Ông ngoại của Dương gia, Dương Hoàn, đang nhàn nhã nằm trên xích đu đọc sách dạy đánh cờ, bên cạnh là khay trà để nửa ly trà nhỏ vẫn còn bốc khói.

Sớm đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cầu thang, biết chắc là mẹ đã về, nhưng người bạn nhỏ Ngô Dịch của chúng ta vẫn kiên trì viết xong một chữ cuối cùng mới thả bút lông trong tay xuống, chạy tới nhào vào

trong ngực mẹ, mở miệng liền hỏi, “Mẹ, mẹ đã gặp em Lôi Lôi chưa? Đồ chơi con gửi mẹ mang đến, em ấy có thích không? Mẹ đã nói cho em ấy biết là mấy ngày nữa con sẽ tới thăm em ấy chưa?...”

Dương Vân Tú hôn một cái lên mặt con trai, nói, “Con trai ngoan, Tiểu Lôi còn nhỏ như vậy, con đưa rô bốt cho em ấy thì em ấy biết chơi như thế nào chứ!” Dương Vân Tú bất đắc dĩ, lần trước chị dẫn con trai tới thăm mẹ con Hàn Mai, tiểu tử này hơi chút liền lo lắng cho con gái nhà người ta, cả ngày dặt ba chữ “em Lôi Lôi” trên khóe miệng, có thứ gì tốt đều nhớ dành một phần cho con bé, chị làm mẹ mà cũng muốn ghen tỵ.

“Vậy lúc nào thì mẹ dẫn con tới thăm em ấy?” Người bạn nhỏ Ngô Dịch ôm cổ Dương Vân Tú, chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

“Ngoan! Mấy ngày nữa là Tiểu Nghị và Tiểu Lôi đầy tháng, đến lúc đó mẹ sẽ dẫn con đi gặp hai em ấy! Bây giờ con xuống lầu trước, chuẩn bị ăn cơm đi, mẹ nói chuyện với cụ ngoại một lát, sẽ xuống sau!”

“Vâng ạ!” Lấy được sự bảo đảm của mẹ, tiểu tử nghe lời, trượt xuống khỏi người Dương Vân Tú, cung kính chào ông ngoại Dương một tiếng mới đi xuống lầu.

“Đã làm xong chuyện chưa?” Ông ngoại Dương gấp sách dạy đánh cờ lại, cầm ly trà lên nhấp một ngụm, hỏi.

“Cháu đã nói rồi, nhưng cô ấy không lập tức đồng ý ngay mà bảo là chờ bàn bạc với Triệu Kiến Quốc xong mới trả lời.”

Ông ngoại Dương nghe xong cũng không có phản ứng gì, giống như đã sớm biết sẽ có đáp án như vậy, đặt ly trà trong tay xuống, nói, “Được rồi, cháu đi xuống trước đi!”

“Vâng.”

Sau khi đóng cửa phòng lại, Dương Vân Tú thở dài một hơi. Chị cảm thấy rất kỳ quái, mỗi lần ông cụ nhà chị không nói gì đều khiến chị khẩn trương, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Cả nhà trên dưới cũng chỉ có em trai Lục Hạo của chị là dám đối nghịch với ông cụ, còn những người khác ở trước mặt ông cụ đều một mực cung kính, ngay cả con trai của chị, cả ngày nghịch ngợm cũng bị trị phải ngoan ngoãn.

Thật ra có lúc chị rất hâm mộ tên nhóc Lục Hạo kia, muốn làm cái gì thì làm, không phải băn khoăn điều gì hết, cho dù chỉ là làm cảnh sát quèn cũng được nhẹ nhõm tự tại, không giống như chị, cả ngày phải suy nghĩ, một giây cũng không dám buông lỏng, chỉ sợ phân tâm sẽ bị người ta tính toán. Lần trước, chuyện dự án ở Hà Đông kia là do chị nhất thời sai sót, để cho Cao thị thừa cơ. Thật may là Hàn Mai kịp thời nói ra, nếu không chờ đến lúc ký hợp đồng rồi, chị có hối hận đến đen cả ruột cũng không làm được gì.

Vì chuyện đó mà Dương Vân Tú phải vội vàng xử lý chuyện của công ty, không có thời gian ngẫm nghĩ xem có gì không hợp lý hay không. Ví dụ như lúc ấy chị chỉ thuận miệng nói ra một câu về mảnh đất ở Hà Đông, làm sao Hàn Mai lại lập tức nghĩ tới khu đang được sửa đường kia? Ở Hà Đông còn có vài mảnh đất khác rất tốt mà. Hơn nữa, trên thực tế thì con đường kia còn chưa bắt đầu xây dựng, vẫn còn đang trong thời gian quy hoạch, bản thân chị cũng phải thông qua vài tầng quan hệ mới biết được, người bên ngoài biết chuyện này cũng không nhiều, bằng không chị cũng sẽ không vì vội vã nghĩ thừa dịp tin tức chưa truyền ra mà nhất thời khinh thường muốn mua mảnh đất kia.

Nhưng Hàn Mai mới ngoài hai mươi tuổi, lại lớn lên ở nông thôn, là quân tử mới tới theo quân, làm sao cô ấy lại biết được Chính phủ muốn sửa đường? Kỳ quái hơn nữa là lúc ấy Hàn Mai hỏi là đoạn đường đang sửa chứ không phải là có kế hoạch sửa.

Dương Vân Tú càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, chị có cảm giác như Hàn Mai có thể biết trước chuyện xảy ra trong tương lai vậy. Chị phất người đi thăm dò ông cụ trên tàu trong lời Hàn Mai nhưng không tra ra được người nào như thế, cũng không phát hiện ra nhà Tổ nào bị sứt đất hết.

Tất cả đều chỉ rõ, Hàn Mai đang nói dối!

Nhưng Dương Vân Tú có thể khẳng định Hàn Mai không có chút ác ý nào, rõ ràng chỉ vì muốn nhắc nhở chị chuyện dự án ở Hà Đông có vấn đề, hơn nữa, nếu không phải vì câu nói kia của Hàn Mai, nói không chừng Hồng Viễn sẽ sụp đổ trên tay chị.

Dương Văn Tú suy nghĩ chuyện này thật lâu, không dám nói với người khác, ngay cả Ngô Bản chị cũng không tiết lộ. Sau đó có một lần đang báo cáo tình trạng của công ty với ông ngoại, chị mới do dự nói ra, chị nghĩ ông cụ đã sống hơn nửa thế kỷ, có chuyện kỳ lạ nào mà chưa từng thấy qua, biết đâu lại có thể giải thích cho chị thì sao.

Dương Văn Tú nhìn ra được ông cụ nhà chị dường như cảm thấy rất hứng thú với Hàn Mai, cặn kẽ hỏi rõ mọi chuyện, híp mắt suy nghĩ thật lâu nhưng lại không nói gì, chỉ dặn chị không nên nói ra chuyện này, còn bảo chị có cơ hội thì dẫn người về nhà cho ông nhìn một chút.

Dương Văn Tú cũng không biết ông cụ đang diễn tuồng gì, nhưng chị cũng đã nghe người ta nói trên đời này có vài người sinh ra đã có năng lực trời sinh, có thể là Thấu Thị, có thể là Độc Đạc suy nghĩ của người khác, nói không chừng Hàn Mai có thể đoán trước được tương lai thì sao?

Dương Văn Tú càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lại nhớ tới chuyện Hàn Mai mở tiệm ăn ở quê, một người phụ nữ dám ra ngoài làm ăn đã không dễ dàng gì, Hàn Mai lại có gan kí hợp đồng với người ta những mười năm thì nhất định phải là đã nắm chắc phần thắng, bản thân chị lăn lộn trên thương trường đã vài chục năm, nhưng đứng ở vị trí của Hàn Mai, chưa chắc chị đã dám làm như vậy.

Nghĩ như vậy, Dương Văn Tú càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, vốn dĩ chị đã định bồi dưỡng Hàn Mai thành cánh tay phải của mình, hiện tại càng thêm muốn giữ Hàn Mai ở bên người.

Lần này, Dương Văn Tú nói muốn tổ chức tiệc đầy tháng cho Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, một mặt là vì thật sự yêu thích hai đứa nhỏ, mặt khác ít nhiều cũng có ý cảm kích.

Hàn Mai sao có thể ngờ được cô chỉ khiến mọi chuyện xảy ra trước thời gian nhưng lại sản sinh ra một hiểu lầm lớn như vậy!

Kiếp trước, Hàn Mai kết hôn với Triệu Kiến Quốc được hơn ba năm mới đi theo Lý Khải Dân, khi đó con đường ở Hà Đông đã tiến hành sửa chữa được hơn một năm, cũng sắp làm xong rồi mới phát hiện bên dưới có hố lớn, cùng lúc đó mấy công trình lớn của Hồng Viễn đã thi công được một nửa. Nói cách khác, nếu như lúc ấy Hàn Mai không nhắc nhở Dương Văn Tú thì phải hơn một năm sau chị mới biết được chuyện hố lớn kia, mà con đường kia cũng phải mấy tháng sau mới bắt đầu đi vào chính thức xây dựng, thậm chí tin tức chuẩn bị sửa đường khi đó cũng là cơ mật, không phải tùy tiện người nào cũng có thể biết được.

Hàn Mai không nghĩ tới những thứ này, lúc ấy cô cũng khẩn trương, cô cho rằng Dương Văn Tú sẽ không đi điều tra về ông cụ kia nên mới thuận miệng mà bịa ra như thế, không ngờ đây lại là sơ hở lớn, nhưng cũng không có ảnh xấu gì đến cô cả.

Dĩ nhiên là Hàn Mai không biết gì hết, lúc này cô và Triệu Kiến Quốc đang nằm trên giường bệnh bàn xem nên tổ chức tiệc đầy tháng cho con như thế nào.

“Vợ à, em nghĩ như thế nào?” Triệu Kiến Quốc nghe Hàn Mai nói xong chuyện xảy ra ban ngày liền cau mày suy nghĩ, chốc lát sau mới mở miệng hỏi.

“Em biết chị dâu là có ý tốt, đầy tháng mà đặt tiệc rượu trong khách sạn quả thật là có mặt mũi, nhưng chúng ta chỉ là người bình thường, cần loại mặt mũi đó làm gì? Hơn nữa, ở đây chúng ta không có thân thích nào, khách mời đều là chiến hữu của anh, chỉ vì một bữa cơm mà bắt mọi người phải mất công đi lại cũng không tốt. Với lại, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra khỏi bộ đội, chỉ sợ đến lúc đó lại không đến đông đủ được, quan trọng nhất nhà, như nhà khác bày tiệc trong khách sạn, theo như quy củ thì tàn tiệc là muốn thu bao lì xì, chúng ta có thể thu tiền của mọi người được sao? Tình cảm của anh với mọi người lại như là người thân trong gia đình, chúng ta sao có thể thần nhiên thu tiền của người nhà được chứ? Vốn dĩ chỉ định nhân dịp đầy tháng của Tiểu Nghị và Tiểu Lôi mà mời mọi người đến chung vui một bữa, bây giờ sao có thể thay đổi thành ra như vậy được?”

Hàn Mai nằm trong ngực Triệu Kiến Quốc, nói liền một hơi, chờ một lúc lâu mà không thấy Triệu Kiến Quốc nói gì, cô ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy anh đang nhìn cô cười hì hì, Hàn Mai không khỏi lườm anh, nói, “Đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đó, rốt cuộc anh có nghe hay không hả? Cứ nằm đó mà cười!”

Triệu Kiến Quốc nhìn vợ phồng má trừng mình, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, anh càng nhìn càng thấy vui vẻ, thừa dịp cô không chú ý liền hôn lên đôi môi hồng hồng một cái, “Vợ à, anh phát hiện ra em làm chị

dâu mà rất biết săn sóc bọn nhóc kia, lại còn muốn tiết kiệm tiền thay cho bọn họ nữa! Xem ra anh đúng là đã nhặt được bảo vật rồi!”

Hàn Mai giận, giả bộ cảm khái nói, “Haizz! Làm vợ lính cũng không dễ dàng gì! Nhớ ngày đó nếu không phải do anh cho em mấy trăm đồng tiền sinh lễ thì em cũng không lấy anh đâu đấy!”

Triệu Kiến Quốc biết vợ đang giả bộ, nhất thời vui mừng, vẻ mặt lưu manh, phối hợp nói, “A.. Bây giờ con cũng có rồi nên chê anh phải không? Lúc nặn hai anh em nó là ai thoải mái ôm anh không chịu buông tay? Khi đó sao không thấy em chê anh thói hả? Hôm nay gia thật sự là không nuốt trôi được giọng điệu này, để gia xem xem tiểu nương tử em có bao nhiêu thơm nào!!”

Triệu Kiến vừa nói vừa thừa dịp Hàn Mai đang mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, nghiêng người, nhẹ nhàng đè lên người cô, dí mũi vào cổ áo của cô không ngừng hít vào như con chó nhỏ, râu mới mọc thô sấp cọ vào cần cổ thon dài trắng nõn của Hàn Mai, chọc cho cô vừa xấu hổ vừa nhột, không nhịn được cười ha ha nói, “Tránh ra.. ha ha.. Khốn kiếp.. Mau dừng lại.. Ha ha...”

Bởi vì phải cho con bú nên Hàn Mai chỉ mặc một cái áo ngủ, nút áo cài rất lỏng lẻo. Lúc này bị Triệu Kiến Quốc cúi người ở phía trên như vậy, nút áo đầu tiên đã tuột ra, lộ ra một mảnh ngực trắng như tuyết.

Triệu Kiến Quốc biết vợ anh sợ nhột, vốn dĩ chỉ định trêu cô, không muốn đùa quá trớn, ai ngờ lại thành tự châm lửa đốt mình, cả người anh nóng lên, khó chịu muốn chết, bây giờ đã hơn nửa đêm, lại đang ở trong bệnh viện, anh có muốn tắm nước lạnh cũng không dễ dàng gì, lửa dục tràn đầy mà không có chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là ôm vợ thật chặt, nằm trên người cô không nhúc nhích.

Hàn Mai nửa cười nửa đáp, thấy Triệu Kiến Quốc đột nhiên lại ngừng lại, trán anh đầy mồ hôi, hô hấp dồn dập, cô liền biết rõ là chuyện gì, nằm im không dám động đậy nữa.

Qua hồi lâu, Hàn Mai thấy hô hấp của Triệu Kiến Quốc đã thông thả hơn rất nhiều, mới lên tiếng hỏi, “Đã đỡ chưa?”

“Ừ.”

Hàn Mai nghe thanh âm của Triệu Kiến Quốc vẫn còn hơi khàn khàn, lại đợi thêm một lúc nữa, đợi đến khi cô sắp ngủ thiếp đi mà vẫn không thấy anh nói gì mới mơ hồ lên tiếng, “Anh đang nghĩ gì thế?”

“Hạ Vũ.”

“Hạ Vũ thường đưa thức ăn tới nhà chúng ta á?”

“Không phải, là người khác, một Đại anh hùng chống lũ giải nguy.”

“Sao lại nghĩ tới người ta làm gì?”

“Anh đang nghĩ không biết cậu ấy đã được làm ba ba chưa..”

.....

Lại qua hồi lâu, Triệu Kiến Quốc hít vào một hơi thật sâu, lật người xuống ôm cô vợ nhỏ đã ngủ say vào trong ngực, kéo cao chăn lên.

59. Chương 59: Phẩm Chất Của Pháo Binh

Hôm sau, lúc Dương Vân Tú tới bệnh viện thì Hàn Mai liền uyển chuyển từ chối việc tổ chức tiệc rượu ở khách sạn, ý là cô không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục làm phiền chị nữa, hơn nữa còn làm ở khách sạn, những binh sĩ trong bộ đội cũng không tiện đến.

Dương Vân Tú không hề nghĩ tới điểm này, thấy Hàn Mai kiên quyết, không giống như đang khách sáo, nên chị cũng không kiên trì nữa.

Ngày Tiểu Nghị và Tiểu Lôi đầy tháng thì Hàn Mai xuất viện, một nhà bốn người quanh co trên núi hơn hai giờ đồng hồ mới về tới bộ đội.

Bình sĩ lái xe dừng xe ở dưới lầu, Hàn Mai vừa ôm con trai bước xuống xe đã nhìn thấy Bình Bình nện hai cái chân ngắn ngắn chạy về phía mình, vừa chạy vừa kêu, “Dì Hàn, em trai nhỏ... Cháu muốn nhìn em trai nhỏ...”

Hàn Mai nhìn Bình Bình đang tò mò nắm vạt áo của mình, nói, “Em trai nhỏ vừa mới ngủ, Bình Bình nói nhỏ thôi, làm chị gái phải ngoan ngoãn, nếu không em trai bị đánh thức sẽ khóc nha!”

Bình Bình nghe xong, lập tức dùng bàn tay nhỏ trắng mập che miệng lại, không dám nói thêm nữa, chỉ sợ sẽ làm ồn đến em trai nhỏ.

Hàn Mai thấy thế thì bật cười ha ha.

Lưu Anh đang đi tới, thấy được cũng cười nói, “Chị đang tự hỏi con bé này lại chạy đi đâu rồi, hóa ra là đi tìm hai đứa bé nhà em! Như thế nào rồi? Hai đứa bé có khỏe không?” Nói xong liền đi tới quan sát tiểu tử trong tay Hàn Mai.

“Đều khỏe ạ!”

“Hôm đó thật sự là làm chị sợ chết, may mà không có việc gì!”

Bình Bình thấy không có ai để ý đến mình, muốn nhìn em trai nhỏ nhưng lại không đủ cao, cô bé gấp đến độ túm cả vạt áo của Lưu Anh.

Lưu Anh thấy đáng vẻ vệt vàng của con gái, bất đắc dĩ cười cười, vừa bế cô bé lên vừa nói tiếp với Hàn Mai, “Hôm trước con bé này nghe nói dì Hàn sinh được cả em trai và em gái, khóc nháo đòi đến bệnh viện thăm em. Nhưng hôm sau lại bị cảm, chị sợ em đang ở cữ mà bị lây bệnh thì khổ, nên không dám dẫn nó đến. Ai ngờ nhóc con này càng ngày càng búng bình, hờn dỗi với chị mấy ngày liền, nói chuyện với nó, nó cũng không thèm để ý. Hôm qua vừa nghe bố nó bảo hôm nay dì Hàn sẽ dẫn em trai và em gái về thì hết sức mong đợi, sáng hôm nay chị còn chưa tỉnh mà nó đã náo loạn muốn thay quần áo rồi, nó bảo là phải xuống dưới lầu chờ em trai nhỏ! Đến bây giờ còn chưa ăn điểm tâm đâu! Chị nói nó vài câu thì nó xì mặt ra, làm chị cũng không dám nói nó nữa đây!”

Hàn Mai nghe xong, liếc mắt nhìn Bình Bình đang nằm trên lưng Lưu Anh, quan sát con trai của cô, thấy Triệu Kiến Quốc ở bên kia đã bế con gái đi lên lầu, cô do dự một chút, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói, “Trong nhà chỉ có một đứa trẻ khó tránh khỏi sẽ được nuông chiều nhiều hơn, chị có tính sẽ sinh thêm đứa nữa không?”

“Thật ra chị cũng đã nghĩ tới chuyện này rồi, Đại Vĩ nhà chị cũng có ý như vậy, nhưng Bình Bình vẫn còn nhỏ, chờ con bé lớn thêm chút nữa chị sẽ sinh đứa thứ hai.”

Mấy năm nữa? mấy năm sau là bắt đầu thực hiện kế hoạch hóa gia đình rồi! Đến lúc đó chị dám sinh sao, thế thì Lâm Đại Vĩ nhà chị cũng không cần làm lính nữa, trực tiếp thu dọn đồ đạc về quê đi! Nhưng những lời này Hàn Mai chỉ có thể giấu trong lòng, cô không nhớ rõ chính xác là năm nào bắt đầu thực hiện kế hoạch hóa gia đình, nhưng cô có thể khẳng định là chỉ mấy năm nữa thôi, đây cũng là nguyên nhân khiến cô muốn có con sớm, lúc trước cô còn định lần này sinh xong rồi, sẽ bồi dưỡng thân thể thật tốt để mang thai đứa nữa, trong nhà có hai đứa trẻ, bọn nó cũng có bạn mà chơi, không đến nỗi quá cô đơn, nhưng bây giờ có hai anh em Tiểu Nghị và Tiểu Lôi rồi, cô cũng không cần phải vậy nữa.

Bây giờ nghe Lưu Anh nói chị muốn chờ mấy năm nữa, Hàn Mai trở nên khắt khe, nhưng cô lại không thể nói thẳng ra được, đành im lặng, chờ sau này có cơ hội sẽ nhắc lại với chị sau.

Hàn Mai vừa muốn bước chân đi lên lầu, thì nghe thấy một giọng nói không mấy thân thiện vang lên sau lưng.

“Ấy. Đây không phải là Mai Tử sao? Cuối cùng cô cũng về, tôi chờ cô một lúc lâu rồi đấy!”

Hàn Mai quay đầu nhìn lại thì thấy Tào Hải Ngọc chống tay ngang hông đứng cách đó không xa, ưỡn bụng ra, vẻ mặt hả hê nhìn cô. Hàn Mai nhìn Lưu Anh nghi ngờ, nghĩ thầm, bà cô này hôm nay muốn hát tuồng gì vậy?

Lưu Anh liếc Tào Thái Ngọc một cái, thấy Hàn Mai nhìn mình, cũng trả lại một ánh mắt, chị cũng không biết cô ta đang diễn cái gì đâu!

Tào Thái Ngọc thấy Hàn Mai nghi ngờ nhìn mình, liền cố ý ưỡn cao bụng lên, một tay chống nạnh, một tay đỡ bụng, chậm rãi đi đến gần, nói, “Haizz! Mai Tử này, nghe Chí Cường nói cô phải nằm viện, tôi rất là lo lắng nha! Nghĩ muốn tới bệnh viện thăm cô nhưng Chí Cường không dám cho tôi đi, anh ấy sợ tôi đến đó chẳng may lại lây bệnh gì thì không tốt! Người lớn thì không sao nhưng trẻ con thì không được. Mà cô cũng thật là.. Sao có thể để đứa bé ở viện lâu như vậy chứ? Rốt cuộc vẫn chỉ là người trẻ tuổi, không hiểu được làm mẹ là như thế nào!..”

Hàn Mai không nói nên lời, cô có xứng đáng làm mẹ hay không thì liên quan gì đến cô ta chứ! Hơn nữa, ngay cả một đứa con cô ta cũng chưa có, sao cô ta dám đứng ở chỗ này chỉ trích cô?

Tào Thái Ngọc mãi mê nói, đột nhiên như nhớ ra cái gì, liếc mắt nhìn bụng mình xong lại kiêu ngạo nói tiếp, “Đúng rồi, chắc cô còn chưa biết đâu nhỉ? Tôi cũng sắp làm mẹ rồi!”

Hàn Mai vừa nghe, theo bản năng liền nhìn xuống bụng của cô ta, ừ, nói thế nào đây, hình như eo có chút mập ra thì phải, nhưng bình thường cô ta cũng đã như vậy rồi, cô cũng không cảm thấy nơi đó có biến hóa gì cả! Chẳng lẽ là do thai nhi hằn còn nhỏ? Nếu thế thì cô ta chống nạnh làm gì?

Tào Thái Ngọc thấy Hàn Mai nhìn bụng mình, giống như để chứng minh mình thật sự có thai, lại tiếp tục ưỡn cao bụng, xong rồi còn dùng tay che miệng, làm bộ như muốn nôn, nói, “Gần đây luôn cảm thấy buồn nôn, lại thêm ăn chua, mẹ chồng tôi nói ăn chua là con gái, nhưng theo tôi thấy thì chắc chắn là con trai! Mà cô không làm tiệc đầy tháng cho hai đứa bé sao? Tôi đã chuẩn bị xong lễ vật rồi đó, xem ra là tiết kiệm được lễ vật này rồi! Có điều cô sinh đôi, cũng không dễ dàng gì, tiết kiệm một chút cũng là việc nên làm.”

Hàn Mai cũng không tức giận, người ta không phải là thấy cô hạnh phúc nên mới ganh tỵ sao? Hiện tại không dễ dàng mới có thai nên mới muốn lấy le một chút mà thôi. Nhìn bộ dạng khô hài của Tào Thái Ngọc, cô có muốn tức giận cũng không được, mà cô cũng lười để ý đến cô ta, nói đôi câu khách sao liền cùng Lưu Anh lên lầu.

Hàn Mai ôm con trai về đến nhà thì Triệu Kiến Quốc đang vừa ôm con gái, vừa đun nước tắm. Khuya hôm qua vợ anh đã nói rồi, chuyện đầu tiên cô muốn làm khi về nhà là đun hai nồi nước nóng, tắm gội một lượt từ đầu đến chân. Ở bệnh viện một tháng chỉ có thể lau người, nhưng cô vợ nhỏ thích sạch sẽ của anh sắp không chịu được nữa rồi, còn liên tục nói trên người cô có mùi khó chịu, tận lực tránh né, không cho anh ôm. Lần này về nhà, vợ anh có thể tắm rửa thoải mái rồi, vậy có phải anh sẽ được... Nghĩ tới đây, Triệu Kiến Quốc liền kích động. Nhưng anh lại không nghĩ tới, chuyện mà anh mong đợi cả ngày lại bởi vì hai bảo bối cực cưng mà phá sản.

Mặc dù không làm tiệc rượu nhưng hôm nay dù sao cũng là đầy tháng của Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, Hàn Mai tắm cho hai anh em, thay quần áo mới và giày Đầu Hổ cho hai đứa. Quần áo có vẻ vừa vặn với Tiểu Nghị hơn, còn Tiểu Lôi thì hơi rộng một chút, nhưng Hàn Mai nghĩ trẻ con đều lớn rất nhanh, một hai tháng nữa là vừa vặn thôi.

Những thứ đồ này đều được gửi đến vào mấy ngày trước, khi đó Hàn Mai vẫn còn ở trong bệnh viện, Triệu Kiến Quốc nhận được liền để hết lên bàn trà, không hề mở ra xem. Sau khi về nhà, Hàn Mai nhìn thấy mới mở ra, tổng cộng có bốn bộ quần áo và bốn đôi giày, ngay cả áo nhung ủa đông cũng có. Hàn Mai nhìn đường may thì biết ngay tất cả đều là do mẹ Hàn tự tay làm, trong lòng cô rất cảm động.

Cùng gửi tới còn có hai hai bộ vòng tay, vòng cổ bằng bạc, mẹ Hàn vốn chỉ làm có một bộ, đang định bảo Hàn Tĩnh cầm vào trấn gửi đi thì nhận được điện báo của Triệu Kiến Quốc, nói con gái bà sinh đôi, một trai một gái, ba mẹ con đều bình an, khiến mẹ Hàn mừng rỡ, vội vàng chạy ra ngoài đồng báo tin cho cha Hàn, trên đường gặp được ai bà cũng khoe.

Hàn Tĩnh cũng vui mừng cho em gái, rạng sáng hôm sau đến tiệm bạc trên trấn đánh thêm một bộ vòng tay, vòng cổ nữa, cùng gửi đi với bộ trước đó.

Lúc Tiểu Nghị và Tiểu Lôi mới ra đời, Triệu Kiến Quốc gửi điện báo về cho bố mẹ vợ, đồng thời cũng không quên gửi thêm một bức cho Thạch Đầu, thật vất vả anh mới có thể lấy le trước mặt tiểu tử kia, làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ?

Hàn Mai thay xong quần áo cho Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, lại lấy vòng cổ bằng bạc ra đeo cho hai anh em, vòng tay quá lớn nên cô không mang ra, cô còn nấu chút trứng gà mang đến nhà hàng xóm ở tầng trên và tầng dưới.

Hàn Mai biết từ khi cô mang thai, chỉ lo chuẩn bị sữa bột, quần áo, đồ chơi cho đứa bé trong bụng mà quên mất thứ quan trọng nhất, ít nhất thì là quan trọng nhất đối với Triệu Kiến Quốc, cô quên mua giường cho trẻ con!

Cho nên, tối hôm đầu tiên về nhà, một nhà bốn người phải chen chúc trên một cái giường, cũng may là lúc đầu Triệu Kiến Quốc mua giường cỡ lớn nhất, hai đứa bé bây giờ cũng không chiếm quá nhiều không gian, cả nhà ngủ trên đó vẫn coi như rộng rãi.

Đến tối, sắc mặt của Triệu Kiến Quốc thối đến mức có thể dọa người, chỉ vì vợ anh không yên tâm để hai đứa bé ngủ ở hai bên, kiên trì để hai đứa nằm ở giữa, hai anh không thể ôm vợ ngủ. Chờ mong mấy tháng, hiện tại có vợ nằm bên cạnh, thơm ngào ngạt, nhưng anh chỉ thấy được mà không ăn được, ngay cả sờ cũng không sờ tới.

Triệu Kiến Quốc nén một bụng oán khí, hướng Hàn Mai bày ra sắc mặt thối.

Nhưng bởi vì hôm nay ngồi xe hơn hai giờ, với lại vừa tắm cho hai con, vừa tự mình tắm rửa, lại còn nấu nhiều trứng gà như vậy nữa, Hàn Mai cảm thấy chóng hết cả mặt. Vừa nãy hai bảo bối đi tiểu, Hàn Mai còn phải lấy khăn lông ẩm lau mông cho hai đứa nữa, lúc này cô thật sự là mệt mỏi, không chú ý đến sắc mặt của Triệu Kiến Quốc, tắt đèn lớn, giữ lại ngọn đèn nhỏ đầu giường liền đi ngủ.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ không chú ý đến mình thì càng thêm buồn bực. Nhớ lại lúc chưa có con, trong mắt, trong lòng của vợ chỉ có một mình anh, từng hành động của anh cô đều sẽ để ý đến. Hiện tại thì xong rồi, anh bày tỏ bất mãn trong lòng rõ ràng như vậy mà cô cũng không nhìn thấy, trước sau khác biệt cũng quá lớn đi! Trước khi ngủ anh còn suy nghĩ, ngày mai nhất định phải mua giường trẻ con về!

Nửa đêm, Hàn Mai đang ngủ thì mơ mơ màng màng tỉnh dậy nhìn đồng hồ, trời vừa rạng sáng, đến lúc phải cho hai bảo bối nhà cô bú sữa mẹ rồi, nếu không hai đứa nó sẽ khóc, vì thế cô tựa lưng vào đầu giường, cho con trai nằm gần mình hơn bú sữa trước.

Giống như bình thường vẫn làm, Hàn Mai tiện tay mở tã lót của con trai ra, bởi vì con trai của cô có một thói quen vô cùng quái dị, chính là vừa bú sữa vừa đi tiểu, hơn nữa nói tiểu là tiểu, không hề báo trước. Cô đặc biệt cho nó đi tiểu, nhưng nó lại không tiểu được, lúc cô quần tã lót lại thì tiểu tử kia lại tè ra một bãi, làm cô chỉ có thể nhanh chân nhanh tay dọn dẹp cho nó.

Tuyệt nhất là một lần, Hàn Mai vừa mới lau sạch mông cho con trai bảo bối xong, đem tã bẩn bỏ vào nhà tắm, lúc đang chuẩn bị đi tìm cái tã mới thay cho nó thì không biết tiểu tử này sao mà làm được, chính là lúc cô quay đầu lại liền nhìn thấy cảnh con trai nhỏ của cô nằm ngửa trên giường, vênh cao tiểu kê kê lên tiểu một vòng xung quanh mình.

Buổi tối khi Triệu Kiến Quốc về nhà, Hàn Mai mới kể chuyện này cho anh nghe, người đàn ông này còn kiêu ngạo hôn tiểu tử thối một cái, kích động nói, “360 độ, về sau thằng bé trưởng thành rồi cho nó làm pháo binh hẳn là không sai!” Khiến cô giận đến không biết phải nói gì.

Có lúc do Hàn Mai ôm nó không đúng tư thế, nó đi tiểu được một nửa thì dừng lại, giữ lại một nửa, chờ tâm tình tốt lại tiểu tiếp, mặc cô ở bên cạnh “Xuyết Xuyết” kiểu gì đều vô dụng. Người bạn nhỏ Triệu Hàm Nghị nói, người ta bảo không tiểu là không tiểu, sao mẹ cứ bắt con phải đi như thế chứ?

Hơn một tháng qua, trải qua nhiều lần chiến đấu với con trai, Hàn Mai dần dần cũng rút ra ít kinh nghiệm. Ví dụ như trước khi cho nó bú sữa thì phải mở tã ra, bày sẵn tư thế, nghiêm chỉnh chờ đợi, để ngừa con trai của cô nhất thời tâm tình dâng cao sẽ ngửa mặt lên trời một góc bốn lăm độ, bắt đầu càn quét. Có điều hôm nay cô thực sự là quá mệt mỏi, chỉ nhớ mở tã người bạn nhỏ Triệu Hàm Nghị mà quên không bày sẵn tư thế, con trai mới bú được hai ngụm mà cô đã ngủ mất rồi.

Mơ hồ nghe được tiếng nước chảy, cô suy nghĩ hồi lâu mới phản ứng được, nguy rồi, trong nhà chỉ có một cái giường thôi đấy!

Hàn Mai mở mắt ra nhìn, chỉ thấy con trai của cô đang vui vẻ bú sữa, một cái tay nhỏ còn nâng lên thật cao, quần áo trên người thằng bé rất sạch sẽ, trên giường cũng sạch sẽ. Chẳng lẽ là cô nằm mơ à?

Khi Hàn Mai nhìn thấy Triệu Kiến Quốc đen mặt đứng cạnh giường, trên đũng quần của anh còn rõ ràng bị ướt một mảng lớn thì sững sốt mất hai giây, tiếp đó liền “Xi” một tiếng bật cười.

Hàn Mai vừa cười, vừa cúi đầu nhìn con trai bảo bối của mình, vui vẻ nói, “Bảo bối, con thật là lợi hại!” Nói xong còn dùng sức hôn một cái lên mặt thằng bé, Nghĩ thầm có thể ngắm bắn tốt như vậy, sau này nó muốn làm pháo binh cô tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

Triệu Kiến Quốc trừng mắt liếc người đang cười hả hê trên giường, buồn bực lấy quần lót sạch trong tủ ra vọt vào nhà tắm.

60. Chương 60: Náo Động Phòng

Ở quê Hàn Mai có thói quen sau khi đứa bé sang tháng phải ôm về nhà mẹ một chuyến, mẹ Hàn đã bảo Hàn Tĩnh gửi thư đến thúc dục nhiều lần. Nhưng thứ nhất là vì bọn trẻ còn quá nhỏ, đường đi lại xa xôi, cô và Triệu Kiến Quốc lại không có kinh nghiệm chăm trẻ con, trên tàu lại không có phương tiện, ngộ nhỡ bọn trẻ bị cảm mạo nóng sốt thì sẽ cực kỳ phiền toái; thứ hai là vì sau khi qua lại hơn nửa năm thì Ngụy Bình và Đỗ Văn Tú quyết định đi đến kết hôn.

Ngụy Bình không còn người thân nào nên tính toán chỉ làm mấy bàn trong bộ đội, mời mấy chiến hữu thân thiết đến, đơn giản là được rồi. Nhưng cậu lại là một người cao lớn thô kệch, lúc kết hôn phải mua đồ gì cậu đều không biết, cho nên mới đến nhờ Hàn Mai và Lưu Anh giúp đỡ.

Hàn Mai phải chăm con nên không đi được, nên cô viết ra danh sách những thứ cần chuẩn bị, sau đó bảo Lưu Anh và Ngụy Bình cùng đi mua.

Hôn lễ được tổ chức trong hội trường của bộ đội, rượu và thức ăn là do ban cấp dưỡng chuẩn bị, mặc dù mùi vị không ngon lắm nhưng bù lại, không khí rất náo nhiệt.

Sau khi cơm nước no nê, Tạ Phi, Đại Hổ cầm đầu một đám người đòi đi náo động phòng, một mực muốn chen chân vào phòng của đôi vợ chồng son ở trên lầu. Hàn Mai vốn không muốn đi, vừa tan tiệc thì Ngô Bân đã ôm hai bảo bối nhà cô đi đâu rồi, trong lòng cô có chút không yên tâm, có điều cô vừa nhắc chân định đi tìm liền bị cô dâu mới kéo lại.

“Chị Mai Tử...”

Hàn Mai nhìn vẻ mặt cầu khẩn của Tiểu Đỗ, nghĩ cô bé này cũng không dễ dàng gì! Thật xa đến bộ đội, bên cạnh không có người thân nào, da mặt lại mỏng, vừa rồi lúc đi mời rượu, mới bị trêu chọc có mấy câu mà đã đỏ hồng cả mặt rồi, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Nếu ngay cả cô cũng đi mất, sợ là cô bé này sẽ thẹn thùng quá mức mà chạy trốn mất cũng nên.

Nhìn đám binh lính đang say mê cuồng nhiệt kia, thật không biết còn muốn giày vò đôi vợ chồng nhà này như thế nào đây! Hàn Mai nhất thời mềm lòng, bị Dương Văn Tú lôi lôi kéo kéo, chen đẩy trong đám người đi vào tân phòng.

Vừa vào nhà, Tạ Phi đã lên tiếng, “Các anh em yên lặng một chút nào, nghe tôi nói hai câu.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người yên tĩnh lại.

“Hôm nay là ngày vui của Ngụy Bình và chị dâu nhỏ! Từ hôm nay trở đi, đồng chí Ngụy Bình chính thức cáo biệt kiếp sống độc thân, trở thành chồng của người khác, tương lai còn trở thành cha của người khác, từ đó bắt đầu cuộc sống hôn nhân hạnh phúc! Đề nghị mọi người ột tràng pháo tay vì điều này!”

“Được.....”

Trong nháy mắt, tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, Hàn Mai cũng vui mừng, ra sức vỗ tay. Nhìn đôi vợ chồng son, Ngụy Bình thì cười ngây ngô, miệng cũng sắp toét tới mang tai rồi, Đỗ Văn Tú đỏ mặt, cúi đầu đứng bên cạnh.

Tiếng vỗ tay theo lời nói của Tạ Phi vang lên từng đợt cao thấp to nhỏ, đến khi Tạ Phi phất tay mới ngừng lại.

“Truyền thống của doanh chúng ta là có phúc cùng hưởng, trong nhà có thịt heo thì miệng của người ngoài cũng phải dính được chút mỡ,” Nói xong liền đi đến khoác vai của Ngụy Bình, tiếp tục nói, “Tiểu tử cậu giỏi lắm, về sau mỗi đêm đều có vợ mà ôm, chỉ khổ anh em chúng tôi chỉ có thể tiếp tục ôm gối đầu vừa thối vừa cứng mà ngủ, cậu xem, hôm nay không phải là cậu nên bồi chúng tôi vui vẻ một chút sao?” Nói xong còn nhìn Đỗ Văn Tú đầy ngụ ý.

Ngụy Bình vội vàng kéo vợ mình ra sau lưng, nghiêm mặt trốn mắt nhìn Tạ Phi đang cười gian tà ở bên cạnh.

Đỗ Văn Tú đột nhiên bị Ngụy Bình kéo ra phía sau, không kịp đứng vững nên nhẹ nhàng đụng trúng lưng của chồng, thấy không ai chú ý liền vội vàng đứng thẳng lại, có điều một bàn tay vẫn bị người ta nắm thật chặt, cả lòng bàn tay nóng hầm hập, Đỗ Văn Tú không khỏi lại đỏ mặt.

Tạ Phi thấy Ngụy Bình xù lông lại càng vui vẻ, “Tôi cũng không nhiều lời nữa, người anh em, không phải là tôi làm khó cậu, nhưng hôm nay là ngày vui, không chơi không được!” Quay đầu ra cửa hô lên, “Các đồng chí, tiến vào!”

Nhất thời, vài người từ ngoài cửa vọt vào, trong tay còn cầm theo rất nhiều đồ. Bọn họ kê một băng ghế dài ở giữa nhà, bày mấy cái chén lên trên, trên miệng chiếc chén đầu tiên có một quả trứng gà, nhìn kỹ mới thấy là trứng sống.

Hàn Mai dĩ nhiên là biết đám tiểu tử này muốn chơi cái gì, đơn giản là bắt cô dâu và chú rể phải dùng miệng chuyển trứng gà từ đầu này đến đầu khác của ghế. Thấy Đỗ Văn Tú lo lắng nhìn mình, cô liền khoát khoát tay, ý bảo cô bé yên tâm. Mọi người nháo thì nháo nhưng vẫn có chừng mực.

Dưới sự thúc dục của đám người Tạ Phi, Ngụy Bình cùng Đỗ Văn Tú ngồi xổm xuống sàn, chu miệng chuyển trứng gà sang chén khác. Đứng thấy trò chơi này đơn giản mà khinh thường, thật ra thì nó không dễ chút nào. Bởi vì Ngụy Bình cao hơn Đỗ Văn Tú rất nhiều, cho nên lúc ngồi xổm, miệng của cả hai phải ngang bằng nhau mới được, nhưng vì chiều cao của vợ mà Ngụy Bình phải nghiêng đầu qua một bên, hạ thấp thân thể. Vừa mang trứng gà, còn vừa phải di chuyển lên phía trước, độ khó có thể so với lúc nằm sắp tập bắn được, hơn nữa lúc này cũng không giống như mấy chục năm sau, trước khi kết hôn mà nắm tay cũng không được, chứ đừng nói tới chuyện hôn môi, hiện tại hai người dựa vào gần như vậy, miệng đối miệng, thứ nhất là khẩn trương thì không nói làm gì, thứ hai là không cần người đối diện là ai, bất thành linh nhìn thấy một cái mặt phóng đại cách mình chưa tới 10cm, hai mắt bối vì nhìn chăm chăm vào trứng gà mà tròn tròn, con người tụ lại vào giữa, không bị hù chết thì cũng bị chọc cho buồn cười, cộng thêm việc Ngụy Bình nghẹo đầu nữa thì càng thêm quái dị.

Hàn Mai đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà che miệng cười. Đám người Tạ Phi lại càng cười đến không còn hình tượng, cố ý phá đám đôi vợ chồng son, một lát lại cọ mấy cái trên cổ Ngụy Bình, một lát lại rung nhẹ băng ghế dài.

Ngụy Bình nín một bụng tức, cậu muốn “Nhất cổ tác khí” mà trải qua cửa ải này, từ đầu ghế đến cuối ghế, không thể ngừng lại, cũng không thể nói một lời nào, nếu không sẽ phải bắt đầu lại, mắt thấy sắp đến đích, Ngụy Bình đành cố nín nhịn không lên tiếng.

(Nhất cổ tác khí: Chữ “cổ” ở đây là chỉ trống trận, còn “Tác khí” có nghĩa là tinh thần hăng hái. Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ khi bắt đầu chiến đấu thì tinh thần binh sĩ rất hăng hái. Nay thường dùng để ví về nhân lúc tinh thần mọi người đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc.)

Đỗ Văn Tú mặc dù vẫn còn xấu hổ nhưng nhìn thấy dáng vẻ kỳ quái của Ngụy Bình thì rất muốn bật cười, có vài lần suýt chút nữa không nhịn được mà đánh rơi trứng gà xuống đất!

Ngụy Bình và Đỗ Văn Tú chỉ còn cách đích có ba chén nữa thì Đại Hổ không biết từ đâu cầm đến một cái

máy ảnh, nhảy ra từ trong đám người, chụp liên tục, đèn flash lóe lên, tất cả mọi người theo bản năng đều nhắm mắt lại, chỉ nghe một tiếng “Rắc rắc” và một tiếng “pằng” đồng thời vang lên, đến lúc mọi người mở mắt ra nhìn thì thấy Ngụy Bình đang ôm Đỗ Tử Vân, hai người nhắm mắt lại, miệng đối miệng, dán thật chặt. Quả trứng gà đáng thương còn chưa kịp hoàn thành sứ mệnh tối nay đã tan xương nát thịt.

Toàn trường nhất thời im lặng như tờ, Đại Hổ là người đầu tiên kịp phản ứng, để máy chụp ảnh xuống, hài hước nói với Ngụy Bình, “Này, tiểu tử cậu cũng thật là, tôi mới chụp hình có hai giây ngắn ngủn mà đã cậu muốn ăn trộm là sao? Nóng lòng như vậy à?”

Vừa dứt lời, mọi người cũng tỉnh hồn lại, cười thật to.

Ngụy Bình cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này cậu rất nghiêm túc giữ trứng gà, chỉ cảm thấy có một luồng ánh sáng chói mắt lóe lên nên tự động nhắm hai mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt lại cảm thấy trứng gà sắp rơi xuống, cậu cũng không đoán hoài tới việc gì nữa, vội vàng nghiêng miệng về phía trước, ai biết lại chạm phải một vật âm ẩm, mềm mại, hơn nữa vật này còn hướng về phía cậu, cậu phản xạ có điều kiện liền đưa tay ra đỡ, kết quả là xuất hiện một màn vừa rồi.

Ngụy Bình có chút lo lắng liếc Đỗ Vân Tú một cái, chỉ thấy con gái nhà người ta đỏ mặt đến độ có thể nhỏ ra máu rồi, đầu càng thêm cúi thấp, cậu liền biết là cô đang rất xấu hổ. Suy nghĩ một chút mới thấy, mặc dù đoạn đường từ bộ đội đến xưởng đóng hộp cũng không xa, nhưng nửa năm nay số lần hai người chân chính ở cùng nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa phần lớn đều là gặp mặt trong nhà chị dâu. Đừng nói là hôn môi giống như vừa rồi, ngay cả cầm tay cũng chưa từng có, nhớ lại cảm giác mềm mại khi này, Ngụy Bình thấy rất hưng phấn, len lén cầm bàn tay nhỏ bé đang giấu dưới ống tay áo của Đỗ Vân Tú.

Đỗ Vân Tú vốn dĩ rất xấu hổ, đang lúc mờ mịt luống cuống thì tay nhỏ được một bàn tay có lực nắm lấy, cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Ngụy Bình cũng đang nhìn mình, thấy cô nhìn sang còn nhẹ nhàng siết chặt tay của cô, nhìn cô cười cười, khiến cô không còn khấn nguyện như trước nữa.

Trứng gà đã rơi vỡ, theo quy định lúc đầu thì phải phạt cô dẫu uống rượu, nhưng tửu lượng của Đỗ Vân Tú lại rất thấp, uống một chén đầy rượu thì tối nay cũng khỏi cần động phòng luôn. Ngụy Bình dĩ nhiên không muốn chuyện đó xảy ra, muốn uống thay cô nhưng bị một câu “Uống thay có thể, nhưng đàn ông không thể đơn giản uống có một chén được, phải uống hết số chén đặt trên ghế mới được” của Tạ Phi dọa trở về. Tiểu tử kia là cố ý đối nghịch với cậu, trên ghế tổng cộng có 18 cái chén, mặc dù không phải như bình thường là dùng bát canh lớn, nhưng cũng không nhỏ hơn là bao đâu! Nếu cậu uống hết chỗ này mà không say bất tỉnh nhân sự thì đừng nói là động phòng, ngay cả leo lên giường sợ là cậu cũng không làm được, đây là chưa nói đến số rượu hồi chiều bọn họ đã chuốc cậu. Bọn khốn kiếp kia chính là đang ghen tỵ với cậu, ghen tỵ cậu có thể lấy được một cô vợ nhỏ xinh, cố ý không cho cậu làm việc tối nay! Được, khoản nợ này lão tử đã nhớ kỹ rồi, đợi đến lúc mấy người kết hôn, xem lão tử có trả lại ấy người hay không?

Ngụy Bình vừa thâm mắng trong lòng vừa cố tìm ra kế khả thi.

Đỗ Vân Tú cũng gấp, thấy Ngụy Bình cau mày, vẻ mặt khổ nào, suy nghĩ trong chốc lại liền dùng mắt to ngập nước, cầu khẩn nhìn Hàn Mai.

Hàn Mai vừa thấy liền cảm thấy lạnh lạnh sau lưng, cô vừa làm cha, vừa làm mẹ, vừa là người thân của nhà gái, vừa là người thân của nhà trai, còn thêm cái chức danh bà mối to đùng nữa, sao đến lúc mấu chốt lại đẩy cô đứng ra? Sớm biết thế này, lúc trước cô đã không mềm lòng, hất tay bỏ đi rồi. Hai bảo bối nhà cô còn không biết đang ở chỗ nào đây? Cũng không biết Triệu Kiến Quốc đã tìm được bọn trẻ chưa?

61. Chương 61: Say Rượu

Hàn Mai là người thích mềm không thích cứng, cô không chịu nổi nhất là có người đáng thương nhìn mình, nhưng nếu người khác cứng rắn với cô, cô nhất định sẽ liều chết mà đánh lại, đối với cô thì phải sử dụng thủ đoạn mềm dẻo, giống như Đỗ Vân Tú đang làm vậy, chỉ cần như thế là có thể bắt cô lại, theo như cách nói của Phó Doanh Triệu thì muốn đối phó với vợ anh, phải vượt thuận lòng cô mới được.

Hàn Mai cẩn thận nhìn ly rượu để trước mặt, thật ra thì tửu lượng của cô cũng chỉ tạm được thôi, một chén kia chắc chưa đủ làm cô say đâu, nhưng bây giờ cô đang cho con bú, uống rượu vào chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến chất lượng sữa. Hàn Mai do dự một chút, có thể là thấy vẻ mặt đáng thương của Đỗ Văn Tú, trái tim nhỏ không khỏi run lên một cái, bệnh cũ lại tái phát, cô không nói hai lời, bưng chén lên, một hơi uống cạn, Hai bảo bối đáng thương đành phải chịu uất ức uống sữa bột trong hai ngày tới vậy.

Ngụy Bình và Đỗ Văn Tú thấy rốt cuộc Hàn Mai cũng uống thì cũng buông tảng đá trong lòng xuống, ân tình này của chị dâu, vợ chồng bọn họ sẽ ghi nhớ cả đời.

Vừa uống xong rượu, Hàn Mai cũng không cảm thấy gì, chỉ có cổ họng là nóng rát thôi, sau đó thì cảm thấy chóng mặt, toàn thân nóng lên, nhìn mọi người đều lắc lư qua lại. Cô không để ý đến Đỗ Văn Tú nữa, chui ra khỏi đám người, đứng cạnh cửa sổ hóng gió.

Lẽ ra lấy tửu lượng của Hàn Mai thì một ly rượu kia cũng không khiến cô say được chứ? Nhưng Hàn Mai lại quên mất một chuyện, tửu lượng của cô cao như vậy cũng đã là chuyện ở kiếp trước!

Kiếp trước, cứ cách hai ba ngày là Lý Khải Dân lại dẫn người về nhà, lúc đầu Hàn Mai có thể cùng ngồi với bọn họ một chút, tửu lượng của cô cũng là vì thế mà luyện được, sau đó Hàn Mai thấy đám người Lý Khải Dân toàn nói những chuyện cô không hiểu, một mình cô ngồi ngơ ngác ở đó, cũng không có ai để ý đến, hơn nữa Mã Phát Thuận lại luôn thừa dịp người khác không chú ý mà táy máy chân tay, càng về sau cô càng không dám xuất hiện trước mặt bọn họ nữa, mỗi lần chuẩn bị xong rượu và thức ăn liền trốn vào phòng ngủ, chờ bọn họ giải tán rồi cô mới ra ngoài dọn dẹp.

Kiếp này, từ khi ra đời cho đến giờ, Hàn Mai chưa dính được mấy giọt rượu, một lần duy nhất là lúc kết hôn với Triệu Kiến Quốc, cô mới đi mời rượu bạn bè, người thân. Theo quy củ thì cô dâu phải mời rượu họ nhà trai, còn chú rể phải mời rượu họ nhà gái, cho nên khi đó Hàn Mai chỉ cần mời rượu bốn người nhà Thạch Đầu là xong. Hơn nữa, Triệu Kiến Quốc còn uống giúp cô hơn một nửa, nên cô chỉ uống có nửa chén mà thôi. Cũng chỉ vì nửa chén đấy mà cô mới trèo lên giường ngủ thiếp đi, ngay cả Triệu Kiến Quốc đi vào cũng không biết, nếu không phải là Triệu Kiến Quốc đè lên người cô, hại cô hít thở không thông thì có lẽ có bị người ta bán đi cô cũng không biết gì. Cho nên, với tửu lượng bây giờ của Hàn Mai chỉ cần nửa chén thôi cũng đủ hạ gục cô rồi.

Hàn Mai vẫn im lặng hóng gió, nhưng đám người Tạ Phi lại bắt đầu náo loạn lên.

Qua cửa đầu tiên, tiếp theo đương nhiên là cửa thứ hai rồi. Đám binh sĩ như làm ảo thuật, lấy ra một tấm ván giặt, một cây chày cán bột, cuối cùng còn mượn cả chậu nhôm dùng để nhào bột của ban cấp dưỡng mang tới.

Ngụy Bình bị mấy người Đại Hổ áp giải đến cuối giường, quỳ lên ván giặt, đầu đội chậu nhôm. Đỗ Văn Tú là chị dâu, ít nhất còn được bọn họ nhân nhượng, không dám đối xử giống như đã làm với Ngụy Bình, nhưng cô cũng bị buộc phải cầm chày cán bột ngồi ở đầu giường.

Sau đó, Tạ Phi hỏi một câu, Ngụy Bình và Đỗ Văn Tú phải lập tức trả lời, trả lời không cùng lúc hoặc là trả lời sai thì phải chịu phạt, Đỗ Văn Tú phải cầm chày cán bột gõ lên chậu nhôm trên đầu của Ngụy Bình, không được phép gõ nhẹ, nhưng cũng may là tất cả các câu hỏi đều là mấy vấn đề đơn giản, xác suất trả lời đúng rất cao.

Mới chơi chưa được hai phút, Ngụy Bình đã u mê dần dần vì bị gõ mấy chày, thực ra thì lực gõ cũng không lớn, nhưng cả đầu cậu bị nhét trong chậu nhôm, bị gõ như vậy thì hai tai đều ong ong, giống như có người cầm loa hét to vào tai cậu vậy, sau khi bị gõ vài lần, thì không cần phải gõ nữa, trong đầu cậu vẫn vang lên từng hồi một, không ngừng được.

Hàn Mai bỗng cảm thấy trò này rất vui. Tạ Phi không ý tốt nhìn Ngụy Bình và Đỗ Văn Tú, cười mập mờ hỏi, “Vừa này là lần đầu tiên hai người hôn môi đúng không?”

Ngụy Bình bị gõ sợ, Đỗ Văn Tú cũng đau lòng cho chồng, mấy câu đầu đều vì trả lời chậm nên mới bị phạt, sau đó hai người thông minh hơn, chỉ cần Tạ Phi vừa hỏi xong thì lập tức trả lời. Cho nên khi Tạ Phi vừa dứt lời, Ngụy Bình lập tức hô lên một tiếng “Đúng” dứt khoát, vang dội, đến khi nghe thấy mọi người cười ầm lên mới tỉnh táo lại, đỏ mặt, nhưng không nói lời phản bác.

Đại Hồ vừa cười vừa vỗ tay, không nhìn được vọt tới trước mặt Ngụy Bình, nhắc chậm nhâm ra, nói, “Tiểu tử cậu cũng quá kém cỏi đi! Lần đầu tiên hôn miệng còn cần anh em chúng tôi sáng tại cơ hội giúp. Hai người qua lại đã hơn nửa năm rồi, gặp nhau thì làm những gì? Đừng có nói là mắt to trừng mắt nhỏ đấy?”

Nhất thời, bốn phía lại vang lên một tràng cười.

Đỗ Vân Tú lại lập tức đỏ mặt.

Ngụy Bình không phục, nói thầm chuyện này có thể trách cậu sao? Mỗi lần cậu và Đỗ Vân Tú gặp mặt đều có người ngoài ở bên cạnh, thật vất vả mới có cơ hội ở riêng một lần thì cô gái nhỏ này lại xấu hổ, đi bộ chỉ lo cúi đầu nhìn bàn chân, cậu thật sự là không đành lòng xuống tay, haizz!

“Nếu không thì như thế này đi, hôm nay cũng muộn rồi, chúng ta cũng không thể làm chậm trễ chuyện tốt của anh em được, cậu và chị dâu nhỏ hôn một cái cho chúng tôi xem, chúng tôi sẽ bỏ qua cho cậu, bằng không tối nay anh em chúng tôi sẽ ở lại náo động phòng!”

“Đúng thế... Đúng thế...”

“Hôn đi... Hôn đi...”

Một nhóm người ồn ào vây xung quanh giường.

Hàn Mai hóng gió một lúc lâu nhưng vẫn còn chóng mặt, thấy mọi người bắt Ngụy Bình và Đỗ Vân Tú hôn miệng, cô cũng thấy hăng hái, run rẩy đi tới, ồn ào theo mọi người.

Triệu Kiến Quốc tới nhà Ngô Bân tìm con thì thấy hai bảo bối đã ngủ. Anh định ôm bọn trẻ đi tìm vợ rồi cùng nhau về nhà, nhưng Dương Vân Tú nói chị có thể chăm sóc được, muốn giữ hai bảo bối nhà anh ở lại, thấy chị dù sao cũng là mẹ của đứa bé mười tuổi rồi, anh cũng không có gì không yên tâm cả, hướng chỉ từ lúc sinh bọn trẻ xong, anh cũng không có cơ hội thân mật cùng vợ, đúng lúc thừa dịp này tiến hành một chút, Triệu Kiến Quốc hào hứng chạy về nhà, mang sữa bột, bình sữa cùng tã lót ném cho Ngô Bân xong, lập tức chạy đi tìm vợ.

Từ xa, Triệu Kiến Quốc đã nghe thấy tiếng ồn ào, mơ hồ còn có thể nghe thấy cả giọng của vợ anh liền vội vàng bước nhanh hơn.

Vừa vào đến nhà đã thấy vợ anh đứng lẫn trong đám người, vóc dáng nhỏ nhắn đứng ở hàng đầu tiên, còn hét lớn cùng mấy binh sĩ của anh, muốn cô dâu chú rể hôn một cái.

Triệu Kiến Quốc nhìn thấy gương mặt hồng hồng của Hàn Mai, lại nhìn ghé dài và chén bị ném trong góc phòng liền biết là chuyện gì. Xem ra phải dẹp kế hoạch tối nay rồi, anh còn không biết rõ tửu lượng của vợ sao? Cô chính là người chỉ cần uống một ly rượu trắng cũng có thể ngủ hết cả buổi chiều, haizz, tối nay nhất định là không vui rồi!

Triệu Kiến Quốc thở dài, kéo mấy người đứng sau lưng Hàn Mai ra, đuổi tay kéo cô.

“A... Người nào nha... Ghét...” Hàn Mai đang chơi vui lại bị người ta kéo về sau, mắt hững la ầm lên.

Mấy người đứng sau thấy là Triệu Kiến Quốc, thức thời đứng gọn sang một bên, trong phòng chỉ còn lại mấy người đứng phía trước là còn hò hét.

Hàn Mai nhìn xung quanh một lượt, lúc này mới thấy rõ người kéo mình là ai, ngây ngốc cười cười với anh, an tâm thoải mái dựa vào trên người anh, ngắc đầu nói với Triệu Kiến Quốc, “Sao bây giờ anh mới đến? Mọi người chơi được mấy cửa rồi đấy! May mà vẫn còn trò hôn miệng nữa.. nhanh lên một chút...” Nói xong còn lôi kéo Triệu Kiến Quốc đi lên phía trước.

Có điều Triệu Kiến Quốc không bị cô kéo đi, mà ngược lại chính cô bị Triệu Kiến Quốc ôm vào trong ngực.

“Ngoan! Em uống say rồi, chúng ta về nhà trước đi!” Triệu Kiến Quốc kiên nhẫn nói nhỏ vào tai Hàn Mai.

“Về nhà? Em còn chưa xem hôn môi xong ! Em không về!”

Triệu Kiến nói rất nhỏ, chỉ đủ để một mình Hàn Mai nghe thấy, nhưng Hàn Mai uống say, không tự chủ liền lên giọng, hai người ở bên này gay gắt, quyết liệt đã sớm thu hút sự chú ý của mọi người, mọi người thấy Triệu Kiến Quốc tới, nhất thời liền im lặng.

Triệu Kiến Quốc thấy cả phòng đang nhìn mình và vợ, còn có mấy người bày ra vẻ mặt xem náo nhiệt, thì đen mặt.

Hàn Mai trong mơ màng thấy Triệu Kiến Quốc bày ra vẻ mặt đến chết cũng không vui mừng, nằm trong ngực anh, vừa giơ tay dùng sức xoa mặt của anh, vừa nói, “Nói bao nhiêu lần là không nên bày ra vẻ mặt này rồi, về sau Tiểu Nghị học anh thì sao? Em không muốn con trai giống như ông cụ non đâu!”

Hàn Mai nói xong còn vỗ hai cái liên tiếp lên mặt Triệu Kiến Quốc, vì say nên sức lực của cô cũng không lớn nhưng không khí lúc ấy lại yên tĩnh đến quỳ dị, tiếng vỗ này truyền vào tai mọi người rất rõ ràng, sau lưng nhất thời truyền đến một hồi hít khí.

Hàn Mai đâu có chú ý đến điều này, vẫn cười hì hì nói tiếp, “Thật ra em rất thích đáng về Cá vàng* này của anh, so với...” Nói xong còn cố ý mân mê môi dưới, bắt trước bộ dạng của Triệu Kiến Quốc bị cô cắn bị thương.

(Vì sao lại là Cá vàng ư? Mọi người để ý mồm của con Cá vàng nhé :)2)

Sau lưng lại truyền đến tiếng hít khí, còn có cả âm thanh nén cười nữa.

Lần này thì Triệu Kiến Quốc nhức đầu, cô gái nhỏ này hôm nay chính là muốn quăng sạch mặt mũi của anh mà. Suy nghĩ một chút, đừng nói là chính sách dụ dỗ, đến cả khuyên nhủ cũng không có tác dụng nữa là, như thế này còn không biết sẽ gây ra chuyện cười gì nữa. Triệu Kiến Quốc không nói hai lời, khiêng vợ lên đi ra ngoài.

“A.. Em... Em còn muốn xem bọn họ hôn môi đấy..” Hàn Mai nằm trên bả vai của Triệu Kiến Quốc, vừa giãy dụa, vừa nói, lúc đi tới cửa còn đạp một cái, không cẩn thận bay mất một cái giày, lại hét lên, “Giày.. Giày của em...”

Triệu Kiến Quốc không thèm nhặt, sau khi ra khỏi cửa, anh liền hung hăng đánh vào mông Hàn Mai một cái, cắn răng nghiêng lợi nói, “Đàng hoàng một chút!”

62. Chương 62: Vấn Đề Quần Lót

Hàn Mai bị Triệu Kiến Quốc vác lên vai, vừa đi còn vừa nói, “Xem.. Xem hôn môi...”

Triệu Kiến Quốc cũng không biết nên tức hay nên cười nữa, cô gái này đã say thành như vậy rồi mà vẫn còn đòi xem người ta hôn môi. Anh vỗ thêm một nữa cái lên mông Hàn Mai, dỗ dành nói, “Được, xem hôn môi, về nhà.. sẽ cho em xem đủ!”

Hàn Mai bị vỗ mông không biết có phải là đau thật hay không mà cũng an tĩnh được một lúc.

Triệu Kiến Quốc thấy cô gái trên vai rớt cuộc cũng yên tĩnh lại, tưởng rằng Hàn Mai đã ngủ rồi nên vội vàng đi nhanh hơn.

Hàn Mai nằm trên bả vai Triệu Kiến Quốc, theo bước chân của anh mà lúc lên lúc xuống, chỉ chốc lát đã cảm thấy dạ dày rất khó chịu. Lúc này cô cũng không ăn được nhiều, lại uống thêm một ly rượu đế, kết hợp với tiết tấu bước chân của Triệu Kiến Quốc, mọi thứ không ngừng lăn lộn trong dạ dày. Hàn Mai nhắm mắt lại, cả người treo lủng lẳng, cảm thấy cực kỳ khó chịu, những thứ trong dạ dày dường như sắp trào ra cổ họng rồi, cô lại không dám mở miệng nói chuyện, đầu cũng không nâng lên được, mặt mày quay cuồng, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo vạt áo sau lưng của Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc có cảm thấy động tác của vợ, nhưng anh cho là Hàn Mai lại muốn nháo nữa nên không để ý đến, ngược lại càng bước nhanh hơn.

Ai ngờ mới đi được vài bước, Hàn Mai không nhịn được nữa, nôn hết ra trên lưng của Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc chỉ kịp nghe thấy một tiếng “Oe..” đã cảm thấy từ eo đến đùi ẩm nóng. Mới vừa rồi ngồi ở bàn tiệc, anh cũng uống chút rượu, lại gấp gấp chạy về nhà cầm sữa bột đưa cho Dương Vân Tú, anh cảm

thấy nóng nên đã cởi áo khoác ngoài ra, trên người chỉ mặc có một cái áo lót thật mỏng. Lúc này, lớp vải mỏng kia dính chặt vào lưng anh, ẩm ướt, nóng nóng, nhớp nhúa, lại còn tản ra vị chua chua.

Trong nháy mắt, Triệu Kiến Quốc hóa đá tại chỗ, gân xanh hai bên thái dương giật giật, anh thề sau này ai dám để cho vợ anh uống rượu, anh sẽ giết cả nhà hắn! Một lúc sau, Triệu Kiến Quốc mới lại khiêng Hàn Mai, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi về đến nhà, Triệu Kiến Quốc cũng không quản những thứ khác, trực tiếp lột sạch quần áo của Hàn Mai, sau đó ném cô lên giường, đắp kín chăn lại, còn anh thì lấy quần áo sạch sẽ đi tắm.

Hàn Mai mơ mơ hồ hồ nằm trên giường được một lát, lại cảm thấy khát, muốn dậy rót cho bản thân một cốc nước..., ai ngờ sợ ý một chút liền ngã từ trên giường xuống, đập đầu vào góc tủ đầu giường, ngồi dưới sàn không bò dậy nổi. Kêu lên vài tiếng cũng không thấy Triệu Kiến Quốc đâu, cô tự nhiên cảm thấy vô cùng uất ức, ngồi im trên sàn rơi nước mắt.

Triệu Kiến Quốc mới tắm được một nửa thì nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ, lo lắng Hàn Mai lại gây ra chuyện, anh vội vàng dội nước từ đầu đến chân, lau khô thân thể, mặc quần lót vào liền chạy ra ngoài.

Vừa vào phòng ngủ đã thấy vợ anh cả người xích lỏa giống đứa bé cẩu kinh ngã trên sàn nhà, nước mắt từng giọt rơi xuống đất, trên trán sưng lên một cục lớn. Triệu Kiến Quốc vội vàng chạy tới ôm Hàn Mai lên giường, lại sợ cô cảm lạnh nên lấy chăn quấn quanh người cô thật chặt. Nhìn cục u trên trán của cô, bên trên còn bị tróc ít da nữa, còn có chút xú máu. Triệu Kiến Quốc vừa đau lòng vừa tức giận, thấy Hàn Mai chỉ lo khóc thì xì mặt xuống, không vui nói, “Hiện tại biết đau rồi sao? Xem sau này em còn dám uống rượu không!”

Lúc đi đường, Hàn Mai nôn sạch những thứ có trong dạ dày ra, lại nằm trên lưng anh hứng gió lạnh, nên cũng đã thanh tỉnh không ít. Lúc này nghe Triệu Kiến Quốc nói như vậy, cô mới loáng thoáng nhớ lại một màn náo động phòng khi nãy, lại thấy anh đen mặt lom lom nhìn mình, trong lòng tính toán có nên chủ động nhận sai trước hay không.

Hàn Mai cúi đầu, bày ra bộ dạng khiêm tốn nhận lỗi, mở miệng nói, “Em sai rồi, về sau sẽ không bao giờ uống rượu nữa!” Nói xong còn giương mắt lên liếc anh, nhưng anh vẫn còn lom lom nhìn cô, không hề có thái độ muốn tha thứ.

Hàn Mai cắn răng, hay là giả bộ đáng thương? Nghĩ là làm, cô dùng sức nặn ra hai giọt nước mắt, ngẩng đầu nhìn Triệu Kiến Quốc, còn cố ý ôm cái trán bị thương, sau đó chỉ cục u to trên đó, đáng thương nói, “Đau...”

Triệu Kiến Quốc vốn dĩ không định dễ dàng bỏ qua chuyện này, anh muốn vợ anh phải có ý thức cảnh tỉnh sâu sắc, nếu không sau này không biết cô lại gây ra chuyện gì nữa. Vì thế anh cố ý nghiêm mặt, giả bộ không để ý đến cô, ai ngờ còn chưa kịp nghiêm mặt đã bị hai giọt nước mắt của Hàn Mai đánh bại, vội vàng tìm thuốc và bông băng trong ngăn kéo ra xử lý vết thương giúp cô.

Hàn Mai nhìn dáng vẻ cuống quýt của Triệu Kiến Quốc, trong lòng vụng trộm vui mừng nhưng ngoài miệng vẫn liên tục kêu đau.

Triệu Kiến Quốc nghe Hàn Mai kêu, trên mặt tuy không có biểu hiện gì nhưng tâm can nhỏ của anh đã run lên rồi, vừa bôi thuốc cho cô vừa nhẹ nhàng thổi hơi lên vết thương.

Hàn Mai thấy thuốc đã bôi xong, liền mặt dày tiến tới trước mặt Triệu Kiến Quốc, vẻ mặt lấy lòng nói, “Em khát.”

Triệu Kiến Quốc nhìn cô gái đang tươi cười trước mặt mình, tuy tức giận trong lòng anh đã vơi đi hơn nửa nhưng trên mặt vẫn không có biến hóa gì, cũng không đáp lại Hàn Mai, thả lọ thuốc trên tay xuống, đứng dậy đến phòng bếp rót nước.

Hàn Mai cũng không hiểu hiện tại là tình huống gì, cứng hay mềm anh đều không chịu! Bộ mặt buồn rầu không nói lời nào kia thật sự là khiến cô rất khó chịu.

Một lát sau, Triệu Kiến Quốc bưng một cốc nước trở lại.

Hàn Mai đưa hai tay ra nhận lấy, uống từng ngụm một, cô thật sự là rất khát đó! Mới vừa uống vào miệng, cô liền phát hiện ra đây không phải là nước lọc, cũng không phải là trà, mà có vị ngọt ngọt, đúng rồi, là nước mật ong! Lúc Hàn Mai mang thai, bởi vì bị nóng trong mà bị táo bón nhẹ, mẹ Hàn mua một chai mật ong rừng gửi đến cho cô, thời gian đó, mỗi ngày dù sớm hay muộn, Triệu Kiến Quốc đều pha cho cô một cốc nước mật ong, giám sát cô uống hết mới thôi, sau đó cô hết táo bón, lọ mật ong kia bị cô nhét vào tủ bếp, không hề ngó qua lần nào nữa. Không ngờ Triệu Kiến Quốc còn nhớ, biết nước mật ong giải rượu rất tốt, lúc này còn cố ý pha cho cô.

Hàn Mai vừa uống nước mật ong ngọt ngào, vừa vì Triệu Kiến Quốc tử tế mà vui vẻ. Lúc về đến nhà, cô bị Triệu Kiến Quốc lột sạch ném vào trong chăn, hiện tại trên người cô cũng chỉ quần có một cái chắn, bởi vì vươn tay ra mà bộ ngực lộ ra hơn một nửa, trắng nõn, rất chói mắt, làm cho người ta có muốn bỏ qua cũng không được. Ngửa đầu, bởi vì uống quá gấp nên một giọt nước theo khóe miệng trượt xuống cằm của Hàn Mai.

Triệu Kiến Quốc vừa làm ra vẻ nghiêm mặt, vừa không chế tầm mắt không được đuổi theo xuống phía dưới, trải qua cổ trắng nõn, xương quai xanh khêu gợi, bộ ngực mê người, cuối cùng biến mất vào rãnh sâu trước ngực cô. Triệu Kiến Quốc không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, khi thấy chỗ mấu chốt lại bị cái chắn che lại thì rất khó chịu, tâm ngứa một chút, hận không thể xé tan cái chắn chướng mắt kia ra, nghĩ lại lại thấy bản thân mình cũng quá không có tiền đồ đi, lúc này mới có bao lâu mà đã không kiềm chế được rồi, anh cường bách chính mình quay đầu đi, di dời tầm mắt.

Hàn Mai vừa uống nước vừa lơ đãng liếc mắt nhìn Triệu Kiến Quốc, thấy anh nhú chặt chân mày, không thêm nhìn cô mà dứt khoát quay lưng đi, chỉ chừa cho cô một bóng lưng hiên ngang lẫm liệt, không vì sắc đẹp mà bị mê hoặc. Hàn Mai nổi giận, anh thật là quá đáng! Cô vất vả lấy lòng anh như thế, ngay cả nhan sắc cũng bán đi mà còn bị người ta vất bỏ, hôm nay không bắt được anh thì cô không phải họ Hàn nữa!

Hàn Mai bắt đầu không an phận, xột xoạt xột xoạt một hồi mới ngừng, một cái chân nhỏ trắng nõn vươn tới sau lưng Triệu Kiến Quốc, do thám tình hình quân địch, chuẩn bị lúc Phó Doanh Triệu không chuẩn bị sẽ đột kích, giết anh không kịp trở tay.

Nói là làm, chân nhỏ của cô đi thẳng tới phần lưng dưới mẫn cảm nhất của Phó Doanh Triệu, ngón cái nhẹ nhàng vẽ vòng ở đó một cái rồi lập tức rời đi.

Triệu Kiến Quốc cảm giác toàn thân như bị điện giật, sau lưng trong nhất mắt căng cứng, không thể nhúc nhích nổi.

Hàn Mai thấy rõ phản ứng của Triệu Kiến Quốc, cô hết sức hài lòng, ở trong lòng vụng trộm vui mừng.

Nếu Triệu Kiến Quốc quay đầu nhìn lại, sẽ thấy được vẻ mặt hài lòng và biểu tình mừng trộm của vợ anh.

Cái chân nhỏ kia cũng không hề nhàn rãi mà không ngừng cố gắng dời xuống quần lót của Phó Doanh Triệu, dùng chân nhẹ nhàng chạm vào. Đầu ngón chân chỉ nhẹ nhàng trượt dọc theo khe mông nhưng không có dán vào da thịt, mà chỉ thỉnh thoảng đụng nhẹ xuống, có điều loại khiêu khích này lại càng thêm kích thích thần kinh nhạy cảm của ai đó, vừa nhột vừa tê dại. Phó Doanh Triệu rùng mình một cái, kẹp chặt cái mông, đưa lưng về phía Hàn Mai, ngồi ngay ngắn trên giường, ở phía trước, Tiểu Nhị của Triệu gia đã bày xong tư thế ngẩng đầu bốn lăm độ nhìn trời, đạn đã lên nòng, không thể không bắn! Đến chết cũng nhất định phải công thành đoạt đất!

Triệu Kiến Quốc cố hết sức kiềm nén, nhưng sợi dây trong đầu lại càng lúc càng căng lên, chỉ sợ một giây sau sẽ đứt đoạn.

Hàn Mai mượn động tác vươn người đặt cốc nước lên tủ đầu giường, nhanh chóng liếc trộm chính diện của chiến trường.

Chỉ thấy quần lót của Triệu Kiến Quốc vì bị cô lôi kéo ở đằng sau mà càng thêm căng chặt lại, hình dáng càng thêm lộ vẻ khí thế bất phàm.

Quần lót của Triệu Kiến Quốc đều là do Hàn Mai tự làm, vừa rộng rãi vừa thoáng mát, phía trước còn có dây buộc cố định, như thế lúc huấn luyện cũng sợ sẽ bị xô lệch.

Quần lót bốn góc do bộ đội phát tương đối mỏng, mỗi lần chạy việt dã được nửa đường thì nó tự động co lại, biến thành quần tam giác, thít rất chặt, càng hút mồ hôi lại càng thêm thít chặt, mỗi lần như vậy, hai bên đùi của Triệu Kiến Quốc đều bị mài trầy da. Có lúc huấn luyện phải lăn lộn trên đất bùn, vật bẩn gì cũng có, vết thương vì thế mà nhiễm trùng luôn, người đàn ông kia lại không chịu chú ý, hơn nữa chỗ kia cũng không tiện cho người ta nhìn; trước khi Hàn Mai tới bộ đội, anh đều để nó tự khỏi, nếu nghiêm trọng thì mới đi tìm quân y xin một chút thuốc tiêu viêm thông thường.

Lúc mới tới, Hàn Mai còn chưa biết chuyện này, cho đến một ngày cô giặt quần áo mới thấy trên hai ống quần lót của Triệu Kiến Quốc có dính vết cấu bẩn, lúc đầu cô cũng không biết là cái gì, còn tưởng là lúc anh huấn luyện bị dính vào nên cũng không để ý quá nhiều; nhưng hai, ba ngày sau đó đều như vậy, hơn nữa vết cấu bẩn kia còn càng ngày càng nhiều. Nhìn kỹ thì trên quần áo ngoài của anh không có, chỉ quần lót mới có, không có khả năng bị dính từ bên ngoài. Hỏi Triệu Kiến Quốc thì anh không chịu nói, cuối cùng Hàn Mai phải dụ dỗ và uy hiếp cả một ngày trời anh mới nói ra sự thật.

Hàn Mai vừa nghe liền đau lòng, bắt Triệu Kiến Quốc tại chỗ cởi quần xuống cho cô kiểm tra.

Triệu Kiến Quốc thấy cô quyết tâm phải nhìn, mặc dù cảm thấy không được tự nhiên nhưng anh cũng không còn cách nào khác, đành phải ngoan ngoãn nằm trên giường để cô kiểm tra. Thật ra anh cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát, vài chục năm đều như vậy rồi, sắp tới không cần chạy việt dã nữa là sẽ tốt lên thôi.

Khi Hàn Mai nhìn thấy vùng da bị nhiễm trùng chảy mủ thì nước mắt không kiềm chế được mà rơi ra. Vết thương này chỉ cần đi bộ hai bước thôi cũng đau gần chết rồi, mà ngày nào chồng cô cũng phải đi sớm về trễ huấn luyện. Hàn Mai thầm trách anh, nhưng lời trách cứ ra đến khóe miệng rồi cô lại không nỡ nói ra.

Nghĩ tới đây, Hàn Mai giống như lại nhìn thấy vết thương chảy mủ trước mắt mình, cảm thấy chóp mũi đau xót, dựa sát vào sống lưng thẳng tắp đỉnh đặc của Triệu Kiến Quốc, quấn chặt hai chân quanh hông của anh.

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai nghiêng người dựa tới. Cảm xúc trong khoảnh khắc bộ ngực mềm mại tiếp xúc với lưng của anh, tốt đẹp như vậy, mềm mại như vậy, sợi dây trong đầu anh lập tức vỡ tung trong nháy mắt.

Còn nhịn thêm nữa thì anh sẽ tàn phế mất!

63. Chương 63: Say Rượu Mất Lý Trí

Hàn Mai nằm trên lưng của Triệu Kiến Quốc, mặt dán vào bờ vai của anh, nghe tiếng hít thở ngày càng gấp rút của anh, nhiệt độ trên lưng anh nóng đến dọa người. Nhưng hiện tại thứ cô muốn chính là loại nhiệt nóng này, Hàn Mai vươn đầu lưỡi tinh xảo ra tham lam liếm hôn vành tai của Triệu Kiến Quốc. Hai tay vòng trước người anh cũng không nhàn rỗi, trượt dọc theo cơ bụng rắn chắc, nhẹ nhàng vuốt ve giống như đang giám định và thưởng thức trân bảo, dịu dàng mà kiên nhẫn.

Triệu Kiến Quốc vừa say mê trong những cái vuốt ve của Hàn Mai, vừa hết sức khắc chế dục vọng muốn lập tức đụng ngã cô của bản thân, trong đầu chỉ còn lại một tia thanh tỉnh cuối cùng.

Vợ anh chủ động như bây giờ càng khiến anh cảm thấy khẩn trương, chưa bao giờ “Tính”* dâng cao như thế này. Mỗi lần anh muốn đổi tư thế mới đều phải dụ dỗ cả buổi sáng mới được, nhưng hôm nay cái gì anh cũng không cần làm, thậm chí còn giả bộ lạnh lùng, bày ra một khuôn mặt thối, thế mà vợ anh lại nhiệt tình không dứt, quả thật đây là lần đầu tiên. Nếu là bình thường, cô gái nhỏ kia đã sớm quay lưng lại với anh, cuối cùng còn ép anh phải nhận tội mới bằng lòng từ bỏ ý đồ, sao có thể giống như hôm nay dính sát vào anh chứ? Rốt cuộc là cái gì đã kích thích vợ anh đây?

(Ở đây là Tính Phúc, tức là đời sống xxoo của vợ chồng)

Anh nghĩ mãi cũng chỉ có thể đưa ra được kết luận là do uống rượu làm chuyện xấu, nhưng đôi khi say rượu rồi lại rất được việc, ví dụ như bây giờ chẳng hạn.

Triệu Kiến Quốc không biết rằng Hàn Mai đã thanh tỉnh hơn nữa, anh còn tưởng rằng vợ anh uống say nên mới nhiệt tình như vậy. Anh tự động đem sự chủ động tối nay của cô đổ cho say rượu mất lý trí, trong lòng liền có ý định sau này thỉnh thoảng vẫn nên cho cô uống một ít! Thậm chí Triệu Kiến Quốc đã bắt đầu đánh chủ ý lên mấy chai rượu mà Ngô Bân giấu Dương Vân Tú cất trộm trong phòng làm việc.

Bên này, Triệu Kiến Quốc đang tràn đầy mong đợi hoạch định ‘Tích phúc’ tương lai của mình thì cô gái nhỏ dám cả gan thừa dịp anh không chú ý mà chui tay vào trong quần nhỏ của anh, nắm lấy Triệu lão nhị, nhẹ nhàng ma sát.

“Ừ...” Triệu Kiến Quốc đột nhiên bị kích thích, thoải mái hừ ra tiếng.

Phụ nữ đều là người hẹp hòi, Hàn Mai cũng không ngoại lệ. Cô còn nhớ rõ vừa rồi Triệu Kiến Quốc dám nghiêm mặt với cô, nên có ý định muốn chọc anh, xem anh có thể giả bộ được bao lâu, cô bất giác tăng thêm lực độ trên tay, móng tay còn lơ đãng gãi nhẹ trên đỉnh, chọc cho Triệu Kiến Quốc run lên.

Hàn Mai thấy hai bên thái dương của Triệu Kiến Quốc đã có mồ hôi, trong mũi lại phát ra tiếng rên rỉ khó nhận, cô hả hê trong lòng, bất giác liền cười ra tiếng.

Triệu Kiến Quốc dĩ nhiên là nghe thấy tiếng cười bên tai, tối nay anh vốn định tha cho cô, nhưng cô gái nhỏ này đã không biết trời cao đất rộng là gì thì cũng đừng có trách anh không khách khí.

Lúc Hàn Mai còn đang hả hê thì một bàn tay thô ráp, hữu lực chuẩn xác bắt được tay nhỏ bé của cô, hai ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái lên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, Hàn Mai chỉ cảm thấy cổ tay vô lực. Không chỉ có thế, thậm chí cô còn chưa kịp nhìn rõ thì cái chần đang che trên người cô đã bị hất xuống dưới sàn.

Mặc dù Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc đã làm hết mấy chuyện không nên làm rồi, ngay cả đứa bé cũng đã sinh một đôi, nhưng không mặc gì ngồi trước mặt anh như vậy vẫn khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

Vết rạn lúc mang thai sau khi Hàn Mai sinh xong chuyển từ màu đỏ tím sang màu trắng, ban đầu cô còn tưởng rằng mấy vết này sẽ theo cô cả đời, nhưng Dương Vân Tú mang đến cho cô một lọ thuốc bôi, nói là mua từ nước ngoài, chích đã dùng qua rồi, hiệu quả cũng không tệ. Nửa tháng sau khi Hàn Mai dùng thuốc thì mấy vết rạn đã phai nhạt đi rất nhiều, hết một tháng thì biến mất hoàn toàn, hiện tại bụng cô lại trơn mềm, bóng loáng như cũ.

Hàn Mai vừa thềm thấy may mắn vì hết rạn da, vừa giương mắt nhìn Triệu Kiến Quốc, chỉ thấy anh đang đứng cạnh giường nhìn cô, đôi con ngươi tinh mịn chứa đầy dục vọng, giống hệt như Sói hoang đối bụng đang nhìn dê con, bộ dạng như muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Hàn Mai bị cặp mắt kia nhìn mà sợ hãi, trên mặt nóng lên, bây giờ cô bắt đầu hối hận vì đã trêu chọc anh, nhưng hình như hối hận cũng không kịp nữa rồi. Cô không dám nhìn vào đôi mắt kia nữa, tự nhiên dịch chuyển tầm mắt xuống phía dưới, vì thế mà trực tiếp đối mặt với Triệu lão nhị đang ngẩng cao đầu chào cô, một giây trước cô còn đang nắm nó trong tay đó...!!

Triệu Kiến Quốc thấy cô gái nhỏ trên giường thẹn thùng, tóc dài đen nhánh che trước ngực, cảnh xuân như ẩn như hiện, anh chỉ cảm thấy máu trong người nóng lên, nơi nào đó trên thân thể càng thêm ngứa đau. Không do dự nữa, anh nắm lấy tay Hàn Mai đè lên phía trên, ra lệnh, “Cởi!”

Hàn Mai đang ảo não bản thân không có tiền đồ, nghe thấy Triệu Kiến Quốc nhả ra một câu như vậy, tay còn mạnh mẽ bị đặt lên nguồn nhiệt khiến cô càng có cảm giác không đất dung thân. Không dám nhìn Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai cúi đầu do dự nửa ngày, cuối cùng nhắm mắt lại, cắn chặt răng, hai tay run run cởi cái quần lót kia ra, sau đó ngã người ra sau, vùi mặt vào gối đầu.

Hàn Mai một dạng bị bóc lột chọc cho Triệu Kiến Quốc buồn cười, anh khom người xuống, chống tay sang hai bên, nói nhỏ vào tai cô, “Em không phải là rất nhiệt tình sao? Sức lực vừa này đi đâu hết rồi, hả?”

Hàn Mai cảm thấy có khí nóng thổi bên tai, có chút ngứa, biết là Triệu Kiến Quốc đang làm trò quỷ, sau đó lại nghe được những lời kia, trong lòng không phục, cô nhiệt tình thì sao? Nhiệt tình thì còn cần tìm anh làm gì? Vừa quay đầu định phản bác thì miệng bị chặn lại.

Triệu Kiến Quốc quả thực là yêu chết cái miệng nhỏ nhắn này, thơm mềm, ngon ngọt, ăn thế nào cũng không đủ. Một bên hấp thu mật dịch trong miệng Hàn Mai, một bên để tay chạy loạn trên người cô, đi tới bộ ngực mềm mại thì dừng lại, bóp một cái.

Hàn Mai bị tức, lập tức lên tiếng kinh hô, đôi tay nhỏ bé liều mạng đâm lên lồng ngực bèn chắc đang đè trên người cô.

Triệu Kiến Quốc không chút nào để ý đến kháng cự như gãi ngứa của cô, một tay cố định hai tay không an phận của Hàn Mai lên đỉnh đầu, ngẩng đầu lên cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

“Ghê tởm mặt dọa người đúng không?”

.....

“Rất thích Cá vàng đúng không?”

.....

Triệu Kiến Quốc nhướn mày, vẻ mặt tà khí nhìn chằm chằm vào vật nhỏ ở dưới.

Hàn Mai đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, vừa định mở miệng nói, Triệu Kiến Quốc liền híp tròng mắt lại, nhanh chóng kéo hai chân Hàn Mai vòng quanh hông của mình, không có lấy nửa điểm do dự, chính xác đâm vào tận gốc.

“A..” Nơi kia kết hợp quá hoàn mỹ, khiến hai người đồng thời phát ra một tiếng thở dài.

Đang lúc Hàn Mai còn đang đắm chìm trong sự xâm lược mạnh mẽ, hai mắt Triệu Kiến Quốc chớp lóe tinh quang, cúi người cắn vào môi dưới của cô.

“A... Đau....”

Vị máu tươi nhàn nhạt lan tỏa trong miệng, nhưng Triệu Kiến Quốc không có ý định bỏ qua cho Hàn Mai, vừa tăng nhanh tốc độ ở phía dưới, vừa chậm rãi liếm cắn lên vết thương trên môi anh đào, giống như đang thưởng thức mỹ vị, ăn hoài không ngán.

Một đêm này, trong phòng ngủ nhà Phó Doanh Triệu tràn ngập cảnh xuân, tiếng thở gấp và tiếng rên yêu kiều kéo dài tới hơn nửa đêm, Hàn Mai nửa khổ sở nửa vui thích ngủ thiếp đi.....

*****

Gần trưa hôm sau Hàn Mai mới tỉnh lại. Cả đầu đều đau, người không còn chút sức lực nào, cô ở trong chăn duỗi lưng một cái, theo bản năng nhìn sang giường nhỏ bên cạnh, không thấy hai bảo bối đầu thì giật mình, bật dậy.

Ngây ngô một lúc, Hàn Mai mới nhớ ra bọn trẻ bị cha mẹ nuôi ôm đi, có Dương Văn Tú rồi nên chắc cũng không có chuyện gì. Hàn Mai vừa định đứng dậy mới cảm thấy mông bên trái dâng lên một hồi chua xót, đau đốn, vừa rồi cô nóng lòng bọn trẻ nên không cảm thấy gì.

Hàn Mai cẩn thận xuống giường, khoác tạm một chiếc áo liền đi tới trước gương trang điểm, vén áo lên cẩn thận nhìn thì thấy bên trên mông bên trái có một khối bầm tím, không trách được cô lại cảm thấy đau đốn, Triệu Kiến Quốc xuống tay cũng không biết nặng nhẹ gì cả!

Hàn Mai đang oán trách, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên lập tức bị đôi môi sưng đỏ trong gương dọa cho ngây người.

Cái miệng vốn đỏ thắm sau khi bị Phó Doanh Triệu liếm, cắn, gặm, mút thì sưng lên giống như bánh mìn thối. Hàn Mai không cần soi gương cũng biết bộ dáng cô bây giờ không khác gì so với Triệu Kiến Quốc lúc trước, thế này thì làm sao cô đi ra ngoài được đây? Hàn Mai không khỏi đem Triệu Kiến Quốc mắng hơn ngàn lần trong lòng.

Lúc này, Triệu Kiến Quốc đang huấn luyện binh sĩ tự động quay đầu lại, nhìn về phía căn nhà trên tầng bốn, giống như nghe thấy vợ đang gọi mình.

Hơn một tiếng sau, Hàn Mai một tay cầm bông băng, một tay cầm thuốc còn dư lại của Triệu Kiến Quốc, ngồi trước bàn trang điểm, tức giận bồi. Trong lòng còn đang suy nghĩ xem buổi sáng Triệu Kiến Quốc thấy bộ dáng này của cô sẽ có vẻ mặt như thế nào. Càng nghĩ, Hàn Mai càng tức giận, cái dáng vẻ quỷ quái này thì bảo cô làm sao mà ra ngoài gặp người đây? Hai bảo bối nhà cô vẫn còn đang ở nhà người ta, từ lúc ra đời đến giờ, ba mẹ con cô chưa từng tách ra lâu như vậy, một đêm không ở cạnh hai đứa, trong lòng cô vẫn luôn không yên tâm.

Hàn Mai lo lắng có nên dùng khẩu trang che lại hay không thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, cô không cần suy nghĩ cũng biết là ai đến rồi~

64. Chương 64: Điện Thoại

Sáng hôm đó, Triệu Kiến Quốc nhìn thấy cái miệng sưng vù của vợ thì vụng trộm vui mừng trong lòng, dám nói anh là Cá vàng, anh cho em thành Cá vàng luôn, vừa đúng hợp thành một đôi!

Nhưng Phó Doanh Triệu của chúng ta chỉ vui mừng được đúng hai phút đồng hồ, lại quay sang bắt đầu lo lắng, đến lúc tỉnh lại, nhờ vợ anh nổi đóa lên trách anh thì sao?

Triệu Kiến Quốc suy nghĩ từ sáng tới trưa cũng không nghĩ ra cách nào tốt cả, đành phải nhắm mắt chịu đựng, cái gì đến sẽ đến. Vừa kết thúc huấn luyện, anh liền chạy tới nhà Dương Vân Tú đón hai bảo bối về, hiện tại anh không dám về nhà một mình, chỉ sợ vợ anh nổi giận, đuổi anh ra ngoài, đến lúc đó chẳng phải là để cho đám thuộc hạ của anh cười rưng rưng sao? Có con trai, con gái đi đằng trước, chắc chắn vợ anh sẽ cho anh qua cửa.

Anh mở cửa nhà ra thì thấy trong phòng khách không có ai nhưng cửa phòng ngủ lại mở. Triệu Kiến Quốc rón rén ôm bụng trẻ đi vào phòng ngủ, thì thấy vợ anh đang nằm trên giường ôm gối đầu, trong lòng thầm nghi ngờ sao giờ này rồi mà vợ anh vẫn còn ngủ? Đưa mắt dò xét bốn phía, đôi dép lúc sáng anh đã đặt ngay ngắn bây giờ chỉ còn lại một cái, một cái khác nằm ở trước bàn trang điểm, bên mép giường còn lộ ra một bên tay của áo khoác.

Triệu Kiến Quốc cong khóe miệng, cẩn thận đặt hai bảo bối nằm xuống giường, còn mình thì ngồi xuống cuối giường, nhẹ nhàng vén một góc chăn lên, thò tay vào cầm lấy một bàn chân nhỏ nhắn mềm mại của Hàn Mai, không nói hai lời, gãi gãi lên lòng bàn chân của cô.

Hàn Mai sợ nhất là bị nhột, lúc đầu còn cắn góc chăn, chịu đựng không lên tiếng, nhưng chưa được hai cái đã không nhịn nổi nữa, xốc chăn lên, trừng mắt nhìn người đàn ông đang bày ra vẻ mặt vô tội ngồi ở cuối giường, chuẩn bị lên tiếng mắng anh.

Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng, con gái nhỏ của cô liền mím miệng lại, há mồm khóc lên. Hai giọt nước mắt treo trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho người ta không nhẫn tâm nhìn.

Hàn Mai bị tiếng khóc của con gái bảo bối rung động đến tâm can, vội vàng ôm con bé lên, nhẹ giọng gọi “Bảo bối”, sớm đã đem tức giận khi nãy vứt ra sau gáy.

Triệu Kiến Quốc nhỏ giọng nói thầm, chỉ có con gái là hiểu chuyện, biết đau lòng cho lão tử, khóc rất kịp thời nha! Nhìn con trai vẫn nằm im thở to ngủ, so sánh hai đứa con, Triệu Kiến Quốc thế mà lại nghiêng về phía con trai nhiều hơn!

“Anh đang nói thầm cái gì đấy?” Hàn Mai dỗ con gái nín khóc, đang cho con bé bú sữa thì nghe thấy Triệu Kiến Quốc ngồi ở đó, lẩm bẩm một mình.

“Không có gì, lúc này đến đón Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, anh nghe chị dâu nói mấy ngày nữa sẽ có một xe hàng của xưởng đóng hộp đến quê chúng ta, nếu em muốn về quê thì để anh dặn nhà xe cùng đi.”

Hàn Mai vừa nghe có thể đi nhờ xe về với cha mẹ, hai mắt liền tỏa sáng. Cô sớm đã muốn về nhà một chuyến, tuy nói thân thể của Tiểu Nghị và Tiểu Lôi không khác gì đứa bé sinh đủ tháng, nhưng dù sao cũng

là sinh non, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Đường về với ông bà lại xa, mất hai ngày hai đêm, nếu cô chỉ sinh một đứa thì cô và Triệu Kiến Quốc có thể thay phiên nhau ôm, ít nhất mỗi người còn có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ là hai đứa, giữa mùa đông nên trên tàu không mở cửa sổ, không khí không lưu thông được, nếu chẳng may trên ngã bệnh, chỉ sợ ngay cả chỗ khám bệnh cũng không có. Lúc này cũng gần cuối năm rồi, trên tàu lại càng nhiều người, đi nhà vệ sinh cũng phải xếp hàng rất lâu mới đến lượt, mang theo hai đứa trẻ quả thật là hơi khó khăn.

Bỗng dưng Triệu Kiến Quốc nói có thể đi nhờ xe về, dĩ nhiên là Hàn Mai phải vui mừng rồi. Bình thường, hàng ghế sau của xe tải có thể ngồi được ba, bốn người, hơn nữa ngồi xe hàng không giống như ngồi tàu, vừa đi vừa dừng ở các trạm, vòng tới vòng lui, xe hàng đi đều là đi tuyến đường ngắn nhất.

Triệu Kiến Quốc nhìn Hàn Mai như thế cũng biết là cô động lòng, liền dịch lên ngồi vào đầu giường, tiến tới trước người Hàn Mai, nói, “Nghe chị dâu nói, tuyến đường của chuyến xe này đã được sửa lại, trước kia ngồi tàu từ bộ đội về quê phải mất hai ngày hai đêm, hiện tại ngồi xe hàng chỉ cần một ngày là đến nơi rồi.”

“Chị dâu nói bao giờ thì giao hàng vậy anh?”

“Không vội, năm ngày sau mới đi, còn rất nhiều thời gian để em sắp xếp hành lý.” Triệu Kiến Quốc nói xong, thừa dịp Hàn Mai không chú ý liền hôn trộm cô một cái.

Hàn Mai nghe xong liền an tâm, ăn cơm trưa xong liền bắt tay vào chuẩn bị hành lý để về quê. Có điều cô còn chưa chuẩn bị xong, một cú điện thoại của Lục Hạo vào rạng sáng hôm sau đã làm rối loạn hết hành trình của cô.

Lần trước bị bắt ở ga tàu, sau khi được giải cứu, Hàn Mai sợ Mã Phát Thuận không chịu khai ra Lý Khải Dân, phía cảnh sát lại xử lý chuyện này như vụ án lừa bán phụ nữ, cuối cùng cũng không điều tra tới Lý Khải Dân, để cho hắn chạy thoát. Suy tính liên tục, Hàn Mai còn ám hiệu với Lục Hạo có thể mọi chuyện là do Lý Khải Dân buôn bán không thành, then quá hóa giận nên mới trả thù, Mã Phát Thuận có lẽ chỉ là làm theo lời của Lý Khải Dân thôi.

Sau khi về đồn cảnh sát, Lục Hạo làm theo lời Hàn Mai nói, trước hết hỏi Mã Phát Thuận xem hắn còn có đồng bọn nào khác hay không? Quả nhiên, hắn ta một mực chắc chắn không có ai, hắn là vì thấy Hàn Mai xinh đẹp, lại một thân một mình nên mới xuống tay. Đến lúc Lục Hạo nói ra tên tuổi của Lý Khải Dân thì hắn ta mới thay đổi sắc mặt. Biết được Lý Khải Dân đã bị bắt, hơn nữa còn khai ra hắn là chủ mưu thì Mã Phát Thuận tức điên, rất nhanh liền nhận tội, sau đó cũng khai ra Lý Khải Dân.

Vụ án trôi qua đã được một thời gian, chỉ chờ bắt được Lý Khải Dân về quy án nữa là hoàn tất, nhưng hắn ta thật sự là quá狡 hoạt, cảnh sát đuổi theo mấy tháng liền, có mấy lần tưởng như đã bắt được nhưng hắn vẫn trốn mất.

Mãi cho đến đêm mấy ngày trước, Lý Khải Dân đắc tội với một người trên đường, bị người ta khoét cả hai mắt, cắt lưỡi, trói gô vào cột điện trước đồn cảnh sát. Đang là mùa đông, nhiệt độ ban đêm rất thấp, thế nhưng Lý Khải Dân vẫn bị lột sạch trói vào ven đường. Cũng không biết người kia có thâm thù đại hận gì với hắn mà còn dội một thùng nước lên người hắn, dội xong còn úp thùng nước kia lên đầu của hắn. Đến bốn giờ sáng, công nhân vệ sinh phát hiện ra thì cả người hắn đã đông cứng, sau khi cởi trói cho hắn thì hắn lập tức ngã xuống đất, trên mặt không có nửa điểm huyết sắc, trắng bệch, trên người còn có một tảng băng mỏng.

Đưa đến bệnh viện cấp cứu coi như là giữ lại mạng, nhưng phần lớn thân thể đã hoại tử, nửa đời sau sợ rằng chỉ có thể nằm trên giường mà thôi.

Lục Hạo gọi điện đến, bảo Hàn Mai đến đồn cảnh sát để lấy khẩu cung.

Hàn Mai cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, giờ này Triệu Kiến Quốc đang dẫn đội chạy việt dã, sợ rằng rất khuya mới về nhà. Cô bé Tiểu Nghị và Tiểu Lôi sang gửi Lưu Anh, còn mình thì đi đến đồn cảnh sát.

Hàn Mai nhờ Tiểu Lưu ở ban cấp dưỡng lái xe chở cô vào nội thành, cô cũng không có ý dừng xe trước cửa đồn cảnh sát, hẹn thời gian trở về với Tiểu Lưu xong, Hàn Mai xuống xe ở đầu đường, nghĩ thầm dù sao từ đây đến chỗ Lục Hạo chỉ cách có hai con đường, cô đi bộ mấy phút là đến, đỡ phải phiền người ra phải quay đầu xe.

Mắt thấy sắp tới cửa đồn cảnh sát, Hàn Mai liền bước nhanh hơn. Nhưng cô còn chưa đi được hai bước, thì trước mặt đã xuất hiện một chiếc xe hơi màu đen, tốc độ của xe rất nhanh, hơn nữa, điểm mấu chốt chính là nó thẳng tắp xông vào Hàn Mai.

Hàn Mai bị sợ ngu, cảm giác như tay chân không phải của mình nữa, ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Tiếng phanh chói tai vang lên, chiếc xe kia vững vàng dừng lại trước mặt Hàn Mai. Hai người đàn ông cao lớn nhảy xuống khỏi xe, không nói hai lời liền túm Hàn Mai lên xe..

65. Chương 65: Cao Tuấn

Hàn Mai bị hai người đàn ông kẹp ở ghế sau, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần. Trên xe trừ cô ra, còn có bốn nam, bao gồm một tài xế, hai người túm cô lên xe và một người hơi lớn tuổi ngồi ở ghế lái phụ, tóc ông ta hơi bạc một chút, Hàn Mai nghĩ có thể nói chuyện được với người này.

“Các ông là ai? Muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không làm cô bị thương, lão gia của chúng tôi muốn mời cô đến nhà uống chút trà mà thôi.”

“Lão gia? Ai là lão gia?”

Người ngồi ở ghế lái phụ chỉ quay đầu nhìn Hàn Mai một lần, liền không nói gì nữa, sau đó mặc kệ Hàn Mai có hỏi như thế nào, mấy người kia cũng không để ý đến cô. Hàn Mai cũng không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng. Cổ nhân đã nói rồi, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, trải qua chuyện bất cóc lần trước cũng khiến Hàn Mai tỉnh táo hơn.

Hơn bốn mươi phút sau, xe lái thẳng đến một biệt thự tư nhân.

Ông lão tóc muối tiêu kia dẫn Hàn Mai đến một gian thư phòng ở tầng hai, mang cho cô một ly trà liền dặn cô chờ ở đó, không nên đi linh tinh, còn ông ta thì đi ra ngoài.

Hàn Mai ngồi trên ghế salon ở giữa phòng, ly trà trong tay tỏa ra khí nóng, mùi trà thơm xông vào mũi, nhìn qua có vẻ rất ngon nhưng Hàn Mai chỉ nhìn chằm chằm trong chén một chút liền để xuống khay. Không phải là cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng chưa biết đối phương là ai, tại sao lại bắt cô tới đây thì cô vẫn phải cẩn thận.

Hơn một giờ trôi qua, trừ một người phụ nữ trung niên đi vào đổi trà ra thì không có ai khác nữa. Hàn Mai không kiên nhẫn nổi nữa, đi tới áp tai vào cánh cửa, xác định bên ngoài không có tiếng động nào, cô mới nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa, hé ra một khe nhỏ, mặt dính vào trên khe cửa nhìn ra ngoài.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền khiến Hàn Mai sợ hết hồn, một khuôn mặt đầy nếp nhăn ở ngoài cửa đang nhìn lại cô, cô định thần nhìn lại, không phải ai khác mà chính là ông lão tóc bạc đã đưa cô tới đây.

“Cái đó, chú à.. tôi muốn đi vệ sinh.” Hàn Mai cố gắng vì mình mà tìm ra một cái cớ hợp lý.

“Nhà vệ sinh ở bên trái thư phòng.”

Ông lão làm bộ sáng tỏ nhìn Hàn Mai, cuối cùng còn nhếch môi cười với cô một cái.

Hàn Mai thế nào cũng cảm thấy trong nụ cười đó mang theo giễu cợt, giống như đang nói với cô rằng, “Xem đi, đã sớm tính đến rồi, chỉ còn chờ cô thôi..”, Hàn Mai nhất thời tức giận, nhất cử nhất động của cô đều theo dự liệu của người ta, cô giống như một con ngốc, ở trên đài diễn lại vở kịch mà họ đã xem chán rồi.

“Phanh” một tiếng, cửa thư phòng lần nữa đóng lại.

Ngoài cửa, lão quân gia của Cao gia cười hài lòng, thầm nghĩ thiếu gia thật là lợi hại! Đã sớm nghĩ tới cô gái kia sẽ dùng đến chiêu này nên bảo ông đến đây canh chừng.

Hàn Mai đóng sầm cửa lại, buồn bực ngồi xuống ghế salon, nhìn đồng hồ ở góc tường, đã hơn một tiếng trôi qua, không biết Tiểu Nghị và Tiểu Lô ở nhà ra sao rồi? Hôm nay, Triệu Kiến Quốc huấn luyện việt dã, không về ăn cơm trưa, sợ rằng rất muộn anh mới về nhà, đến lúc anh về nhà không thấy cô đâu, không biết sẽ lo lắng như thế nào đây?

Hàn Mai càng nghĩ càng cảm thấy phiền não, đứng dậy đi đi lại lại trong thư phòng. Đột nhiên, một túi giấy trên bàn hấp dẫn sự chú ý của cô, bởi vì trên túi giấy viết tên của cô. Hàn Mai đi tới mở túi giấy ra, đổ hết đồ vật bên trong ra ngoài, trong nháy mắt liền có cảm giác lạnh toát từ đầu đến chân.

Bên trong không phải cái gì khác, mà chính là toàn bộ tư liệu về cô, căn kể đến mức thậm chí cô ngồi cùng bàn với ai hồi tiểu học cũng được ghi chép lại, còn có mấy tấm hình không biết được chụp vào lúc nào.

Hàn Mai nắm xấp tài liệu trong tay, cả người phát run, cô có cảm giác như mình bị lột sạch sẽ đứng trước mặt người khác vậy. Có điều cô còn chưa kịp ngẫm nghĩ sâu hơn thì ngoài cửa đã truyền tới tiếng bước chân. Hàn Mai hít sâu một hơi, cưỡng bách chính mình trấn định lại, vội vàng bỏ xấp tài liệu trong tay vào lại trong túi giấy, lần nữa ngồi xuống ghế salon.

Chốc lát sau, cửa thư phòng được mở ra, đi vào là một người đàn ông trẻ tuổi, diện mạo vô cùng lịch sự. Hàn Mai cẩn thận quan sát, người này chưa tới ba mươi tuổi, da trắng nõn, toàn thân lộ ra phong độ của người trí thức, có điều đôi mắt ẩn đằng sau cặp kính gọng vàng lại cho người ta cảm giác không phù hợp với vẻ bề ngoài.

Thời điểm Hàn Mai quan sát Cao Tuấn, hắn cũng thầm quan sát cô gái nhỏ trước mặt. Mũi cao, miệng nhỏ, môi mỏng, đôi mắt to rất có hồn, tóc dài đen bóng tết thành đuôi sam phía sau lưng. Mặc dù đang ngồi nhưng chỉ cần nhìn cũng biết là không cao.

Làm Thái Tử gia của Cao thị, Cao Tuấn đã thấy nhiều phụ nữ xinh đẹp, chủ động, bị động, ôm ờ, giả bộ, kiểu nào cũng có, Hàn Mai dĩ nhiên không phải là người xinh đẹp nhất, nhưng trên người cô lại tản ra một loại hơi thở rất đặc biệt, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái, muốn đến gần cô.

Nếu như Hàn Mai biết ấn tượng đầu tiên của Cao Tuấn về mình, nhất định cô sẽ ôm bụng cười to, sau đó nghiêm túc, kiêu ngạo nói với hắn, “Phụ nữ có con đều như vậy, cái này gọi là Mẫu tính! Có hiểu hay không?”

Có điều lúc này Hàn Mai không thể nào biết được những thứ này, ánh mắt cô quan sát Cao Tuấn mang theo đề phòng và hoài nghi.

“Anh chính là “lão gia”?” Hàn Mai nói thăm thềm, không phải là quá trẻ sao?

Nghe Hàn Mai hỏi, Cao Tuấn cười cười, “Cô đã thấy ai còn trẻ như vậy mà làm lão gia chưa?” Hắn không trực tiếp trả lời vấn đề của Hàn Mai mà còn hỏi ngược lại cô.

“Bà đây không cần biết anh là ai, cũng không có thời gian vòng vo với anh, nói thẳng đi, các người “mời” tôi đến đây làm gì?” Hàn Mai cố ý tăng thêm trọng âm ở chữ “mời”, giống như làm thế có thể phát tiết ra bất mãn trong lòng.

Cao Tuấn nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của cô gái trước mặt, không nói gì, mà trực tiếp đến bàn đọc sách, ngồi xuống. Ngón tay thon dài, sạch sẽ theo thói quen đẩy gọng kính trên sống mũi, sau đó mở túi giấy trên bàn sách, rút tài liệu và ảnh bên trong ra, nhìn tấm hình trong tay một chút, tiếp đó lại ngẩng đầu lên nhìn Hàn Mai.

“Cô so với trong hình thì đẹp hơn.”

Hàn Mai bị dáng vẻ không để ý của hắn chọc giận, hắn không đề cập đến những thứ đó thì thôi, vừa nhắc tới Hàn Mai lại có cảm giác như mình bị người khác lột sạch đặt dưới kính hiển vi để nghiên cứu, cô tức giận nói,

“Anh rốt cuộc có mục đích gì? Sao lại điều tra tôi?” còn nhiều truyện mới tại .

Cao Tuấn nhìn Hàn Mai, đôi mắt phía sau lớp kính khẽ nheo lại, hai người cứ như vậy nhìn nhau, Sau một hồi, Hàn Mai sắp không chịu nổi nữa thì hắn đứng dậy, đi tới bên cạnh, nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ treo trên tường.

Lúc mới vào đây, Hàn Mai cũng nhìn thấy tấm bản đồ này, nhưng trong thư phòng treo bản đồ cũng là chuyện bình thường, cô cũng không để ý đến. Lúc này nhìn kỹ lại mới thấy bản đồ đó không phải là bản đồ Trung Quốc hay bản đồ thế giới, nhìn có chút quen mắt nhưng địa danh ghi chú trên bản đồ quá nhỏ, Hàn Mai không nhìn rõ.

“Tôi bỏ ra hai năm để đào hồ, chỉ chờ Dương Vân Tú của Hồng Viễn nhảy vào, kế hoạch có thể nói là không chê vào đâu được.” Bỗng dưng, hắn quay đầu lại, mắt nhìn Hàn Mai chăm chăm, từng bước từng bước đến gần cô, “Nhưng ngay khi tôi cho là sẽ thành công thì Dương Vân Tú lại đổi ý, không muốn ký hợp đồng nữa.” Hắn đi tới trước mặt Hàn Mai, từ trên cao nhìn xuống cô, lạnh lùng hỏi, “Cô nói xem là vì cái gì?”

Hàn Mai nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, không dám nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện này, chân không tự chủ được lùi về sau một bước, lại quên mất sau lưng là ghế salon, vấp một cái, liền ngã ngồi xuống ghế salon.

“Tôi.. Tôi làm sao có thể biết là vì cái gì chứ?” Hàn Mai chợt dạ trả lời.

“A! Cô không biết?” Cao Tuấn thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, cười cười, sau đó cúi người xuống, chống hai tay sang hai bên tay vịn của ghế salon, đe dọa, “Nhưng tài liệu ở trên bàn lại nói sau khi đến bệnh viện thăm cô, Dương Vân Tú mới đột nhiên thay đổi chủ ý.”

Hàn Mai lo lắng, không phải là muốn báo thù chứ? Hiện tại, cô cực kỳ hối hận, nếu sớm biết sẽ chọc đến phiền toái này, ban đầu cô sẽ khâu miệng của mình lại, nhưng bây giờ có hối hận cũng không làm được gì cả! Lúc này, cô bỗng có suy nghĩ, dù chết cũng không thể thừa nhận, dù sao chuyện này anh cũng không dám khẳng định, chỉ là đang suy đoán mà thôi, nghĩ như vậy, cô bình tĩnh, nhìn hắn nói, “Tôi không hiểu anh đang nói gì, anh cứ nói thẳng đi, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Cao Tuấn đột nhiên cảm thấy biểu tình trên mặt của cô gái này rất thú vị, “Cô yên tâm, con người của tôi không thích nhất chính là chuyện bí mật trả thù.”

“Vậy tại sao hôm nay anh lại bắt tôi tới đây?”

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Cửa nhẹ nhàng mở ra, ông lão đầu bạc lúc nãy đi vào, chứng kiến tư thế mập mờ của Cao Tuấn và Hàn Mai thì hơi sững sốt.

Cao Tuấn đứng thẳng dậy, tay trái chấp sau lưng, tay phải nắm thành nắm che lên miệng ho một tiếng.

Lão quản gia Cao Tường lúc này mới phản ứng được, đi tới, ghé vào tai Cao Tuấn nói nhỏ.

Cao Tuấn quay đầu lại nhìn Hàn Mai, nói, “Dẫn bọn họ lên!”

66. Chương 66: Sám Hối

Chỉ chốc lát sau, dưới cầu thang liền vang lên tiếng bước chân, nghe giống như không chỉ có một người, tiếp đó cửa thư phòng lại mở ra, đi vào là hai người đàn ông cao lớn, Triệu Kiến Quốc đi đầu, theo sau chính là Lục Hạo.

Hàn Mai vừa nhìn thấy Triệu Kiến Quốc thì mừng rỡ nhào tới, “Kiến Quốc, rốt cuộc anh cũng tới?”

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai thật chặt, sau đó khấn trương kiểm tra trước sau khắp người cô, sau khi xác định cô không bị thương gì mới mở miệng nói, “Anh nhận được điện thoại của Lục Hạo, nói em bị trói đi nên vội vàng chạy tới.” Nói xong còn lạnh lùng nhìn Cao Tuấn.

Lúc Hàn Mai bị bắt lên xe thì Lục Hạo đang đứng cạnh cửa sổ tầng hai, cứu người thì không kịp nhưng vẫn kịp nhớ biển số xe. Lục Hạo lập tức cho người đi kiểm tra biển số xe đó, sau đó nhanh chóng gọi điện thông báo cho Triệu Kiến Quốc.

Lúc ấy Triệu Kiến Quốc đang ở sau núi, nghe nhân viên truyền tin chuyển lời xong, lập tức chạy đi lấy xe. Dọc theo đường đi, Triệu Kiến Quốc đều đạp lút chân ga, xe quân dụng phi như bay trên đường núi.

Sau khi gặp Lục Hạo ở đồn cảnh sát, hai người dẫn theo vài người nữa trực tiếp đi tới Cao gia, bởi vì không biết tình huống bên trong như thế nào nên hai người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng quyết định để Triệu Kiến Quốc và Lục Hạo đi vào trước, những người khác ở bên ngoài biệt thự, tùy theo tình huống mà hành động.

Bên này, Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc vẫn tiếp tục anh anh em em, không coi ai ra gì thì Lục Hạo ở bên kia đi tới trước mặt Cao Tuấn, hỏi, “Không biết Cao thiếu giải thích như thế nào về chuyện hôm nay?”

Lúc này, Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc cũng ngừng lại, cùng nhìn về phía Cao Tuấn.

Cao Tuấn không chút để ý tới Lục Hạo, mà xoay đầu nói với Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc, “Cha tôi muốn gặp hai vị một lần.”

“Cao lão tiên sinh? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì vợ chồng tôi và Cao lão tiên sinh không có quan hệ gì thì phải?” Triệu Kiến Quốc lạnh lùng hỏi.

“Đúng là cha tôi không biết anh, nhưng ông biết cha của anh, Triệu Hoài Minh, hơn nữa duyên phận còn không nhẹ đâu!” Cao Tuấn biết chỉ cần nhắc đến Triệu Hoài Minh thì Triệu Kiến Quốc sẽ không cự tuyệt.

Hàn Mai nghi ngờ, chẳng lẽ là thân thích của Triệu gia? Nhưng bố chồng Triệu Hoài Minh của cô năm xưa là thanh niên trí thức xa quê, lần trước cô đọc nhật ký, trong đó rõ ràng viết ban đầu Triệu gia cũng là nhà địa chủ, nhưng đến đời ông nội Triệu thì đã sớm xuống dốc rồi, cả tộc cũng chỉ còn lại duy nhất nhà bọn họ, lúc này làm sao có thể nhảy ra thân thích chứ?

Hay là bạn bè? Bạn học cũ? Càng đoán càng lung tung, Hàn Mai nghĩ thầm, dù sao cũng là người ta muốn gặp bọn cô, đi gặp rồi chẳng phải sẽ biết sao. Có Triệu Kiến Quốc ở bên cạnh, cô không sợ cái gì nữa.

Cao Tuấn thấy Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc không lên tiếng, biết hai người đã đồng ý, liền dẫn đầu bước ra khỏi thư phòng, dẫn đường phía trước.

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai đi theo phía sau, Lục Hạo cũng tò mò quan hệ giữa Cao lão tiên sinh và cha của Triệu Kiến Quốc nên cũng đi theo. Có điều anh vừa mới bước ra khỏi thư phòng, Cao Tuấn liền ngừng lại, quay đầu nói với lão quản gia, “Chú Tường, cảnh sát Lục đứng lâu như vậy cũng mệt rồi, chú dẫn cảnh sát Lục xuống phòng khách dưới lầu mời trà đi!” Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của Lục Hạo, quay đầu bước đi.

“Này....” Lục Hạo còn muốn nói nhưng bị Cao Tường ngăn lại.

“Cảnh sát Lục, bên này, mời!”

Lục Hạo bất đắc dĩ bĩu môi, không tình nguyện nói một câu “Tôi xuống dưới lầu chờ hai người” với Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc liền theo Cao Tường đi xuống dưới.

Triệu Kiến Quốc và Hàn Mai theo sau lưng Cao Tuấn, đi qua một hành lang dài, lại qua một phòng khách nhỏ. Dọc theo đường đi không thấy bất kì người nào, thỉnh thoảng chỉ gặp được một, hai người giúp việc, cả phòng an tĩnh đến đáng sợ. Hàn Mai thầm nghĩ biệt thự này đẹp thì có đẹp, lớn cũng có lớn, nhưng mà trống rỗng, không có mấy người có thể chịu được. Nếu để cô lựa chọn thì cô tình nguyện chọn mấy căn nhà nhỏ còn hơn, mặc dù không to đẹp như ở đây nhưng ít nhất sống trong đó còn thấy thoải mái.

Đi tới đi lui, đột nhiên Hàn Mai nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ truyền đến sau một cánh cửa đóng chặt, còn có cả tiếng kêu lương của phụ nữ nữa, khiến cô không khỏi lạnh cả người.

Triệu Kiến Quốc cảm thấy tâm tình biến hóa của vợ, rất tự nhiên đổi từ nắm tay sang ôm cô vào trong ngực.

Hàn Mai cảm thấy ấm áp trên người Triệu Kiến Quốc truyền tới, trong lòng bình tĩnh không ít.

Cao Tuấn nghe được tiếng kêu thì chỉ dừng chân một chút, khẽ nhú mảy rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, ba người dừng lại trước một gian phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ kê một chiếc giường lớn, một ông cụ sắc mặt vàng vọt, tiểu tụy nằm bên trên đó.

Hàn Mai đoán đây chính là cha của Cao Tuấn, Cao lão tiên sinh. Nhưng cẩn thận nhìn lại lại không giống, không phải bởi vì ngũ quan của ông và Cao Tuấn không giống nhau, mà theo như tuổi của Cao Tuấn thì Cao lão tiên sinh chẳng qua cũng chỉ mới năm, sáu mươi tuổi mà thôi, người có tiền đều chú ý bảo dưỡng nhan sắc, có khối người còn trẻ hơn tuổi thật những mười mấy tuổi, nhưng Cao lão tiên sinh nhìn qua còn già hơn cả cha cô.

Một bác sĩ mặc áo trắng đứng bên cạnh giường đang treo bình truyền.

Cao Tuấn đi tới nhẹ giọng nói chuyện với bác sĩ, vị bác sĩ kia nhú mảy một cái dường như không tán thành, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, đi ra ngoài. Lúc đi qua Triệu Kiến Quốc và Hàn Mai còn cố ý dặn dò, “Đừng nói chuyện quá lâu!”

Lúc mới vào phòng, Hàn Mai đã nghĩ thấy vị thuốc bắc rất nặng, nhìn thái độ khi nãy của bác sĩ, Hàn Mai không khỏi thầm nghĩ Cao lão tiên sinh có phải là bị bệnh rất nặng hay không?

“Phanh” một tiếng, cửa phòng ngủ đóng lại, đồng thời cũng cắt đứt suy nghĩ của Hàn Mai.

Cao Tuấn đứng bên giường, cúi đầu, nhỏ giọng kêu vài tiếng bên tai của Cao lão tiên sinh.

Cao lão tiên sinh giật giật khóe mắt, một lát sau mới chậm rãi mở mắt ra.

Cao Tuấn lần nữa cúi đầu, ghé vào tai ông cụ, nói, “Bọn họ tới rồi.”

Ông cụ chuyển động con người, nhìn một vòng quanh phòng ngủ, cuối cùng dừng lại trên người Triệu Kiến Quốc và Hàn Mai.

Cao Tuấn rất thuần thục đỡ ông cụ dậy, cầm hai cái gối kê sau lưng của ông, sau đó lại đỡ ông nằm xuống.

“Cậu nhất định tò mò vì sao hôm nay tôi lại tìm cậu đến đây đúng không? Hoặc là ta và cha cậu có .... Khụ khụ... quan hệ gì?”

“Cha, người chậm một chút!” Cao Tuấn vừa vội vàng vỗ lưng cho ông cụ, vừa bưng ống nhổ dưới chân giường lên.

Hàn Mai thấy ông cụ ho kịch liệt thì nhú mảy, cô sợ nhất là thấy cảnh tượng như vậy, mỗi lần như này cô đều không nhìn được mà liên tưởng đến bộ dạng của mình hoặc người thân khi ngã bệnh.

Cao lão tiên sinh ho một lúc lâu thì phun đờm, sau đó nhận lấy nước trà mà Cao Tuấn đưa tới, súc miệng. Ông hít mắt lại nhìn Triệu Kiến Quốc và Hàn Mai, dùng một loại ngữ điệu nhẹ nhàng, chậm rãi nói, “Người già rồi cũng không có ích nữa, nói hai câu cũng phải ho cả buổi sáng, thân thể này càng ngày càng tệ rồi...”

“Không biết vì sao Cao lão tiên sinh lại biết cha chồng của tôi?” Hàn Mai thấy ông cụ nói đông nói tây, nửa ngày cũng không nói tới trọng điểm, không nhìn được lên tiếng nhắc nhở.

Ông cụ nhìn Hàn Mai, nói tiếp, “Ngày trước có một chàng trai trẻ tuổi, sinh ra trong một gia đình có điều kiện kinh tế vô cùng tốt, bởi vì anh ta là cháu trai duy nhất trong gia tộc, cho nên từ nhỏ đã được sủng ái, vì thế mà anh ta có tính tranh cường háo thắng, mọi chuyện đều phải đúng nhất, không thể nào đứng ở phía sau người khác được..”

“Trong nhà sớm đã định ra hôn sự cho anh ta, vô luận là gia thế hay bối cảnh của nhà gái đều không thể bắt bẻ được điều gì, vóc người của cô gái kia cũng hết sức đoan trang xinh đẹp, hơn nữa nghe nói cô ấy còn là một tài nữ, anh ta vì thế cũng không có ý kiến gì đối với hôn sự này, thậm chí sau khi hai bên gặp mặt, anh ta còn sinh ra mấy phần mong đợi với hôn nhân của mình. Nhưng, mọi chuyện lại không phát triển như hướng anh ta đã nghĩ. Mấy ngày trước khi hôn lễ diễn ra, anh ta mới phát hiện ra trong lòng vị hôn thê của mình luôn có một người khác, người kia chính là con trai của thầy giáo của cô ấy. Sau khi biết được chuyện này, chàng trai trẻ tuổi kia vô cùng tức giận, dưới sự kích động, anh ta liên tục trả thù người đàn ông kia. Lấy bối cảnh của nhà anh ta, muốn phá hủy một nhà giáo nho nhỏ quả thật còn đơn giản hơn bóp

chết một con kiến. Cuối cùng, dưới sự cố ý của anh ta, mẹ của người đàn ông kia bởi vì không chịu được cuộc sống kham khổ mà bỏ chạy, cha của người đàn ông kia cũng mất công việc ở trường học, không lâu sau thì bị bệnh rồi qua đời, còn bản thân người đàn ông kia thì bị ép đến một vùng nông thôn xa xôi..”

“Sau khi tất cả chấm dứt, dưới sự an bài của người lớn hai nhà, chàng trai trẻ tuổi kết hôn cùng vị hôn thê. Lúc đầu, vị hôn thê rất lạnh nhạt với anh ta, nhưng anh ta không hề gấp gáp, anh ta tin tưởng chỉ cần mình đối xử tốt với cô ấy, thời gian lâu dài, cho dù là tảng đá cũng sẽ động lòng. Nhưng cuộc sống trôi qua, tình cảm của vợ chồng son không hề khá hơn, ba ngày hai bữa lại gây gỗ, cãi vã. Có một lần hai người vì một chuyện nhỏ mà cãi nhau, chàng trai trẻ tuổi thật sự là bị chọc tức đến váng đầu, lỡ miệng nói ra mọi chuyện mình đã làm với gia đình người đàn ông kia. Sau khi vợ anh ta biết chuyện thì quan hệ giữa hai vợ chồng càng trở nên căng thẳng hơn. Hai người giống như người xa lạ cùng sống dưới một mái nhà, thậm chí còn phân cả phòng ngủ. Qua một thời gian sau, anh ta không chịu nổi nữa, quyết định lựa chọn tìm cách thuyết phục vợ hồi tâm chuyển ý. Nhưng ngay khi anh ta đang vội vàng nghĩ cách thì lại phát hiện ra vợ anh ta không biết từ đâu mà có được địa chỉ của người đàn ông kia, giấu anh ta viết thư cho hắn, thậm chí thời điểm anh ta biết được thì cô ấy đã trốn khỏi nhà đi tìm người kia. Đối với chàng trai trẻ tuổi kia mà nói, chuyện này vô cùng nhục nhã, vì thế anh ta lập tức đuổi theo, nhưng còn chưa kịp tới nhà của người đàn ông kia, anh ta đã gặp được vợ mình đang khóc lóc đau lòng ở ven đường. Chàng trai trẻ tuổi rất lo lắng hỏi han, nhưng vợ anh ta chỉ ôm anh ta mà khóc, anh ta chỉ có thể đưa vợ về nhà trước đã.”

“Thật ra chàng trai trẻ tuổi không biết là, sau khi đến nông thôn không lâu thì người đàn ông kia vì tốt bụng mà chữa chắp một cô gái. Mà vợ của anh ta sau khi tìm tới cửa, nhìn thấy cô gái kia liền lầm tưởng rằng người đàn ông kia đã di tình biệt luyến, lên tiếng chất vấn lại không nhận được bất kì lời giải thích nào của người đàn ông kia, để mặc cho vợ anh ta hiểu lầm, vì thế vợ anh ta mới khóc đến đau lòng như thế. Nhưng, khi đó chàng trai trẻ tuổi không biết những chuyện này, anh ta nhất định cho rằng người đàn ông kia đã khi dễ vợ mình, trong lòng rất tức giận, anh ta liền tìm một đám côn đồ đến nông thôn dạy dỗ cho người đàn ông kia một trận. Có điều, anh ta ngàn vạn không ngờ chuyện này lại bị vợ mình nghe lén được, cô ấy vì trả thù người mình nhớ mãi không quên, vì hắn ta mà cô ấy không để ý liêm sỉ tìm tới cửa, nhưng lại bị hắn ta vứt bỏ, cô ấy mượn danh nghĩa của chồng khiến đám côn đồ kia xuống tay với cô gái trong nhà người đàn ông kia, kết quả cô gái đáng thương kia bị đám người kia ... luân phiên.. cưỡng gian ...”

“Chàng trai trẻ tuổi biết được chuyện thì vô cùng hối hận, anh ta cũng cảm thấy cách làm của vợ mình quá mức cực đoan, nhưng lại không đành lòng trách cứ cô ấy. Hơn nữa anh ta cảm thấy tinh thần của vợ mình dần dần có chút không bình thường, mặc dù cô ấy lệ thuộc vào anh ta hơn trước kia, nhưng thường hay nghi thần nghi quỷ, hoài nghi anh ta có tình nhân ở bên ngoài, có lúc không vừa ý cô ấy còn kêu loạn lên. Sau khi len lén đưa cô ấy đi kiểm tra mới biết cô ấy bị di truyền một loại bệnh tâm thần rất nghiêm trọng, bệnh này chỉ di truyền cho con gái mà không di truyền cho con trai, phần lớn người bị bệnh này cả đời cũng không phát bệnh, một số ít thì đến một số tuổi nhất định sẽ phát tác, một số ít hơn thì bị kích thích từ bên ngoài mới phát bệnh. Cũng trong lần kiểm tra này, anh ta mới phát hiện ra vợ mình có bầu hai tháng. Chàng trai trẻ tuổi suy nghĩ liền quyết định đưa vợ ra nước ngoài, vừa là để dưỡng thai, vừa là để chữa bệnh. Ở nước ngoài bốn năm, con trai khỏe mạnh đáng yêu ra đời, tinh thần của vợ cũng chuyển tốt, anh ta mới mang theo cả nhà về nước...”

“Bởi vì áy náy nên anh ta vẫn luôn phớt lờ người lưu ý tin tức của người đàn ông kia và cô gái vô tội. Tin tức chuyển về nói, người đàn ông kia đã kết hôn với cô gái, nhưng lúc kết hôn thì bụng của cô dâu đã lớn rồi, chỉ vài tháng sau thì sinh con. Anh ta dựa vào thời điểm ra đời của đứa bé mà dự đoán, dĩ nhiên đoán ra nó không phải là con của người đàn ông kia. Vì thế anh ta càng cảm thấy áy náy hơn, nhưng biết được người đàn ông kia coi đứa bé như con ruột, mấy năm nay một nhà hạnh phúc, anh ta cũng yên tâm.”

“Chàng trai trẻ tuổi cứ tưởng rằng người hai nhà có thể cứ như vậy, không còn gì dây dưa với nhau nữa. Nhưng việc đời khó đoán, sau khi về nước, vợ anh ta lần nữa viết thư cho người yêu cũ, thậm chí còn điên cuồng lấy cái chết ra uy hiếp đòi gặp mặt hắn, nhưng không hề có một phong thư hồi âm nào được gửi trả lại. Dưới sự phân nộ, vợ anh ta lén lút đi tìm vợ của người đàn ông kia, nói cho cô gái kia biết năm đó cô ấy bị người ta luân phiên cưỡng gian, năm đó mình và chồng của cô ấy yêu nhau như thế nào, còn nói cho cô gái kia rằng chồng của cô ấy lấy cô ấy chỉ vì thương hại mà thôi...”

“Sau chuyện này, tinh thần của vợ anh ta lần nữa bị xáo trộn, chàng trai trẻ tuổi vì bận chuyện làm ăn nên không thể đưa vợ ra nước ngoài trị liệu, không thể làm gì khác hơn là nhốt cô ấy ở nhà, mời thầy thuốc

về nhà trị liệu cho cô ấy. Không lâu sau đó, vợ anh ta có bầu đứa con thứ hai, tinh thần cũng có chuyển biến tốt. Nhưng ngay khi cô ấy sắp sinh thì chàng trai trẻ nhận được tin người đàn ông kia gặp nạn ở công trường mà qua đời. Vợ anh ta vô tình nghe được chuyện này, bởi vì đau lòng quá độ mà sinh non, sau khi sinh ra con gái thì không lâu sau cô ấy cũng qua đời.”

Nói tới chỗ này, ông cụ rõ ràng có chút nghẹn ngào, thời điểm nói chuyện, ánh mắt của ông cụ rất trống rỗng, giống như đang nhớ lại từng chuyện một. Đột nhiên, ông cụ quay đầu lại, yên lặng nhìn Triệu Kiến Quốc, nói, “Chàng trai trẻ tuổi kia bây giờ đã là một ông cụ đầu đầy tóc trắng, phải chịu đựng ốm đau hành hạ, sắp sửa rời xa nhân thế. Cậu nói xem, nếu như trước khi chết, anh ta thành tâm sám hối thì có được tha thứ không?”

Ngay từ lúc chuyện xưa bắt đầu không lâu, Triệu Kiến Quốc đã đoán được nhân vật trong đó là ai, càng nghe đến phía sau, trong lòng anh càng quay cuồng, sức lực nắm tay càng lớn hơn, cho đến khi Hàn Mai không nhin được nữa kêu đau thành tiếng, anh mới giật mình, dần dần giảm lực. Thấy Cao lão tiên sinh vẫn dùng ánh mắt khát vọng nhìn mình chăm chăm, anh cười lạnh, nói, “Có thể tha thứ hay không phải chờ đến lúc ông xuống hoàng thổ mới biết được!” Sau đó thì không nói gì nữa, lôi kéo Hàn Mai đi ra cửa.

Hàn Mai gấp gấp theo sát bước chân của Triệu Kiến Quốc, sau lưng lại truyền tới một hồi ho khan dồn dập.....

67. Chương 67: Con Hoang

Sải chân của Triệu Kiến Quốc rất lớn, tốc độ bước đi lại nhanh, Hàn Mai cơ hồ là phải chạy mới theo kịp anh.

Xuống đến phòng khách ở dưới lầu, Lục Hạo thấy Triệu Kiến Quốc mặt mày xanh mét, kéo tay Hàn Mai đi ra ngoài, còn tưởng rằng là hai bên xảy ra xung đột. Bọn anh chỉ có hai người, còn thêm Hàn Mai là phụ nữ nữa, nếu như đánh nhau thật thì sẽ phải chịu thiệt, Lục Hạo suy tính xong liền vội vàng đi theo, rời khỏi nơi này trước đã rồi nói.

Đến cửa, Triệu Kiến Quốc trực tiếp trèo lên xe việt dã, từ đầu đến cuối không nói câu nào, ánh mắt lạnh lẽo dọa người.

Lục Hạo vốn định hỏi xem đã xảy ra chuyện gì nhưng thấy dáng vẻ muốn ăn thịt người của Triệu Kiến Quốc thì tê dại cả người, không dám mở miệng ra hỏi nữa, đành phải đưa mắt nhìn Hàn Mai.

Sau khi ra ngoài, Hàn Mai liền theo Triệu Kiến Quốc lên xe, cô có nhìn thấy ánh mắt hỏi thăm của Lục Hạo, nhưng cô cũng không biết giải thích ra sao, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu với Lục Hạo, sau đó thì im lặng.

Triệu Kiến Quốc chờ Hàn Mai lên xe xong liền nổ máy, bởi vì Hàn Mai bị say xe nên mỗi lần cô ở trên xe, Triệu Kiến Quốc sẽ cố gắng lái chậm hết sức có thể, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Hành động của anh khiến Hàn Mai rất cảm động, cô biết trong lòng Triệu Kiến Quốc lúc này rất khó chịu, nhưng cho dù anh có khó chịu thì vẫn luôn nhớ đến cô. Có người đàn ông cả đời sẽ không vì bạn mà làm ra chuyện oanh liệt nào, nhưng lại vì bạn mà làm rất nhiều việc mà người khác không hề chú ý, có lúc là chuyện nhỏ mà ngay cả bản thân bạn cũng bỏ qua nhưng người đó lại luôn đặt ở trong lòng. Đối với Hàn Mai mà nói, như vậy đã là quá đủ rồi. Sống lại một đời, cô sẽ không theo đuổi thứ tình yêu không thiết thực giống kiếp trước nữa, cuộc sống bình an, ấm áp như bây giờ mới là điều cô mong muốn.

Chốc lát sau, xe đã vững vàng chạy trên đường núi, dọc theo đường đi, Triệu Kiến Quốc cũng không nói lời nào, nét mặt không thay đổi, hai mắt nhìn thẳng phía trước, chuyên tâm lái xe.

Hàn Mai không nói ra khỏi miệng nhưng trong lòng lại rất lo lắng.

Đến bộ đội, Triệu Kiến Quốc lái xe thẳng đến dưới lầu.

Hàn Mai xuống xe liền chuẩn bị lên lầu, nhưng lại không thấy Triệu Kiến Quốc đi tới, cô quay đầu lại thì thấy anh vẫn đang đứng tựa vào cửa xe.

“Em đi lên trước đi!” Thấy Hàn Mai nhìn mình, Triệu Kiến Quốc nói.

Mặc dù, giờ phút này, Hàn Mai rất muốn ở bên cạnh anh nhưng cô biết lúc này tốt nhất là cho anh không gian riêng, để anh yên lặng một chút. Hàn Mai thấy xung quanh không có ai, chạy thật nhanh tới bên cạnh Triệu Kiến Quốc, nhón chân hôn lên khóe môi anh, “Vâng, em và bọn trẻ chờ anh ở nhà, anh về sớm một chút!”

“Ừ”

Nhận được câu trả lời của Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai không nói thêm gì nữa, lên lầu tìm Lưu Anh.

Lưu Anh cho Tiểu Lô ăn xong, chơi được một lát thì con bé ngủ thiếp đi, còn Tiểu Nghị lại rất có tinh thần, lúc Hàn Mai mở cửa đi vào thì con trai của cô đang nằm trên giường lật tới lật lui, Bình Bình thì gãi ngứa trên bụng thằng bé, chọc cho thằng bé cười khanh khách không ngừng, tay nhỏ bé mập mập nắm thành nắm đấm quơ múa trên không trung.

Lúc được ba tháng, tiểu tử kia nằm trên giường lớn của cha mẹ lật người rất mạnh mẽ, từ đó liền yêu thích loại vận động này, chỉ cần đặt thằng bé lên giường là nó liền bắt đầu lật. Mới đầu là lật sang bên trái, sau đó mới lật sang bên phải, về sau lá gan càng lúc càng lúc, có lúc Hàn Mai bế Tiểu Lô vào bếp rót nước, sợ thằng bé không cẩn thận ngã xuống sàn nên cô dùng chân và gối đầu chặn quanh giường, nhưng cô vừa mới đi tới cửa đã nghe thấy một tiếng “Bịch” vang lên sau lưng, quay đầu nhìn lại thì cả người cả chân đều rơi hết xuống đất. Hàn Mai vội vàng đặt con gái xuống giường nhỏ, chạy tới kiểm tra xem tiểu tử kia có bị thương không. Thấy trên trán con trai sưng lên một cục lớn, Hàn Mai đau lòng gần chết, hận không thể ngã thay cho thằng bé. Thế nhưng người bạn nhỏ Triệu Hàm Nghị lại không thấy chuyện này có chút quan trọng nào, lúc vừa ngã thì có khóc lên hai tiếng, chờ Hàn ôm rồi thì lại bắt đầu lật trái lật phải. Hàn Mai thấy con trai không để ý đến cục u trên trán mà khí thế ngất trời chơi đùa thì không khỏi hoài nghi vừa nãy nó khóc hai tiếng có phải là không phải là vì đau mà là bởi vì lần đầu tiên bị ngã khỏi giường nên sợ hãi hay không?

Tiểu Nghị đang vui vẻ chơi với Bình Bình, vừa thấy Hàn Mai về lập tức y y nha nha kêu lên, Hàn Mai ôm thằng bé lên, hôn mấy cái lên mặt con trai.

Lưu Anh hâm mộ nhìn Hàn Mai, chị cúi đầu, tay không tự giác mà đặt lên bụng, lần này có lẽ không sai được, không biết trong bụng chị có phải cũng là một thằng nhóc béo mập hay không?

Hàn Mai vẫn đang đùa với con trai, vừa quay đầu nhìn lại thì thấy Lưu Anh đang vừa cười vừa nhìn xuống bụng, vẻ mặt giống như đang ước mơ điều gì đó vậy.

Hiện tại, nói thế nào Hàn Mai cũng là người từng trải, vừa thấy biểu tình kia của Lưu Anh, cô chắc chắn đến tám chín phần là chị ấy có bầu, nhưng vẫn lên tiếng hỏi, “Chị Anh, Bình Bình cũng lớn như vậy rồi, hiện tại cũng biết chăm sóc em trai rồi, chị còn không nhanh sinh em trai, em gái cho con bé đi?”

Nghe Hàn Mai nói, Lưu Anh đỏ mặt, nhưng không khó nhìn ra trên gương mặt đó tràn đầy hạnh phúc. Chị nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, nói với Hàn Mai, “Chị.. hình như chị có thai rồi..”

“Thật không? Vậy thì tốt quá!” Quả nhiên là cô đoán không sai, “Thế Liên trưởng Lâm nhà chị đã biết chưa?”

“Mới có vài ngày thôi, chị còn chưa chắc có phải hay không nữa, nhờ đến bệnh viện kiểm tra lại không có thì sao, không phải là khiến anh ấy mừng hụt sao? Chị định chờ qua một thời gian nữa, chờ chắc chắn rồi thì mới nói cho anh ấy biết.”

“Cũng đúng, nhưng chị nhớ cẩn thận đấy!”

Hàn Mai nói chuyện với Lưu Anh thêm một lúc nữa mới ôm hai bảo bối về nhà.

Triệu Kiến Quốc chờ Hàn Mai đi lên lầu mới dám buông lỏng tâm tình, anh không hy vọng cô sẽ nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của bản thân. Khi còn nhỏ anh rất hâm mộ Thạch Đầu, mặc dù thím Thạch rất hay

mắng cậu ta, lúc nóng nảy cũng ra đánh cho cậu ta vài roi, nhưng tất cả đều vì tốt cho cậu ta. Thím Thạch cũng toàn chọn những chỗ nhiều thịt để xuống tay, chỉ sợ đánh sẽ nặng làm Thạch Đầu bị thương.

Nói đến đánh chửi thì lúc nhỏ Triệu Kiến Quốc cũng từng bị đánh chửi rồi. Nhưng Triệu Kiến Quốc luôn cảm thấy Lưu Tú không giống như đang dạy dỗ con cái mà giống như đang trút giận hoặc là trả thù lên người anh hơn. Sau khi đến Trần gia, mặc dù Lưu Tú không còn đánh anh ác liệt như trước nữa nhưng trừng phạt lớn nhỏ thì ngày nào cũng có. Từ nhỏ Triệu Kiến Quốc đã cảm thấy rất nghi hoặc, tại sao mẹ ruột của anh lại chán ghét anh như vậy, giống như anh chính là vật dơ bẩn, ngay cả nhìn anh thôi mà mẹ anh cũng không muốn nhìn. Anh đã từng hoài nghi mình không phải là con ruột của Lưu Tú nhưng diện mạo giống nhau đến tám chín phần cũng đủ để chứng minh quan hệ máu mủ giữa hai người.

Anh cũng đã từng hận Lưu Tú, hận bà tại sao không thể đối xử với anh như những người mẹ khác. Nếu bà đã chán ghét anh như vậy thì tại sao còn sinh ra anh làm gì?

Triệu Kiến Quốc đã chôn sau câu hỏi này trong lòng nhiều năm, không nghĩ tới khi đáp án bị vạch trần lại đau đớn như vậy.

Bởi vì anh là con hoang.

Bởi vì anh là vết nhơ cả đời của bà.

Bởi vì nhìn thấy anh, bà sẽ nhớ lại khuất nhục đã trải qua.

Triệu Kiến Quốc chạy càng lúc càng nhanh, trong lúc chạy, những lời này không ngừng vang lên bên tai của anh.

Sau khi về nhà, Hàn Mai chuyển giường của bọn trẻ ra phòng khách, đặt hai anh em xuống để bọn nó tự chơi ở trong, còn cô thì vội vàng chuẩn bị cơm tối, thỉnh thoảng lại nhô đầu ra ngó bọn trẻ.

Đến khi Hàn Mai nấu gần xong thì có tiếng mở cửa vang lên ngoài phòng khách.

Hàn Mai không cần nghĩ cũng biết là Triệu Kiến Quốc về, vì thế cô vẫn đứng trong bếp vừa xào rau, vừa nói vọng ra bên ngoài, “Tiểu Lôi vừa mới tỉnh, em chưa cho con đi tiểu đâu, anh kiểm tra tã cho con bé xem, đúng rồi, anh nhớ rửa tay trước đấy!”

Triệu Kiến Quốc chạy không biết bao nhiêu lâu, anh nằm trong bùn, nhìn những đốm sáng nhàn nhạt từ cửa sổ của các căn nhà mà trong đầu trống rỗng, không biết vì sao, lại hiện lên cảnh vợ anh hôn anh ở dưới lầu, lời kéo tay anh dẫn anh về nhà sớm, mẹ con cô ở nhà chờ anh về. Đấy lòng lạnh lẽo liền hiện lên một tia ấm áp, giờ phút này, cái gì anh cũng không cần, anh chỉ muốn trở về căn nhà nhỏ ấm áp của mình, trở lại bên cạnh cô gái khiến lòng anh ấm áp mà thôi!

Vừa nghĩ tới Hàn Mai, Triệu Kiến Quốc lập tức bỏ dậy khỏi bùn đất, chạy nhanh về nhà, nếu anh còn không về không biết vợ anh sẽ lo lắng như thế nào nữa.

Vừa bước vào nhà, Triệu Kiến Quốc đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, trên bàn ăn còn bày mấy đĩa thức ăn vẫn còn nóng, đều là những món anh thích anh, hai bảo bối nhà anh đang nằm trên giường nhỏ y y nha nha trò chuyện. Trong nháy mắt, đáy lòng của Triệu Kiến Quốc lập tức trưởng đầy, nghe thấy giọng nói của vợ, bước chân không tự chủ được liền đi tìm ngọn nguồn của thanh âm đó.

Hàn Mai nói xong không thấy có người đáp lại, vừa muốn xoay người đi ra ngoài thì ngang eo liền bị hai cánh tay quăn ngang. Đột nhiên bị trói buộc khiến Hàn Mai sợ hết hồn, sau khi ngửi thấy mùi mồ hôi quen thuộc, cô mới thả lỏng, liếc Triệu Kiến Quốc một cái, cô oán giận nó, “Làm em sợ muốn chết! Đi đường mà cũng không phát ra âm thanh nào!”

Triệu Kiến Quốc chống cằm lên vai Hàn Mai, mặt dán sát vào sau tai và cổ của cô, bị râu của anh cọ vào làm Hàn Mai ngứa không chịu được.

“Đừng... Đừng... Còn nốt mụn này nữa là ăn cơm được rồi, ngứa... Ngứa...”

“Vợ à, anh rất nhớ em!” Triệu Kiến Quốc nói xong liền chui tay vào tìm kiếm dưới áo Hàn Mai, nắm lấy một bên mềm mại của cô, dùng sức vuốt ve.

68. Chương 68: Ghét Bỏ

Lúc này, Hàn Mai mới cảm thấy sự khác thường của Triệu Kiến Quốc, cô chặn lại bàn tay đang làm loạn trên người mình, “Kiến Quốc... Không cần... Không nên như vậy...”

Nhưng Hàn Mai càng nói, càng phản kháng, thì Triệu Kiến Quốc càng không buông tha, bàn tay thô ráp tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, trực tiếp kéo quần Hàn Mai xuống, mà bàn tay nhỏ bé của Hàn Mai căn bản là không ngăn cản nổi.

Quá mức không bình thường, trong lòng Hàn Mai mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, nghiêng đầu muốn nhìn ra phía sau nhưng Triệu Kiến Quốc không cho cô cơ hội làm thế, đôi tay anh chặt chẽ cuốn lấy cô, càng dây dưa càng chặt.

“Đừng như vậy... Đừng... Triệu Kiến Quốc..” Hàn Mai gấp gáp, giọng nói cao lên rất nhiều.

Lúc này, Triệu Kiến Quốc mới ngừng tay lại, đầu vô lực tựa vào vai Hàn Mai, không nói tiếng nào, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói, “Ngay cả em cũng ghét bỏ anh sao?” Anh cười khổ một tiếng trong lòng, ngay cả mẹ ruột cũng chán ghét anh kia mà, không trách được, biết rõ thân thể của anh rồi, tại sao vợ anh không thể ghét bỏ anh chứ?

Hàn Mai giờ mới hiểu được hôm nay anh đã phải đau lòng như thế nào, nhưng mặt khác cô lại giận anh vì đã không tin tưởng cô như vậy. Nếu như cô thật sự ghét bỏ anh, thì đã ghét từ lúc cô đọc được nhật ký của cha chồng rồi, còn đợi đến hôm nay làm gì? Cô còn nguyện ý sinh con cho anh sao? Điều cô lo sợ chính là anh biết chuyện rồi sẽ đau lòng, nên mới đốt nhật ký đi. Đừng thấy chồng cô cao lớn mà tưởng rằng anh là người cứng rắn, kỳ thật trong lòng anh luôn có một nút thắt, chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể đánh nát lòng tự tin của anh, mà nút thắt kia chính là mẹ của anh, Lưu Tú. Tuy Lưu Tú không làm hết trách nhiệm của một người mẹ với Triệu Kiến Quốc, nhưng trước khi chết, bà cũng không nói ra thân thể của Triệu Kiến Quốc, Hàn Mai thấy đây là cách bà bảo vệ Triệu Kiến Quốc. Đọc xong nhật ký của cha chồng, cô đốt nó mà không do dự chút nào cũng là vì không muốn để Triệu Kiến Quốc biết được thân thể của mình. Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, không ngờ cô và mẹ chồng cố gắng giấu diếm như thế nhưng cuối cùng Triệu Kiến Quốc vẫn biết được.

Hàn Mai cảm thấy rất đau đầu, ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc cô phải an ủi người đàn ông cao lớn nhưng lòng tự ái lại yếu ớt này như thế nào đây?

Triệu Kiến Quốc thấy vợ anh hồi lâu mà không lên tiếng, càng thêm khẳng định phỏng đoán của bản thân, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Hàn Mai kéo tay của Triệu Kiến Quốc khỏi người mình, xoay người sang chỗ khác, ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm, trong hốc mắt đầy ắp nước, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lần này đến lượt Triệu Kiến Quốc hoảng hốt, anh vội vàng ôm Hàn Mai vào trong ngực, giơ tay lên cẩn thận lau nước mắt cho cô. Nhưng Hàn Mai lại không cho anh chạm vào, nghiêng đầu tránh tay của anh ra, vừa nhìn anh vừa không ngừng rơi nước mắt.

“Vợ à, em.. em đừng khóc!”

Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai càng khóc càng dữ dội, lập tức đau lòng, muốn chạm vào nhưng lại sợ chọc cô khóc thêm, khiến anh gấp đến độ dậm chân tại chỗ. Cuối cùng thì Triệu Kiến Quốc đã hiểu vì sao mỗi lần vừa nhìn thấy con gái anh oa oa khóc lớn là tim của anh lại mềm nhũn rồi, cặp mắt kia thật sự là quá giống với vợ anh, nước mắt của cô vĩnh viễn là đòn tấn công mà anh không thể chống đỡ được.

Hàn Mai khóc đủ rồi, liền bày ra vẻ mặt cực kỳ bi thương, nói với Triệu Kiến Quốc, “Thì ra trong lòng anh em chính là một người phụ nữ nông cạn sao?”

“Không phải... Em không phải... Phải...” Triệu Kiến Quốc lên tiếng phủ nhận.

“Không phải cái gì? Rõ ràng là anh vừa mới nói như thế...” Hàn Mai hầm hừ, nhất quyết không tha cho anh, nước mắt lại rơi xuống.

“Được được được! Phải ... Phải.. Em phải, được chưa...” Triệu Kiến Quốc thấy Hàn Mai lại khóc tiếp, trong lòng căng lên, không dám đối nghịch với cô nữa, Hàn Mai nói cái gì thì chính là cái đó.

“Được! Rốt cuộc anh cũng thừa nhận phải không? Anh nói rõ ra xem em nông cạn ở chỗ nào?” Hàn Mai nói xong liền vung nắm đấm lên người Triệu Kiến Quốc.

Hàn Mai chân yếu tay mềm, đánh vào người Triệu Kiến Quốc chỉ như gãi ngứa giúp anh. Anh cũng không ngăn cản, mặc cho Hàn Mai phát tiết lên người mình, trong lòng chỉ mong vợ anh có thể nguôi giận, đừng khóc nữa, dù sao anh cũng da dày thịt béo, đánh có một chút như vậy cũng không hề đau.

Hàn Mai học dáng vẻ của người đàn bà chanh chua, vừa hươu quyền về phía Triệu Kiến Quốc, vừa mắng, “Triệu Kiến Quốc, anh chính là tên khốn kiếp! Em gả cho anh chứ không phải gả cho cha anh, anh là con trai của ai thì liên quan gì đến em? Sau khi kết hôn, anh muốn em theo quân, em không nói hai lời liền đi theo, con trai con gái cũng đã sinh cho anh. Anh được lắm, vì một nguyên nhân chó má mà dám chạy tới nói em ghét bỏ anh, anh thấy em là người như vậy sao? Gả cho anh lâu như vậy rồi, em là hạng người gì anh còn không rõ sao?”

“Vợ à, đừng tức giận, anh sai rồi, là lỗi của anh...” Triệu Kiến Quốc cẩn thận nhận lỗi, lúc này anh thật sự muốn đâm ỳnh hai dao, tại sao anh có thể nói vợ mình như vậy chứ? Vợ anh đối xử với anh như thế nào, người có mắt đều nhìn ra được, lúc trước sao anh không chịu suy nghĩ mà đã nói ra rồi?

Hàn Mai thấy anh đã giác ngộ, nói tiếp, “Em thấy ghét bỏ hay không đều là kiếm cỏ, anh chán ba mẹ con em rồi nên muốn đi tìm người mới đúng không?”

Lời vừa thốt ra, Triệu Kiến Quốc ngây ngốc, vợ anh sao lại nói sang chuyện này rồi? Anh làm sao có thể rời khỏi ba mẹ con cô chứ? Triệu Kiến Quốc gấp gáp giải thích, “Mới cũ cái gì chứ? Trong lòng anh chỉ có một mình em thôi! Không có ai khác ngoài em hết! Không có!...” Nói xong cũng không quan tâm Hàn Mai có phản kháng hay không, ôm chầm cô vào lòng. Nếu cứ tiếp tục âm ỉ, không biết cô gái nhỏ lại kéo ra chuyện gì khác nữa.

Hàn Mai bị vây trong ngực Triệu Kiến Quốc, không tránh được, đành thút thít khóc, không quan tâm có sạch hay không, lau toàn bộ nước mắt nước mũi lên người Triệu Kiến Quốc, cuối cùng vẫn cảm thấy chưa đủ, hung tợn hỏi, “Vừa rồi anh nói là không ngại em ghét bỏ anh, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

“Anh.. Anh...” Triệu Kiến Quốc ‘anh’ nửa ngày cũng không nói tiếp được. Thật ra thì anh cũng không biết bản thân mình muốn như thế nào, chính là trong lòng không thoải mái thôi. Cho dù là ai đi chăng nữa, đột nhiên biết mình là do mẹ bị cưỡng gian mới sinh ra, ngay cả cha cũng không biết là ai trong đám du côn kia, trong thời gian ngắn cũng sẽ không tiếp thu nổi. Anh có thể không quan tâm người khác nghĩ gì về anh, nhưng không thể không quan tâm đến suy nghĩ của vợ mình, cô sẽ nghĩ về anh như thế nào đây? Cô có thể tiếp nhận thân thể mà ngay cả anh cũng thấy khó chịu hay không?

Hàn Mai thấy anh ấp úng, muốn nói lại thôi, trong lòng rốt cuộc vẫn đau lòng vì anh, cô thở dài, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nhìn anh, nghiêm túc nói, “Anh là chồng của em, là cha của Tiểu Nghị và Tiểu Lôi, là trụ cột của cái nhà này, là chỗ để em dựa vào cả đời, dù anh có là con trai của ai đi chăng nữa thì những thứ này cũng không thay đổi! Anh họ Tiêu cũng được, họ Lý cũng được, đời này em chỉ theo anh, anh đừng có nghĩ đến chuyện bỏ rơi em!”

Triệu Kiến Quốc nghe Hàn Mai thâm tình bày tỏ, sớm đã vút không thoải mái trước đó ra sau đầu rồi, kích động không biết phải nói gì cho phải, chỉ có thể ôm chặt lấy Hàn Mai, giống như muốn khám cả người Hàn Mai vào trong tim mình. Đôi môi cũng tự nhiên mà dán lên môi của Hàn Mai, chậm rãi liếm mát, nhưng dường như vẫn chưa đủ, anh bắt đầu công thành đoạt đất ở phía trên. Một tay của anh nắm chặt cái eo nhỏ nhắn của Hàn Mai, đầu lưỡi không ngừng thăm dò vào trong miệng của cô, mát vào, liếm cắn; một tay khác trượt xuống mông của Hàn Mai, nhẹ nhàng vuốt ve xuống giữa hai chân Hàn Mai, Triệu Kiến Quốc thừa dịp quay người, đè Hàn Mai lên tường, tách hai chân của cô ra vòng quanh hông mình.

Hàn Mai bị hôn sâu, hai chân mềm nhũn, chỉ có thể ôm chặt cổ của Triệu Kiến Quốc, đem sức nặng toàn thân treo lên người anh, bị Triệu Kiến Quốc nâng đỡ như vậy, cô theo bản năng liền kẹp chặt hai chân lại,

chặt chẽ quẩn lấy eo ếch tinh tráng của Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc càng hôn càng sâu, dường như muốn hút lấy tất cả linh hồn của Hàn Mai, lúc cô cảm thấy sắp không thở nổi nữa thì người bạn nhỏ Triệu Hàm Lôi cất tiếng khóc, thuận lợi cắt đứt tiết mạch trình diễn của cha mẹ trong phòng bếp.

Hàn Mai giùng giàng nhảy xuống khỏi người Triệu Kiến Quốc, đỏ mặt chạy ra khỏi phòng bếp.

Triệu Kiến Quốc chưa thỏa mãn liếm môi, nghĩ thầm đổi địa điểm cảm giác cũng không tệ.

69. Chương 69: Mộc Răng

Bởi vì sự việc ở Cao gia nên ngày nghỉ của Triệu Kiến Quốc bị ảnh hưởng, vì thế mà kế hoạch về quê của Hàn Mai bị hoãn lại vô thời hạn, không thể về uống rượu mừng của anh trai và Quách Hồng, nhưng Hàn Mai cũng không quên nhờ Thạch Đầu tặng vợ chồng anh trai của cô một bao lì xì thật lớn.

Cả nhà Hàn Mai đều mong đợi cô và Triệu Kiến Quốc có thể dẫn Tiểu Nghị và Tiểu Lôi về quê sớm một chút, để mọi người có thể sớm nhìn thấy Long Phượng thai trong truyền thuyết. Đặc biệt là mẹ Hàn, Hàn Mai gửi vài tấm ảnh lúc đầy tháng của Tiểu Nghị và Tiểu Lôi về, bà liền cất ảnh trong túi áo cả ngày, thỉnh thoảng lại lấy ra xem, gặp ai cũng lấy ra khoe khoang.

Mẹ Hàn mặc dù trong lòng hy vọng con gái và con rể có thể sớm về quê, nhưng hiện tại Triệu Kiến Quốc không thể xin nghỉ, nếu để một mình Hàn Mai mang theo hai đứa trẻ lên đường thì bà cũng không yên tâm, cuối cùng chỉ có thể chờ đợi, mong Hàn Mai sớm trở về.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Mai lo lắng Triệu Kiến Quốc sẽ tiếp tục suy nghĩ linh tinh, sẽ lại không thoải mái, cho nên chuyện gì cũng để ý đến cảm nhận của anh, cẩn thận hầu hạ, đối với anh càng thêm dịu dàng, sẵn sàng.

Triệu Kiến Quốc cũng nhìn thấu dụng ý của vợ, trong lòng cũng cảm động, nhưng anh nghĩ từ khi vợ anh sinh con xong thì toàn bộ sự chú ý của cô đều dành lên người bọn trẻ, đã thật lâu rồi cô không sẵn sàng anh tí mĩ như vậy rồi, vì thế thỉnh thoảng Phó Doanh Triệu lại để lộ ra vẻ mặt cô đơn..

Hàn Mai bi thống!!

Có vài người, bạn càng tốt với họ thì họ càng lấn tới, mà Triệu Kiến Quốc hoàn toàn chính là người như vậy. Hàn Mai càng nhân nhượng, anh càng được voi đòi tiên, buổi sáng phải chăm sóc hai đứa nhỏ thì không nói làm gì, nhưng buổi tối Hàn Phải còn phải hầu hạ anh, thỏa mãn các loại yêu cầu **

Mỗi buổi tối, Triệu Kiến Quốc đều ôm Hàn Mai thử nghiệm các loại tư thế ở khắp nơi trong nhà, trên giường, dưới giường, phòng khách, ngay cả phòng bếp cũng thử một lần, chỉ cần Hàn Mai lộ ra biểu tình không muốn, lập tức anh sẽ bày ra vẻ mặt đáng thương, lặng lẽ xoay người, đưa lưng về phía cô, giống như đang phải chịu uất ức rất lớn.

Hàn Mai cũng từng thầm mắng mình không có tiền đồ, nhưng nhìn anh như vậy cô lại không chịu nổi, vì thế lại quay ra dụ dỗ anh, ồm ồm đồng ý.

Hai ngày sau khi trở về từ Cao gia, Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc lại đi một chuyến đến đồn cảnh sát, cung cấp khẩu cung về sự việc lần trước ở ga tàu.

Hàn Mai vốn tưởng khai báo xong là có thể về nhà, ai biết được cảnh sát lại muốn cô xác nhận xem Lý Khải Dân đang ở trong trại giam có phải là Lý Khải Dân muốn mua lại tiệm ăn của cô hay không. Nếu có thể, Hàn Mai thật sự không muốn gặp lại Lý Khải Dân thêm lần nào nữa, kiếp trước chính người này đã để lại cho cô những kí ức quá đau khổ. Nhưng hiện tại, Thạch Đầu không có ở đây, có thể nhận được người cũng chỉ có một mình cô mà thôi. Cũng may là Triệu Kiến Quốc vẫn luôn ở bên cạnh cô, mặc dù anh không nói lời an ủi nào, nhưng vẫn luôn nắm chặt tay của cô, vì thế mà tâm tình của Hàn Mai được buông lỏng không ít.

“332....332...” Đồng chí cảnh sát trông coi trại giam gọi vài câu nhưng không thấy hần có phản ứng, vội vàng cầm côn gõ mấy cái lên cửa sắt.

Lúc này, người nằm trên giường mới chậm rãi xoay đầu lại, mở hai mắt đang nhắm chặt ra

Chỉ cần liếc mắt một cái, Hàn Mai cũng nhận ra người kia chính là Lý Khải Dân, thấy cặp mắt trống trơ của hần thì toàn thân cô lập tức phát run.

Triệu Kiến Quốc nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của Hàn Mai, vội vàng kéo cô vào ngực mình, không để cho cô nhìn nữa, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô.

“Không sao... Không có việc gì.. Ngoan! Đều qua hết rồi... Đừng sợ..!” Triệu Kiến Quốc vừa an ủi Hàn Mai vừa hung hăng trợn mắt lườm Lục Hạo đang trợn mắt há mồm ở bên cạnh, sớm biết vợ anh sẽ bị dọa sợ thì nói gì anh cũng không để cô đi nhận thức cái chó má gì hết.

Lục Hạo thấy Triệu Kiến Quốc thay đổi sắc mặt như làm ảo thuật, lúc nhìn Hàn Mai thì vẻ mặt dịu dàng có thể nhéo ra nước, mà quay đầu nhìn lại là bộ dạng muốn ăn thịt người.

Ra khỏi trại tạm giam, Hàn Mai vừa mới xác nhận với Lục Hạo người trong kia đúng là Lý Khải Dân xong thì Triệu Kiến Quốc đã nhanh chóng kéo cô lên xe, trở về bộ đội.

Hàn Mai nhớ, trong kiếp trước, Lý Khải Dân cũng bị người ta ném đến cửa đồn cảnh sát, nhưng hần chỉ bị cất lưỡi mà thôi. Mà kiếp này, Lý Khải Dân không những bị cất lưỡi, mà còn bị khoét cả hai mắt, thậm chí cả đời còn không đứng dậy được nữa, chỉ có thể nằm trên giường, trở thành một phế nhân.

Người động thủ với Lý Khải Dân, hoặc là nhóm người, hình như là không hy vọng hần được chết nhẹ nhàng, bởi vì với bọn họ, muốn lấy mạng của Lý Khải Dân là chuyện quá dễ dàng, không cần thiết phải làm ra đủ trò như thế. Hàn Mai mơ hồ cảm thấy nhóm người kia muốn biến hần trở thành kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, phải chịu hết ốm đau hành hạ, cuối cùng chết đi ở trong tù. Nghĩ đến đây, Hàn Mai không nhịn được mà tê dại cả đầu, thủ đoạn của người này thật sự là quá tàn nhẫn, hơn nữa cô luôn có cảm giác chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.

Trong đầu Hàn Mai chứa đầy chuyện lung tung, sau khi về nhà, mấy buổi tối liên đều gặp ác mộng, cô mơ thấy Lý Khải Dân chết thê thảm trên sàn trại giam, trước khi chết, hần còn nắm chân của cô không thả.

Triệu Kiến Quốc cũng phát hiện mấy đêm gần đây vợ anh ngủ không được ngon, cho dù là ngủ thiếp đi thì chân mày cũng nhíu chặt, có lúc còn ở trong mộng khóc thút thít, anh cho là vì nhìn thấy người trong trại giam nên cô bị sợ, mỗi lần đều cẩn thận trấn an cô, ban đêm ngủ cũng ôm cô thật chặt, vừa nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, vừa nhẹ nhàng hôn trán, không ngừng an ủi bên tai cô.

Cứ như vậy đến hơn hai tháng sau, cảm xúc của Hàn Mai cuối cùng cũng bình thường trở lại, Triệu Kiến Quốc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh còn chưa thả lỏng được bao lâu thì con trai bảo bối nhà anh lại bắt đầu có chuyện.

Hai anh em Tiểu Nghị và Tiểu Lôi bây giờ đã được hơn sáu tháng, trắng trẻo mập mạp rất đáng yêu, ai nhìn thấy cũng muốn ôm một cái.

Gần đây, Hàn Mai phát hiện con trai bảo bối luôn luôn chảy nước miếng, lúc bú sữa còn cắn cả đầu vú của cô, mặc dù thằng bé không có răng nhưng bị nó cắn như vậy Hàn Mai vẫn đau đến mức phải kêu ra tiếng.

Triệu Kiến Quốc thương vợ nhưng anh cũng không thể xuống tay với con trai được, đánh cũng không đánh được, mà mắng thì thằng bé nghe không hiểu, pha sữa bột cho nó thì chỉ cần vừa ngậm núm vú cao su vào miệng, thằng bé sẽ phun ra ngay lập tức, cuối cùng ép Triệu Kiến Quốc nổi trận lôi đình, la hét muốn cắt khẩu phần ăn của con trai.

Hàn Mai dĩ nhiên là không chịu, nếu như là vì cô không đủ sữa, hoặc là chỉ đủ sữa ột đứa, vậy thì cô cũng không phản đối, nhưng bây giờ sữa của cô rất nhiều, đủ cho cả hai anh em ăn, hơn nữa cai sữa cho thằng bé cũng không phải việc cứ nói là làm được được ngay. Hiện tại, ngoại trừ thỉnh thoảng nấu ít cháo loãng cho hai bảo bối ăn ra, những thứ khác bọn trẻ đều không ăn được. Đột nhiên cai sữa như thế, con trai cô có thể sẽ không chịu tiếp nhận thức ăn dặm. Nếu không đủ dinh dưỡng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thằng bé thì làm sao? Hàn Mai tính mấy tháng nữa mới cai sữa cho bọn trẻ, trước mắt cứ chờ hết hè rồi lại nói.

Lưu Anh vừa nghe Hàn Mai kể xong thì biết ngay là người bạn nhỏ Triệu Hàm Nghi người ta sắp mọc răng rồi.

Hàn Mai vừa nghe nói con trai bảo bố nhà mình sắp mọc cái răng đầu tiên thì kích động không thôi, buổi tối thừa dịp bọn trẻ đi ngủ, quần lấy Triệu Kiến Quốc, bắt anh cầm đèn pin soi, còn cô cẩn thận từng ly từng tý đẩy cái miệng nhỏ nhắn của con trai ra, đáng tiếc, cô tìm nửa ngày cũng không thấy dấu vết gì. Nhưng ngần trở nhỏ nhỏ này không làm khó được Hàn Mai mà khiến cô càng thêm hưng phấn, làm không biết mệt, vì thế mỗi ngày cô đều kiểm tra cái miệng nhỏ nhắn của con trai.

Triệu Kiến Quốc thật sự là không buồn phản ứng trước hành động ngậy thơ của vợ mình, nhưng chuyện này liên quan trực tiếp đến phúc lợi hàng ngày của anh nên không thể làm gì khác hơn là chịu khuất phục, ngoan ngoãn phối hợp với cô.

Mỗi ngày Hàn Mai đều kiểm tra đúng ba lần, chỉ mong có thể nhìn thấy răng sữa của con trai sớm một chút, nhưng răng sữa nhỏ còn chưa kịp xuất hiện thì một đồng phiền toái đã kéo đến. Mấy ngày liên tiếp, cứ đến nửa đêm là con trai cô lại khóc rống lên, thế nào cũng không chịu ngủ, thường là vừa ngủ được hơn một tiếng đồng hồ sẽ tỉnh lại, cho dù là ngủ thiếp đi cũng thường xuyên hừ hừ ra tiếng. Có lúc vuốt tay thẳng bé sẽ cảm thấy hơi nóng, nhưng một lúc sau lại không thấy nóng nữa, cứ lặp lại như vậy liên tục, Hàn Mai cũng không biết là như thế nào.

Không rõ nguyên nhân khiến con trai bị sốt, Hàn Mai sợ sẽ lây sang con gái, đành phải tạm thời tách hai anh em ra, để Triệu Kiến Quốc ôm con gái sang ngủ ở phòng ngủ bên cạnh, còn cô và con trai ở phòng ngủ chính.

Triệu Kiến Quốc thương vợ, vừa lo lắng cho con trai lại không yên lòng cho con gái, không thể làm gì khác hơn là chạy đi chạy lại giữa hai phòng.

Hàn Mai thấy con trai khóc thì cũng khó chịu theo, nhưng đến sáng thẳng bé lại khôi phục như bình thường, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, không quấy chút nào, chỉ khổ cho Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc cả đêm không được ngủ. Thế nhưng Triệu Kiến Quốc vẫn cảm thấy may mắn, trước kia làm nhiệm vụ, anh đã từng bốn năm ngày liền không ngủ, bây giờ có chút này không ảnh hưởng nhiều đến anh. Nhưng Hàn Mai lại không được như thế, mới mất ngủ có mấy tối mà người cô đã gầy mất một vòng rồi, thậm chí còn có cả quầng thâm dưới mắt nữa. Triệu Kiến Quốc thấy vợ gầy đi thì lo lắng nhưng cũng không làm được gì hơn.

Tình trạng như vậy kéo dài thêm vài ngày nữa, cho đến một đêm, Hàn Mai vừa cho con trai ăn sữa xong thì thẳng bé lập tức nôn hết ra, sau đó liền bắt đầu to tiếng khóc rống lên.

Hàn Mai sờ trán thẳng bé thì thấy hơi nóng, trên người còn toát mồ hôi nữa, sợ thẳng bé bị ứ sốt sẽ cảm nên cô pha nước ấm lau người cho nó. Hơn nửa giờ sau thì thẳng bé hạ sốt, Hàn Mai lại cho nó bú sữa, sau đó hai mẹ con ôm nhau, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng Hàn Mai vừa mơ màng ngủ thì vật nhỏ trong ngực cô lại hừ hừ hai tiếng, đưa tay sờ lên trán thẳng bé mới phát hiện cả lòng bàn tay cô nóng hổi. Hàn Mai vội vàng nhảy xuống giường, chạy sang gọi Triệu Kiến Quốc dậy, hai vợ chồng vội vàng chuẩn bị đồ đạc, bế con gái sang gửi Lưu Anh xong, liền lập tức lái xe đưa con trai đến bệnh viện.

70. Chương 70: Tìm Kiếm

Nửa đêm, đen như mực, một chiếc xe quân dụng lao nhanh vun vút trên đường núi, không ngừng bỏ lại cảnh vật hai bên đường ở phía sau.

Hàn Mai cố nén chua xót trong dạ dày, ôm con trai, thỉnh thoảng còn dán má lên trán thẳng bé kiểm tra nhiệt độ.

Triệu Kiến Quốc biết hiện tại vợ anh đang rất khó chịu, nhưng dù anh có đau lòng cũng không có cách nào, vừa định giảm tốc độ xuống thì nhận được ánh mắt sắc như dao của vợ, anh bắt buộc đi lại nhấn mạnh chân ga.

Ba giờ sáng, rốt cuộc Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc cũng đưa được con trai đến bệnh viện.

Cả nhà Triệu Kiến Quốc đã là khách quen của bệnh viện này rồi, một năm này hầu như là đều tới đây.

Trong thời gian nằm viện, Hàn Mai quen biết rất nhiều bác sĩ và y tá, Tiểu Nghị và Tiểu Lôi ở đây thì càng thêm được cưng chiều, nhân viên trong bệnh viện vừa nghe nói anh trai trong cặp Long Phượng thai bị bệnh, liền lập tức đưa người đến phòng chăm sóc đặc biệt, đồng thời bố trí luôn cả bác sĩ tới kiểm tra. Hàn Mai biết người ta tích cực như vậy, ngoại trừ giao tình lúc trước ra thì phần lớn là vì quan hệ của Dương Vân Tú.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ giải thích, thời điểm trẻ con mọc răng đều sẽ kèm theo chút triệu chứng viêm, cho nên mới bị sốt đứt quãng như vậy, không phải là vấn đề nghiêm trọng, giải thích xong thì phát cho Hàn Mai ít thuốc, chờ con trai cô hạ sốt là có thể về nhà, bình thường chỉ cần chú ý vệ sinh khoang miệng cho thẳng bé và cho nó uống nhiều nước hơn là được.

Mặc dù nói thế nhưng con trai chưa hạ sốt thì cô vẫn chưa yên tâm. Hàn Mai nghiền nát thuốc, hòa lẫn với nước lọc cho con trai uống, nghe nó khóc tê tâm liệt phế mà Hàn Mai cũng không tìm được nước mắt.

Triệu Kiến Quốc đứng bên cạnh vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô vợ nhỏ của mình, sao chỉ là cho con trai uống thuốc mà cô lại làm như là đang dùng cực hình với thẳng bé thế này chứ? Xem ra sau này anh phải tự mình làm rồi!

Uống thuốc xong, Hàn Mai lại cho con trai bú sữa, sau đó vừa ôm vừa dỗ thẳng bé ngủ. Cô lại dán má vào trán con trai để thử nhiệt độ, phát hiện ra đã hạ sốt thì mới yên lòng, cởi áo ngoài ra nằm trên giường, ôm con trai đi ngủ.

Náo loạn cả một đêm, hiện tại cũng sắp sáng rồi, Triệu Kiến Quốc vẫn canh giữ ở bên giường, nhìn cô gái nhỏ đang ngủ say trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ thắm nay lại nhợt nhạt, hai quầng thâm sạm màu dưới mắt, một cái tay còn ôm ngang người con trai như đang bảo vệ nó.

Duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa lên chân mày đang nhíu chặt của cô, hôn một cái lên mi tâm của cô, cô gái nhỏ này không biết anh đau lòng cho cô như thế nào đâu.

Lúc Hàn Mai tỉnh dậy thì không thấy Triệu Kiến Quốc đâu, thấy đã hơn bảy giờ thì đoán là anh đi mua cơm.

Cô sờ trán con trai thì thấy đã không còn nóng nữa, dịch góc chăn cho thẳng bé xong liền rời giường.

Bình nước nóng trong phòng bệnh đã hết nước, Hàn Mai muốn đi xuống tầng dưới lấy nước nóng để rửa mặt, nhưng lại lo con trai tỉnh lại có một mình nên đi tìm y tá nhờ trông con giùm, có điều lúc cô đứng ở cửa phòng bệnh thì lại sưng sốt khi không nhìn thấy bóng dáng y tá nào cả, không có cách nào khác, cô đành phải nhanh chân chạy đi tìm, tốc chiến tốc thắng.

Hàn Mai vừa mới chạy tới chỗ khúc rẽ thì đụng trúng một người, thật may là người kia nhanh tay đỡ cô, nếu không cô đã ngã đập mông rồi.

“Là cô?” Người đàn ông kinh ngạc hỏi.

Hàn Mai ngẩng đầu lên nhìn, thăm mắng một câu oan gia ngõ hẹp, đến bệnh viện cũng có thể đụng phải anh ta.

“Như thế nào? Tôi không thể ở đây sao? Bệnh viện này là do nhà anh mở à?” Hàn Mai lạnh lùng đáp lại, quá trình bị “Mời” lần trước không tốt đẹp gì, hơn nữa bởi vì việc làm của Cao lão tiên sinh và Hà Vân nên Hàn Mai cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì về Cao Tuấn hết.

Cao Tuấn nhíu mày một cái, hiện tại hẳn cũng không có thời gian cãi vã với cô, liền lễ phép gạt đầu một cái rồi vội vã bước đi.

Hàn Mai bấu môi, cầm bình nhiệt xuống lầu lấy nước nóng.

Trong phòng nước, có hai y tá vừa lấy nước vừa nhỏ giọng tán gẫu.

“Hazz, tối hôm qua chị có nhìn thấy không?”

“Dĩ nhiên là thấy rồi! Làm sao có thể không thấy chứ?”

“Này, nghe nói thời điểm ông cụ của Cao gia chết, mắt cũng không nhắm lại, không biết có thật không?”

Ông cụ cao gia? Chết? Chẳng lẽ bọn họ đang nói về nhà Cao Tuấn? Hàn Mai đang rót nước, nghe được hai chữ “Cao gia” thì lập tức dựng lỗ tai lên.

“Thật, tôi và mấy y tá nữa đều thấy mà!”

“Tôi nghe một bác sĩ trong bệnh viện nói ông ấy chết không nhắm mắt hình như là vì không hoàn thành được tâm nguyện trước khi chết. Hơn nữa, những người như thế sau khi chết đi thì oán khí rất nặng, hồn phách không siêu thoát được nữa!” Nói đến câu cuối cùng còn cố ý hạ thấp thanh âm xuống.

“Cô đừng làm tôi sợ! Buổi tối tôi còn phải trực đêm đây! Thật ra thì từ khuya hôm trước, lúc ông Cao được đưa vào bệnh viện, bác sĩ đã nói là không cứu được rồi, nhưng nhà người ta có tiền, dám dùng thuốc kéo dài hơi thở cho ông ấy. Sau đó ông ấy còn ho ra máu, rất nhiều máu đỏ, nhuộm đỏ cả một mảng lớn trước ngực.” Nói xong, sợ đối phương không tin còn khoa tay múa chân chỉ trước ngực áo của mình, “Tôi tưởng ông ấy sẽ đi luôn lúc đó cơ, không ngờ là lại qua được.”

“Gắng gương được thì sao chứ? Cuối cùng không phải vẫn chết sao? Kéo dài thêm một ngày là chịu khổ thêm một ngày. Tôi nói với cô, đừng thấy người ta có tiền mà ngưỡng mộ, bọn họ chẳng có phải người sạch sẽ gì đâu....”

Hai Mai ngơ ngác nhìn hai y tá rời đi, cho đến khi nước tràn ra ngoài cô mới phục hồi lại tinh thần. Không biết tại sao, đột nhiên cô lại có cảm giác rất hoảng hốt, rất sốt ruột, vì thể liền xách bình nước lên chạy về phòng.

Cửa phòng bệnh vẫn đóng, chỉ để hở ra một khe nhỏ, Hàn Mai đẩy cửa phòng ra, quét mắt nhìn vào cái giường trống rỗng, trong nháy mắt, cô có cảm giác như linh hồn của mình vừa bị rút ra khỏi cơ thể, ngay sau đó là tiếng bình thủy rơi xuống đất, “Choang” một tiếng rất lớn, nước sôi dội hết lên chân Hàn Mai nhưng cô không hề cảm thấy có chút đau đớn nào, cứ đứng im như vậy, không nhúc nhích gì.

Triệu Kiến Quốc một tay cầm cháo nóng, một tay xách túi bánh bao, vừa đi đến cửa phòng đã nhìn thấy Hàn Mai ngơ ngác đứng ở cửa, bình nước vỡ nát lẫn lóc dưới sàn, khắp nơi đều là mảnh thủy tinh.

“Vợ à, em làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Kiến Quốc biết nhất định là đã chuyện xảy ra, nếu không vợ anh cũng sẽ không như vậy.

Hàn Mai xoay người, nhìn thấy Triệu Kiến Quốc thì hai mắt dâng lên tia hy vọng, vọt tới trước mặt anh, nắm quần áo của anh, kêu loạn lên, “Kiến Quốc, con trai... Không thấy con trai đâu cả! Lúc em ra khỏi phòng, rõ ràng nó vẫn đang ngủ, đến lúc em trở lại thì không thấy thằng bé đâu cả... Không thấy con trai đâu hết....”

“Không có việc gì! Không có việc gì! Có thể là y tá ôm đi rồi, không có chuyện gì...” Triệu Kiến Quốc thấy vợ kích động thì vội vàng ôm cô vào trong ngực, trấn an.

“Đúng! Đúng! Có thể là y tá ôm đi!” Hàn Mai nói xong liền chạy nhanh khỏi ngực Triệu Kiến Quốc, đi tìm y tá, Triệu Kiến Quốc muốn ngăn cô lại cũng không kịp, không thể làm gì khác hơn là cùng cô đi tìm y tá.

Nhưng hai vợ chồng anh tìm nửa ngày, gặp y tá nào cũng hỏi thăm nhưng tất cả đều nói chưa từng thấy đứa bé nào như vậy. Hàn Mai gấp gáp, gấp ai cũng hỏi, thậm chí còn bắt đầu tìm trong các phòng bệnh khác nhưng vẫn không thấy bóng dáng đứa bé đâu.

Triệu Kiến Quốc cũng thấy kỳ quái, con trai anh không thể tự chạy ra khỏi phòng bệnh được, nhất định là có người ôm thằng bé ra ngoài. Nếu là y tá ôm đi thì hai vợ chồng anh tìm lâu như vậy, huyên não lớn như vậy, lúc này lẽ ra phải ôm về rồi mới phải, huống chi, rất nhiều bác sĩ và y tá trong bệnh viện cũng biết hai vợ chồng anh. Cho nên, kết luận duy nhất là, con trai anh bị một người ngoài bệnh viện ôm đi!

Triệu Kiến Quốc không tự chủ nheo mắt lại, không cần biết hắn là ai, muốn tổn thương vợ con anh thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Hàn Mai tìm mãi, lúc đi đến phòng nước ở dưới lầu, đột nhiên nhớ tới Cao gia! Đúng! Sau khi cô ra khỏi phòng bệnh thì đụng phải Cao Tuấn! Nhất định là hắn! Nhất định là hắn ôm con trai của cô đi!.

71. Chương 71: Cao Mẫn

Nghĩ tới đây, Hàn Mai lập tức kể chuyện gặp phải Cao Tuấn cho Triệu Kiến Quốc nghe, cũng nói cho anh biết phỏng đoán của cô.

Triệu Kiến Quốc nghe vợ nói thì nhăn mày lại, từ mấy ngày trước anh đã biết bệnh tình của ông cụ Cao gia trở nên nguy kịch nên được đưa tới bệnh viện rồi, sáng sớm hôm nay lúc anh đi mua điểm tâm thì nghe người ta nói bốn giờ sáng nay ông ta đã qua đời, như vậy, xem ra người của Cao gia xuất hiện ở đây cũng không phải là bày mưu từ trước, vợ anh gặp Cao Tuấn chỉ là do trùng hợp, nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng sau khi gặp vợ anh, Cao Tuấn nổi lên ý xấu nên mới ôm con trai của anh đi. Đừng thấy đáng dấp hắn ta thư sinh, văn vẻ mà coi thường, một khi làm chuyện xấu thì hắn không hề nương tay chút nào, không ít người đã bị hắn hại cho tan cửa nát nhà, công ty thì bị phá sản, ngay cả Hồng Viễn cũng suýt nữa cũng thua trên tay hắn. Lần này Cao thị không quật ngã được Hồng Viễn, sau này muốn động tay động chân chắc chắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều, dù sao cơ nghiệp của Hồng Viễn cũng đã trải qua được mấy đời, quan hệ với các giới khác đều không phải là giả. Nghe nói gần đây đã có người âm thầm tiến hành điều tra Cao thị, có điều vẫn chưa tra ra được cái gì mà thôi. Mặc dù anh chưa từng nghĩ sẽ báo thù Cao gia, vì dù sao tất cả cũng đều là ân oán của đời trước, người đáng chết cũng đã chết rồi, nhưng nếu như Cao gia tiếp tục trêu chọc anh, tổn thương vợ con của anh, vậy anh sẽ không để yên cho bọn họ nữa, có khối người muốn thu thập Cao gia, tính cả anh vào chỉ là thêm một người mà thôi.

Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc cùng nhau chạy đến phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng còn chưa đến nơi thì gặp một y tá đang vội vã đi xuống ở cầu thang.

“Mai... Chị Mai Tử.. Đợi đã...” Y tá chạy gấp đến nỗi thở không ra hơi, lời nói ra cũng không hoàn chỉnh được.

Hàn Mai vừa nhìn liền nhận ra là y tá chăm sóc cô lúc cô ở trong phòng sinh, sau này mới biết y tá này tên là Vương Lâm. Khi vừa phát hiện ra không thấy Tiểu Nghị đâu, có mấy y tá quen biết chủ động đi tìm giúp cô, Vương Lâm chính là một người trong số đó. Cô ấy gấp như vậy, lẽ nào là có tin tức của Tiểu Nghị rồi?

“Có... Tiểu Nghị bị một cô gái ôm lên tầng thượng rồi...”

Hàn Mai và Triệu Kiến Quốc nghe xong, không nói câu nào liền lập tức chạy lên tầng thượng. Có điều Triệu Kiến Quốc dù sao cũng thường xuyên tập luyện, Hàn Mai không thể so sức lực với anh được, hơn nữa anh cũng không biết tình huống cụ thể trên tầng thượng ra sao, có nguy hiểm hay không, anh cũng biết muốn ngăn cản vợ anh đi lên là không thể, nhưng ít ra cũng phải để anh đi lên thăm dò trước.

Hàn Mai thấy Triệu Kiến Quốc chạy vụt lên trên thì càng thêm ra sức dưới chân, con trai cô ngàn vạn lần không thể có chuyện gì, nếu không cô sẽ không bao giờ tha thứ ỉn.

Trên tầng thượng của bệnh viện, một cô gái ngồi trên lan can bằng xi măng, nhìn cô ta cũng không lớn tuổi lắm, có lẽ khoảng 24-25 tuổi. Tóc dài xõa xuống ngang eo, che khuất nửa gương mặt nên không thấy rõ diện mạo của cô ta, trong tay cô ta đang ôm một bé trai đang ngủ say, mắt nhìn phương xa, miệng lặng lẽ lẩm bẩm cái gì đó; mà phía sau cô ta, cách đó không xa, một người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng đang cố gắng từ từ đến gần cô ta. Triệu Kiến Quốc lên đến nơi thì nhìn thấy một cảnh như vậy.

Cao Tuấn tận lực giảm nhẹ bước chân của mình, cẩn thận từng li từng tí một, lúc hắn chỉ còn cách cô gái kia có mấy bước chân thì cô ta đột nhiên xoay đầu lại, nhìn thấy Cao Tuấn đưa sau lưng mình, trong nháy mắt giống như bị kích thích cực lớn, gào lên, “Anh không được qua đây! Còn tới nữa em sẽ lập tức nhảy xuống!”

“Tiểu Mẫn, em bình tĩnh một chút! Chuyện gì cũng có thể thương lượng, ngàn vạn lần không được làm chuyện ngu xuẩn!”

“Anh lùi về phía sau! Mau lùi về phía sau! Bảo anh lùi về phía sau, anh có nghe thấy không?”

“Được được được! Anh lùi về phía sau!” Cao Tuấn thấy cô ta quá mức kích động thì không tiện kích thích cô ta thêm nữa, đành phải lùi về sau mười mấy thước.

Chỗ Triệu Kiến Quốc đứng vừa đúng có thể nhìn rõ bộ dạng của cô gái kia, mặt trái xoan, mắt to, nhìn có vẻ thùy mị, anh nhìn chăm chăm vào mặt của cô ta hồi lâu, có cảm giác như đã gặp người này ở đâu đó rồi.

Cao gia? Tiểu Mẫn? Phải rồi! Chính là nữ sinh cấp 3 được anh cứu vào mấy năm trước, Cao Mẫn! Đúng thế, cô ta là con gái của Hà Vân, em gái của Cao Tuấn!

Mặc kệ anh em bọn họ ở đó diễn tuồng, trước hết cứu con trai anh mới là việc quan trọng. Quyết định xong, Triệu Kiến Quốc lặng lẽ tới cuối lan can bên kia, ngồi xổm xuống, lưng dán vào mép tường, từ từ di chuyển tới gần Cao Mẫn.

Thấy Cao Mẫn hình như đã bình tĩnh lại, Cao Tuấn lại tiếp tục khuyên nhủ, “Tiểu Mẫn, ngoan, em xuống đây trước đã, em muốn gì anh trai cũng đồng ý với em, đi xuống trước đã...”

“Anh gạt người!”

“Anh gạt em lúc nào chứ, ngoan, đi xuống trước đã, ngồi trên đó rất nguy hiểm!”

“Em không muốn đi Đức! Em không có bệnh!”

“Được được được... Chúng ta không đi Đức, Tiểu Mẫn của chúng ta rất tốt, không có bệnh, rất khỏe mạnh...”

“Anh lại gạt em, anh muốn lên đưa em tới Đức, ba cũng đi rồi, các người đều không muốn em! Em không muốn! Em không muốn bị giam trong phòng, em không muốn...” Cao Mẫn càng nói càng trở nên kích động, buông tay đang nắm lan can ra, không ngừng vung vẩy, một tay khác cũng chỉ hờ hững ôm đứa bé trong ngực.

“Không cần!” Hàn Mai vừa chạy lên đã nhìn thấy cô gái kia hờ hững ôm con trai của mình trong tay, mắt thấy cô ta sắp ngã xuống đến nơi rồi thì bật thốt lên.

Cao Mẫn thấy rõ người tới là ai thì trong mắt dâng lên lửa ghen tỵ, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Mai, một chút cũng không còn vẻ đáng thương, uất ức như lúc nói chuyện với Cao Tuấn nữa.

Hàn Mai rung mình một cái, cô gái này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn thời tiết. Nhưng Hàn Mai không cho phép bản thân mình hèn nhát, bây giờ cô là một người mẹ, bảo vệ con của mình là thiên chức của cô, “Rốt cuộc cô muốn gì? Mau trả con trai lại cho tôi.”

“Thương tâm sao? Sợ sao?” Cao Mẫn nói xong thì nghiêng đầu nhìn đứa trẻ trong ngực, “Tôi muốn cho cô nếm thử tư vị này một chút! Không phải là cô rất lợi hại sao? Đến đây! Con trai của cô đang ở trong tay tôi, tôi muốn cô tận mắt nhìn nó chết đi nhưng không làm được gì! Ha ha ha...”

Hàn Mai cắn răng nghiêng lợi mắng, “Cái người điên này! Cô...” Lúc cô đang định nói tiếp thì có cảm giác bị người khác kéo tay, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Cao Tuấn, không biết hắn đã ở phía sau cô từ lúc nào, còn đang kéo tay cô rất chặt.

Cao Tuấn dựa sát vào sau lưng Hàn Mai, lại gần tai của cô, dùng thanh âm chỉ đủ cho hai người nghe thấy, nói chuyện, “Đừng kích thích nó nữa! Con bé có bệnh tâm thần, không thể chịu nhiều kích thích được, cô còn nói nữa thì chỉ sợ không giữ được con trai cô nữa đâu!”

“Cô ta là em gái của anh?” Hàn Mai nhìn Cao Mẫn, rồi lại nhìn Cao Tuấn, quả thật hai người có chút giống nhau, cô còn nhớ rõ ngày đó Cao lão tiên sinh cũng đã nói Hà Vân sinh con trai ở nước ngoài, sau khi về nước mới sinh con gái, tính toán tuổi tác thì không sai. Hơn nữa, cái bà Hà Vân kia có bệnh tâm thần di truyền đúng không? Còn là truyền nữ không truyền nam, cô gái trước mặt này hoàn toàn có vấn đề về tinh thần, không phải chỉ là trùng hợp được. Nghĩ tới đây, Hàn Mai có thể khẳng định người đáng ghét đang ôm con trai của cô kia chính là con gái của Hà Vân, em gái của Cao Tuấn.

Cao Tuấn không trả lời, coi như là chấp nhận.

Hàn Mai thầm mắng trong lòng, Cao gia thật đúng là toàn người điên!

Cao Mẫn nhìn chăm chăm vào Hàn Mai, lâu sau mới lên tiếng, “Tôi không nhìn ra cô có điểm gì hơn tôi mà có thể có được Triệu Kiến Quốc! Cô có biết tôi thích anh ấy bao nhiêu năm rồi không? Từ khi anh ấy đỡ một viên đạn thay tôi, tôi liền thề cả đời này nhất định phải làm vợ của anh ấy, ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc anh ấy.” Cao Mẫn đưa tay lên vuốt sợi dây chuyền trên cổ, mắt nhìn ra phương xa, trong mắt là dịu dàng nồng nàn khó tan, giờ phút này khuôn mặt vốn tái nhợt lại hiện lên tia ửng hồng nhàn nhạt, giống như đang nhớ lại chuyện rất ngọt ngào đã trải qua.

Hàn Mai chú ý nhìn sợi dây chuyền kia, khi cô thấy mảnh vỏ đạn màu vàng thì không tự chủ mà nhú mào lại.

Cao Mẫn thấy Hàn Mai nhìn vào cổ mình cùng biến hóa trên mặt của cô thì hả hê nói, “Cô không biết đúng không? Chồng cô vì tôi mà đỡ một viên đạn đấy! Chính là cái này.” Nói xong còn cực kỳ phách lối giơ vỏ đạn trong tay lên.

Triệu Kiến Quốc vừa lặng yên đến gần Cao Mẫn, vừa kêu khổ trong lòng, có phải là anh cứu lầm người rồi không? Sau khi về nhà sợ rằng vợ anh sẽ dùng đại hình mà hầu hạ anh mất!

Hàn Mai bực bội trong lòng nhưng lại không dám nói ra, chỉ sợ sẽ kích thích đến bà điên kia, dù sao con trai cô vẫn còn ở trên tay cô ta.

Thành công thấy lửa giận trong mắt Hàn Mai, Cao Mẫn lại tiếp tục nói, “Anh ấy ngay cả mạng cũng không cần cản viên đạn kia lại! Lúc đó, anh ấy nằm ở trên người tôi, ôm tôi rất chặt, anh ấy bị chảy máu nhưng cũng không hề để ý tới, mà chỉ lo bảo hộ tôi chặt chẽ dưới thân! Cô nói xem, một người đàn ông như vậy không đáng để tôi yêu sao?” Mặc dù là câu hỏi nhưng Cao Mẫn lại dùng giọng khẳng định để nói ra.

Triệu Kiến Quốc cẩn thận di chuyển từng bước đến ngay phía dưới Cao Mẫn, nghe thấy cô ta nói những lời đó thì càng thêm đen mặt, anh thấy không chỉ tinh thần của cô có vấn đề mà đầu óc cô ta cũng không bình thường nốt. Trí tưởng tượng cũng quá phong phú đi! Không cần biết là ai, dưới tình huống đó, chỉ cần là người thì anh nhất định sẽ cứu, đây là trách nhiệm của quân nhân!

“Lần đó anh ấy nằm viện hơn một tháng, là tôi ở bên cạnh chăm sóc anh ấy chứ không phải cô, chúng tôi gặp nhau trước, tôi cũng có thể sinh con cho anh ấy, chăm sóc anh ấy mỗi ngày! Đều tại cô! Tại sao cô lại xuất hiện?!..”

Cao Mẫn nói tới đây thì bắt đầu có chút không bình thường, Hàn Mai phát hiện ra mắt của ta trợn lên, con ngươi cũng phóng đại, trên trán nổi gân xanh, cơ mặt cũng bắt đầu vận vận. Không biết là vì cô ta nói chuyện quá lớn tiếng, hay là vì cô ta dùng quá nhiều sức mà đứa bé trong ngực cô ta bắt đầu oa oa khóc lớn.

Nghe thấy tiếng khóc của con, lòng của Hàn Mai cũng vút lên, chỉ hận không thể lập tức xông tới cho cô gái kia hai bạt tai, rốt cuộc cô đã làm gì mà đứa bé đang ngủ lại khóc lớn như vậy?

Cao Tuấn đã quá quen thuộc với bộ dạng này của Cao mẫn, mỗi lần em gái hấn phát bệnh đều có bộ dáng như vậy, không biết hôm nay con bé sẽ náo loạn đến mức nào đây! Cha hấn vừa mới đi, hiện tại Cao gia đang loạn thành một đồng, nếu người em gái hấn yêu thương từ nhỏ gây ra thêm chuyện gì nữa thì thực sự là nhức đầu.

Cao Mẫn càng mắng càng kích động, càng mắng càng hưng phấn, cho đến khi nghe thấy tiếng trẻ con khóc mới ngừng lại, ngơ ngác nhìn đứa bé, “Triệu ca ca.....”

Triệu Kiến Quốc ngừng thở, tưởng rằng mình đã bị phát hiện, nhưng đợi vài phút vẫn không thấy có động tĩnh nào khác thường.

Hóa ra là Cao Mẫn thấy đứa bé trong ngực mình rất giống Triệu Kiến Quốc, xuyên thấu qua đứa bé đang khóc mà nhìn thấy Triệu Kiến Quốc, nên mới bật thốt lên.

Cao Mẫn duỗi một ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt đứa bé, lỗ mũi, miệng, trong lòng lại ảo tưởng tới một người đàn ông có ngũ quan tương tự, “Thật là giống! nói xong lại nhú mào lại, “Đáng tiếc không phải là

con của tôi và anh ấy!” Chán ghét liếc nhìn đứa bé trong tay, không nguyện nhìn nhiều hơn nữa, lập tức buông tay ra, trong nháy mắt trước ngực trở nên trống không.

“Không!!!” Hàn Mai sợ đến mức gan mật đều vỡ, lao nhanh tới, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa nên không kịp nữa, cô cứ như vậy trở mặt nhìn con trai mình rơi xuống.

Triệu Kiến Quốc ngồi ở mép tường bên ngoài lan can, chờ đúng thời cơ, lúc Cao Mẫn buông tay ra, trong nháy mắt đứa bé rơi xuống chính xác đỡ được con trai, đứng lên, từ bên ngoài nhảy vào trong lan can, văng văng đứng trên mặt đất, một loạt động tác hoàn mỹ lưu loát, không chút thừa thãi nào.

Trong thời gian cực ngắn, Hàn Mai trải qua cả đại bi lẫn đại hỉ, hiện tại cô không biết phải khóc hay là phải cười thì mới đúng, trên mặt tràn đầy thỏa mãn, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cô chạy nhanh tới chỗ chồng và con trai, nhận lấy con trai trong tay anh, hết hôn rồi lại hôn lên mặt cậu bé.

“Cám ơn anh, Kiến Quốc! Cám ơn anh...” Hàn Mai chỉ có thể không ngừng lặp lại câu cảm ơn, chỉ hôn con trai khiến cô cảm thấy còn chưa đủ, lại bước lên, nhón chân, kéo cổ Triệu Kiến Quốc xuống, hôn loạn lên mặt anh.

“Không sao... Không sao...” Đứa ngốc này, làm sao anh có thể để con trai của hai người gặp nguy hiểm chứ? Triệu Kiến Quốc cũng chiều nhìn cô gái nhỏ trước mặt, vươn tay ôm cả hai mẹ con vào trong lòng, hôn lên trán Hàn Mai, an ủi.

Lúc Cao Tuấn chưa được năm tuổi thì mẹ đã qua đời, cha hắn vì bận chuyện công ty nên cũng không có nhiều thời gian ở nhà với hai anh em hắn, cho nên từ nhỏ hai anh em hắn cũng không cảm thụ được bao nhiêu tình thương của cha mẹ, hoặc là sự ấm áp của gia đình. Nhìn gia đình người ta như vậy, cảm giác ấm áp này khiến hắn thấy rất hâm mộ.

Nhưng Cao Mẫn lại không thấy như vậy, thấy Triệu Kiến Quốc tràn đầy yêu thương và cũng chiều nhìn Hàn Mai thì ghen tỵ tới cực điểm, cô ta vẫn tự thuyết phục mình là Triệu Kiến Quốc yêu mình, chỉ là vì cô ta rời đi đúng lúc nên Hàn Mai mới có cơ hội chen vào, chỉ cần không có Hàn Mai thì nhất định Triệu Kiến Quốc sẽ yêu cô ta, tất cả đều là do lỗi của Hàn Mai!

“Triệu ca ca...” Cao Mẫn thay đổi biểu tình, không còn vẻ mặt oán hận Hàn Mai nữa mà ôn nhu gọi một tiếng.

Triệu Kiến Quốc lười không muốn để ý đến cô ta, làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục ôm vợ mình an ủi.

“Triệu ca ca...” Cao Mẫn thấy Triệu Kiến Quốc không có phản ứng, trong lòng không phục, thầm nghĩ nhất định là do anh không nghe thấy, lại gọi tiếp một tiếng nữa.

Triệu Kiến Quốc quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cô ta, chờ xem cô ta muốn nói cái gì.

“Triệu ca ca! Anh còn nhớ em hay không, em là Mẫn Mẫn đây! Anh xem, đây là viên đạn trên vai trái của anh, em vẫn giữ lại...” Cao Mẫn thấy rốt cuộc Triệu Kiến Quốc cũng có phản ứng thì vô cùng hưng phấn, tự động bỏ qua ánh mắt chán ghét của anh.

“Đủ rồi, năm đó tôi cứu cô bởi vì tôi là một người lính, trong tình huống đó, là ai thì tôi cũng cứu! Không có nguyên nhân khác!” Triệu Kiến Quốc không muốn có quá nhiều dây dưa với người điên này, dù sao Cao gia cũng không trụ được bao lâu nữa, sẽ có người thay anh thu thập bọn họ!

“Không! Không thể nào! Anh yêu em, vì em mà ngay cả tính mạng anh cũng không cần, làm sao anh có thể không yêu em được?” Cao Mẫn không chịu tiếp nhận sự thật, vẫn một mình chìm đắm trong ảo tưởng của bản thân.

Triệu Kiến Quốc cũng không nhiều lời với cô ta nữa, nhìn Cao Tuấn một cái thật sâu liền ôm Hàn Mai đi xuống lầu.

“Anh đừng đi! Anh quay lại! Triệu Kiến Quốc, anh mau quay lại...Anh có tin tôi sẽ chết ngay bây giờ cho anh xem không?” Cao Mẫn nảy sinh ác độc, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt dữ tợn quát lên.

“Tiểu Mẫn, em bình tĩnh một chút, đi xuống trước đã, có lời gì thì nói sau... Nghe lời anh trai.. đi xuống...” Cao Tuấn biết lần này em gái hắn thật sự là bị kích động, sợ đến mức biến sắc, vừa trì hoãn dời đi lực chú

ý của Cao Mẫn, vừa từ từ đến gần.

Triệu Kiến Quốc ôm Hàn Mai đi xuống, không hề quay đầu lại, lấy cái chết để ép buộc, đối phó với người thực sự quan tâm tới cô ta mới có tác dụng, muốn uy hiếp Triệu Kiến Quốc anh ư? Buồn cười!

Dọc theo đường đi, Hàn Mai đều ôm con trai bảo bối thật chặt, trên mặt cười tươi như hoa.

Triệu Kiến Quốc vội vã làm xong thủ tục, liền đưa vợ con ra khỏi bệnh viện. Ba người vừa đi tới cổng chính của bệnh viện thì ở sau lưng vang lên một tiếng “Phanh” thật lớn, là tiếng của vật nặng rơi xuống đất, sau đó là tiếng thét chói tai vang lên khắp sân bệnh viện.

Hàn Mai không chút suy nghĩ, theo bản năng quay đầu lại.

“Đừng nhìn!” Triệu Kiến Quốc nhanh tay kéo đầu Hàn Mai vào trong ngực mình, không để cho cô quay đầu lại đằng sau.

Trước cửa lớn của bệnh viện có một cô gái, không, hiện tại phải nói là xác của một cô gái! Đầu tóc cô ta rối bù nên không nhìn rõ được vẻ mặt, nhưng đôi mắt đỏ ngầu lại nhìn chăm chăm vào một nam và một nữ đang ôm một đứa bé đi cách đó không xa, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi.

Triệu Kiến Quốc không biến sắc nhìn chăm chăm người đang nằm dưới đất kia. Không tệ! Không tệ! Người của Cao gia quả nhiên là có bản lĩnh! Không chính chết người được thì tự chính chết mình! Anh thật muốn xem xem rốt cuộc thì ai chết trước ai!

Thu hồi lại sát khí trên mặt, Triệu Kiến Quốc cúi đầu, ôn nhu nói với cô gái nhỏ trong ngực, “Chúng ta về nhà đi, anh đói bụng!” Nói xong liền ôm eo Hàn Mai, dẫn cô đi về phía trước.

Hàn Mai dĩ nhiên là biết sau lưng là chuyện gì, nhưng cô cũng không cần thiết tự làm mình thấy ngọt ngào, thuận theo Triệu Kiến Quốc, để anh đỡ cô lên xe.

72. Chương 72: Ngoại Truyện Cao Mẫn

Tôi tên là Cao Mẫn, mọi người đều biết tôi là đại tiểu thư của Cao gia. Ha ha? Đại tiểu thư của Cao gia? Nghe thì cao sang, thực tế cũng chỉ là đứa bé làm hại mẹ ruột khó sinh mà qua đời, nên bị cha ghét bỏ, không quan tâm!

Từ nhỏ đến lớn, cha đều không cho phép tôi tổ chức sinh nhật, bởi vì sinh nhật của tôi cũng chính là ngày giỗ của mẹ, cha vừa nhìn thấy tôi, cha sẽ nhớ đến hình ảnh mẹ tôi nằm trên giường viện, dưới hạ thân không ngừng chảy máu. Cho nên đến ngày sinh nhật của mình, tôi đều không bao giờ nhìn thấy cha, không có tiệc, không có bánh ngọt, không có nến, không có người thân ở bên cạnh, không có gì cả!

Nhưng may mắn là tôi còn có một người anh trai rất yêu thương mình, mặc dù lúc anh trai còn rất nhỏ đã bị đưa ra nước ngoài du học, nhưng năm nào sinh nhật tôi, anh trai cũng sẽ nhớ gửi quà cho tôi, đây là sự ấm áp duy nhất mà tôi được nhận trong tuổi thơ của mình.

Năm mười hai tuổi, lần đầu tiên tôi có kinh nguyệt, lúc ấy tôi sợ muốn chết, tôi khóa trái cửa phòng lại, nằm trên giường, trùm kín chăn. Đến khi người giúp việc lên gọi tôi xuống ăn cơm nhưng không thấy tôi đáp lại, nghĩ rằng tôi đã xảy ra chuyện mới đập cửa đi vào, lúc ấy họ mới trông thấy tôi tái nhợt nằm trên giường.

Bởi vì sức khỏe của cha tôi vẫn luôn không được tốt, mỗi ngày ông đều phải uống rất nhiều thuốc, Đông y, Tây y đều có, sau vài năm như thế thì ông không ra khỏi phòng nữa, vì thế anh trai tôi mới về nước để tiếp quản việc kinh doanh của cha. Sự thật chứng minh, anh trai là một người rất có óc kinh doanh, tất cả mọi chuyện dù lớn hay nhỏ đều được anh ấy xử lý thỏa đáng, hơn nữa anh trai còn dựa vào ánh mắt độc đáo của mình làm cho lợi nhuận của công ty tăng gấp mấy lần chỉ trong vài năm ngắn ngủi. Mặc dù phần lớn số lợi nhuận đó không phải do làm ăn quang minh chính đại mà có được nhưng tôi cũng không cảm thấy như thế là sai trái, liệu có mấy người có thể chân chính làm giàu mà chỉ dựa vào sức mình chứ?

Thủ hạ của anh trai là một người đàn ông có sẹo trên mặt, anh ta giúp anh trai tôi rất nhiều việc làm ăn trong bóng tối, lúc trước tôi đã gặp anh ta ở nhà vài lần, không biết tên anh ta là gì nhưng mọi người đều gọi anh ta là lão Lục. Hơn nữa, anh trai tôi rất tín nhiệm anh ta, trường hợp anh trai không tiện ra mặt đều gọi anh ta đi thay, cũng bởi vì anh ta mà tôi mới biết Triệu Kiến Quốc.

Ngày đó, tôi hẹn mấy người bạn cùng lớp ra ngoài vẽ tranh, nửa đường thì đột nhiên thấy lão Lục và mấy người khác nhảy ra từ trong rừng cây nhỏ ven đường, mấy bạn học của tôi lập tức sợ hãi quay đầu bỏ chạy, tôi cũng sợ, nhưng không chạy nổi, đành phải núp vào một bụi cỏ ven đường.

Trên người lão Lục bị bắn hai phát, may mắn đều không phải là vị trí nguy hiểm. Phía xa có một đám quân nhân đang bao vây, hai bên bắt đầu đấu súng, chẳng mấy chốc mà đám người của lão Lục đã gục xuống hơn phân nửa.

Tôi thấy thế thì liền giả vờ như bị tiếng súng làm cho sợ hãi, ngồi trong bụi cỏ thét chói tai nhằm thu hút sự chú ý.

Quả nhiên, nghe được tiếng kêu của tôi, lão Lục liền chạy tới, kéo tôi ra khỏi bụi cỏ.

Lúc nhìn thấy tôi thì anh ta hơi sửng sốt, hiển nhiên là nhận ra tôi, nhưng dưới sự nhắc nhở của tôi, anh ta lập tức quyết định bắt tôi làm con tin.

Bởi vì sợ ngộ thương đến con tin là tôi, nên đám lính kia không dám đường đột nổ súng nữa, tạm thời ngừng bắn lại.

Tôi vừa giả vờ là mình bị kinh hãi quá độ mà phát run toàn thân, lại vừa hết sức phối hợp với lão Lục thì đột nhiên có người đẩy mạnh sau lưng tôi. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì đã ngã xuống đất, bên tai vang lên tiếng súng nổ liên tiếp, đột nhiên có một người đàn ông chạy tới trước mặt tôi, một giây kế tiếp, tôi đồng thời nghe thấy tiếng đạn xuyên qua da thịt và tiếng kêu đau của anh ta.

Anh ta ấn đầu của tôi vào trong ngực của mình, dùng thân thể của mình che chở cho tôi, sau đó mới lăn hai vòng về phía trước.

Tôi chỉ có cảm giác hoa mắt, một dòng chất lỏng nhớp nhúa dọc theo bờ vai của anh ra nhỏ giọt xuống mặt tôi, mùi máu tươi nồng đậm khiến dạ dày tôi nhộn nhạo, tôi chống tay lên vai anh ta, lật người lại, lúc này mới nhìn thấy gương mặt mà cả đời này tôi cũng không thể nào quên được, gương mặt anh tuy bình thường nhưng lại tràn đầy cương nghị.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Triệu Kiến Quốc!

Sau đó Triệu Kiến Quốc phải nằm viện hơn một tháng, hơn một tuần đầu tiên, anh ấy hầu như là hôn mê. Mỗi ngày tôi đều đến thăm anh, bón canh cho anh... thậm chí tôi còn lấy khăn lông trong tay y tá, chủ động lau người cho anh ấy. Cuộc sống của tôi mỗi ngày đều là chăm sóc anh ấy, nhưng sau khi tỉnh lại, anh lại cự tuyệt tôi, tôi cũng có chút thất vọng nhưng mỗi ngày vẫn đến bệnh viện thăm anh.

Tôi chưa từng tiết lộ thân phận của mình với Triệu Kiến Quốc, bởi vì tôi là đại tiểu thư của Cao gia, có quá nhiều người tiếp cận tôi vì mục đích khác, trong tiềm thức, tôi không hy vọng Triệu Kiến Quốc cũng trở thành một người trong số đó.

Cuộc sống như thế trôi qua không được bao lâu thì bị anh trai tôi phát hiện ra, anh ấy còn phái người đi điều tra về Triệu Kiến Quốc. Anh trai luôn luôn yêu thương tôi, từ trước đến giờ anh ấy chưa cự tuyệt tôi bao giờ, tôi cho là lần này cũng thế nhưng sự thật lại không như tôi nghĩ. Anh trai không cho phép tôi lui tới với Triệu Kiến Quốc, thậm chí còn nhốt tôi trong nhà.

Tôi rất tức giận, tìm cách trốn khỏi nhà, chạy đến bệnh viện thăm Triệu Kiến Quốc, sau khi trở lại thì bị anh trai phát hiện, anh ấy không nói hai lời liền trực tiếp đưa tôi ra nước ngoài, còn tuyên bố nếu tôi dám lén lút chạy về nước thì anh ấy sẽ xuống tay với Triệu Kiến Quốc.

Anh trai tôi là người nói được làm được, lúc cần độc ác thì tuyệt đối sẽ không nương tay, tôi thật sự sợ anh ấy sẽ gây khó dễ cho Triệu Kiến Quốc nên đành ngoan ngoãn ra nước ngoài.

Tôi một mực chờ đợi anh trai đón mình về nước, ngày ngóng đêm trông, rốt cuộc cũng tới ngày đó, nhưng tôi không ngờ lại là một tháng sau hôn lễ của Triệu Kiến Quốc.

Người tên là Hàn Mai có cái gì tốt đẹp chứ, nếu như không phải tôi ra nước ngoài vài năm, không có cách nào ở bên cạnh Triệu Kiến Quốc thì làm sao anh ấy có thể cưới cô ta chứ?

Tìm người điều tra về Hàn Mai, chẳng qua cô ta cũng chỉ là một cô gái nông thôn bình thường, nhiều nhất thì cũng chỉ xinh đẹp hơn mấy người ở nông thôn một chút, người đàn bà như vậy sao có thể xứng với Triệu Kiến Quốc, tôi thật sự là không phục, tôi ghen tỵ muốn phát điên lên. Không được! Tôi không thể cứ để yên cho cô ta như vậy!

Sau khi về nước, anh trai sợ tôi ở nhà một mình buồn chán nên sắp xếp cho tôi một chức vị trong công ty, thật ra cũng chỉ là một chức danh không có thật, bình thường đều không phải làm gì hết. Có điều mọi người đều biết thân phận của tôi nên cũng cung kính với tôi.

Lý Khải Dân là người mà anh trai tôi lôi kéo được từ Hồng Viễn, đáng đáp thư sinh, bộ dáng chính nhân quân tử, nhưng trong xương lại là tiểu nhân không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, vừa tới công ty đã tới nịnh hót tôi, lời ngon tiếng ngọt nói không ngừng, tôi cũng chỉ là một cô gái nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm sống nên tất nhiên sẽ bị hấn dụ dễ.

Nhìn khuôn mặt thư sinh anh tuấn của Lý Khải Dân, trong đầu tôi lập tức xuất hiện một kế hoạch hoàn mỹ.

Một người đàn bà ở nông thôn? Một người phụ nữ mới lập gia đình? Một quân tử chỉ có thể gặp chồng vài lần một năm? Ha ha! Không phải tất cả phụ nữ đều có khả năng chịu được tịch mịch, đặc biệt là loại phụ nữ giống như Hàn Mai!

73. Chương 73: Kết Thúc

Sau khi về nhà, Triệu Kiến Quốc ban xuống một lệnh cấm cho Hàn Mai, không cho cô tự mình đi ra ngoài, muốn mua gì thì bảo ban cấp dưỡng đi mua, có việc gấp cũng phải có anh đi cùng thì cô mới được đi.

Mặc dù không thích bị nhốt như vậy, nhưng Hàn Mai biết Triệu Kiến Quốc làm thế cũng là vì tốt cho cô, cho nên cô nghe lời anh, ngoan ngoãn ở trong nhà.

Con trai bảo bôi nhà cô sắp mọc răng, mỗi ngày đều chảy rất nhiều nước miếng, còn luôn thích nằm trên vai gấm bả vai của cô, chỉ cần cô hơi không để ý là cả bả vai sẽ đầy nước miếng, xong rồi còn nhìn cô cười khúc khích. Hàn Mai cũng rất bất đắc dĩ, tiểu bại hoại nhà cô cả ngày chỉ biết làm chuyện xấu, trước đó thì là chuyện đi tiểu, bây giờ lại thêm chảy nước miếng nữa, chảy ướt áo chính mình thì không tính, còn nhất định khiến cô phải ướt theo, mấu chốt chính là làm chuyện xấu xong còn bày ra vẻ mặt vô tội, cười ngây ngốc với cô, khiến cô dù có muốn tức giận cũng không sinh khí được.

Thế mà vẫn chưa thấy thằng bé mọc được cái răng nào, ngược lại trong miệng của con gái cô lại xuất hiện một điểm màu trắng, lúc đầu Hàn Mai còn tưởng là do ăn cháo nên lưu lại cặn, dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng một cái mới thấy thô sấp, thì ra con bé đã mọc răng rồi. Thấy con gái mọc cái răng sữa đầu tiên, Hàn Mai kích động không biết phải nói gì, buổi tối Triệu Kiến Quốc về nhà liền bị Hàn Mai lôi kéo đến xem con gái. Qua mấy ngày nữa, điểm màu trắng nhỏ nhỏ kia dần dần dài ra, một điểm màu trắng khác lại nhú ra ngay bên cạnh đó.

Hàn Mai thấy con gái đã mọc hai cái răng rồi mà con trai lại chưa thấy gì, liền bắt đầu lo lắng. Có phải là vì cô chưa bồi bổ đủ cho thằng bé không? Nhưng khẩu phần ăn của bọn trẻ là giống nhau mà! Hay là do hấp thu không tốt?

Là người từng trải, Lưu Anh dĩ nhiên có thể hiểu được tâm tình của Hàn Mai, thấy cô lo lắng vớ vẩn như vậy thì lên tiếng nói, “Thật ra thì em cũng không cần phải lo lắng đâu, trẻ con có đứa mọc răng sớm, có đứa muộn, giống như Tiểu Lôi nhà em thì là mọc sớm, nhớ ngày trước Bình Bình nhà chị cũng là hơn một tuổi mới mọc răng đấy.”

“Thật sao? Thế thì em yên tâm rồi.” Hàn Mai vừa dứt lời liền liếc nhìn bụng nhỏ đang nhô ra của Lưu Anh, cười hỏi, “Chị Anh, ngày sinh dự tính của chị là vào tháng ba sang năm đúng không?”

Lưu Anh cũng cúi đầu, dịu dàng nhìn bụng mình, vẻ mặt hạnh phúc nói, “Ừ, sinh cùng tháng với Bình Bình. Không biết là con trai hay con gái đây?” Nói xong thì hơi nhúu mày lại.

“Theo em thấy thì con trai hay con gái đều là chuyện vui, dù sao cũng là máu mủ trên người mình.” Nói thì nói như vậy, nhưng Hàn Mai biết rõ có người phụ nữ nào lại không mong mình có thể có cả con trai lẫn con gái chứ? Đặc biệt là người giống như Lưu Anh, con đầu đã là con gái rồi, đứa thứ hai dĩ nhiên là mong đợi có con trai rồi. Cho dù là chị ấy không nghĩ như vậy thì Lâm Đại Vĩ cũng muốn con trai, đúng không?

“Đúng thế, con trai cũng được, con gái cũng tốt, nếu có thể nam nữ đầy đủ đương nhiên là tốt nhất, nhưng chuyện này có cưỡng cầu cũng không được. Lâm Đại Vĩ nhà chị rất hiểu chuyện này, không giống với vài người...” Lưu Anh nói tới chỗ này thì dừng lại một chút.

Hàn Mai nghe ra ẩn ý trong lời nói của chị, liền hỏi, “Có vài người làm sao?”

Lưu Anh tức giận trả lời, “Còn không phải là Tào Thái Ngọc sao! Một thời gian trước không phải cô ta nói mình mang bầu sao? Nghe nói sau khi cô ta về nhà mẹ đẻ thì mới phát hiện ra không có đứa bé.”

“Không có?” Mặc dù bình thường Tào Thái Ngọc làm cho người ta chán ghét, nhưng đứa bé là vô tội, một người phụ nữ mất con rất đáng để đồng tình.

Lưu Anh thấy Hàn Mai lộ ra vẻ mặt đồng tình, trả lại cô một vẻ mặt khinh thường, nói, “Em không biết đâu, đứa bé kia là do chính tay cô ta làm mất đấy!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Mai không thể nào tưởng tượng được lòng dạ cô ta phải cứng rắn đến mức nào mà có thể giết chết con của mình được.

“Liên trưởng Đặng không phải còn có một em trai sao? Em dâu của anh ta sinh cho nhà họ Đặng một đứa cháu trai kháu khỉnh, có lẽ Tào Thái Ngọc điên lên cũng muốn sinh con trai, cô ta nghe mẹ mình nói ở quê có một ông thầy bói nhìn thai rất chính xác, nên tìm có lẽ gạt Liên trưởng Đặng, chạy về nhà mẹ, len lén đi coi bói. Ông thầy kia xem xong liền khẳng định trong bụng Tào Thái Ngọc là con gái, nhưng chỉ cần uống thuốc của ông ta thì có thể biến con gái thành con trai. Không biết là cô ta điên thật hay là không phân biệt được thật giả, ngây ngốc tin lời ông thầy kia. Kết quả thì sao? Chính là cô ta uống thuốc của ông ta, chưa đến nửa tiếng sau thì ra máu, một nam thai đã thành hình cứ thế mà rơi xuống đất!”

Hàn Mai nghe xong, không nhịn được phát run trong lòng, cô nhớ đến kiếp trước vì mình không cẩn thận nên mới mất đi đứa bé, đứa bé thật sự là không cần phải gánh chịu thay cho người lớn. Nếu như Tào Thái Ngọc không ham thích hư vinh quá nhiều, không cần chuyện gì cũng phải so với người khác thì đứa bé của cô ta cũng không phải rời khỏi thế giới này sớm như vậy, nhưng mà bây giờ có nói gì cũng vô dụng.

Gần đây, Triệu Kiến Quốc luôn đi sớm về trễ, có mấy hôm còn qua đêm ở bên ngoài, nhưng vẫn không quên gọi điện về dặn cô không được đi ra ngoài một mình, hỏi anh ở đâu thì anh luôn trả lời là đang thi hành nhiệm vụ, bảo cô không cần lo lắng, nhưng Hàn Mai mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến Cao gia, tâm không khỏi dâng cao, chỉ sợ Triệu Kiến Quốc bị làm sao.

Chỉ mấy ngày sau, báo chí đồng loạt đưa tin, Thái tử của Cao thị bị nghi ngờ có tham gia vào chuyện mua bán vũ khí, chưa đến hai ngày sau thì Cao thị tuyên bố phá sản, lần này Cao gia coi như hoàn toàn sụp đổ.

Hàn Mai cũng không quan tâm mấy chuyện này, cô đọc tỉ mỉ từ đầu đến cuối tờ báo, khi nhìn thấy đoạn viết trong quá trình truy bắt thì chín người bị thương và bảy người khác bị chết, cô không nhịn được liền chảy nước mắt.

Đúng như Hàn Mai dự đoán, khoảng thời gian này Triệu Kiến Quốc đúng là đang điều tra chuyện Cao gia buôn bán vũ khí. Năm đó anh vì cứu Cao Mẫn nên mới để cho tên nghi phạm có sẹo trên mặt kia chạy thoát, đây là tiếc nuối lớn nhất trong lòng anh, anh vẫn muốn có một ngày tự tay mình sẽ bắt tên kia lại, không ngờ chớp mắt đó mà đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi. Lần trước ở Cao gia, anh nhìn thấy tên nghi phạm kia ở cửa phòng ngủ của Cao lão tiên sinh, vết sẹo giống hệt, khuôn mặt giống hệt, anh không thể nhận lầm được. Có điều nếu một tên buôn lậu vũ khí xuất hiện ở Cao gia, vậy thì nhất định hẳn phải có quan hệ với Cao gia.

Điều tra theo hướng này, quả nhiên Triệu Kiến Quốc tra ra được giao dịch hắc ám của Cao Tuấn, hơn nữa có thể khẳng định lần giao dịch vũ khí năm đó chính là do Cao Tuấn làm chủ!

Trong lúc truy bắt Cao Tuấn có xảy ra chút chuyện, hai bên giao vũ khí, chết mấy người, Cao Tuấn vừa thấy thế thì lập tức thu gom tiền mặt định chạy ra nước ngoài. Nhưng hắn không ngờ Triệu Kiến Quốc đã sớm tính đến bước này, bố trí người mai phục trên thuyền từ trước, chỉ chờ Cao Tuấn lên thuyền sẽ lập tức bắt giữ.

Triệu Kiến Quốc vừa hoàn thành nhiệm vụ liền lập tức chạy về nhà, không dám trì hoãn một giây nào.

Hàn Mai mang theo hai anh em sinh đôi, Lưu Anh mang theo Bình Bình, Dương Vân Tú mang theo Ngô Định, ba người phụ nữ cộng thêm một đám trẻ con ngồi dưới sân cỏ phơi nắng.

Dương Vân Tú và Lưu Anh cũng biết chuyện Triệu Kiến Quốc, biết là Hàn Mai đang lo lắng, vừa mới nói được hai ba câu an ủi cô thì đã thấy Triệu Kiến Quốc nhảy xuống từ trên xe việt dã.

“Ồ, Kiến Quốc về rồi à? Nhanh, Mai Tử lo lắng cho cậu suốt chút nữa thì ngồi đây lau nước mắt rồi đấy!” Dương Vân Tú trêu ghẹo nói.

“Đúng thế! Mấy ngày này, ngày nào cũng xuống dưới lầu đợi người đấy!” Lưu Anh cũng tham gia náo nhiệt, nói thêm vào.

Từ lúc thấy Triệu Kiến Quốc, ánh mắt của Hàn Mai đều dính trên người anh, thấy anh không bị hao tổn gì thì cũng yên lòng, bị Dương Vân Tú và Lưu Anh nói như thế thì đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm, “Người nào lo lắng chứ, tốt nhất là anh ấy đi luôn đi, đời này cũng không cần về nữa!”

Triệu Kiến Quốc cong khóe miệng, chào hỏi Dương Vân Tú và Lưu Anh xong liền len lén nháy mắt với Hàn Mai, bảo cô đi về nhà với anh.

Hàn Mai dĩ nhiên là có nhìn thấy ám hiệu Triệu Kiến Quốc, nhưng trong lòng vẫn đang giận anh nên không để ý tới anh, ai bảo anh không nói tiếng nào đã bỏ ba mẹ con cô ở nhà như vậy, hại cô lo lắng muốn chết.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ không để ý đến mình thì cũng không nói thêm cái gì nữa, lúc này có nói gì đều là vô dụng, vợ của anh, anh hiểu rõ nhất, nói không được thì phải trực tiếp làm mới có tác dụng. Vì thế, Triệu Kiến Quốc đi tới, vác Hàn Mai lên vai liền đi lên lầu.

“Triệu Kiến Quốc! Anh thả em xuống! Mau thả em xuống...” Hàn Mai vừa nắm lưng áo của Triệu Kiến Quốc vừa kêu lên.

“Kiến Quốc, đi từ từ thôi, cậu yên tâm, hai đứa nhỏ nhà cậu đã có chị dâu chăm sóc rồi!” Dương Vân Tú không có ý tốt nói.

Hàn Mai không còn lời nào để nói, thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn! Đây rốt cuộc là thế đạo gì chứ?

——Hết——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-cuoi>